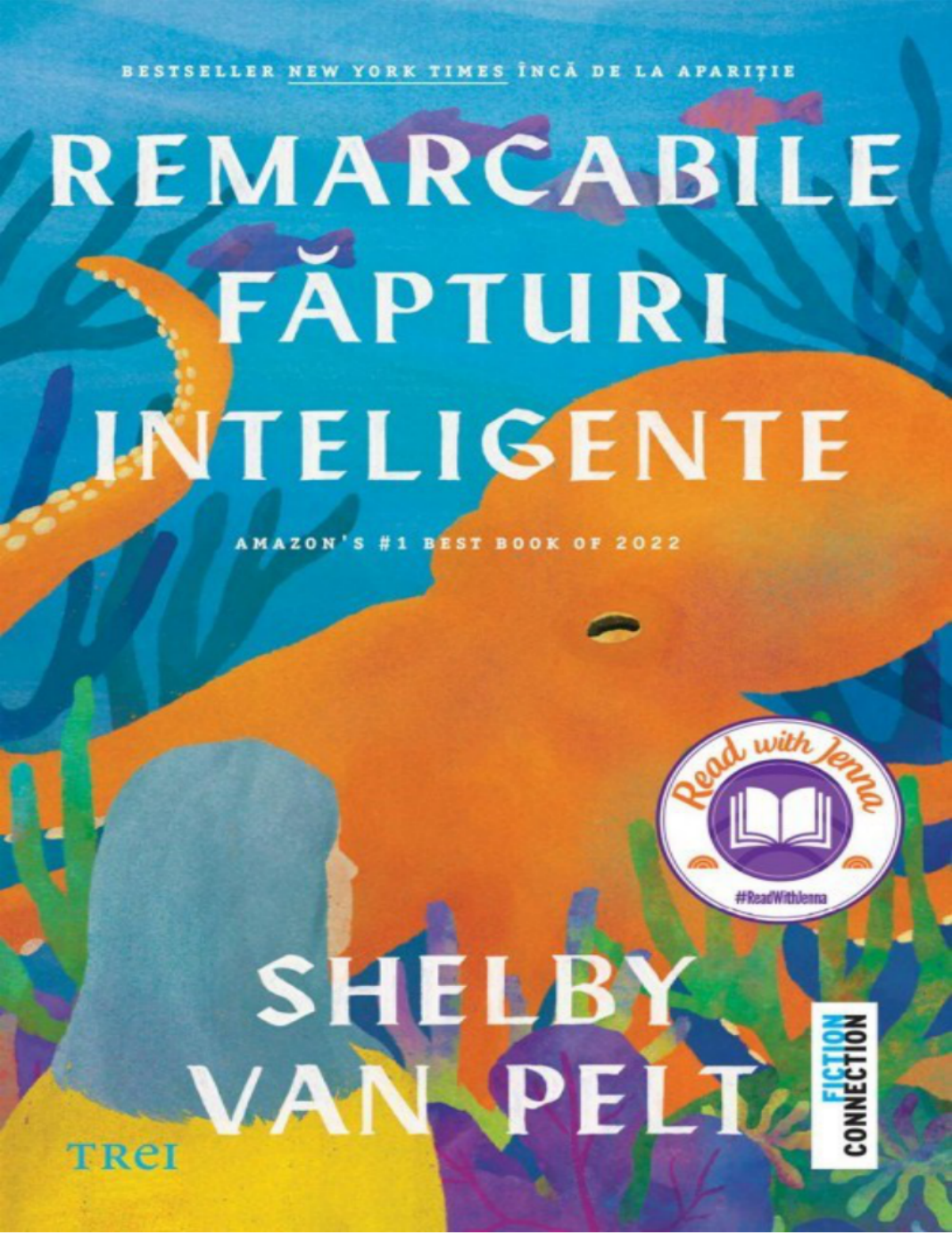
BESTSELLER NEW YORK TIMES ÎNCĂ DE LA APARIȚIE
REMARCABILE FĂPTURI INTELIGENTE
AMAZON'S #1 BEST BOOK OF 2022
Read with Jenna
#ReadWithJenna
SHELBY VAN PELT
TREI
FICTION CONNECTION

Table of Contents

Cover Page

Remarcabile fapturi inteligente

Ziua 1 299 de captivitate

Cicatricea ca un dolar de argint

Ziua 1 300 de captivitate

Fursecuri cumpărate

Ziua 1 301 de captivitate

Parcul de rulote Welina este pentru îndrăgostiți

Ziua 1 302 de captivitate

Melancolie de iunie

Umblând după o fată

Ziua 1 306 de captivitate

Puii de viperă sunt deosebit de letali

Ziua 1 307 de captivitate

Dinți mari

Ziua 1 308 de captivitate

Finaluri fericite

Ziua 1 309 de captivitate

Poate nu Marrakesh

Bugatti și Blondie

Ziua 1 311 de captivitate

Nimic nu rămâne scufundat la nesfârșit

Ziua 1 319 de captivitate

Nu un star de cinema, dar poate un pirat

Povestea adevărată din punct de vedere tehnic

Ai bagaje?

Rănit, dar devotat

Specialitatea casei

Ziua 1 322 de captivitate

Costumul verde mulat

Nu e o slujbă strălucită

Ziua 1 324 de captivitate

O fraieră în privința făpturilor rănite

Epitaf și pixuri

Ăst gând pe toți ne face-a fi mișei

Așteaptă-te la lucruri neașteptate

Ziua 1 329 de captivitate

Virăm strâns la stânga și o tăiem la dreapta

Ziua 1 341 de captivitate

Un adevăr după trei Martini

Umbra pontonului

A existat o fată

O comoară neașteptată

Ziua 1 349 de captivitate

Niște copaci

Un blocaj imposibil

Ziua 1 352 de captivitate

Cecul fals

Dezavantajul alimentelor gratuite

Nu este o întâlnire

Un exemplar rar

Nici măcar o felicitare

Și dacă

O structură uimitoare

O minciună mare și îndrăzneață

Sob

O nouă rută

O sosire mai devreme

Cu ochii-n soare

Ziua 1 361 de captiv… Oh, hai să terminăm cu prostiile, da? Avem un inel de recuperat.

Un adevărat geniu

Inelul EEL

Mareea foarte joasă

Absolut tot

Mortăciune costisitoare pe marginea drumului

Calul Dala

Prima zi de libertate

La urma urmelor

Mulțumiri

FICTIO
CONNECTIO

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Shelby Van Pelt

Remarcabile făpturi inteligente

Traducere din limba engleză și note de
Monica Vlad

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Raluca Hurduc

Design și ilustrație copertă:

Vivian Rowe

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Cristina Teodorescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Remarkably Bright Creatures

Autor: Shelby Van Pelt

Copyright © 2022 by Shelby Van Pelt

All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produse ale imaginației autoarei sau sunt folosite fictiv și nu trebuie considerate reale. Orice asemănare cu evenimente, locuri și organizații existente sau persoane în viață ori decedate este în totalitate o coincidență.

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90

Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1667-6

ISBN (EPUB): 978-606-40-1928-8

Pentru Anna

Ziua 1 299 de captivitate

Întunericul mi se potrivește.

În fiecare seară, aștept stingerea luminilor de deasupra, când rămâne doar strălucirea bazinului principal. Nu-i perfect, dar pe aproape.

Aproape întuneric, la fel ca pe fundul oceanului. Am locuit acolo înainte de a fi capturat și întemnițat. Nu-mi pot aminti, cu toate astea încă pot simți gustul curenților neîmblânziți din largul oceanului rece. Întunericul îmi curge prin sânge.

Cine sunt, întrebați? Numele meu e Marcellus, însă majoritatea ființelor umane nu mă numesc așa. De obicei, mă numesc tipul ăla. Spre exemplu: Uită-te la tipul ăla, îi poți vedea tentaculele în spatele pietrei!

Sunt o caracatiță gigantică de Pacific. Știu asta de la plăcuța de pe peretele de lângă țarcul meu.

Știu la ce vă gândiți. Da, pot citi. Pot face multe lucruri la care nu v-ați aștepta.

Plăcuța menționează și alte informații: dimensiunea, dieta preferată și unde aș trăi dacă n-aș fi prizonier aici. Pomenește despre capacitatea mea intelectuală și înclinația mea spre ingeniozitate, lucru care nu știu de ce este o surpriză pentru oameni: Caracatițele sunt remarcabile făpturi inteligente, zice. Îi avertizează pe oameni în legătură cu camuflajul meu, le spune să fie foarte atenți atunci când mă caută, în cazul în care m-am deghizat astfel încât să mă identific cu nisipul.

Plăcuța nu menționează faptul că numele meu e Marcellus. Însă ființa umană pe nume Terry, cel care conduce acest acvariu, le împărtășește uneori acest lucru vizitatorilor care se strâng lângă bazinul meu. Îl vedeți acolo? Numele lui e Marcellus. E un tip special.

Un tip special. Într-adevăr.

Fiica cea mică a lui Terry mi-a ales numele. Marcellus McCalamarus, numele complet. Da, este un nume ridicol. Îi face pe mulți să presupună că sunt un calamar, ceea ce e o insultă de cea mai joasă speță.

Cum să mi te adresezi, întrebi? Ei bine, asta depinde de tine. Poate mă vei numi automat tipul ăla, ca toți ceilalți. Sper că nu, însă nu-ți voi purta pică. Doar ești om, la urma urmelor.

Trebuie să te avertizez că timpul nostru împreună e posibil să fie scurt. Plăcuța precizează o informație suplimentară: speranța medie de viață a unei caracatițe gigantice de Pacific. Patru ani.

Speranța mea de viață: patru ani — 1 460 de zile.

Am fost adus aici de tânăr. Voi muri aici, în acest bazin. Mai rămân cel mult 160 de zile până mi se termină pedeapsa.

Cicatricea ca un dolar de argint

Tova Sullivan se pregătește pentru luptă. O mănușă galbenă de cauciuc i se ivește din buzunarul de la spate, asemenea unei pene de canar, în timp ce se apleacă pentru a-și evalua inamicul.

Gumă de mestecat.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Împinge pata rozalie cu coada mopului. Straturi de urme de adidași s-au imprimat pe suprafața petei, împestrițând-o cu urme de murdărie.

Tova n-a înțeles niciodată scopul gumei de mestecat. Iar oamenii uită de ea atât de des. Poate acest mestecător de gumă vorbea fără încetare și guma pur și simplu i-a căzut, spulberată de un șuvoi de cuvinte inutile.

Se apleacă și râcâie cu unghia marginea mizeriei, însă aceasta nu se desprinde de pe placa de gresie. Și totul din cauză că cineva n-a putut merge trei metri până la coșul de gunoi. Odată, când Erik era mic, Tova l-a prins lipind o bucată de gumă de mestecat sub o masă, la restaurant. Aia a fost ultima oară când ea i-a mai cumpărat gumă de mestecat, cu toate că felul în care el își cheltuia banii de buzunar în anii adolescenței era, ca multe alte lucruri, dincolo de controlul ei.

Un arsenal specializat ar fi necesar. O pilă, poate. Nimic din ce are în căruț nu va desprinde guma. Când se ridică, spatele îi trosnește. Sunetul răsună de-a lungul curbei pustii a holului, scăldat în lumina sa obișnuită de un albastru blând, în timp ce ea se duce spre dulapul cu materiale de curățat. Nimeni n-o va învinovăți, bineînțeles, pentru că a ratat o pată de gumă de mestecat cu mopul. La șaptezeci de ani, nimeni nu se așteaptă ca ea să facă o curățenie atât de amănunțită. Dar trebuie, cel puțin, să încerce.

Și, în afară de asta, e ceva ce trebuie făcut.

Tova este cea mai în vârstă angajată a acvariului din Sowell Bay. În fiecare seară, spală podelele, șterge geamurile și golește coșurile de gunoi. La fiecare două săptămâni, scoate un fluturaș de salariu din dulăpiorul ei din vestiar. Paisprezece dolari pe oră, minus impozitele și reținerile necesare.

Fluturașii de salariu sunt depozitați pe frigider, într-o cutie veche de pantofi. Fondurile se acumulează într-un cont uitat al Casei de Economii și Împrumut din Sowell Bay.

Se îndreaptă acum spre dulapul cu materiale pentru curățenie cu o viteză hotărâtă, care ar fi impresionantă pentru standardele oricui, însă de-a dreptul surprinzătoare pentru o femeie micuță și în vârstă, cu spatele încovoiat și oase ca de pasăre. Deasupra, picăturile de ploaie aterizează pe lucarna iluminată din spate de lămpile de siguranță ale vechiului ponton pentru feriboturi de alături. Picături argintii alunecă pe geam, ca niște panglici scânteietoare sub cerul învăluit în ceață. Este o lună iunie îngrozitoare, după cum toată lumea spune. Vremea mohorâtă n-o deranjează pe Tova, cu toate că ar fi drăguț dacă ploaia ar înceta suficient de mult timp pentru a-i permite ierbii din curtea din față să se usuce. Mașina de tuns gazonul se împotmolește când e umezeală.

Având formă de gogoașă, cu bazinul principal în centru și bazine mai mici de jur împrejur în exterior, clădirea cu cupolă a acvariului nu este foarte mare sau impresionantă, probabil pentru a se încadra în Sowell Bay, care nu este nici el mare sau impresionant. Față de locul întâlnirii Tovei cu guma de mestecat, dulapul cu materiale pentru curățenie se află în partea diametral opusă. Adidașii ei albi scârțâie de-a lungul unei porțiuni pe care a spălat-o deja, lăsând urme pe gresia strălucitoare. Fără îndoială va mai șterge o dată cu mopul partea aia.

Se oprește la nișa îngustă cu statuia de bronz, în mărime naturală, a unui leu-de-mare din Pacific. Petele lucioase de pe spate și capul lui chel, tocite de la atâtea decenii în care leul a fost mângâiat și călărit

de copii, nu fac decât să-i sporească realismul. Pe policioara Tovei de acasă, se află o fotografie de-a lui Erik când avea, probabil, unsprezece sau doisprezece ani, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce stătea călare pe spatele statuii, cu o mână în aer de parcă era gata să arunce un lasou. Un cowboy de mare.

Acea fotografie e una dintre ultimele în care arată copilăros și lipsit de griji. Tova păstrează fotografiile lui Erik în ordine cronologică: un colaj al transformării lui dintr-un bebeluș știrb și zâmbăreț într-un adolescent chipeș, mai înalt decât taică-său, pozând în geaca lui de piele. Una în care prinde o cocardă în pieptul partenerei de la banchet. Pe un podium improvizat pe malurile stâncoase ale strâmtorii Puget Sound de un albastru profund, ținând în mâini un trofeu de la un concurs de canotaj din liceu. Tova atinge capul rece al leului-de-mare în timp ce trece pe lângă el, înăbușindu-și dorința de a se întreba, încă o dată, cum ar fi arătat acum Erik.

Merge mai departe, așa cum trebuie, în josul holului întunecat. În fața bazinului plin cu bibani-soare, se oprește.

— Bună seara, dragilor!

Crabii japonezi sunt următorii.

— Bună, frumoșilor!

— Ce mai faci? o întreabă pe scobița cu nas ascuțit.

Țiparii-lup nu sunt pe gustul Tovei, însă îi salută dând din cap. Nu trebuie să fii nepoliticos, chiar dacă ei îi amintesc de acele filme de groază de la televizor la care răposatului ei soț, Will, îi plăcea să se uite în toiul nopții atunci când greața provocată de chimioterapie îl ținea treaz. Dinții ascuțiți le ies în afară din maxilarul inferior, ca niște ace mici. Niște chestii neatractive, ca să nu spunem mai mult. Dar, pe de altă parte, aspectul fizic este înșelător, nu-i așa? Tova îi zâmbește țiparului-lup, cu toate că el nu-i va putea niciodată zâmbi la rândul său, nici dacă ar vrea, cu așa o față.

Următorul exponat este preferatul Tovei. Ea se apleacă, venind mai aproape de geam.

— Ei bine, domnule, ce ai mai făcut azi?

Îi ia câteva clipe ca să-l găsească: o fâșie portocalie în spatele pietrei. Vizibil, însă din greșeală, ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea: codița unei fetițe, care se ivește din spatele canapelei, sau piciorul încălțat cu șosetă, care apare de sub pat.

— Ești rușinos în seara asta?

Ea se trage înapoi și așteaptă; caracatița gigantică de Pacific nu se mișcă. Își imaginează cum e în timpul zilei, oamenii care bat cu degetele în geam, pufăind atunci când nu văd nimic. Nimeni nu mai știe să fie răbdător.

— Nu pot spune că te învinovățesc. Nu pare confortabil acolo.

Brațul portocaliu zvâcnește, însă trupul îi rămâne ascuns.

Guma de mestecat lansează o apărare curajoasă împotriva pilei Tovei, însă în cele din urmă se desprinde.

Când Tova aruncă bucata de gumă întărită la coșul de gunoi, aceasta are un mic șuierat satisfăcător și face plasticul să foșnească.

Acum șterge cu mopul. Din nou.

Un iz de oțet cu o tentă de lămâie se răspândește în aer, înălțându-se din gresia udă. Mult mai bun decât soluția îngrozitoare pe care o foloseau când Tova a început să lucreze aici, o porcărie de culoare verde-deschis care-i ardea nările. Fusese împotriva ei de la bun început. În primul rând, îi dădea amețeli și, în al doilea rând, lăsa dâre inestetice pe podea. Și, probabil, lucrul cel mai rău dintre toate, mirosea ca salonul de spital al lui Will, ca Will când era bolnav, cu toate că Tova ținuse pentru sine acea parte din reclamație.

Rafturile debaralei cu materiale consumabile erau înțesate cu bidoane cu porcărie verde, însă Terry, directorul acvariului, ridicase în cele din urmă din umeri, spunându-i că putea folosi orice dorea dacă-și cumpăra singură. Desigur, Tova a fost de acord. Așa că, în fiecare seară, ea cară un bidon cu oțet și sticla cu ulei esențial de lămâie.

Acum e mai mult gunoi de strâns. Golește coșurile din hol, cutia din fața toaletelor, apoi ajunge în cele din urmă în vestiarul cu firimiturile sale nesfârșite de pe masă. Nu i se cere asta, deoarece este treaba echipei profesioniste de la Elland, care vine o dată la două săptămâni, însă Tova dă mereu cu cârpa în jurul bazei aparatului vechi de cafea și în interiorul cuptorului cu microunde, pătat cu stropi de mâncare și care miroase a spaghete. Astăzi, totuși, sunt probleme mai mari: recipiente goale de mâncare pe podea. Trei.

— Dumnezeule, zice ea, mustrând încăperea goală.

Mai întâi gumă, acum asta.

Ridică cutiile și le aruncă în coșul de gunoi, care, în mod ciudat, a fost deplasat câțiva metri mai încolo de locul său obișnuit. După ce golește coșul în sacul de gunoi, îl mută înapoi la locul cuvenit.

Lângă coșul de gunoi se află o masă mică. Tova îndreaptă scaunele. Apoi vede.

Ceva. Dedesubt.

O masă informă de culoare maro-portocaliu, vârâtă în colț. Un pulover? Mackenzie, tânăra amabilă care lucrează la ghereta de la intrare, lasă mereu câte unul atârnat de spătarul unui scaun. Tova îngenunchează, pregătită să-l înșface și să-l vâre în cămăruța lui Mackenzie. Însă masa informă se mișcă.

Un tentacul se mișcă.

— Dumnezeule mare!

Ochiul caracatiței se materializează de undeva din masa cărnoasă. Pupila ca o bilă se lărgește, apoi pleoapa se îngustează. Plină de reproș.

Tova clipește, fără să fie convinsă că ochii îi funcționează cum trebuie. Cum ar putea oare caracatița uriașă de Pacific să fie afară din bazinul său?

Tentaculul se mișcă din nou. Creatura este încurcată în harababura de cabluri de alimentare. De câte ori n-a înjurat ea acele cabluri? Nu poți

să măturі ca lumea din cauza lor.

— Ai rămas blocat, șoptește ea și caracatița își ridică uriașul și bulbosul său cap, întinzându-se pe unul dintre tentaculele sale, în jurul căruia este înfășurat de mai multe ori un cablu subțire de alimentare, genul folosit pentru a încărca un telefon mobil.

Creatura se încordează mai tare și cablul se înfășoară mai strâns, carnea umflându-i-se între spirale. Erik a avut odată o jucărie ca asta, de la un magazin de farse. Un mic cilindru țesut în care îți vârai un deget arătător la fiecare capăt și apoi încercai să le îndepărtezi. Cu cât trăgeai mai tare, cu atât se strângea mai tare.

Tova vine câțiva centimetri mai aproape. Drept răspuns, caracatița izbește cu unul dintre tentacule linoleumul, de parcă ar vrea să spună: Dă-te înapoi, cucoană.

— Bine, bine, șoptește ea, ieșind de sub masă.

Se ridică și aprinde lumina care scaldă vestiarul într-o strălucire fluorescentă și începe să se lase din nou în jos, mai încet de data asta. Dar, apoi, ca de obicei, spatele îi trosnește.

La acel sunet, caracatița izbește din nou, împingând unul dintre scaune cu o forță îngrijorătoare. Scaunul alunecă pe podea și ricoșează în peretele opus.

De sub masă, ochiul imposibil de clar al creaturii scapără.

Hotărâtă, Tova se strecoară mai aproape, încercând să-și liniștească mâinile care-i tremură. De câte ori a trecut ea oare pe lângă plăcuța de sub bazinul caracatiței uriașe de Pacific? Nu-și poate aminti dacă menționează ceva în legătură cu faptul că acestea sunt periculoase pentru oameni.

E la doar jumătate de metru distanță. Pare să se strângă și culoarea i-a devenit mai palidă. Oare o caracatiță are dinți?

— Prietene, zice ea blând. O să întind mâna și o să desfac cablul.

Se uită în jur și vede cu exactitate ce cablu este sursa situației lui delicate. Ușor de ajuns.

Ochiul caracatiței îi urmărește fiecare mișcare.

— Nu-ți voi face rău, dragă!

Unul dintre tentaculele libere ale caracatiței bate în podea precum coada unei pisici.

În timp ce smucește ștecărul, se trage înapoi. Se trage și Tova. Se așteaptă ca Marcellus să se furișeze de-a lungul peretelui înspre ușă, în direcția spre care se întinde.

În schimb, el alunecă mai aproape.

Ca un șarpe maro-roșcat, unul dintre tentaculele sale se târăște înspre ea. În câteva secunde, i se încolăcește în jurul antebrațului, apoi i se răsucește în jurul cotului și bicepsului, asemenea unei panglici de arminden. Poate simți fiecare ventuză lipindu-se de ea. Din reflex, încearcă să-și smucească brațul, însă caracatița își întărește strânsoarea până în punctul în care devine aproape inconfortabil. Însă ochiul său ciudat scapără jucăuș, ca al unui copil năzdrăvan.

Cutiile goale de mâncare. Coșul de gunoi nelalocul său. Acum are sens.

Apoi, într-o clipită, îi dă drumul. Tova privește, neîncrezătoare, în timp ce Marcellus iese țanțoș pe ușa vestiarului, sprijinindu-se pe partea mai groasă a celor opt tentacule ale sale prevăzute cu ventuze puternice. Mantaua pare să atârne în urma lui și el pare mai palid acum; se deplasează cu efort. Tova se grăbește să-l prindă, însă, în momentul în care ajunge în hol, el e de negăsit.

Tova își trece o mână peste față. Își pierde mințile. Da, asta este. Așa începe, nu-i așa? Cu halucinații în legătură cu o caracatiță?

Cu ani în urmă, văzuse cum mintea răposatei sale mame o luase razna. Începuse cu pierderi de memorie ocazionale, de nume familiare și date evazive. Însă Tova nu uită numere de telefon sau nu se pomenește că începe să caute în memorie nume. Privește în jos la brațul ei care e acoperit cu cerculețe. Urme de ventuză.

Pe jumătate buimăcită, își termină treburile, apoi face ultimul tur obișnuit al clădirii, pentru a spune noapte bună.

Noapte bună, bibani-soare, țipari, crabi japonezi, scobiță cu nas ascuțit! Noapte bună, anemone, căluți-de-mare, steluțe-de-mare!

După colț, continuă: Noapte bună, pești-ton, cambule și pisici-de-mare! Noapte bună, meduze, castraveți-de-mare! Noapte bună, rechini, bieții de voi! Tova a simțit mereu mai mult decât empatie pentru rechini, cu tururile lor nesfârșite în jurul bazinului. Înțelege ce înseamnă să nu te poți opri din mișcare, de teamă ca nu cumva să te pomenești incapabil de a mai respira.

Uite caracatița, încă o dată ascunsă în spatele pietrei sale! Un munte de carne iese în evidență. Portocaliul este mai intens acum, în comparație cu felul în care arăta în vestiar, însă e mai palid decât de obicei. Ei bine, poate asta o să-l învețe minte. Trebuie să rămână la locul lui. Cum Dumnezeu a ieșit? Ea se uită prin apa care clipocește, privind cu atenție sub margine, însă nimic nu pare în neregulă.

— Pacoste ce ești! zice ea, scuturând din cap.

Ea se mai învârte câteva clipe în fața bazinului, înainte de a pleca.

Hatchbackul galben al Tovei țârâie și își aprinde intermitent luminile laterale în timp ce ea apasă cheia pliabilă, o dotare cu care nu este încă obișnuită. Prietenele ei, grupul de doamne cu care ia masa și care cu afecțiune se autointitulează „Tricotezele“, o convinseseră că avea nevoie de o mașină nouă când începuse serviciul. E o chestiune de siguranță, susținuseră ele, să conduci noaptea într-un vehicul mai vechi. O bătuseră la cap săptămâni întregi în legătură cu asta.

Uneori e mai ușor să cedezi pur și simplu.

După ce își așază în portbagaj recipientul cu oțet și sticla cu ulei esențial de lămâie, ca de obicei, deoarece, indiferent de câte ori îi spusese Terry că e binevenită să le depoziteze în debaraua cu consumabile, nu se știe niciodată când ar putea fi utile puțină lămâie și puțin oțet, aruncă o privire în josul pontonului. E pustiu la această oră târzie, pescarii de seară au plecat de mult. Fostul ponton pentru feriboturi se află vizavi de acvariu, ca o mașinărie veche și ruginită. Crustaceele îi acoperă pilonii în ruină. În timpul fluxului, crustaceele

agață alge care se usucă și se transformă într-o placă de culoare neagră-verzuie atunci când apa mării se retrage.

Ea traversează scândurile de lemn tocite. Ca de obicei, fosta casă de bilete se află exact la treizeci și opt de pași de locul ei de parcare.

Tova mai caută o dată din priviri vreun trecător, pe cineva care să zăbovească în umbrele lungi. Apasă cu mâna în geamul de sticlă al casei de bilete, crăpătura sa în diagonală semănând cu o cicatrice veche pe obrazul cuiva.

Apoi pășește pe ponton, îndreptându-se spre banca ei obișnuită. Este lucioasă de la stropii de apă sărată și pătată de excremente de pescăruși. Se așază, ridicându-și mâneca, uitându-se la urmele rotunde și stranii, aproape așteptându-se ca acestea să fi dispărut. Însă ele sunt acolo. Își trece vârful degetului de jur împrejurul celei mai mari, aflată chiar pe partea interioară a încheieturii. Aproape că are dimensiunea unui dolar de argint. Cât timp va rămâne acolo? O să se învinețească? Vânătăile apar atât de ușor acum și urma a devenit deja maronie, asemănătoare unei bășici pline cu sânge. Poate va rămâne permanent. O cicatrice ca un dolar de argint.

Ceața s-a ridicat, împinsă de vânt către uscat, deviată către poalele munților. Spre sud e ancorat un cargobot, cu carena lăsată sub șirurile de containere stivuite pe punte ca blocurile de construit ale unui copil. Lumina lunii licărește pe cuprinsul apei, mii de lumânări pâlpâind pe suprafața acesteia. Tova închide ochii, imaginându-și-l dedesubt, ținând lumânările pentru ea. Erik. Singurul ei copil.

Ziua 1 300 de captivitate

Crabi, creveți, scoici, moluște, scoici Abalone, pești, icre. Aceasta este dieta unei caracatițe uriașe de Pacific, potrivit plăcuței de lângă bazinul meu.

Marea trebuie să fie un bufet delicios. Toate aceste delicatese, gratis.

Dar ce se oferă aici? Macrou, halibut și — în primul rând — hering. Hering, hering, atât de mult hering! Sunt creaturi scârboase, mici bucățele de pește. Sunt sigur că motivul abundenței lor aici este costul redus. Rechinii din bazinul principal sunt premiați pentru lâncezeala lor cu pește proaspăt, iar mie mi se dă hering decongelat. Uneori, încă parțial înghețat, chiar. De aceea trebuie să iau problema în propriile brațe când doresc textura sublimă a unei stridii proaspete, când tânjesc să simt trosnetul ascuțit al ciocului meu strivind un crab în cochilia lui, când poftesc la carnea dulce și tare a unui castravete-de-mare.

Uneori, temnicerii mei îmi vor arunca de milă o scoică, dacă încearcă să mă ademenească la o examinare medicală sau să mă mituiască să joc unul dintre jocurile lor. Și din când în când, Terry îmi va strecura o midie sau două, fără niciun motiv anume.

Bineînțeles, consum eșantioane de crabi, moluște, creveți, scoici și scoici Abalone de multe ori. Pur și simplu trebuie să mă ocup singur să le procur după orele de lucru. Icrele sunt o gustare ideală, atât pentru plăcerea gastronomică, dar și pentru valoarea lor nutrițională.

S-ar putea face o a treia listă aici care ar consta din lucruri pe care oamenii le adoră, însă pe care cele mai inteligente forme de viață le-ar considera completamente nepotrivite pentru consum. Spre exemplu: ultima ofertă a automatului din hol.

Însă, în seara asta, un alt miros m-a ademenit. Unul dulce, sărat,

savuros. I-am găsit sursa în coșul de gunoi, resturile sale fiind așezate confortabil într-un recipient alb și fragil.

Indiferent ce era a fost delicios. Însă, dacă n-aș fi avut noroc, ar fi putut însemna pieirea mea.

Femeia de serviciu. Ea m-a salvat.

Fursecuri cumpărate

Odinioară fuseseră șapte Tricoteze. Acum mai sunt doar patru. La câțiva ani tot apare un alt loc gol la masă.

— Dumnezeule mare, Tova!

Mary Ann Minetti așază un ceainic pe masa ei din sufragerie, privind insistent brațul Tovei.

Ceainicul este înfășurat într-o husă galbenă croșetată, pe care probabil o făcuse cineva odinioară, când tricotatul era ceva ce Tricotezele făceau într-adevăr la mesele pe care le organizau săptămânal. Husa ceainicului se asortează cu agrafa de păr cu șirasuri galbene de la tâmpla lui Mary Ann, clema ținând în frâu niște bucle maro-roșcate.

Janice Kim fixează cu privirea brațul Tovei în timp ce-i umple cana.

— O alergie, poate?

Un nor de vapori de ceai oolong îi aburește ochelarii rotunzi pe care și-i scoate și și-i șterge de tivul tricoului; Tova bănuiește că tricoul trebuie să-i aparțină fiului lui Janice, Timothy, deoarece este cel puțin cu trei numere prea mare și inscripționat cu logoul centrului comercial coreean din Seattle, unde Timothy a investit într-un restaurant cu câțiva ani în urmă.

— Semnul ăsta? zice Tova, trăgând în jos mâneca puloverului. Nu-i nimic.

— Ar trebui să te duci să vezi ce-i cu el.

Barb Vanderhoof își trântește un al treilea cub de zahăr în ceai. Părul ei scurt și grizonant a fost pieptănat sub formă de țepi fixați cu gel, unul dintre stilurile ei preferate din ultimul timp. Când a adoptat

această înfățișare, a glumit zicând că doar unei Barb i se potrivesc niște țepi ca în barbă, ceea ce le făcuse pe Tricoteze să râdă. Nu pentru prima oară, Tova se imaginează apăsând cu degetul pe unul dintre țepii de pe capul prietenei sale. Ar înțepa-o oare la fel ca aricii-de-mare de la acvariu ori s-ar turti sub atingerea ei?

— Nu-i nimic, repetă Tova.

Un val de căldură i se strecoară până-n vârfurile urechilor.

— Păi, dă-mi voie să-ți spun!

Barb ia o sorbitură din ceai și continuă.

— O știi pe Andie a mea. A avut o erupție anul trecut, când a venit de Paște. Cu toate că n-am văzut-o — era într-un loc delicat, dacă înțelegi ce vreau să spun, însă nu genul de erupție pe care o capeți dintr-un comportament indecent, vezi tu. Nu, era doar o erupție. În fine, i-am spus că ar trebui să meargă la medicul meu dermatolog. E excepțional. Însă Andie este mai mult decât încăpățânată, înțelegi? Și acea erupție a continuat să se înrăutățească, și…

Janice o întrerupe pe Barb.

— Tova, vrei să-ți recomande Peter pe cineva?

Soțul lui Janice, doctorul Peter Kim, este pensionar, însă are multe relații în comunitatea medicală.

— N-am nevoie de doctor.

Tova se forțează să schițeze un mic zâmbet.

— A fost un incident minor la muncă.

— La muncă!

— Un incident!

— Ce s-a întâmplat?

Tova trage aer în piept. Poate simți încă tentaculul înfășurat în jurul încheieturii. Urmele se estompaseră peste noapte, însă rămăseseră

suficient de închise la culoare pentru a putea fi văzute deslușit. Își trage din nou mâneca în jos.

Ar trebui să le spună?

— Un incident cu unul dintre echipamentele de curățenie, zice ea în cele din urmă.

În jurul mesei, trei perechi de ochi sunt fixate asupra ei.

Mary Ann șterge o pată imaginară de pe blatul mesei cu unul dintre șervetele ei.

— Slujba asta a ta, Tova. Ultima dată când am fost la acvariu, aproape că am renunțat la masa de prânz din cauza mirosului. Cum reușești?

Tova ia un fursec cu fulgi de ciocolată de pe platoul pe care Mary Ann îl așezase mai devreme. Mary Ann încălzește fursecurile în cuptor înainte ca doamnele să sosească. Nu poți bea ceai, comentează ea mereu, fără să ronțăi ceva făcut în casă. Fursecurile proveneau dintr-un pachet pe care Mary Ann îl cumpărase de la Shop-Way. Toate Tricotezele știu asta.

— Dărăpănătura aia veche. Bineînțeles că pute, zice Janice. Dar, serios, Tova, ești în regulă? Muncă fizică la vârsta ta. De ce trebuie să muncești?

Barb își încrucișează brațele.

— Am lucrat o vreme la St. Ann după ce a murit Rick. Ca să treacă timpul. M-au rugat să mă ocup de tot departamentul, știi.

— Arhivare, mormăie Mary Ann. Făceai arhivare.

— Și ai plecat pentru că nu o puteau menține organizată așa cum îți plăcea ție, zice Janice cu o voce seacă. Însă ideea e că nu stăteai în patru labe ca să speli podele.

Mary Ann se apleacă înspre ea.

— Tova, sper că realizezi, dacă ai nevoie de ajutor…

— Ajutor?

— Da, ajutor. Nu știu în ce situație financiară te-a lăsat Will.

Tova se încordează.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie de așa ceva.

— Dar dacă ai avea.

Mary Ann își ține buzele strâns lipite.

— N-am, răspunde Tova încetișor.

Și este adevărat. Contul bancar al Tovei îi acoperă cu mult nevoile modeste. N-are nevoie de pomană: nici de la Mary Ann, nici de la altcineva. Și, în plus, ce lucru de adus în discuție și totul din cauza unor mici urme pe brațul ei!

După ce se ridică de la masă, Tova pune cana de ceai jos și se sprijină de blatul de bucătărie. Fereastra de deasupra chiuvetei dă înspre grădina lui Mary Ann, unde tufele de rododendroni tremură sub cerul cenușiu. Petalele fragile de culoarea purpurei par să tremure în timp ce briza agită ramurile, iar Tova își dorește să le poată vârî înapoi în bobocii lor. Răcoarea din aer este neobișnuită pentru mijlocul lunii iunie. Vara cu siguranță abia își târăște picioarele anul acesta.

Pe pervaz, Mary Ann a aranjat o colecție de accesorii religioase: îngerași de sticlă cu chipuri de heruvimi, lumânări, o mică armată de cruci argintii strălucitoare de diverse dimensiuni, aliniate precum soldații. Probabil că Mary Ann le lustruiește zilnic pentru a le menține strălucitoare.

Janice o prinde de umăr.

— Tova? Pământul către Tova?

Tova nu se poate abține să nu râdă. Inflexiunea din vocea lui Janice o face să creadă că Janice urmărește din nou seriale de comedie.

— Te rog, nu te supăra. Mary Ann n-a vrut să insinueze nimic cu asta. Suntem doar îngrijorate.

— Mulțumesc, dar sunt în regulă.

Tova îi mângâie ușor mâna lui Janice.

Janice ridică una dintre sprâncenele ei frumos îngrijite, conducând-o pe Tova înapoi la masă. Este clar că Janice înțelege cât de tare își dorește Tova să schimbe vorba, fiindcă trece rapid la un subiect mult mai relaxat.

— Deci, Barb, ce mai e nou cu fetele?

— Oh, v-am spus?

Barb trage dramatic aer în piept. Nimeni n-a trebuit vreodată s-o roage pe Barb de două ori să sporovăiască despre viețile fiicelor și nepoților ei.

— Andie trebuia să aducă fetele în vacanța de vară. Însă au întâmpinat un impediment în planurile lor. Exact asta a spus ea: un impediment.

Janice își șterge ochelarii cu unul dintre șervetele brodate ale lui Mary Ann.

— E adevărat, Barb?

— N-au mai fost de la ultima Zi a Recunoștinței! Ea și Mark au dus copiii în Las Vegas de Crăciun. Dacă puteți crede așa ceva. Cine își petrece o sărbătoare în Las Vegas?

Barb pronunță ambele cuvinte, Las și Vegas, cu aceeași greutate și același dispreț, așa cum cineva ar spune lapte stricat.

Janice și Mary Ann scutură amândouă din cap, iar Tova ia un alt biscuit. Toate cele trei femei încuviințează tacit, în timp ce Barb se lansează într-o poveste despre familia fiicei ei care locuiește la două ore distanță de Seattle, însă s-ar putea crede că se află într-o altă emisferă, având în vedere cât de rar pretinde Barb că o vede.

— Le-am spus că sper să-i îmbrățișez curând pe nepoții ăia. Dumnezeu știe cât voi mai fi prin preajmă!

Janice oftează.

— Destul, Barb.

— Scuzați-mă o clipă!

Scaunul Tovei se freacă de linoleum.

Așa cum s-ar înțelege după denumire, Tricotezele au apărut ca un club de tricotat. Acum douăzeci și cinci de ani, câteva femei din Sowell Bay s-au întâlnit pentru a face schimb de fire de tricotat. În cele din urmă, clubul a devenit refugiul lor, pentru a scăpa de căminele pustii, de golurile amare lăsate de copiii care creșteau și se mutau. Din acest motiv, printre altele, Tova refuzase inițial să se alăture. Golul ei nu avea dulceață, doar amărăciune; la momentul respectiv, Erik murise de cinci ani. Cât de subtil se întorseseră atunci acele răni, cât de puțin îi lua pentru a le rupe coaja, ca acestea să înceapă să sângereze din nou.

Bateria din baia lui Mary Ann scoate un scârțâit în timp ce Tova răsucește robinetul. Nemulțumirile lor nu s-au schimbat prea mult de-a lungul anilor. La început, a fost ce păcat că universitatea e la o distanță atât de mare și ce păcat că ne sună doar duminica după-amiază! Acum sunt nepoții și strănepoții. Aceste femei și-au purtat mereu maternitatea tare și zgomotos în piept, însă Tova o păstrează pe a ei ascunsă înăutru, adânc scufundată în măruntaie, precum un glonț vechi. Privată.

Cu câteva zile înainte ca Erik să moară, Tova făcuse un tort de migdale pentru cea de-a optsprezecea aniversare. Casa păstrase acel miros de marțipan zile întregi după aceea. Încă își amintește cum persistase în bucătăria ei ca un oaspete dezorientat care nu știe când să plece.

La început, dispariția lui Erik fusese considerată o fugă de acasă. Ultima persoană care-l văzuse fusese unul dintre mateloții care lucrau pe feribotul de la ora 11 care se îndrepta spre sud, ultima ambarcațiune de seară, iar matelotul nu raportase nimic neobișnuit. Erik trebuia să încuie casa de bilete după aceea, lucru pe care-l făcea mereu, cu conștiinciozitate. Era atât de încântat că aveau încredere în el și îi dăduseră cheia; era doar o slujbă de vară, la urma urmelor. Șeriful zisese că găsiseră casa de bilete descuiată, cu toate încasările în

ordine. Rucsacul lui Erik era vârât sub scaun, împreună cu casetofonul portabil și căștile, chiar și portofelul. Înainte de a exclude posibilitatea unei agresiuni, șeriful speculase că, probabil, Erik ieșise pentru puțin timp, intenționând să se întoarcă.

De ce și-ar fi lăsat el casa de bilete nesupravegheată în timpul serviciului? Tova nu înțelesese niciodată. Will avea o teorie că la mijloc fusese vorba de o fată, însă nicio fată — sau niciun băiat, de altfel — nu fusese găsită/găsit vreodată. Prietenii lui insistaseră că el nu se vedea cu nimeni la momentul respectiv. Dacă Erik s-ar fi văzut cu cineva, lumea ar fi știut. Erik era un puști popular.

O săptămână mai târziu, găsiseră ambarcațiunea: o Sun Cat veche și ruginită pe care nimeni n-o observase că lipsește din micul port care se afla lângă pontonul feribotului. Ajunsese la mal cu funia ancorei tăiată. Amprentele lui Erik se aflau pe cârmă. Dovezile erau puține, însă toate indicau faptul că băiatul își luase viața, zisese șeriful.

Ziseseră vecinii.

Ziseseră ziarele.

Zisese toată lumea.

Tova nu crezuse niciodată asta. Nicio clipă.

Își usucă fața cu mâinile, clipind înspre propria reflexie în oglinda din baie. Tricotezele erau prietenele ei de ani buni și uneori încă se simte de parcă ar fi o piesă greșită care și-a croit drum în alt puzzle.

Tova își ia cana de pe chiuvetă, își toarnă niște ceai oolong proaspăt și se întoarce la scaunul ei și la conversație. Este o discuție despre vecina lui Mary Ann care-și dă medicul ortoped în judecată pentru o operație prost făcută. Doamnele sunt de acord că medicul trebuie tras la răspundere. Urmează o rundă de gângureli la vederea fotografiilor cățelușului Yorkshire, Rolo, al lui Janice, care adeseori vine în vizită la Tricoteze în geanta lui Janice. Astăzi Rolo e acasă din cauza unor probleme la burtică.

— Bietul Rolo, zice Mary Ann. Crezi că a mâncat ceva stricat?

— Ar trebui să încetezi să-i mai dai mâncare pentru oameni, spune Barb. Rick obișnuia să-i dea lui Sully al nostru resturi din farfurie când nu eram atentă. Însă îmi puteam da seama de fiecare dată. Oh, rahatul ăla urât mirositor!

— Barbara! zice Mary Ann, făcând ochii mari.

Janice și Tova râd.

— Păi, scuzați-mi exprimarea, însă câinele ăla putea împuți o cameră întreagă. Să-i fie țărâna ușoară!

Barb își împreunează mâinile ca într-o rugăciune.

Tova știe cât de mult își iubise Barb golden retrieverul, pe Sully. Probabil mai mult decât îl iubise pe răposatul ei soț, Rick. Și, în decursul a câteva luni anul trecut, îi pierduse pe amândoi. Tova se întreabă uneori dacă este mai bine așa, să ai tragediile adunate laolaltă, să te folosești mai bine de intensitatea suferinței. Să termini cu asta dintr-o lovitură. Știa că disperarea adâncă avea un sfârșit. De îndată ce sufletul îți era îmbibat cu suferință, altceva în plus dispărea pur și simplu, inundat, la fel cum siropul de arțar de pe clătitele de sâmbătă dimineața se revărsa mereu pe masă ori de câte ori i se dădea voie lui Erik să-și toarne singur siropul.

La ora 3 după-amiază, Tricotezele își strâng jachetele și gentuțele de pe spătarele scaunelor, moment în care Mary Ann o trage pe Tova deoparte.

— Te rog să ne spui dacă ai nevoie de ajutor!

Mary Ann îi ia mâna Tovei, pielea măslinie, de italiancă, a celeilalte femei părând tânără și netedă în comparație cu a Tovei. Genele scandinave ale Tovei, atât de plăcute în tinerețe, se întorseseră împotriva ei pe măsură ce îmbătrânise. Pe la patruzeci de ani, părul ei blond, ca mătasea de porumb, era cenușiu. Pe la cincizeci de ani, ridurile de pe chipul ei păreau gravate în lut. Acum își surprinde uneori profilul reflectat în vitrina unui magazin, felul în care umerii au început să i se lase. Se întreabă cum e posibil ca acest trup să fie al ei.

— Te asigur că n-am nevoie de ajutor.

— Dacă acea slujbă devine prea mult pentru tine, îți vei da demisia. Nu-i așa?

— Cu siguranță.

— Bine.

Mary Ann nu pare convinsă.

— Mulțumesc pentru ceai, Mary Ann!

Tova își trage jacheta și zâmbește grupului.

— O după-amiază încântătoare, ca de obicei.

Tova lovește ușor cu mâna bordul mașinii și calcă accelerația, forțând hatchbackul să schimbe viteza. Mașina geme în timp ce urcă.

Casa lui Mary Ann se află pe fundul unei văi largi care odinioară nu era altceva decât un câmp de narcise. Tova își amintește cum îl străbătea, mică fiind, lângă fratele mai mare, Lars, pe bancheta din spate a Packardului familiei. Tatăl la volan, mama lângă el cu geamul coborât, ținând cu mâna eșarfa sub bărbie, ca să nu i-o ia vântul. Tova își cobora și ea geamul și își întindea gâtul cât de mult îndrăznea. Valea mirosea a bălegar. Milioane de capete galbene se pierdeau într-o mare de lumină.

Acum, fundul văii a devenit o suburbie. Din doi în doi ani, primăria face mare tam-tam în legătură cu refacerea drumului care șerpuiește în susul dealului. Mary Ann scrie mereu scrisori la primărie în legătură cu asta. Prea abrupt, argumentează ea, cu risc mare de alunecări de teren.

— Nu e prea abrupt pentru noi, zice Tova, în timp ce hatchbackul oprește pe creastă.

Pe partea cealaltă, un strop de soare lucește pe apă, strecurându-se printr-o crăpătură în nori. Apoi, de parcă ar fi fost trași de niște sfori

de marionete, norii se deschid, scăldând golful Puget Sound într-o lumină clară.

— Măi, ce zici de asta! exclamă Tova, coborând parasolarul.

Cu ochii mijiți, virează la dreapta pe Sound View Drive care merge de-a lungul crestei, deasupra apei. Spre casă.

Soare, în sfârșit! Margaretele au nevoie să fie îngrijite și, timp de săptămâni întregi, vremea rece și umedă, nefirească până și după standardele coastei de nord-vest a Pacificului, îi tăiase entuziasmul de a lucra în grădină. La gândul de a face ceva productiv, apasă mai tare pedala de accelerație. Probabil ar putea termina întregul strat de flori înainte de cină.

Trece în grabă prin casă ca să bea un pahar cu apă, în drum spre grădina din spate, oprindu-se pentru a apăsa butonul roșu intermitent al robotului telefonic. Aparatul ăla e în permanență plin de prostii, oameni care încearcă să-i vândă lucruri, însă ea mereu își șterge mesajele.

Prima înregistrare e a cuiva care solicită donații. Ștearsă.

Al doilea mesaj este în mod clar o escrocherie. Cine ar fi suficient de prost să sune înapoi și să-și dea numărul contului bancar? Șters.

Al treilea mesaj este o greșeală. Voci înăbușite, apoi un clic. Un apel din fund, așa cum le numește Janice Kim. Un risc al obiceiului ridicol de a ține telefoanele în buzunarul pantalonilor. Șters.

Al patrulea mesaj începe cu un moment de tăcere. Degetul Tovei e gata să atingă butonul de ștergere în momentul în care se aude vocea unei femei.

— Tova Sullivan?

Își drege glasul.

— Aici este Maureen Cochran. De la Centrul de îngrijire pe termen lung din Charter Village.

Paharul cu apă al Tovei se ciocnește de blat.

— Mi-e teamă că am o veste proastă…

Cu un clic ascuțit, Tova apasă butonul pentru a face aparatul să tacă. N-are nevoie să mai asculte. E un mesaj pe care-l așteaptă de ceva vreme.

Fratele ei, Lars.

Ziua 1 301 de captivitate

Iată cum o fac.

Aproape de partea de sus a bazinului meu, se află o gaură în sticlă, pe unde intră pompa. E un spațiu între carcasa pompei și sticlă, suficient de larg pentru a putea vârî vârful unui tentacul și a deșuruba carcasa. Pompa cade în bazin, scoțând la iveală o deschizătură. Deschizătura este micuță. Cam de grosimea a două sau trei degete omenești.

Vei spune: Dar este prea mică! Tu ești prea mare.

Este adevărat, însă n-am nicio problemă să-mi modelez trupul pentru a putea trece prin ea. Asta-i partea ușoară.

Alunec în josul peretelui de sticlă, în camera pompei din spatele bazinului meu. Acum începe provocarea. Timpul se scurge, ai putea spune. Odată afară din bazin, trebuie să mă scufund la loc în optsprezece minute sau voi suporta Consecințele. Optsprezece minute pot supraviețui afară din apă. Acest aspect nu se regăsește nicăieri pe plăcuța din dreptul bazinului meu, bineînțeles. Eu însumi am stabilit asta.

Pe podeaua rece de beton, trebuie să aleg dacă rămân în camera pompei sau sparg ușa. Fiecare alegere are avantajele și costurile sale.

Dacă aleg să rămân în camera pompei, am acces ușor la bazinele cele mai apropiate de al meu. Din nefericire, acele bazine prezintă un interes limitat. Țiparii-lup nu sunt pur și simplu o opțiune, din motive care ar trebui să fie evidente. Dinții ăia! Meduzele de Pacific sunt prea condimentate; viermii-panglică, aceia cu burta galbenă, sunt ca de cauciuc. Scoicile albastre sunt mai degrabă neinspirate, în ceea ce privește gustul, și, în vreme ce castraveții-de-mare sunt delicioși, trebuie să folosesc puterea voinței. Dacă iau mai mulți, risc să-i atrag atenția lui Terry cu privire la activitățile mele.

Dacă aleg să sparg ușa, stăpânesc holul și bazinul principal. Un meniu mai bogat. Însă vine cu un preț: mai întâi, trebuie să investesc mai multe minute în procesul de deschidere a ușii în drum spre ieșire. Apoi, pentru că ușa e grea și nu va rămâne deschisă de una singură, trebuie să petrec mai multe minute să o redeschid la întoarcere.

De ce nu sprijini ușa cu ceva?

Ei bine, e evident.

Chiar am sprijinit odată ușa cu ceva. Cu scaunul de sub bazinul meu. Cu acele minute în plus de libertate, am prădat o găleată cu bucăți proaspete de halibut lăsate de Terry sub chepengul bazinului principal. (Pesemne, bucățile de halibut trebuiau să fie micul-dejun al rechinilor a doua zi dimineață. Însă rechinii prostovani abia dacă disting ziua de noapte. N-am regrete aici.)

Cu această iluzie a timpului liber, a fost aproape o seară plăcută. Probabil cel mai plăcut timp pe care l-am petrecut de când am fost luat prizonier. Însă la întoarcere am descoperit ceva ce, nici până în prezent, nu pot înțelege: printr-o scamatorie, scaunul nu reușise să țină ușa.

Lecție: nu pot avea încredere într-o ușă care se sprijină în ceva.

Când am reușit s-o deschid, eram deja epuizat. Consecințele erau în plină desfășurare.

Membrele mi se mișcau încet și vederea mi se încețoșase. Mantaua îmi devenise grea și atârna spre podea. Prin ceață am putut vedea că pielea căpătase o nuanță ternă de cenușiu-maroniu.

În timp ce mă târam prin camera pompei, podeaua nu se mai simțea rece. Nicio suprafață nu mai avea nicio temperatură. Cumva, am urcat orbecăind pe peretele din sticlă cu ventuzele mele neîndemânatice.

Mi-am vârât tentaculele și mantaua prin deschizătură. Parțial intrat, m-am oprit, plutind la suprafață. Tentaculele mele erau complet amorțite, lipsite de orice senzație.

Pentru o clipă, m-am gândit la această opțiune. Nimic însemna ceva. Ce s-ar putea afla de cealaltă parte a vieții?

Pe măsură ce apa m-a înconjurat, mi-am revenit. Vederea mi s-a obișnuit cu capcanele familiare ale bazinului meu. Mi-am încolăcit un tentacul în jurul pompei și am așezat-o la loc, închizând acel spațiu liber. În timp ce vâram un tentacul prin crăpătură pentru a înșuruba carcasa la loc, mi-a revenit și culoarea. Mantaua îmi atârna în spate, în apa rece, iar eu înotam puternic și iute spre bârlogul meu din spatele pietrei. Măruntaiele, pline de halibut, mă dureau într-un mod plăcut.

După aceea, în timp ce mă odihneam în bârlog, cele trei inimi ale mele băteau intens. Pulsul monoton al ușurării prostești. Un instinct primar declanșat de o victorie-surpriză asupra morții. Presupun că așa ar trebui să se simtă o moluscă după ce s-a îngropat în nisip sub pocnetul ciocului meu. Să învingi sorții potrivnici, după cum ați spune voi, ființele umane.

Consecințele. Aceea n-a fost singura dată când le-am trăit. Au existat și alte ocazii în care am depășit limitele libertății mele. Însă n-am mai încercat niciodată să mă bazez pe acele minute în plus, obținute prin sprijinirea ușii cu ceva.

Cu siguranță nu trebuie să explic că Terry nu știe despre deschizătură. Nimeni în afară de mine nu știe despre deschizătură. Și, pentru că aș dori să rămână așa, îți voi mulțumi anticipat pentru discreția ta.

Tu ai întrebat. Eu am răspuns.

Așa o fac.

Parcul de rulote Welina este pentru îndrăgostiți

Cameron Cassmore clipește când privește prin parbriz, evitând lumina necruțătoare a soarelui. Ar fi trebuit să-și ia ochelarii de soare. Să-și târască fundul mahmur până la Welina, la nelegiuita oră 9 într-o dimineață de sâmbătă… câh. Însetat, înșfacă o cutie deschisă aflată în suportul pentru pahar din furgoneta lui Brad și ia o dușcă. O băutură energizantă nasoală. Cu un mormăit, scuipă prin geamul deschis și se șterge la gură cu mâneca, apoi strivește cutia și o aruncă pe locul gol al pasagerului.

— Și ce zici că te duci să rezolvi? clipise Brad, cu ochii încețoșați, când Cameron îl rugase să-i împrumute mașina.

Se prăbușise pe canapeaua lui Brad și a lui Elizabeth după ce cântase în spectacolul epic al trupei Moth Sausage de seara trecută, de la Dell's Saloon.

— O clematită, zisese Cameron.

Din apelul panicat al mătușii Jeanne, se părea că nemernicul de proprietar se săturase iar, până peste cap, de plantele ei agățătoare. Ultima dată, proprietarul o amenințase cu evacuarea din cauza acelei plante agățătoare.

— Ce naiba e o clematită?

O jumătate de zâmbet se răspândise pe chipul lui Brad.

— Sună cam porcos.

— E o plantă, idiotule!

Cameron nu se sinchisise să adauge că era o plantă perenă care

înflorea și se cățăra, din familia piciorului-cocoșului. Originară din China și Japonia, adusă în Europa de Vest în era victoriană și apreciată pentru abilitatea ei de a se cățăra pe spaliere.

De ce-și amintea rahaturi din astea? Dacă și-ar putea curăța creierul de cunoștințele nefolositoare care-l blocau! Luând viteză după ce a virat pe autostrada care ducea spre parcul de rulote al mătușii Jeanne, Cameron coboară toate geamurile și își aprinde o țigară, lucru pe care nu-l face decât atunci când se simte ca un rahat; iar în această dimineață se simte ca un rahat fierbinte și aburind. Fumul își croiește drum afară pe geam și dispare deasupra terenurilor agricole plate și prăfuite ale văii Merced.

Margaretele se leagănă în briza din grădina mătușii Jeanne. Aceasta are și o tufă uriașă plină cu flori albe, o chestie ca un văl de luminițe și o fântână despre care el știe că merge cu șase baterii DD, deoarece ea îl roagă s-o ajute să le schimbe ori de câte ori trece pe acolo, se pare.

Și broaște. Sunt broaște pretutindeni. Mici statui din ciment reprezentând broaște, cu mușchi care crește printre crăpături, ghivece în formă de broaște și o mânecă de vânt cu dungi și steluțe, fluturând dintr-o agățătoare de metal ruginită și înfățișând trei broaște care râd, decorate cu patrioticele culori roșu, alb și albastru.

Broaște sezoniere.

Dacă parcul de rulote Welina ar da un premiu pentru cea mai frumoasă grădină, mătușa Jeanne ar încerca cu siguranță să-l obțină. Și ar câștiga. Însă chestia ciudată în legătură cu curtea ei perfectă este contrastul total cu dezastrul care se află în rulotă.

Treptele verandei scârțâie sub ghetele sale de lucru. O bucată de hârtie iese în afară din clanța ușii cu plasă. El ridică un colț pentru a arunca o privire: un fluturaș pentru campionatul de bingo al parcului de rulote Welina. Îl mototolește și-l vâră în buzunar. În niciun caz mătușa Jeanne nu va merge la chestiile alea ridicole. Tot locul ăsta e atât de îngrozitor. Chiar și numele. Welina. Înseamnă „bine ai venit“ în limba hawaiiană. Cu siguranță, ăsta nu-i Hawaii.

E gata să sune la sonerie, care are formă de broască, bineînțeles, când din spatele rulotei se aud țipete.

— Dacă hoașca aia bătrână de Sissy Baker și-ar vedea de treaba ei, nimeni n-ar avea ideile astea absurde acum, nu-i așa?

Vocea mătușii Jeanne e plină de amenințare și Cameron și-o poate imagina stând acolo îmbrăcată cu hanoracul ei gri preferat, cu mâinile în șoldurile ca un butoi, încruntându-se. Nu se poate abține să nu râdă în timp ce ocolește prin lateral rulota.

— Jeanne, te rog, încearcă să înțelegi!

Vocea proprietarului e joasă și condescendentă. Jimmy Delmonico. Un nemernic de primă clasă, cu siguranță.

— Ceilalți rezidenți sunt deranjați de posibilitatea apariției șerpilor. Cu siguranță pricepi asta.

— Nu sunt șerpi aici! Și cine ești tu să-mi spui ce să fac cu tufișul meu?

— Există reguli, Jeanne.

Cameron pășește în curtea din spate. Delmonico o săgetează cu privirea pe mătușa Jeanne care poartă într-adevăr acel hanorac gri. Roșie la față, ridică o parte din planta agățătoare deasă și cerată care acoperă spalierul atașat în spatele rulotei. Bastonul ei, cu mingea de tenis verde și decolorată înfiptă în vârf, se sprijină de peretele rulotei.

— Cammy!

Mătușa Jeanne este singura persoană de pe planetă care are voie să-l strige așa.

El aleargă până la ea, apoi zâmbește în timp ce ea îl învăluie într-o îmbrățișare scurtă. Miroase a cafea stătută, ca de obicei. Apoi el se întoarce cu chipul împietrit spre Delmonico și îi zice:

— Care-i problema aici?

Mătușa Jeanne își înșfacă bastonul și îl îndreaptă acuzator spre proprietar.

— Cammy, spune-i că nu sunt șerpi în clematita mea! El încearcă să mă facă să o smulg. Și totul din cauză că Sissy Baker a zis că a văzut ceva. Toată lumea știe că babornița aia abia dacă mai zărește ceva.

— Ai auzit-o. Nu sunt șerpi acolo, zice Cameron pe un ton ferm, înclinându-și capul înspre tulpinile agățătoare care au crescut groase și luxuriante de la ultima lui vizită.

Cât timp a trecut? O lună?

Delmonico se prinde cu degetele de șaua nasului.

— Și eu mă bucur să te revăd, Cameron.

— Plăcerea e de partea mea.

— Uite ce e, chestia asta încalcă statutul parcului de rulote Welina, zice Delmonico cu un oftat. Când un rezident face o reclamație, mi se cere să fac o investigație. Și doamna Baker a zis că a văzut un șarpe. A zis că a văzut, chiar în planta de acolo, niște ochi galbeni care clipeau spre ea.

Cameron îl ia în derâdere.

— În mod evident, minte.

— În mod evident, repetă mătușa Jeanne, însă, cu colțul ochiului, îi aruncă o privire nedumerită.

— Ah, da?

Delmonico își încrucișează brațele.

— Doamna Baker este de ani buni o membră a acestei comunități.

— Sissy Baker mănâncă foarte mult căcat.

— Cammy!

Mătușa Jeanne îl plesnește peste braț, reproșându-i limbajul. Ceea ce este culmea tupeului din partea femeii care-i zisese că „A vine de la anal“ atunci când îl învăța alfabetul.

— Poftim?

Delmonico își îndepărtează ochelarii de la ochi.

— Șerpii nu pot clipi.

Cameron își dă ochii peste cap.

— Nu pot. N-au pleoape. Verifică și tu chestia asta.

Proprietarul deschide gura, apoi o închide la loc.

— Caz închis. Nu sunt șerpi.

Cameron își încrucișează brațele care au cel puțin de două ori diametrul brațelor lui Delmonico. Și-a lucrat mult la sală bicepșii în ultimul timp.

Delmonico chiar pare că ar prefera să plece. Studiindu-și pantofii, bombăne:

— Chiar dacă e adevărată chestia cu pleoapele șerpilor… există reglementări. Dă vina pe primărie pentru asta, dacă vrei, dar când cineva raportează că una dintre proprietățile mele e infestată…

— Ți-am spus, nu sunt șerpi!

Mătușa Jeanne își ridică mâinile. Bastonul ei aterizează pe iarbă.

— L-ai auzit pe nepotul meu. N-au pleoape! Știi ce e chestia asta? Sissy Baker e invidioasă pe grădina mea.

— Haide, Jeanne!

Delmonico ridică o mână.

— Toți știu că ai o grădină încântătoare.

— Sissy Baker e o mincinoasă și mai e și chioară pe deasupra!

— Oricum ar fi, există măsuri de siguranță. Dacă ceva creează o situație periculoasă…

Cameron face un pas înspre el.

— Nu cred că cineva vrea o situație periculoasă.

E o cacealma, în cea mai mare parte. Cameron detestă să se bată. Însă crevetele ăsta pe băț nu trebuie să știe asta.

Părând aproape comic de speriat, Delmonico își mângâie buzunarul, apoi arată că-și scoate telefonul.

— Hei, scuze! Trebuie să răspund.

Cameron chicotește. Vechiul truc cu apelul fals. Tipul ăsta e de tot rahatul.

— Doar mai tunde-o puțin, bine, Jeanne? strigă el peste umăr în timp ce pășește pe aleea de pietriș îndreptându-se către șosea.

Lui Cameron îi ia mai bine de o oră să scurteze clematita, încercând să pareze instrucțiunile pretențioase ale mătușii Jeanne în timp ce stă în echilibru pe o scară. Puțin mai mult acolo. Nu, nu atât de mult! Taie partea din stânga. Adică din dreapta. Nu, am vrut să spun stânga. Dedesubt, mătușa Jeanne adună lujerii tăiați și florile purpurii într-un sac de gunoi.

— Chestia aia despre șerpi e adevărată, Cammy?

— Sigur că este.

Se dă jos de pe scară. Mătușa Jeanne se încruntă.

— Deci de-adevăratelea nu sunt șerpi în clematita mea, corect?

Cameron îi aruncă o privire piezișă în timp ce-și scoate mănușile.

— Ai văzut vreun șarpe în clematita ta?

— Îî… nu.

— Ei bine, iată răspunsul.

Mătușa Jeanne zâmbește, deschizând ușa din spate și dând la o parte un teanc de ziare cu vârful bastonului.

— Mai rămâi un pic, iubire! Vrei cafea? Ceai? Whiskey?

— Whiskey? Pe bune?

Nu e nici măcar ora 10 dimineața. Lui Cameron i se strânge stomacul cu gândul la băutură. Se apleacă, pășind peste prag și clipește, adaptându-se la lumina scăzută din interior; văzând starea în care se află locul, răsuflă ușurat.. Arată rău, bineînțeles. Însă nu mai rău decât ultima dată. Într-o vreme, gunoiul părea să se înmulțească precum o adunătură de iepuri în călduri.

— Cafea simplă, atunci? zice ea făcând cu ochiul. Îmbătrânești, Cammy. Nu te mai distrezi!

El bombăne ceva în legătură cu faptul că s-a distrat prea mult seara trecută și mătușa Jeanne încuviințează în felul ei ușor amuzat. În mod clar, își poate da seama că în această dimineață nu-i sunt boii acasă. Poate chiar îmbătrânește. Până acum, treizeci de ani e o vârstă nasoală.

Ea face ordine prin haosul de cutii și hârtii de pe micul blat din bucătărie, în căutarea cafetierei. Cameron ridică volumul broșat aflat deasupra unui teanc de vechituri care aproape că au îngropat măsuța de răchită, iar un vechi calculator de birou zumzăie undeva sub acel morman. Cartea este un roman de dragoste, unul dintre acelea cu un tip musculos la bustul gol pe copertă. O aruncă la loc, lucru care face ca un teanc de prostii așezate unele peste altele să se răstoarne pe covor.

Când a început ea chestia asta? Să colecteze, așa cum zice. Nu era deloc așa când el era copil. Uneori, Cameron trece prin vechiul lor cartier din Modesto, pe lângă casa cu două dormitoare unde ea îl crescuse. Casa era mereu curată. Acum câțiva ani, a vândut-o pentru a plăti facturile medicale de cu o vară înainte. Se pare că să fii lăsat inconștient în parcarea de la Dell's Saloon costă o avere și nici măcar nu fusese vina mătușii Jeanne. Niște dobitoci din afara orașului făceau scandal și ea încerca doar să liniștească pe toată lumea. Nu se știe cum încasase un pumn în cap și sfârșise căzând lată pe caldarâm. O rană urâtă, un șold fracturat, luni întregi de terapie fizică și ocupațională.

Cameron renunțase la o slujbă decentă la o firmă de renovări, una care ar fi dus la o calificare profesională, și dormea pe canapea ca să aibă grijă de ea, să-i amintească să-și ia medicamentele și să o ducă la specialistul în traumatisme cerebrale din Stockton. În fiecare după-amiază, îl întâmpina pe poștaș pe verandă, deschizând ușa fără zgomot, astfel încât ea să nu observe. Contul său jalnic de economii îi ținuse o vreme în loc pe recuperatori.

Când, în cele din urmă, mătușa Jeanne vânduse casa, tocmai împlinise cincizeci și doi de ani, vârsta minimă necesară pentru rezidenții parcului de rulote Welina. Pentru motive care încă îl uimesc pe Cameron, în loc să-și ia un apartament obișnuit sau ceva, ea hotărâse să folosească mica sumă de bani rămasă pentru a-și cumpăra această rulotă și a se muta aici. Oare atunci începuse să colecționeze? Oare această mizerie de rulotă fusese cauza?

Criticând încă aspru felul în care Sissy Baker îi pusese gând rău de când cu neînțelegerea de la agapa de vara trecută (Cameron nu cere detalii), ea pune două căni aburinde pe măsuța de cafea și îi face semn să se așeze lângă ea pe canapea.

— Deci cum a fost la muncă?

Cameron ridică din umeri.

— Ai fost dat afară din nou, nu-i așa?

El nu răspunde.

Mătușa Jeanne strânge din ochi.

— Cammy! Știi că am tras sfori pentru tine la primărie ca să te bag în acel proiect.

Mătușa Jeanne încă lucrează cu jumătate de normă la biroul de recepție al primăriei. E acolo de ani buni. Bineînțeles, ea cunoaște pe toată lumea. Și, mda, proiectul era unul mare. O clădire de birouri la periferia orașului. Cu toate astea, nu contase: zece minute amărâte de întârziere în a doua lui zi acolo, și nenorocitul de maistru îi spusese să-și strângă catrafusele. Fusese vina lui Cameron că maistrul nu era capabil de empatie?

— Nu eu ți-am cerut să tragi sfori pentru mine, bombăne el, apoi îi explică ce s-a întâmplat.

— Deci ai dat-o în bară. Regește. Acum ce faci?

Gura lui Cameron se țuguiază. Mătușa Jeanne ar trebui să fie de partea lui. O tăcere cu multe semnificații se instalează între ei; ea ia o înghițitură de cafea. Cana ei e acoperită cu desene cu broaște dansatoare și cu un scris roșu-deschis: Cine a dat drumul la broaște? El scutură din cap și încearcă să schimbe subiectul.

— Îmi place noul tău steag. Cel de afară.

— Da?

Chipul i se luminează numai puțin.

— L-am luat dintr-un catalog din alea. L-am comandat prin poștă.

Cameron încuviințează, fără să fie surprins.

— Ce mai face Katie? întreabă ea.

— Katie e bine, zice Cameron pe un ton degajat.

De fapt, nu și-a mai văzut iubita de când a sărutat-o de rămas-bun când a plecat la muncă, ieri-dimineață. Trebuia să vină să vadă trupa Moth Sausage cântând, dar se pare că fusese prea obosită pentru a mai ieși, apoi el rămăsese în oraș mai târziu decât intenționase și se făcuse pulbere la Brad acasă. Dar, bineînțeles, ea e bine. Katie e genul de fată care n-are niciodată probleme, e mereu bine.

— E o partidă bună pentru tine.

— Mda, e minunată.

— Vreau doar să fii fericit.

— Sunt fericit.

— Și ar fi drăguț dacă te-ai putea ține de o slujbă mai mult de două zile.

Super, chestia asta din nou. Cameron se încruntă, trecându-și o mână peste față. Globii oculari îi zvâcnesc. Ar trebui, probabil, să bea niște apă.

— Ești atât de deștept, Cammy. Atât de al naibii de deștept…

El se ridică de pe canapea și privește pe fereastră. După o secundă lungă, zice:

— Nu-ți dă salariu pentru că ești deștept, știi.

— Păi, pentru tine, ar trebui.

Mătușa Jeanne lovește ușor cu palma spațiul de lângă ea pe canapea, iar Cameron se lasă să cadă, sprijinindu-și capul care-i zvâcnește de umărul ei. O iubește pe mătușa Jeanne, bineînțeles c-o iubește. Însă ea nu pricepe.

Nimeni din familie nu știe de unde a moștenit Cameron deșteptăciunea. Și „prin familie“ se referă la el și la mătușa Jeanne. Asta e toată familia lui.

Abia dacă-și poate aminti chipul maică-sii. Avea nouă ani când mătușa Jeanne îl luase din apartamentul maică-sii, după ce ea îi spusese să-și facă bagajul pentru că va rămâne la mătușa lui în weekend. În sine, chestia asta nu era neobișnuită. Rămânea adeseori acolo peste noapte. Însă, de data asta, maică-sa nu mai venise să-l ia înapoi. Își amintește că îl îmbrățișase de rămas-bun, cu lacrimile care îi lăsau urme ca de cerneală pe obraji, de la machiaj. Își amintește, cu limpezime, că brațele ei se simțeau osoase.

Weekendul se transformase într-o săptămână, apoi într-o lună. Apoi într-un an.

Undeva, în vitrina ei încărcată, mătușa Jeanne are acele mici bibelouri din ceramică pe care maică-sa le colecționa copil fiind. În formă de inimi, stele, animale. Unele sunt gravate cu numele ei: DAPHNE ANN CASSMORE. Din când în când, mătușa Jeanne îl întreabă dacă el și-ar dori să le aibă și, de fiecare dată, el spune nu. De ce să vrea el vechiturile ei când ea nu putuse renunța la droguri suficient timp

pentru a-i fi mamă?

Cel puțin Cameron știe de la cine a moștenit gena dezastrului.

Mătușa Jeanne solicitase custodie unică la instanțele judecătorești, care îi fusese acordată fără contestație. E mult mai bine așa, își amintește că spusese cu voce scăzută asistentul social, Cameron să fie cu familia decât să „intre în sistem“.

Cu un deceniu mai mare decât Daphne, mătușa Jeanne nu se căsătorise niciodată și nici nu avusese copii. Ea mereu îl numise pe Cameron binecuvântarea pe care nu se așteptase niciodată s-o aibă.

Cu mătușa Jeanne, copilăria lui fusese bună. Ea nu era chiar ca mamele prietenilor săi. Cine ar putea uita ziua de Halloween în care ea apăruse la serbarea de la grădiniță în costum de Marge Simpson făcut acasă, în anul în care el se costumase în Bart? Dar cumva funcționase.

La școală, Cameron se descurcase destul de bine. Acolo i-a cunoscut pe Elizabeth și apoi pe Brad. Surprinzător de echilibrat, îi auzea uneori pe oameni zicând, pentru un puști în situația lui.

Cât despre tatăl său? E posibil ca de acolo să fi moștenit Cameron deșteptăciunea.

Orice ar putea fi posibil când vine vorba de tatăl său. Nici el și nici mătușa Jeanne n-au habar cine e tatăl lui. Când Cameron era puști, înainte să înțeleagă cum funcționa treaba cu făcutul copiilor și necesitatea, cel puțin, a unui donator de spermă, credea că el pur și simplu n-avea tată.

— Cunoscând gașca cu care umbla maică-ta, a fost probabil cineva cu care ți-e mai bine fără, zice mereu mătușa Jeanne când subiectul apare în discuție.

Însă Cameron se îndoise mereu de asta. E sigur că maică-sa nu lua droguri când se născuse el. Văzuse fotografiile, părul ei cu bucle moi și castanii în timp ce-l dădea într-un leagăn în parc. Consumul de droguri, problemele, Cameron era sigur că apăruseră după.

Apăruseră din cauza lui.

Mătușa Jeanne dă să se ridice.

— Mai vrei cafea, dragule?

— Tu stai jos, îmi iau eu, zice el, scuturându-și durerea de cap.

Își croiește drum spre bucătărie prin acea dezordine.

În timp ce toarnă două cești proaspete de cafea, mătușa Jeanne strigă de pe canapea.

— Ia zi, ce mai face Elizabeth Burnett? Trebuie să nască la sfârșitul verii, nu? M-am întâlnit cu maică-sa la benzinărie acum câteva zile, însă n-am prea avut ocazia să stăm de vorbă.

— Mda, trebuie să nască. Dar se simte bine. Ea și Brad sunt amândoi bine.

Laptele se răsucește în fâșii albe în timp ce Cameron îl toarnă în cafea.

— A fost mereu o fată atât de dulce! N-am priceput niciodată de ce l-a ales pe Brad în locul tău.

— Mătușă Jeanne! bombăne Cameron.

Trebuie să-i fi explicat chestia asta de un milion de ori; n-a fost niciodată așa cu Elizabeth.

— Păi, ziceam și eu.

Cameron, Brad și Elizabeth sunt cei mai buni prieteni din copilărie: cei trei muschetari. Acum, cei doi sunt căsătoriți și fac un copil. Cameron își dă seama că bebelușul îi va lua locul de a treia roată.

— Că veni vorba, ar trebui să plec. Brad are nevoie de camionetă până în prânz.

— Oh! Încă un lucru înainte de a pleca!

Cu efort, mătușa Jeanne se folosește de baston pentru a se ridica de pe canapea. Cameron încearcă s-o ajute, însă ea îi face semn să nu.

Timp de ceea ce pare a fi un deceniu, ea îndeasă toate lucrurile în

cealaltă cameră. Între timp, el nu se poate abține să nu-și bage nasul într-un teanc de hârtii de pe masă. O factură de electricitate veche (plătită, din fericire), o pagină ruptă din Ghidul TV (încă se publică chestia asta?) și un teanc de hârtii de externare de la clinica din oraș, cu o rețetă capsată în partea de sus a paginii. La naiba, chestii personale. Însă, înainte de a îngropa acea rețetă în teancul de hârtii, vede ceva care face să i se înroșească obrajii. Nu poate fi adevărat.

Mătușa Jeanne? Chlamydia?

Bastonul ei se aude bufnind înspre camera de zi. Cameron încearcă să vâre totul la loc, însă, spre oroarea lui, întregul teanc se prăbușește, lăsându-l cu rețeta în mână. El o ține cu vârful degetelor, ca și cum hârtia însăși ar putea fi infectată. O boală cu transmitere prin papetărie.

— Oh, chestia aia!

Ea ridică din umeri cu nonșalanță.

— Bântuie prin parcul de rulote.

Cameron simte cum i se zguduie măruntaiele. Înghite și zice:

— Păi, rahatul ăsta nu e o glumă, mătușă Jeanne. Mă bucur că te-ai tratat.

— Bineînțeles că am făcut-o.

— Și, poate, începi să folosești, ăăă, mijloace de protecție?

Chiar au această conversație?

— Păi, eu sunt de acord cu cauciucul, însă Wally Perkins nu vrea să…

— Oprește-te! Îmi pare rău că am întrebat.

Ea chicotește.

— Să te înveți minte să nu-ți mai bagi nasul unde nu trebuie!

— Punct lovit!

— În fine! Asta.

Cu papucul, face semn spre o cutie de la picioarele ei, pe care Cameron n-o observase.

— Niște lucruri de-ale maică-tii. M-am gândit că poate le vrei.

Cameron se ridică în picioare.

— Nu, mulțumesc! zice fără să mai arunce o a doua privire spre cutie.

Ziua 1 302 de captivitate

Greutatea mea actuală este de 30 de kilograme. Sunt un băiat solid.

Ca de obicei, examinarea mea a început cu găleata. Doctorița Santiago a îndepărtat capacul bazinului și a ridicat găleata mare și galbenă până când s-a aflat la același nivel cu marginea. Conținea șapte scoici. Doctorița Santiago mi-a împins mantaua peste marginea bazinului cu plasa ei, însă nu era nevoie. Pentru niște scoici proaspete, aș fi intrat de bunăvoie.

Anestezia mi s-a strecurat cu blândețe prin piele. Membrele mi s-au liniștit. Ochii mi s-au închis.

Prima mea întâlnire cu găleata a fost cu mult timp în urmă. În ziua 33 de captivitate. Pe atunci, consideram senzația îngrijorătoare. Însă a ajuns să-mi placă găleata. Odată cu găleata vine o senzație de inexistență absolută care, de cele mai multe ori, este mai plăcută decât cea de existență.

Tentaculele îmi atârnă pe beton în timp ce doctorița Santiago mă cară către masă. M-a împăturit sub forma unui morman pe cântarul de plastic. A exclamat:

— Uau, ce băiat mare!

— Cât? a întrebat Terry, împungându-mă cu mâinile lui mari și maronii care miros mereu a macrou.

— S-a îngrășat cu un kilogram și jumătate față de luna trecută, a răspuns doctorița Santiago. I-ați schimbat dieta?

— Nu, din câte știu, însă pot verifica, a zis Terry.

— Fă-o, te rog. Genul acesta de creștere în greutate e anormală, ca să nu spun mai mult.

Ce pot spune? Sunt un tip special, la urma urmelor.

Melancolie de iunie

La Shop-Way, în seara asta, e un băiat nou.

Tova strânge din buze în timp ce el îi pune în punga de cumpărături borcanele cu gem de căpșuni și marmeladă unele lângă altele. Acestea se ciocnesc amenințător când el înghesuie și restul cumpărăturilor: cafea boabe, struguri verzi, mazăre congelată, un borcan de miere în formă de ursuleț și o cutie de șervețele. Sunt moi, pufoase. Genul scump. Tova a început să le cumpere pentru Will când el era în spital, unde șervețelele erau ca șmirghelul. Acum s-a obișnuit prea mult cu ele pentru a trece înapoi la o marcă mai accesibilă.

— Nu-i nevoie să-l văd, iubire, zice Ethan Mack în timp ce Tova îi arată cardul de fidelitate.

Casierul e un tip vorbăreț, cu un puternic accent scoțian, care se întâmplă să fie și proprietarul magazinului. Bate cu degetul plin de bătături în tâmpla zbârcită și zâmbește.

— Am totul aici; ți-am tastat numărul de îndată ce ai intrat pe ușă.

— Mulțumesc, Ethan.

— Cu plăcere.

Îi înmânează un bon și schițează zâmbetul său ușor strâmb, însă amabil.

Tova îl scanează să se asigure că gemurile au primit promoția corespunzătoare. Iată: cumperi unul, primești încă unul la jumătate de preț. N-ar fi trebuit să se îndoiască: Ethan conduce cu mână de fier. Shop-Way s-a îmbunătățit de când s-a mutat el în oraș și a cumpărat locul respectiv cu câțiva ani în urmă. Nu mai e mult până când îl va instrui pe băiatul cel nou în tehnica introducerii corespunzătoare în

pungi. Ea vâră chitanța în portofel.

— Ce mai lună iunie, nu-i așa?

Ethan se lasă pe spate și își încrucișează brațele peste burtă.

E trecut de ora 10 seara: niciun client, iar băiatul cel nou s-a retras pe banca de lângă vitrina cu delicatese.

— Este ploios, încuviințează Tova.

— Mă cunoști, iubire. Sunt ca un rățoi. Nu mă deranjează. Însă să fiu al naibii dacă n-am uitat cum mai arată soarele.

— Păi, da.

Ethan netezește teancuri întregi de bonuri, transformându-le în cărămizi albe și ordonate, ochii săi zăbovind pe semnul circular de la încheietura ei, o vânătaie purpurie care nu se prea estompase de când o înșfăcase caracatița. El își drege glasul.

— Tova, îmi pare rău să aud că fratele tău s-a dus.

Tova își lasă capul în jos, însă nu zice nimic.

El continuă:

— Dacă ai nevoie de ceva, orice, doar spune-mi!

Ea îl privește în ochi. Îl cunoaște pe Ethan de ani buni și bărbatul nu face prea multe eforturi de a evita bârfa. Tova n-a cunoscut niciodată un bărbat de șaizeci și ceva de ani căruia să-i placă atât de mult bârfa. Deci el, cu siguranță, e la curent cu înstrăinarea dintre ea și fratele ei. Spune pe un ton moderat:

— Eu și Lars nu eram apropiați.

Oare ea și Lars au fost apropiați vreodată? Tova e sigură că au fost odată. Copii fiind: cu siguranță. Adulți tineri: în mare parte. Lars a stat lângă Will, amândoi în costume gri, la cununia Tovei cu Will. La petrecerea de nuntă, Lars a ținut un discurs minunat care i-a făcut pe toți să lăcrimeze, chiar și pe stoicul de taică-său. Ani buni după aceea, Tova și Will își petrecuseră Revelionul acasă la Lars, în Ballard,

mâncând budincă de orez și ciocnind pahare de șampanie la miezul nopții, în timp ce micul Erik dormea sub o pătură croșetată pe canapea.

Însă lucrurile începuseră să se schimbe după ce murise Erik. Din când în când, una dintre Tricoteze o mai interoghează pe Tova, întrebând ce s-a întâmplat între ea și Lars, iar Tova nu zice decât Nimic, serios! și ăsta-i adevărul. Se întâmplase încetul cu încetul. Fără certuri explozive, fără pumni scuturați în aer sau urlete. Într-un Ajun de Anul Nou, Lars îi telefonase Tovei și o informase că el și Denise aveau alte planuri de Revelion. Denise, soția lui pentru o vreme. Când veneau la cină, Denise stătea degeaba lângă chiuveta din bucătărie în timp ce Tova era până la coate băgată în lături, insistând că ea era acolo dacă Tova avea vreodată nevoie să stea de vorbă. Ei bine, nu-i o crimă să-i pese de tine, chiar dacă tu n-o cunoști bine, zisese Lars când Tova își exprimase iritarea.

După acel Revelion eșuat, urmase o masă de Paște la care nu au apărut, o aniversare anulată, o petrecere de Crăciun care nu trecuse de propunerea ar trebui să ne întâlnim. Anii au devenit decenii, transformându-i pe cei doi frați în niște străini.

Ethan se joacă cu cheița argintie care atârnă din sertarul casei de marcat. Vocea lui e blândă când zice:

— Totuși familia-i familie.

El face o grimasă, așezându-și trupul strâmb în scaunul rotativ de lângă casa de marcat. Tova se întâmplă să știe că scaunul îl ajută în problemele cu spatele. Nu e genul de bârfă care să o intereseze, bineînțeles, însă uneori nu ne putem abține să nu auzim lucruri. Tricotezelor le place să trăncănească despre astfel de nimicuri.

Tova oftează. Familia-i familie. Ea știe că Ethan e bine intenționat, însă ce zicală ridicolă. Bineînțeles că familia-i familie; ce altceva ar putea fi? Lars a fost ultima ei rudă în viață. Familia, cu toate că nu mai vorbise cu el de mulți ani.

— Trebuie să plec, replică ea în cele din urmă. Mă cam dor picioarele de la muncă.

— Da! Slujba ta de la acvariu.

Ethan pare recunoscător pentru schimbarea subiectului.

— Salută scoicile din partea mea!

Tova încuviințează cu gravitate din cap.

— Le voi saluta.

— Spune-le că trăiesc pe picior mare în comparație cu verișoarele lor de acolo, din vitrina cu fructe de mare.

Ethan își înclină capul înspre raionul cu fructe de mare proaspete din spatele magazinului, care, cu puținele excepții de captură locală, oferă în mare parte produse congelate. Își lasă coatele pe tejghea cu o expresie nedumerită.

Obrajii Tovei se înroșesc, prinzând gluma lui o clipă cam târziu. Acele scoici din vitrina rece, rotocoale de alb translucid… cel puțin Sowell Bay este prea provincial pentru a întreține o băcănie care vinde caracatiță. Își ridică plasa de cumpărături. În mod predictibil, conținutul acesteia se înclină spre un capăt și borcanele cu gem se ciocnesc din nou.

Uneori există doar un fel corect de a face lucrurile.

Cu privirea ațintită spre individul cel nou care se ocupă cu așezarea produselor în plasă și care acum e prăbușit pe bancă, butonându-și telefonul, Tova pune plasa jos și mută marmelada de cealaltă parte a strugurilor. Așa cum ar fi trebuit să fie aranjată de la început.

Ethan îi urmează privirea. Apoi se ridică și tună:

— Tanner! Ce s-a întâmplat cu aranjarea produselor în vitrina cu lactate?

Puștiul își vâră telefonul în buzunar și se strecoară spre partea din spate a magazinului.

Tova își ascunde un zâmbet văzând cât de satisfăcut pare Ethan. Când el observă, își trece o mână peste barba scurtă și sârmoasă care este albă în cea mai mare parte, însă păstrează și o nuanță roșcată. Curând, o va lăsa să crească în așteptarea sărbătorilor. Ethan Mack joacă un

foarte convingător rol de Moș Crăciun. În fiecare sâmbătă din decembrie va sta într-un fotoliu, în centrul comunitar, îmbrăcat într-un costum de poliester și făcând fotografii cu copiii orașului și ocazional cu câte un cățeluș sau doi. Janice îl aduce pe Rolo în vizită la Moșu' în fiecare an.

— Copiii au nevoie de puțină îndrumare din când în când, zice Ethan. De altfel, cred că toți avem.

— Cred că da.

Tova își ridică plasa de cumpărături din nou și se îndreaptă spre ușă.

— Dacă ai nevoie de ceva, orice…

— Mulțumesc, Ethan! Apreciez.

— Condu cu grijă, iubire! strigă el în timp ce clopoțelul de la intrare sună.

Acasă, Tova își dezleagă șireturile pantofilor sport și deschide televizorul pe canalul 4. Știrile de la ora 11 sunt tolerabile doar pe canalul 4. Craig Moreno, Carla Ketchum și meteorologul Joan Jennison. Canalul 7 este o prostie gen tabloid și cine poate suporta să se uite la fanfaronul ăla de Foster Wallace de pe canalul 13? Canalul 4 e singura opțiune sănătoasă.

Melodia emisiunii plutește în bucătărie, unde Tova își despachetează cumpărăturile. N-a cumpărat multe; frigiderul ei e deja înțesat de caserole lăsate pe verandă în ultimele zile de Tricoteze și alte persoane de bine care intenționează să o consoleze în legătură cu moartea lui Lars.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! zice ea, aplecându-se și cotrobăind prin frigiderul înțesat, încercând să găsească un loc unde să-și strecoare strugurii, în spatele unei caserole supradimensionate cu șuncă și brânză gratinată, pe care i-a lăsat-o Mary Ann ieri.

Un sunet ca de zgârietură o face să tresară. Se îndreaptă de spate.

Vine dinspre verandă. Altă caserolă? La ora asta? Își croiește drum pe lângă salon, unde la televizor răcnește o reclamă la o asigurare de viață. Ușa de la intrare e încă deschisă, de când a cărat înăuntru cumpărăturile, așa că mijește ochii prin ușa cu plasă, așteptându-se să vadă un dar pe preșul de la intrare, însă acesta e gol. Și nu e nicio mașină pe alee.

Ușa scârțâie în timp ce ea o deschide.

— Alo??

Se aud și mai multe zgârieturi. Un raton? Un șobolan?

— Cine-i acolo?

O pereche de ochi galbeni. Apoi un mieunat plin de reproș.

Tova scoate un suspin pe care nu intenționase să și-l rețină. Pisicile vagaboande hoinăresc prin cartier, însă ea n-a văzut niciodată una gri, precum aceea care stă acum pe treapta verandei, ca un rege pe tronul său. Pisica clipește, uitându-se în sus la ea.

— Ei bine?

Ea se încruntă, fluturând o mână.

— Zât!

Pisica își înclină capul într-o parte.

— Am zis zât!

Acum cască.

Tova își pune mâinile în șolduri, iar pisica vine spre ea și își răsucește trupul îngust printre picioarele ei. Îi poate simți fiecare coastă pe gleznă.

Tova plescăie din limbă.

— Ei bine, am șuncă cu brânză gratinată. Îți convine?

Torsul pisicii are un ton strident în el. Disperat.

— În regulă, atunci. Dar dacă te prind că-mi folosești straturile de flori pe post de litieră…

Se strecoară înapoi pe ușă, lăsându-l pe Motan, așa cum decide Tova că ar trebui să se numească, zgâindu-se prin ușa cu plasă.

După ce se întoarce cu o farfurie plină, ea se așază și privește din balansoarul de pe verandă în timp ce Motan devorează șunca rece, brânza și cartofii. Când Tova îi va returna mai târziu caserola lui Mary Ann, nu va menționa cine a mâncat din ea.

— E păcat să văd cum se irosește mâncarea, așa că mă bucur s-o împart, i se confesează pisicii.

Și vorbește serios. Câtă mâncare cred prietenele ei că poate mânca? Tova își notează în minte să ia caserola de la pisică mâine-dimineață și se întoarce înăuntru, închizând ușa în urma ei.

Dinspre salon plutește sunetul știrilor care au revenit dintr-o pauză publicitară.

— Ei bine, Carla, știu că sunt pregătit pentru vreme de vară aici în Seattle, chicotește Craig Moreno.

— Sunt mai mult decât pregătită, Craig!

Hohotul de râs al Carlei Ketchum este lichid. Următorul lucru pe care-l va face va fi să-și sprijine antebrațul de birou și să zâmbească la cameră, înainte de a se întoarce la coprezentatorul ei. Va purta albastru, deoarece pare să creadă că o avantajează cel mai mult. Și pentru că a plouat astăzi, părul ei blond va fi ondulat, în loc de a fi îmblânzit în tunsoarea bob. Bineînțeles, Tova nu poate vedea asta din bucătărie, însă e sigură.

— Vom vedea ce are Joan de spus despre asta. După pauză!

Acum camera se va întoarce spre Craig Moreno. Tonul lui se va ridica foarte puțin când va spune numele lui Joan. Chestia asta a început acum câteva săptămâni. Probabil când el și fata de la meteo au început să aibă o relație.

Tova nu rămâne să audă prognoza meteo. Nu-i nevoie — va fi înnorat

și ploios. Și mai multă melancolie de iunie.

Umblând după o fată

Deși i-ar fi prins bine puțin soare în ultimul timp, pe Ethan Mack nu-l deranjează nopțile cețoase. Halouri se adună în jurul felinarelor; claxonul unui feribot mugește undeva în ceață. Răcoarea nopții i se strecoară pe sub gulerul cămășii în timp ce stă pe banca din fața magazinului Shop-Way, pufăind din pipă.

La drept vorbind, acest lucru nu este permis. Conform regulamentului interior, angajații Shop-Way trebuie să ponteze pauzele de țigară. Bineînțeles, chiar Ethan este cel care a scris acel regulament, deși, chiar și așa, încearcă să nu se ridice deasupra regulilor. Însă el și Tanner sunt singurii de aici și puștiul este în spate, nu-și dă seama.

Îl calcă pe nervi să o vadă pe Tova dispărând în noapte. Potrivit scanerului lui de poliție, mereu sunt nebuni noaptea pe drum. De ce trebuie să-și facă ea cumpărăturile atât de târziu?

Sunt aproape doi ani de când a început să vină seara târziu. De când Ethan a început să-și calce gulerul cămășii de flanel, înainte să intre în tură. Să încerce să pară ceva mai îngrijit. Să pară mai prezentabil.

Trage căldura pipei în piept, apoi o dă afară. Fumul se topește în ceață.

Ceața îi amintește lui Ethan de acasă: Kilberry, în strâmtoarea Sound of Jura, în partea de vest a Scoției. Încă acasă, cu toate că locuiește în Statele Unite de patruzeci de ani. Sunt patruzeci de ani de când și-a pus toate lucrurile într-o geantă și și-a părăsit postul de docher din Kennacraig. Sunt patruzeci de ani de când n-a mai umblat după fete.

Relația cu Cindy se fâsâise. Planul fusese o prostie de la bun început, să se încurce cu o americancă în vacanță, să-și irosească economiile pe un bilet de la Heathrow până la JFK. Încă își amintește cum insulele deveneau din ce în ce mai mici prin mica fereastră ovală.

Tanner își scoate capul pe ușă. Dacă observă încălcarea regulii de către Ethan, n-o arată. Flăcăul nu e chiar cel mai deștept din curtea școlii. Zice:

— Voiai să aranjez toată vitrina frigorifică?

— Bineînțeles. De ce crezi că te plătesc?

Tanner bombăne în timp ce se strecoară din nou înăuntru. Ethan scutură din cap. Puștii din ziua de azi.

New York City era dur în anii 1970 și, nu peste mult timp, Ethan și Cindy aveau planuri mai mari. Cindy și-a golit apartamentul din Brooklyn pentru a-și cumpăra o furgonetă Volkswagen veche; au călătorit prin țară și vastitatea acesteia l-a lăsat mut de uimire pe Ethan. Pennsylvania, Indiana, Nebraska, Nevada. Oricare dintre ele ar fi putut cuprinde Scoția cu totul.

Când au regăsit oceanul, Ethan a fost ușurat. Au zăbovit pe coasta Californiei de Nord săptămâni întregi, făcând dragoste la umbra arborilor gigantici de sequoia, înainte de a-și croi drum spre nord de-a lungul autostrăzii de pe coasta Pacificului. Într-o capelă dărăpănată, undeva lângă granița statului Oregon, s-au căsătorit.

Săptămâni mai târziu, în Aberdeen, statul Washington, cutia de viteze a furgonetei cedase în cele din urmă. Ethan meșterise puțin la ea, însă se dusese de tot. Iar în dimineața următoare, la fel și Cindy.

Și asta a fost tot.

Aberdeen i s-a potrivit lui Ethan. Nu vizitase niciodată orașul omonim de pe coasta de nord a Scoției, însă i se părea familiar. Cerul cenușiu, cu nori joși. Oameni morocănoși și muncitori. Și-a luat o slujbă ca docher. A găsit un pat într-o pensiune. Își lua ceaiul dimineața devreme, privind cum ceața plutește deasupra catargelor.

Sindicatul l-a tratat bine, pensionându-l cu o remunerație modestă la vârsta de cincizeci și cinci de ani. Din necesitate, s-a mutat în interiorul continentului, mai aproape de oraș, de fizioterapeuții de care avea nevoie pentru a-și trata spatele după ani întregi de ridicare a buștenilor pe ambarcațiuni. Însă pensia îl agita. La Shop-Way aveau un post liber pentru tura de seară și erau dispuși să-i ofere un scaun

ergonomic la casa de marcat. El a făcut un lucru și mai bun: și-a strâns economiile și a cumpărat afacerea.

Nici acum, zece ani mai târziu, n-are nevoie prea mare de bani. Pensia de la sindicat acoperă chiria, mâncarea, benzina pentru furgoneta sa. Însă din fărâma de profit de pe urma magazinului își permite discuri noi de vinil pentru colecția sa și o sticlă bună de scotch din când în când. Whiskey ca lumea, de Islay, nu porcării din Highlands.

Niște faruri strălucesc pe caldarâmul alunecos în timp ce o mașină virează în parcare. Ethan își stinge pipa și intră în magazin.

Se postează la casa de marcat în timp ce doi tineri, un bărbat și o femeie, intră clătinându-se, cu brațele atât de încolăcite, încât se mișcă de parcă ar fi o singură persoană. Merg înainte și înapoi de-a lungul culoarelor, chicotind în timp ce se lovesc de coloanele de chipsuri și băuturi acidulate. Bâjbâie cu un card de debit la casă. Ies pe șosea, iar farurile scaldă vitrinele într-o lumină albă în timp ce demarează.

Idioți. O să omoare pe cineva. Pe cineva ca sora lui Ethan, Mariah, care a fost lovită de un camion când avea doar zece ani. Pescari care se întorceau de la crâșmă. Lumea e plină de idioți.

Gândul că hatchbackul Tovei e undeva afară pe drumul acela îi face greață lui Ethan. Își dorește să se ducă până la ea acasă și să se asigure că mașina ei e parcată în față. Poate luminile vor fi aprinse.

Dar nu. Și-a distrus viața o dată, umblând după o fată.

Ziua 1 306 de captivitate

Sunt foarte bun la păstrat secrete.

Ai putea spune că n-am de ales. Cui i-aș putea spune? Opțiunile mele sunt reduse.

În măsura în care pot comunica cu ceilalți prizonieri, acele conversații plictisitoare rareori merită efortul. Minți înguste, sisteme neuronale rudimentare. Ei sunt programați pentru supraviețuire și, probabil, experți în această funcționare, însă nicio altă creatură de aici nu posedă inteligență, ca mine.

Sunt atât de singur. Poate aș fi mai puțin singur dacă aș avea pe cineva cu care să-mi împărtășesc secretele.

Secretele sunt pretutindeni. Unele ființe umane sunt pline-ochi de ele. Cum de nu explodează? Pare să fie un semn distinctiv al speciei umane: abilități de comunicare groaznice. Nu că alte specii sunt mult mai bine, însă până și un hering își poate da seama în ce direcție virează bancul căruia îi aparține pentru a-l urma. De ce ființele umane nu-și folosesc milioanele lor de cuvinte pentru a-și spune pur și simplu ce doresc?

Marea, de asemenea, este foarte bună păstrătoare a secretelor.

Unul în special, de pe fundul mării, pe care încă îl port cu mine.

Puii de viperă sunt deosebit de letali

Cutia stă pe blatul bucătăriei lui Cameron, neatinsă, de trei zile.

Mătușa Jeanne o scosese ea însăși din rulotă. Arunc-o dacă vrei, dar măcar uită-te mai întâi prin ea, îi zisese. Familia e importantă.

Cameron își dăduse ochii peste cap. Familia. Dar când femeia aia vrea ceva cu adevărat, e inutil să protestezi. Deci cutia călătorise împreună cu el, acasă. Acum Cameron, așezat pe canapea, se uită fix la ea, gândindu-se să închidă programul SportsCenter și să arunce o privire. E posibil să fie ceva acolo pe care l-ar putea duce la amanet. Katie va avea nevoie în curând de partea lui de chirie pentru luna iulie.

Poate după masa de prânz.

Cuptorul cu microunde bâzâie și îi învârte cana cu tăieței în timp ce el așteaptă. Gătitul cu ajutorul radiațiilor magnetice face ca moleculele de mâncare să se bată între ele ca dracii: cine a inventat chestia asta, cine și-a dat seama cum să o comercializeze? Indiferent cine-i tipul, acum înoată, probabil, în pielea goală, într-o grămadă de bani pe undeva, înconjurat de supermodele. Viața e nedreaptă.

Ding!

Cameron scoate cana aburindă din cuptorul cu microunde. Se duce cu ea înapoi pe canapea, atent să n-o verse, în momentul în care ușa apartamentului scârțâie, făcându-l să tresară.

— Rahat!

Lichidul fierbinte i se varsă pe mână.

— Cam! Ești în regulă?

Katie își aruncă geanta și vine în grabă spre el.

— Sunt în regulă, mormăie el.

Ce face ea acasă într-o după-amiază de marți? Pe de altă parte, e posibil ca și ea să-i pună aceeași întrebare. Mintea i se învârte. Oare îi spusese că lucra astăzi? Oare îl întrebase?

— Așteaptă, zice ea, ducându-se în bucătărie, micul ei fund perfect contractându-se sub fusta gri.

Katie lucrează la recepția hotelului Holiday Inn de lângă autostradă. Bine că a lucrat ture de zi în ultimul timp! L-ar fi prins deja dacă ea ar fi lucrat în continuare în tura de noapte.

Vine înapoi în grabă, aducând două cârpe umede.

— Mersi, zice Cameron în timp ce ea îi înmânează una.

Senzația de rece e o ușurare binevenită pe mâna lui. Apoi ea se lasă pe vine pentru a șterge cu cealaltă cârpă supa vărsată.

— Deci ai venit acasă mai devreme, zice el, aplecându-se să o ajute, forțându-se ca vocea să-i sune obișnuit.

— Am programare la dentist în după-amiaza asta. Îți amintești? Am vorbit despre asta săptămâna trecută.

— Ah, da. Corect.

Cameron încuviințează, amintindu-și vag.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit că ești liber azi.

Adună câțiva tăieței de pe covor și îi lasă să cadă pe cârpă, uitându-se la el cu ochii mijiți.

— Îî, da. Sunt liber azi.

Nu adaugă: și mâine, și poimâine, și răspoimâine.

— Ciudat că ți-au dat o zi liberă. Ești de-abia de trei săptămâni acolo.

— E o sărbătoare, de fapt.

Rahat, de ce a zis asta?

Ea se ridică în picioare.

— O sărbătoare?

— Mda.

E o minciună evazivă.

— Ziua internațională a constructorilor. Toată lumea primește zi liberă.

Serios, ce are de gând să-i spună? Adevărul? Are nevoie de timp. Câteva zile pentru a găsi o slujbă nouă. Apoi totul va fi bine.

— Ziua internațională a constructorilor.

— Mda.

— Toată lumea primește zi liberă?

— Toată lumea.

— Ciudat că se lucrează la acoperișul de alături, atunci, nu?

Cameron deschide gura, însă huruitul unei bormașini care răsună de pe acoperișul clădirii de alături îl întrerupe.

Chipul lui Katie e rece, inexpresiv.

— Ai fost concediat iar.

— Adică, practic…

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, am fost…

— Când aveai de gând să-mi spui? îl întrerupe ea.

— Încerc să-ți spun acu', dacă îmi dai șansa!

— Știi ce? Nu contează.

Ea își ridică geanta și se îndreaptă spre ușă.

— N-am timp pentru asta. Întârzii la dentist și m-am săturat să-ți dau șanse.

Șanse. Dacă viața ar păstra o evidență a șanselor, Cameron ar avea o groază de bani de încasat. Ce să știe Katie cum e să ai un părinte dependent? Ce să știe Katie despre această ură chinuitoare dinăuntrul său, care niciodată nu dispare?

Katie, cu părinții ei care i-au cumpărat o mașină când a absolvit liceul. Katie, cu fusta ei gri strâmtă și dinți albi și drepți care acum sunt lustruiți de cine știe ce papagal de dentist. Îi vor da o periuță de dinți gratis la plecare. Ea o va arunca, fără să o desfacă, în sertarul din baie pentru că folosește oricum cine știe ce periuță electrică scumpă.

Stă întins pe canapea, uitându-se la un film de acțiune cu buget redus, în momentul în care ea se întoarce în cele din urmă. El se gândește că a trecut ceva timp. Ore întregi; acum e aproape întuneric afară. Mai mult decât durează o programare la dentist — nu că ar ști; n-a mai fost la dentist de ani buni. Poate Katie a avut câteva carii sau ceva. O obturație de canal. Mătușa Jeanne a făcut anul trecut o obturație de canal și s-a plâns de durere o săptămână întreagă. Gândul că Katie cea perfectă e împunsă în gură cu o freză ascuțită e ușor satisfăcător și asta îl face să se simtă ca un ticălos.

— Salut, strigă el, apoi se oprește, așteptându-i oftatul tânguitor, cel însemnând că e încă enervată, însă mai puțin.

El îi va spune că-i pare rău și ea se va încrunta, însă nu va fi ceva cu adevărat serios, apoi el își va pune mâna pe piciorul ei și ea se va lăsa pe el și vor sta acolo, cuibăriți unul într-altul, în timp ce se vor uita la acest film idiot, înainte de a se retrage în dormitor pentru o partidă serioasă de sex de împăcare.

Dar ea nu răspunde. În schimb, se duce direct spre dormitor. El își reprimă un zâmbet. Direct la treabă?

Apoi el aude prima bufnitură. Ce nai…? Trebuie să investigheze.

Intrând în cameră, Cameron vede cum una dintre ghetele sale de lucru zboară peste marginea balconului luminat de lună și aterizează dedesubt, pe micul pătrat de iarbă crudă.

Buf!

Tovarășa sa atinge trotuarul, apoi sare de câteva ori peste crăpăturile acoperite de buruieni, cu șireturile atârnând în urma sa.

— Katie? Nu putem sta de vorbă?

Ea nu răspunde.

— Uite ce e, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun.

Din nou, niciun răspuns.

Vâj!

O șapcă de baseball îi atinge urechea în timp ce zboară. Șapca Niners preferată. Destul! Mda, ar fi trebuit să-i spună că a fost concediat. Însă n-ar putea sta de vorbă despre asta o clipă, înainte ca ea să-i arunce tot ce posedă?

— Katie, zice el șovăitor.

De parcă ea e cine știe ce animal sălbatic, el se întinde și îi pune o mână timidă pe umăr.

— Nu face asta, șoptește Katie, răsucindu-se.

Înhață o pereche de boxeri de-ai lui din comodă și îi strânge în pumn, apoi îi aruncă spre ușa balconului. Însă aruncarea este prea moale. Chiloții se desfac și se prăbușesc pe podea.

El se apleacă să-i ridice.

— Putem să stăm de vorbă?

— Nu mai pot face asta, Cam!

Pentru prima oară de când a plecat la dentist în această după-amiază, ea îi întâlnește privirea. Ochii ei scapără, asemenea focurilor de tabără pe care obișnuiau să le aprindă la umbra jeepului său, când mergeau cu cortul în mijlocul deșertului. Dar zilele alea sunt de mult apuse. Recuperatorii au pus mâna pe jeep cu luni în urmă. Cameron avea de gând să sune la bancă, pentru a face așa-zisul angajament de plată. Jură că era pe cale să o facă, dar nu, ei i-au trimis pur și simplu pe nemernicii ăia și i l-au ridicat de acolo, fără a-i mai da o a doua șansă. Încă un lucru pe răbojul său de șanse.

— Jur, aveam de gând să-ți spun. Și n-a fost vina mea.

— Sigur, n-a fost vina ta. Niciodată nu e, nu-i așa?

— Nu!

Ușurarea care îl străbate la brusca ei empatie este de scurtă durată. Bineînțeles că e sarcastică. Obrajii îi ard.

— Adică, e complicat.

Bineînțeles că îl dă afară. Probabil că și Cameron s-ar da afară singur.

Katie închide ochii.

— Cameron, nu e complicat. O să ți-o spun cât mai simplu posibil, astfel încât creierul tău juvenil să o poată înțelege. Chestia asta s-a terminat!

— Dar am plătit chiria, insistă el și gândurile i se întorc înapoi la cutia misterioasă a mătușii Jeanne.

Disperarea îi răsună în voce. O urmează pe Katie din dormitor în bucătărie, ținând încă în mână boxerii.

— Chestia asta nu e despre chirie! E despre incapacitatea ta de a fi o ființă umană onestă.

Ea înhață cutia misterioasă de pe blat și o pornește înapoi spre dormitor. Spre balcon. Spre surprinderea lui, i se încleștează măruntaiele.

— Iau eu asta.

— Bine, mi-e totuna. Pleacă!

Ea dă drumul cutiei și aceasta aterizează cu o bufnitură puternică pe covor. Chipul ei s-a schimbat, focul din ochi i-a dispărut. Pare obosită.

— Vrei să spui chiar acum?

Cameron pufnește. Nu se poate să vorbească serios.

— Nu, sâmbăta viitoare. Ți-am aruncat lucrurile afară de amorul artei.

Își dă ochii peste cap.

— Da, bineînțeles, chiar acum.

— Și unde să mă duc?

— Nu este problema mea!

Scoate un hohot spart de râs.

— Nu că-mi pasă, dar într-o zi va trebui să te maturizezi, știi?

Cutia e un scaun destul de confortabil. E mai bună decât bordura, în orice caz. În întuneric și cu lucrurile îngrămădite unele peste altele lângă el, Cameron așteaptă ca Brad să vină să-l ia.

Și așteaptă, și așteaptă. O oră.

Tocmai acum să nu aibă o mașină.

În cele din urmă, niște faruri se zăresc după colț.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Brad trântește ușa camionetei în timp ce coboară.

— Ce naiba și ție! Ce ți-a luat atât de mult?

— Păi, să vedem. Ce zici de faptul că dormeam? Pentru că e aproape ora 11 într-o seară de marți.

Brad începe să azvârle lucrurile lui Cameron în camionetă.

— Unii dintre noi trebuie să meargă la muncă mâine, să știi.

— Hei, du-te naibii!

Chipul lui Brad se transformă într-un zâmbet.

— Prea curând? Scuze!

— Totuna. Putem pleca?

În timp ce Cameron ridică un sac pentru gunoi plin cu haine, își îndreaptă privirea înspre balcon; ușa e încă deschisă și lumina aprinsă în dormitor, iar Katie urmărește fără îndoială desfășurarea scenei de lângă bordură. El aruncă o ultimă privire înspre apartament, înainte de a pune cutia chitarei în vârful grămezii din portbagaj. Hayonul scârțâie cu zgomot, apoi se închide cu un bubuit metalic.

— Haide, zice Brad, descuind ușa pasagerului. Urcă.

— Mersi, mormăie Cameron, sărind pe locul din dreapta cu cutia în brațe.

Casa lui Brad și a lui Elizabeth se află la periferia orașului, acolo unde casele noi se ivesc peste noapte asemenea unei erupții urâte. Coloane inutile de ipsos, fațade din cărămidă falsă și garaje pentru patru mașini. Bogătani. Părinții lui Elizabeth le-au dat o sumă mare de bani pentru avans acum câțiva ani, după nunta lor. Trebuie să fie drăguț.

Însă Cameron nu se plânge în legătură cu niciunul dintre lucrurile astea în timpul călătoriei care durează cincisprezece minute de la apartamentul său până acolo. Fostul său apartament. Acum e apartamentul lui Katie. Doar numele ei, singur, e pe contractul de închiriere. Când se mutase acolo, ea îl bătuse în mod constant la cap să-l sune pe proprietar pentru a fi trecut oficial în contract, deoarece Katie ține mereu cont de reguli. Dar, după o vreme, o lăsase moartă. Poate prevăzuse asta.

— Ce-i în cutie? întreabă Brad, întrerupându-i gândurile.

— Pui de viperă, zice Cameron pe un ton mucalit, fără niciun fel de

ezitare. Cu zecile. Sper că lui Elizabeth îi plac șerpii.

Peste o jumătate de oră, Brad împinge un suport pentru pahare de-a lungul măsuței, înainte de a-i înmâna lui Cameron o halbă aburită, în timp ce Cameron termină de explicat ce s-a întâmplat.

— Poate o să treacă peste asta, zice Brad căscând. Las-o vreo câteva zile.

Cameron își ridică privirea.

— Mi-a aruncat lucrurile pe peluză ca într-o porcărie de film siropos. Toate lucrurile care-mi aparțin.

Brad aruncă o privire la grămada din colț.

— Alea sunt într-adevăr toate lucrurile care-ți aparțin?

— Adică, nu literalmente. Dar înțelegi.

Cameron se încruntă. Dar Xbox-ul său, încă instalat lângă televizorul lui Katie? Făcuse un credit pentru a cumpăra chestia aia când apăruse prima dată. Însă poate foarte bine să-i rămână lui Katie acum. Să fie al naibii dacă se mai întoarce acolo să o roage să i-l înapoieze!

Poate alea câteva pungi și o cutie dubioasă sunt într-adevăr tot ce posedă acum.

Ochii lui Cameron se fixează pe bovindoul supradimensionat în timp ce continuă:

— Știi, nu putem toți locui într-un conac.

Era menită să fie o glumă, însă cuvintele țâșnesc precum acidul. El încearcă să-și mai îndulcească tonul.

— Adică, tocmai mi-am acceptat latura minimalistă.

Brad ridică o sprânceană, se uită la Cameron îndelung, apoi își ridică halba.

— Păi, atunci, pentru noi începuturi!

— Mulțam că mă lași să stau din nou la tine. Îți rămân dator o dată!

Cameron ciocnește și berea se revarsă peste marginea halbei, scurgându-se pe masă. Aparent de nicăieri, Brad apare cu un prosop de hârtie, apoi se apleacă să șteargă berea vărsată.

— Îmi ești dator, gen, de zece ori! Taxez în plus pentru telefoane după miezul nopții.

Brad zâmbește, însă ochii lui sunt serioși.

— Și știu că nu trebuie să ți-o spun iar, însă îmi vei datora și mobilă nouă, dacă strici ceva.

Cameron încuviințează. A avut parte de același discurs săptămâna trecută când s-a culcat pe canapea după ce fusese la bar. Elizabeth tocmai își luase mobilă nouă pentru camera de zi și, din câte se pare, utilizarea acesteia pentru activitățile normale din camera de zi, cum ar fi așezatul și tolănitul, este un subiect sensibil. El obișnuia să doarmă în camera de oaspeți când rămânea aici, însă acum este reamenajată pentru bebeluș. Chiar luna trecută, Cameron a peticit peretele din gips-carton din debara, și a fost plătit în pizza pentru asta, după ce Brad îl spărsese încercând să instaleze un sistem ridicol de rafturi. Cameron ar putea să peticească un perete de gips-carton și adormit fiind și, de fapt, chiar a făcut-o odată. Sau pe jumătate adormit, mă rog. Sau așa a pretins maistrul de pe acel șantier înainte de a-l concedia pe Cameron pe loc.

— Și serios, Cam, continuă Brad. Două nopți, maximum.

— Am înțeles.

— Deci unde te vei duce?

Brad împăturește prosopul de hârtie îmbibat cu bere și îl așază ordonat pe marginea mesei.

Cameron își pune un picior încălțat cu adidași peste celălalt și răsucește un șiret destrămat în jurul degetului.

— Poate într-unul dintre acele apartamente noi din centru?

Brad oftează.

— Cam…

— Ce e? Am un prieten care a lucrat la proiectul ăla. Zice că e drăguț înăuntru.

Cameron se imaginează instalându-se pe o canapea lată din piele și îngropându-și degetele goale de la picioare în covorul nou-nouț. Va avea nevoie de un televizor cu ecran plat, bineînțeles, de optzeci de inchi cel puțin. Îl va instala pe perete și va trece cablurile prin spate, ca să nu se vadă.

Brad se apleacă în față, cu mâinile împreunate.

— Sub nicio formă nu-ți vor închiria unul din alea ție.

— De ce?

— Prietene, n-ai nicio slujbă.

— Nu-i adevărat. Sunt între proiecte în momentul de față.

— Oare nu ești mereu între proiecte?

— Industria construcțiilor este ciclică.

Cameron își îndreaptă spatele și o înțepătură i se strecoară în voce. Ce să știe Brad despre munca fizică propriu-zisă? El își petrece ziua pierzând timpul într-un birouaș, plimbând hârtii pentru furnizorul local de electricitate.

Brad obișnuia să vorbească despre plecare, că se va duce la San Francisco sau ceva de genu'. Însă acum nu va mai pleca niciodată și Cameron știe de ce. Părinții lui sunt aici, ai lui Elizabeth la fel și acum toți patru sunt pe cale de a deveni bunici. Întregul clan se reunește la cină duminică seara. Probabil servesc șuncă cu glazură de miere sau cine știe ce alt rahat. De ce ar pleca ei vreodată? Cameron se întreabă dacă există vreun fel de funie specială care îi leagă pe copiii din familii normale. Una pentru care el n-a fost niciodată eligibil.

— Cam, care-i scorul tău de credit?

Cameron ezită. Adevărul e că habar n-are. O să înghețe iadul înainte să verifice el. Când și-a luat jeepul acum câțiva ani, era scăzut, pe la șase sute, însă asta a fost în urmă cu vreo câteva alegeri de viață discutabile. Cu un zâmbet sarcastic, el răspunde:

— O sută douăzeci.

Brad scutură din cap.

— Poate că ăsta e scorul tău la bowling. Cu siguranță nu e scorul tău de credit.

— Păi, ce pot spune? Mă pricep de minune la bowling.

— Evident.

Cameron își trece degetele peste găurelele de pe partea laterală a adidasului. Probabil de la câinele lui Katie, un cățel pitic sau ceva de genu', căruia îi place încălțămintea, a lui în special. Câinele fusese așa o belea, încât Katie îl trimisese la părinții săi, însă ei îl aduceau de fiecare dată când veneau în vizită. Cel puțin el nu va mai avea de-a face cu acel gunoi.

— De ce nu te întorci la școală? sugerează Brad, nu pentru prima oară. Să-ți iei diploma sau ceva.

Cameron mormăie. Brad ar trebui să fie destul de deștept să-și dea seama că studiile la colegiu costă o mulțime de bani, pe care Cameron nu-i are. Dar brusc are o idee. Una bună.

— Știi apartamentul ăla de deasupra barului Dell's?

Brad încuviințează. Toți clienții fideli de la cârciuma lor știu despre locul de la etaj. Ei glumesc uneori că bătrânul Al, barmanul, ar putea face o afacere dacă l-ar închiria cu ora.

— Noaptea trecută l-am auzit pe bătrânul Al spunând că e gol, continuă Cameron. Poate mi l-ar închiria mie.

— E posibil să-ți ceară mai întâi să-ți achiți nota de plată. Dar poate.

— O să-l întreb când mergem acolo la concertul nostru, săptămâna viitoare.

Brad își drege glasul.

— Săptămâna viitoare?

— Bine. Mă voi duce acolo mâine.

— Bine, zice Brad.

Apoi privește în jos.

— Apropo, e ceva ce trebuie să-ți spun. Voiam să aștept până când eram toți împreună, însă…

— Dar ce? Spune.

Cameron se încruntă.

— Spune.

— Ăăăă… Concertul nostru, Moth Sausage, de săptămâna viitoare. Va fi ultimul pentru mine.

— Ce?

Cameron se simte de parcă i-a dat cineva un picior în piept.

— Mda, părăsesc trupa.

Brad face o grimasă.

— Odată cu venirea copilului, eu și Elizabeth credem că este cel mai bine să…

— Ești solistul, lasă Cameron să-i scape. Nu poți părăsi trupa.

— Îmi pare rău!

Brad se face mic în scaunul său.

— Poți să nu le spui încă băieților? Eu voiam sincer să aștept până când eram toți împreună.

Cameron se ridică în picioare și se duce la fereastră.

— Doar că, odată cu venirea pe lume a bebelușului, lucrurile vor fi diferite, continuă Brad.

Cameron privește furios curtea din fața casei lui Brad și a lui Elizabeth, luminile de exterior aprinse, gazonul frumos tuns, aleea din cărămidă. Spre groaza lui, simte că un nod i se formează în beregată. Bineînțeles că Brad va părăsi Moth Sausage când va apărea bebelușul. Ar fi trebuit să prevadă asta.

— Înțeleg, zice el în cele din urmă.

— Dar tot voi veni la concerte.

Cameron își înăbușă un hohot de râs. Nu va mai fi niciun concert Moth Sausage fără Brad.

— Și Elizabeth. Poate putem aduce și bebelușul.

Brad scoate un lung oftat.

— Îmi pare sincer rău!

— E în regulă.

Cameron se întoarce la canapea și începe să dea deoparte pernele decorative, arătând că le așază extraordinar de ordonat.

— E târziu. Ar trebui să mă culc.

— Mda, bine.

Brad mai zăbovește câteva clipe, înainte de a lua paharele goale.

— Stai, ai nevoie de cearșafuri, zice el înainte de a dispărea pe hol.

Cearșafuri? Pentru o canapea? De când?

Peste un minut, Brad reapare cu un pachet nedesfăcut de așternuturi, pe care i-l aruncă lui Cameron. Sunt cu dungi mov și albe și Cameron ar face pariu pe tot ce are că Elizabeth le-a ales. Movul a fost mereu culoarea ei preferată.

Brad încă se învârte pe acolo ca un afurisit de țânțar.

— Ai nevoie de ajutor să le pui?

— Nu.

Cameron schițează un zâmbet forțat.

— Noapte bună!

— Bine. Îî… noapte bună!

Din bucătărie, Brad strigă:

— Să nu dai drumul la puii de viperă!

Cameron nu răspunde.

Ziua 1 307 de captivitate

Ființele umane au puține calități salvatoare, însă amprentele lor sunt opere de artă în miniatură.

Sunt foarte priceput la amprente. Presupun că poți spune că este un efect secundar foarte norocos al faptului că ai de-a face cu ființe omenești toată ziua, cu mucozitățile lor vâscoase și cu subsuorile lor umede, cu palmele lor lipicioase care miros a loțiune floral și resturi de acadele.

Dar când ușile se închid în timpul nopții și luminile se sting, ei lasă în urmă o frescă uluitoare și elaborată pe geamul din față al bazinului meu.

Uneori, petrec destul de mult timp uitându-mă la ele, studiindu-le. Mici capodopere ovale. Trasez vizual șanțurile din exterior către centru, apoi din nou către margine. Fiecare e unică. Îmi amintesc de toate.

Amprentele sunt precum cheile, cu forma lor specifică.

Îmi amintesc și toate cheile.

Dinți mari

— Doamnă Sullivan?

Tova deschide portbagajul, pregătindu-se să-și înceapă tura, în momentul în care un bărbat mic de statură fluturând un plic galben-închis vine în fugă prin parcarea acvariului Sowell Bay, făcând slalom printre cele câteva mașini obișnuite, aparținând pescarilor de seară și ultimelor persoane care fac jogging. Vehicule cunoscute din Sowell Bay, majoritatea. Cumva, nici măcar nu observase sedanul gri necunoscut din care acest tip tocmai țâșnise.

— Tova Sullivan? strigă el din nou, apropiindu-se.

Ea închide portbagajul hatchbackului.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Mă bucur că în cele din urmă v-am găsit! zice el, suflând greu.

În timp ce-și trage sufletul, el schițează un zâmbet prea larg pentru chipul său, cu niște dinți albi supradimensionați. Aceștia îi amintesc Tovei de scoicile decolorate care stau agățate de bolovanii presărați cu alge.

El continuă:

— Nu sunteți ușor de găsit, să știți.

— Poftim?

— Adresa dumneavoastră a făcut ca GPS-ul să meargă în cerc, iar telefonul de acasă sună în gol, nu aveți robot. Credeam că o să am nevoie de un detectiv particular.

O senzație de căldură urcă pe gâtul Tovei la sugestia că ea ar fi putut permite robotului să rămână plin de mesaje, exacerbată de faptul că acuzația este, în principiu, adevărată. Însă vocea îi rămâne calmă în momentul în care spune:

— Un detectiv?

— Se întâmplă mai des decât credeți.

El scutură din cap, apoi întinde mâna.

— Bruce LaRue. Sunt avocat pentru moștenirea lui Lars Lindgren.

— Încântată de cunoștință!

— În primul rând, dați-mi voie să vă spun „condoleanțe“.

Tonul lui nu pare deosebit de mâhnit.

— Nu eram apropiați, explică Tova.

Din nou.

— Da… nu vă voi reține prea mult timp, atunci, însă trebuia să vă dau asta.

El îi vâră Tovei plicul sub nas.

— Fratele dumneavoastră a avut niște bunuri personale, după cum, probabil, știți.

— Domnule LaRue, eu nu știu ce a avut sau n-a avut fratele meu.

Ea strecoară un deget sub sigiliul plicului și se uită înăuntru. Este un document, un fel de listă cu antetul Charter Village.

— Păi, acum știți. Va trebui să ne întâlnim la un moment dat pentru a ne rezolva activele monetare, însă pentru moment aceasta e o listă cu bunurile sale. Doar câteva articole personale.

— Înțeleg.

Tova vâră plicul sub braț.

— Le puteți da telefon să-i anunțați când veți trece pe acolo pentru a le ridica.

— Să trec pe acolo? Charter Village e în Bellingham. E la o oră distanță.

LaRue ridică din umeri.

— Uitați ce e, mergeți să le luați sau nu. Ei se vor descotorosi de ele după ceva timp dacă nu apare nimeni.

Dacă nu apare nimeni. Din câte știa Tova, Lars nu se recăsătorise după ce se despărțise de Denise, însă presupusese mereu că trebuie să fi avut iubite. O prietenă apropiată, cel puțin. Nu e acesta unul dintre motivele pentru care oamenii se mută în astfel de case? Pentru viața socială? Însă acest tip, LaRue, pare să insinueze că nimeni nu și-a făcut apariția pentru Lars. Poate că nu-și făcuse niciodată apariția. Oare Lars murise în compania vreunei asistente plictisite? A vreunei infirmiere care număra orele până când i se termina tura?

— Mă voi duce, zice ea încetișor.

— Excelent. Atunci treaba mea e terminată aici, pentru moment. Ținem legătura.

LaRue schițează din nou zâmbetul său.

— Ceva întrebări?

O grămadă de întrebări se învârt în mintea Tovei, însă cea care se rostogolește afară este:

— Cum anume m-ați găsit aici?

— Ah, printr-un casier foarte prietenos de la băcănia de pe deal. M-am oprit să-mi iau o cafea după ce n-am reușit să vă găsesc la adresa de acasă și, când am început să vorbim, el a menționat că veți fi aici. Un tip amabil. Vorbește cu un accent puternic, ca un spiriduș.

Tova oftează. Ethan.

Printr-o întâmplare fericită, acvariul este într-o formă decentă în seara asta. Nu trebuie să se lupte cu gumă de mestecat uscată. Nimic lipicios în coșurile de gunoi. La toaletă, nu-i mizerie de nedescris.

Și, din fericire, toți par să fie în bazinul corespunzător.

— Te văd acolo, în spate!

Peretele frontal din sticlă al bazinului caracatiței este pătat cu amprente unsuroase pe care Tova le dă cu soluție și le șterge cu cârpa, în timp ce creatura se zgâiește la ea dintr-unul dintre colțurile de sus. Acum e obișnuită să-i găsească bazinul gol, văzându-l în schimb la castraveții-de-mare de alături, care par să fie gustarea lui preferată. Tova nu poate spune că aprobă chestia asta, însă o face să zâmbească. E secretul lor.

El își desface brațele și plutește spre peretele frontal de sticlă fără să o piardă deloc din privire.

— Nu ne e foame în seara asta, nu-i așa?

El clipește.

— O oră. Pe autostradă, șoptește ea, aplecându-se mai mult pentru a freca o pată persistentă de pe sticlă. Știi, nu-mi place să conduc pe autostradă.

În felul său încet și aproape preistoric, caracatița își fixează un tentacul pe partea interioară a peretelui și își trage trupul mai aproape. Ventuzele sale sunt albastru-vinețiii în seara asta, când se prind de sticlă.

Ea învârte cârpa.

— Și nu-mi plac nici casele alea. Casele de bătrâni, azilele… totuna, nu-i așa? Miros mereu a oameni bolnavi.

Cu ochii sticlindu-i ca o mărgică din altă lume, caracatița îi urmărește fiecare mișcare în timp ce ea împăturește cârpa și o pune deoparte.

Tova se sprijină de cărucior.

— Lars mereu lăsa dezordine. Iar acum mi-a lăsat un ultim lucru să-l

pun în ordine, după moartea sa. Viața lui a fost mereu puțin dezorganizată. Vezi tu, nu de asta am încetat noi să ne mai vorbim. Nu, nu acesta a fost motivul.

Ea scoate o exclamație în semn de dezaprobare ca pentru sine. Ce face, stă de vorbă cu caracatița asta? Nu că nu le-ar saluta mereu pe creaturile de aici, la cum e de atașată de ele, însă chestia asta e diferită. Asta e discuție. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu pare ca și cum creatura chiar ar asculta!

Dintre toate lucrurile imposibile.

Și în fine. Fără niciun motiv. Nimic, într-adevăr.

— Ei bine, noapte bună, domnule!

Tova încuviințează politicos din cap înspre caracatiță, apoi se îndepărtează.

La bazinul căluților-de-mare, e un bilet scris de mână lipit pe sticlă. Tova recunoaște mâzgălitura lui Terry: ÎMPERECHERE! LASĂ-LE SPAȚIU!

— Oh!

Tova își duce o mână la piept, privind cu precauție pe după bilet. E acel moment din nou?

Anul trecut, Terry a dat o mică „petrecere de bebeluși“ pentru întreg personalul, toți opt, când căluții-de-mare au născut. Mackenzie a rămas după tura ei pentru a umfla baloane și a vopsit un banner pe care scria DII, MICI COWBOY! Doctorița veterinară Santiago venise cu un tort pe care scria cu litere din glazură: URA PENTRU BEBELUȘII HIPPOCAMPUS!

În general, Tova evită petrecerile, însă acel tort îi stârnise interesul. Când Erik era în clasa a X-a la liceu făcuse un proiect cu poster despre hipocampul uman, ca să treacă la biologie. A dedicat o casetă întreagă etimologiei termenului respectiv, derivarea sa din limba greacă veche, termenul comun care denumește specia căluților-de-mare și legătura sa mitologică cu monștrii marini. Poate noi toți avem niște monștri marini care trăiesc în creierele noastre, glumise Erik în timp ce lipea

bucăți de hârtie pe poster, la masa lor din sufragerie.

În fine, dacă Terry și Mackenzie ar fi plănuit să repete gestul și anul acesta, acum ar fi în plină desfășurare. Tova nu auzise de asta, cu toate că e sigură că n-ar exclude-o niciodată. Nu în mod intenționat.

Dacă petrecerea chiar are loc, presupune că va vedea deranjul de după. Oricum, e ceva absurd. Asta spuseseră Tricotezele anul trecut când ea le povestise despre asta.

Poate e singura persoană de pe pământ care crede că puii de hippocampus sunt mai fascinanți decât cei de om.

Când ea intră, Ethan tocmai șterge casa de marcat de la Shop-Way. Îi zâmbește larg.

— Tova!

Coșurile stau așezate într-o stivă ordonată lângă standul de ziare, însă Tova trece pe lângă ele, pe lângă șirul scurt de cărucioare prinse unele într-altele și se duce direct la casă. Nu e aici să facă cumpărături.

— Bună seara, Ethan!

Fața acestuia începe să i se înroșească. În câteva clipe, e aproape la fel de roșie ca barba sa.

— Tocmai am avut un vizitator la serviciu. Știi ceva în legătură cu asta?

— Da, tipul cu dinții mari.

Ethan își împăturește cârpa și o vâră în buzunarul șorțului, sfios.

— Nu i-aș fi spus dacă n-ar fi zis că era important. Despre moștenirea fratelui tău și așa mai departe.

Tova plescăie din limbă.

— Moștenire. Asta ți-a spus?

— Păi, da. Cine n-ar vrea o moștenire?

Tova oftează. Există oare vreo dramă locală în care Ethan să nu fie nerăbdător să se bage? Pe un ton rigid, continuă:

— Din câte se pare, fratele meu a lăsat niște obiecte personale la azilul unde a murit. Nimic de valoare, sunt sigură, însă acum trebuie să merg să le recuperez.

Ethan pare sincer mâhnit, regretul umbrindu-i ochii săi mari și verzi.

— Fir-ar să fie, Tova! Îmi pare rău!

— E la cel puțin o oră de mers cu mașina.

— Da, e ceva de mers, zice el, rupându-și o bătătură de pe degetul cel mare.

Tova își inspectează pantofii. Nu are obiceiul de a cere ajutorul, însă Ethan păruse sincer în oferta sa și gândul de a se afla două ore pe autostradă îi dă un sentiment de neliniște.

— Aș dori să-ți accept oferta.

— Oferta?

Ethan ridică privirea, iar vocea îi devine ușor mai animată.

— Da. Dacă am nevoie de ceva, orice, ai zis. Ei bine, e ceva.

— Orice, iubire. Ce ai nevoie?

Tova înghite cu dificultate.

— Să mă duci până la Bellingham.

Ziua 1 308 de captivitate

Căluții-de-mare sunt din nou la treabă.

Ființele umane manifestă șoc și încântare, ca și cum aceasta ar fi o surpriză. Te asigur că nu e. Căluții-de-mare nasc în fiecare an în aceeași perioadă. Am asistat la patru cicluri de reproducere în timpul captivității mele aici.

Vor fi sute de larve de căluți-de-mare. Mii, probabil. Ei încep ca un nor de ouă și, peste câteva zile, se transformă într-un ghem de membre care se mișcă, fără să semene deloc cu părinții lor. De fapt, ei arată ca niște mici versiuni ale viermilor-de-mare care bântuie prin nisipul bazinului principal.

Este fascinant cum o creatură nou-născută poate fi atât de diferită de creatorul său.

Evident, acesta nu e cazul ființelor umane. Am observat ființele umane în orice stadiu de viață și sunt, tot timpul, incontestabil de umane. Cu toate că bebelușul uman este neajutorat și trebuie să fie cărat de părintele său, nimeni nu-l poate confunda cu altceva. Ființele umane se fac din mici mari, apoi, uneori, se micșorează din nou pe măsură ce se apropie de sfârșitul duratei lor de viață, însă ele au mereu patru membre, douăzeci de degete, doi ochi în partea din față a capului.

Dependența lor de părinți este neobișnuit de prelungită. Cu siguranță are sens, pentru că cei mai mici copii au nevoie de asistență pentru sarcinile de bază: mâncatul, băutul, urinatul, defecatul. Statura lor mică și membrele neîndemânatice fac ca aceste activități să fie dificile. Însă, pe măsură ce capătă independență fizică, în mod bizar, lupta lor continuă. Ei îi cheamă pe mama sau pe tata la cea mai mică nevoie: un șiret dezlegat, o cutie cu suc sigilată, un conflict minor cu alt copil.

Ființele umane tinere ar eșua îngrozitor în mare.

Nu știu cum naște o caracatiță gigantică de Pacific. Cum ar putea arăta larvele mele? Sunt ele cu formă schimbătoare precum căluții-de-mare sau monotone precum ființele umane? Presupun că nu voi ști niciodată.

Mâine vor fi mulți oameni. E posibil ca Terry să permită ca ușile principale să rămână deschise până târziu pentru a primi mai multe ființe umane care doresc că vadă cum nasc căluții-de-mare. Acești vizitatori care încalcă regulile vor trece în grabă pe lângă bazinul meu, majoritatea neinteresați de altceva.

Din când în când, unul se va opri aici. Cu aceștia, eu mereu joc un joc. Îmi desfac brațele și le las să plutească în curentul artificial al pompei. Una câte una, îmi lipesc tentaculele de sticlă și ființa umană se trage mai aproape. Apoi îmi trag mantaua în partea din față a bazinului și mă uit în ochii lor. Ființa umană își strigă însoțitorii să vină să se uite. De îndată ce le aud pașii după colț, o zbughesc în spatele pietrei mele, lăsând în urmă doar un susur de apă.

Ce previzibile sunt ființele umane!

Cu o singură excepție. Femeia în vârstă care spală podelele nu joacă jocurile mele. În schimb, îmi vorbește. Noi… facem conversație.

Finaluri fericite

Pentru a nu știu câta oară, gândurile lui Ethan se întorc la Tricoteze. Oricare dintre acele doamne ar fi putut s-o ducă pe Tova cu mașina la Bellingham. Cu siguranță îi cunosc reticența de a conduce pe autostradă. Însă ea îl rugase pe el.

În această dimineață, el se trezise cu o oră mai devreme pentru a avea timp să facă un duș și să-și tundă barba, pentru a fi curat și îngrijit. Toată lumea știe cât de mult îi plac Tovei lucrurile ordonate și curate. Pentru că se trezise în zori, băuse o cană în plus de cafea și poate de aceea nu-și poate opri degetele să bată darabana pe volan de parcă ar cânta la pian.

— Ești în regulă? întreabă Tova din nou de pe locul pasagerului.

Ea lasă să cadă creionul cu care rezolvă cuvinte încrucișate pe ziarul ce i se odihnește în poală și îndepărtează o scamă de pe scaunul tapițat. El ar fi trebuit să-și dea fundul jos din pat la ora 5, în loc de 6, în această dimineață. Atunci ar fi avut timp să se aranjeze și pe el, și camioneta.

— Da, sunt în regulă. De ce întrebi?

Un zâmbet drăguț i se răspândește pe chip.

— Mâini de albinuțe.

— Albinuțe, ce?

— Mâini de albinuțe. Știi tu… agitate. Așa obișnuiam să spun atunci când Erik nu-și putea ține degetele locului.

Surprins de menționarea acelui nume, Ethan trage cu putere aer în piept și își dorește să nu mai simtă frisoane în membre.

— Mâini de albinuțe. Isteț.

În minte, alcătuiește o explicație despre prea multă cofeină băută în această dimineață, însă în momentul în care se uită la ea o clipă mai târziu, e absorbită din nou în rebusul ei, bătând cu guma creionului în bărbie în timp ce studiază îndoitura ziarului.

Renunță, atunci. Caută în minte începuturile de conversație cu care și-a petrecut jumătate din noapte repetându-le, însă nu găsește nimic. Singurele subiecte care ies la suprafață sunt interzise: fratele mort, soțul mort, fiul mort. E încă șocat că ea l-a adus în discuție pe Erik acum câteva clipe, însă în mod clar acel moment a trecut.

În schimb, ceea ce îi iese pe gură este:

— La ce lucrezi?

Care e o întrebare ridicolă. Oricine poate vedea că e un rebus.

Ea se încruntă.

— Rebusul de ieri. Mi-e teamă că am rămas în urmă.

— În urmă?

El chicotește.

— Vrei să zici că faci chestia asta în fiecare zi?

— Bineînțeles. Este rebusul zilnic. Îl completez zilnic.

— Și dacă ratezi o zi? O… recuperezi?

Creionul ei scârțâie în timp ce completează un set de căsuțe.

— Firește!

Centrul de îngrijire pe termen lung Charter Village este ascuns după niște dealuri unduitoare și pline de verdeață străbătute de o șosea lungă și șerpuitoare. În campus, alei mai înguste se desprind de

drumul principal, fiecare marcată printr-un indicator. Centrul de memorie. Complexul de tenis. Îngrijire acută. Club. Locul are de toate. În cele din urmă, un indicator arată spre recepție și Ethan apasă pedala accelerației. Scoate un mic fluierat în timp ce rulează pe aleea circulară, pe lângă două coloane din cărămidă cafenie îmbrăcate în iederă. Elegant de-a dreptul. Arată ca o școală sau o universitate privată de fițe, nu ca un loc deplorabil unde bătrânii vin să joace tenis înainte de a se stinge treptat.

— Aici este, iubire?

Chipul Tovei pare împietrit.

— Da, așa se pare.

Ethan oprește motorul și îi azvârle o privire nedumerită.

— N-ai mai fost niciodată aici?

— Nu.

El rezistă impulsului de a scoate alt mic fluierat. Tova îi zisese că Lars locuise aici un deceniu. Oare nu-l vizitase nici măcar o singură dată?

Ea își ridică poșeta, vârând ziarul în interior.

— Intrăm?

— Da.

Ethan se precipită să iasă și să ocolească camioneta, sperând să ajungă în dreptul ușii pasagerului la timp pentru a o deschide, însă până să ajungă el, ea se îndrepta deja cu pași mari către clădirea impunătoare.

În prima jumătate de oră, Ethan așteaptă în zona de recepție și minutele se scurg greu. Scaunele din piele sunt remarcabil de luxoase, însă materialele de lectură sunt o adevărată porcărie. National Geographic, AARP The Magazine și câteva fițuici seci de pe Wall Street. Oare ei n-ar putea face rost de ceva cât de cât interesant, cum ar fi Rolling Stone sau People măcar? Bârfele despre celebrități au fost mereu plăcerea nevinovată a lui Ethan. Mâinile de albinuță încep din nou să se facă simțite, bătând cu nerăbdare darabana în măsuța joasă

de cafea. Se ridică și inspectează masa cu băuturi răcoritoare din colțul holului care, în mod inexplicabil, oferă cafea, nu ceai. Toată această piele și iederă, iar ei nu pot oferi măcar un strop de Earl Grey? Ce porcărie!

Trage un pahar de unică folosință din teanc și își toarnă totuși un pahar de cafea fără cofeină, pentru că e gratis. Lui nu-i place cafeaua în mod special. La nouăsprezece ani lucrase o vreme la grădina zoologică din Glasgow, făcând curățenie în țarcul elefanților. Odată, în glumă, doi dintre tipii care lucrau acolo au adunat fecale și le-au trecut printr-un storcător de fructe. Ceea ce ieșise semăna în mod remarcabil cu… cafeaua. Ethan nu mai era aceeași persoană de atunci și nici cafeaua nu mai era aceeași.

Când Tova se repezise în interiorul clădirii, el insistase ca ea să se uite pe îndelete printre lucrurile fratelui, însă acum își dă seama că habar n-are cât poate dura o astfel de activitate. O va aștepta toată ziua aici? Ar fi trebuit să-și aducă o carte.

De la recepție, se aud o mulțime de voci. Câteva persoane se adună pentru un tur al clădirii, se pare.

Femeia care conduce grupul, îmbrăcată în costum gri și cu părul strâns într-o coadă de cal dreaptă, de culoarea chihlimbarului, se adresează micului pâlc de oameni cu o voce limpede și încrezătoare.

— Bine ați venit în Charter Village unde finalurile fericite sunt specialitatea noastră.

Ethan aproape că își scuipă cafeaua. Finaluri fericite? Cine a născocit chestia asta?

Costumul gri se încruntă la el.

— Domnule?

— Da?

Ethan își șterge cafeaua de pe bărbie cu mâneca.

— Vreți să vă alăturați?

— Eu?

Se uită peste umăr de parcă e posibil să mai fie un alt „domn“ în spatele lui. Apoi ridică din umeri.

— Sigur, de ce nu?

Ceva de făcut ca să mai treacă timpul, în orice caz.

— Pe aici, atunci!

Cu un zâmbet politicos, ea face semn înspre grup.

Ethan trebuie să recunoască: rezidenții chiar par fericiți. Poate că acel slogan ridicol nu e deplasat.

Există o cameră de biliard, o cantină cu un bufet lung, chiar și piscină și jacuzzi. Rezidenții pot primi mesele în cameră și paturile sunt schimbate zilnic cu așternuturi din bumbac cu densitate ridicată. În momentul în care turul se încheie, Ethan se pomenește pe jumătate convins să se mute aici. De parcă și-ar putea permite. Pensia lui de la sindicat nu i-ar ajunge într-un astfel de loc.

Când Tova își face apariția o oră mai târziu, ținând o cutie în mâini, Ethan face un salt de pe fotoliul moale de piele de la recepție.

— E în regulă deci, iubire?

— Fără îndoială.

Tova pare atât de mică în cardiganul ei mov, iar cutia face ca silueta ei să pară și mai slabă.

De data asta, ajunge înaintea ei la portiera mașinii. Cavalerește, o deschide și se dă deoparte pentru ca ea să urce, lucru pentru care Tova îi mulțumește politicos. Apoi îi ia cutia și îi găsește un loc în spatele scaunului pasagerului. Însă mai e și altceva. O pagină lucioasă cu o

imagine a centrului comunitar și a terenului de tenis. Un tip cu un cap acoperit de păr grizonant și îmbrăcat în niște pantaloni albi scurți, legănând o rachetă de tenis.

În timp ce Tova își face de lucru cu centura de siguranță, el se uită cu mai multă atenție.

Nu e doar o broșură lucioasă. E un întreg pachet. Un dosar lucios cu antetul Charter Village și cu acel motto îngrozitor: „Suntem specializați în finaluri fericite!“

E și o pagină care nu e așezată ordonat în dosar.

Un formular de înscriere.

Ziua 1 309 de captivitate

Vouă, ființelor umane, vă plac fursecurile. Presupun că știți la ce fel de mâncare mă refer?

Rotunde, cam de dimensiunea unei scoici obișnuite. Unele sunt presărate cu bucățele de culoare închisă, altele sunt colorate sau pudrate cu zahăr. Fursecurile pot fi moi și silențioase, mișcându-se în tăcere în călătoria lor prin maxilarele omenești. Fursecurile pot fi zgomotoase și dezordonate, cu bucățele care se rup în momentul când muști din ele și firimituri care se rostogolesc pe bărbie, adăugându-se resturilor de pe podeaua pe care femeia în vârstă pe nume Tova trebuie să o mătură. Am observat multe fursecuri în timpul captivității mele aici. Ele sunt vândute la automatul de mâncare de lângă intrarea principală.

Imaginați-vă confuzia mea, atunci, la remarca făcută de doctorița Santiago mai devreme în această seară.

— Ce pot spune, Terry?

Doctorița Santiago a ridicat din umeri în timp ce își ținea mâinile în sus.

— Am văzut multe caracatițe, însă tu aici ai un fursec isteț foc.

Ei discutau despre așa-zisul puzzle: o cutie cu balamale făcută din plastic transparent cu o încuietoare pe capac. Înăuntru era un crab. Terry a coborât-o în bazinul meu. El și doctorița Santiago s-au aplecat pentru a privi prin sticlă. Fără întârziere, am apucat cutia, am desfăcut încuietoarea, am ridicat capacul și am mâncat crabul.

Era un crab roșu de rocă, unul care năpârlea. Moale și suculent. L-am înghițit dintr-o singură îmbucătură.

Acest lucru nu i-a mulțumit pe Terry și pe doctorița Santiago. Ei s-au încruntat și s-au certat. Bănuiesc că anticipaseră că desfacerea cutiei îmi va lua mai mult timp.

Sunt un fursec isteț foc. Păi, bineînțeles că sunt inteligent. Toate caracatițele sunt. Îmi amintesc fiecare chip omenesc care se oprește să se uite la bazinul meu. Pricep șabloanele cu foarte mare ușurință. Știu cum se va juca soarele la răsărit pe partea de sus a peretelui, mutându-se în fiecare zi, pe măsură ce anotimpul înaintează.

Când aleg să aud, aud totul. Îmi pot da seama când fluxul se transformă în reflux, în exteriorul zidurilor închisorii, în funcție de zgomotul apei care se izbește de stânci. Când aleg să văd, vederea mea este precisă. Îmi pot da seama ce ființă umană a atins sticla bazinului meu după amprentele lăsate în urmă. A fost ușor să învăț să le citesc literele și cuvintele.

Pot folosi unelte. Pot rezolva puzzle-uri.

Niciunul dintre ceilalți prizonieri de aici nu are asemenea aptitudini.

Neuronii mei sunt în număr de jumătate de miliard și sunt distribuiți în cele opt brațe ale mele. Ocazional, m-am întrebat dacă e posibil să am mai multă inteligență într-un singur tentacul decât are o ființă umană în toată cutia sa craniană.

Fursec isteț foc.

Sunt isteț, însă nu sunt o gustare distribuită de un automat de mâncare.

Ce exprimare absurdă!

Poate nu Marrakesh

Cartierul de vile este prea liniștit. Nu se aud pași duduind în tavan din apartamentul de deasupra. Bateria telefonului lui Cameron clipește roșu intermitent, e aproape moartă. Scotocește pe fundul genții căutând încărcătorul, însă acesta se află pe noptiera lui Katie. Poate, efectiv, să-l vadă acolo. Uitat, lăsându-l literalmente fără energie.

Poate Brad sau Elizabeth are unul în plus. Se strecoară în bucătăria lor, deschizând sertarele în cea mai mare liniște posibilă. Tacâmuri de argint așezate în rânduri ordonate, o întreagă secțiune dedicată mănușilor de bucătărie. Cine are nevoie de atâtea mănuși de bucătărie? Oare ei gătesc pentru o întreagă unitate de infanterie? Majoritatea sunt cu monogramă. Elizabeth și Bradley Burnett: EBB. Ca un reflux[1]. Ca și cum amândoi se îndreaptă spre mare făcându-i semn cu mâna în timp ce el rămâne singur pe mal.

— Bună! se aude o voce dinspre hol.

— Elizabeth!

Cameron închide sertarul. De parcă și-ar bate joc de el, acesta se închide încet și ușor, în felul în care se închid aceste sertare de fițe.

— N-am vrut să te sperii.

Ea zâmbește și într-o mână ține o cană goală. Cealaltă mână se odihnește pe burtica ei care încearcă să evadeze dintr-un halat albastru pal.

— M-am trezit să beau ceva, ceea ce înseamnă că va trebui să fac pipi din nou într-o oră. Vezica mea e de dimensiunea unui jeleu în prezent.

Ea aprinde lumina, apoi merge tiptil până la frigider și ține cana sub dozatorul de apă.

— Nu-mi vine să cred că o să aveți un bebeluș, zice Cameron.

Brad și Elizabeth sunt căsătoriți de trei ani, iar Cameron, bineînțeles, a fost cavaler de onoare la nunta lor, însă tot e pur și simplu… ciudat. Elizabeth a fost cea mai bună prietenă a lui încă de la grădiniță, iar Brad era un tip de treabă, însă aflându-se mereu în afara cercului lor de prieteni. Nu fusese suficient de bun pentru Elizabeth în liceu, dar, nu se știe cum, se cuplaseră câțiva ani mai târziu. S-au căsătorit repede și au făcut repede un copil.

— Un bebeluș? Credeam că sunt doar balonată.

Elizabeth strânge glumeață din ochi.

— Și, mă rog, cum de ești treaz?

— Mi-a murit telefonul.

El ridică dispozitivul muribund.

— Nu aveți un încărcător în plus?

Elizabeth gesticulează.

— În sertarul cu diverse.

— Mersi.

El scoate un încărcător înfășurat cu grijă.

Strâmbându-se, Elizabeth se așază pe unul dintre scaunele de bar aliniate în fața insulei din bucătărie și ia o înghițitură zdravănă de apă.

— Îmi pare rău pentru tine și Katie.

El se lasă să cadă pe scaunul de lângă ea.

— Am dat-o în bară de data asta.

— Așa se pare.

— Mersi pentru compasiune, Lizard-breath[2].

— Cu plăcere, Camel-tron[3], zice ea cu un zâmbet, întorcându-i porecla din copilărie. Deci ce urmează acum?

Cameron curăță cu degetele o zonă care se destramă de pe manșeta hanoracului său preferat, așezând firele de ață verde într-o grămăjoară pe blat.

— O să-mi caut un alt apartament. Poate apartamentul de deasupra barului Dell's.

— Dell's? Scârbos.

Elizabeth strâmbă din nas.

— Poți ceva mai bun de atât. Și în afară de asta, cine-l vrea pe unchiul Cam mirosind a bere stătută când vine să vadă bebelușul?

Cameron își lasă capul să se sprijine de granitul rece timp de câteva clipe, înainte de a ridica din nou privirea.

— Nu am prea multe opțiuni la capitolul ăsta.

Elizabeth se apleacă peste blat și adună bucățile de ață în palmă.

— Hanoracul ăla e, de asemenea, scârbos, apropo. Brad și l-a aruncat pe-al lui acum mult timp.

— Ce? De ce?

Nu e chiar echipamentul oficial Moth Sausage, însă toată trupa a avut. Cu ani în urmă. Au plănuit mereu să și le inscripționeze.

— Când l-ai spălat ultima dată?

— Săptămâna trecută, zice Cameron pufnind. Nu sunt un animal.

— Păi, tot scârbos e. Se destramă. Și nu o să înțeleg niciodată de ce voi băieții ați ales culoarea aia de caca de bebeluș.

— E verde molie[4]!

Elizabeth îl studiază îndelung.

— De ce nu călătorești sau ceva? zice ea încetișor. Ce te reține aici?

El clipește nedumerit.

— Și unde să mă duc?

— San Francisco. Londra, Bangkok, Marrakesh.

— Oh, sigur. Stai să-mi chem Learjet-ul. Să zbor în cealaltă parte a lumii.

— Bine, poate nu Marrakesh.

Își coboară vocea.

— Ca să fiu sinceră, eu nici măcar nu știu sigur unde se află. Făcea parte dintr-un puzzle la Roata norocului de seara trecută.

— E în Maroc, răspunde Cameron aproape automat.

Nu-i un loc unde a fost sau va merge vreodată.

— Bine, istețule! Păi, poate am fi aflat dacă eu și Brad n-am fi adormit amândoi pe canapea în timpul emisiunii.

Cameron își încrețește nasul.

— Amintește-mi să nu mă însor niciodată.

— Voi fi șocată dacă o vei face vreodată.

Scutură din cap, apoi își pune un braț sub pântec, tresărind.

— Bine, înapoi în pat în ceea ce mă privește. Vestea bună e că trebuie să fac din nou pipi, zice ea în timp ce traversează bucătăria și așază paharul în chiuvetă. Mersi pentru conversație! Doi iepuri dintr-un foc.

— Cu plăcere.

El se îndreaptă din nou către camera de zi, ținând în mână încărcătorul telefonului.

— Ne vedem mâine-dimineață.

— Pe curând!

Ea stinge lumina și dispare în josul holului.

O oră.

Două.

Trei.

Chipul lui Cameron e scăldat de lumina albastră a ecranului telefonului. Katie trecuse printr-o fază în care încercase să interzică telefoanele în dormitor după ce citise un articol despre faptul că lumina telefonului dădea dependență. Afecta, cumva, undele creierului. El presupusese mereu că era o prostie, însă acum ochii îi ard în lumina telefonului și își simte creierul prăjit.

Bineînțeles, nu e nimic nou pe niciuna dintre paginile de socializare ale lui Katie. Le-a cercetat pe toate de mai multe ori. Nu l-a blocat. Încă. Degetul său arătător plutește deasupra numelui ei. O singură atingere pentru a o suna. Dar, probabil, ea doarme, dormind mai ușor ca niciodată, acum, că el a plecat.

El nu aparținuse niciodată cu adevărat acelui loc. N-a fost niciodată locul lui. Trebuie să renunțe.

Intră într-o aplicație de închiriat apartamente și aruncă o privire peste fotografii, fiecare etaj având ferestre mari și însorite și blaturi lucioase. Fiecare înfățișează o fructieră cu fructe proaspete în bucătărie, două portocale, o banană galbenă și câteva mere roșii și strălucitoare. Este exact aceeași fructieră. Trebuie s-o fi mutat din cameră în cameră. Cine primește fructele când termină de făcut toate acele fotografii? Și, oricum, cine mănâncă mere roșii? Ar fi o reclamă mai bună să afișezi o pizza aburindă și un bax de bere.

Acele apartamente cu fructe simandicoase nu sunt pentru el. Camera de deasupra barului lui Dell va fi destul de bună. Bătrânul Al nu e totuși un idiot. Va dori un avans. E timpul să deschidă cutia și să vadă dacă haimanaua de maică-sa a lăsat ceva valoros pe care să-l poată el

amaneta.

În timp ce o ia din camera de zi, o lumină de siguranță clipește intermitent afară, în curtea din față. Cameron îngheață, însă e doar un raton. Cel mai rapid raton pe care l-a văzut el vreodată. Chiar și dăunătorii trăiesc mai bine aici. Aproape că se așteaptă ca animalul să se încrunte la el prin fereastră și să-l întrebe de ce e treaz la ora asta, ca un tată de vârstă mijlocie iubitor de fotbal.

Cutia scoate o serie de mici șuierături în timp ce el o împinge de-a lungul camerei cu un deget încălțat cu șosetă. Se trântește pe canapea și un nor de praf îl face să tușească în timp ce deschide prima clapetă a cutiei. Doctorul mătușii Jeanne dă mereu vina pe fumat pentru tusea ei uscată cronică, însă mizeria din acea rulotă trebuie să poarte o vină cel puțin la fel de mare. Acum, că sămânța a fost plantată, gândul de a trage un fum este mai mult decât ispititor în acest moment. El chiar ar trebui să se lase. Însă ridică cutia, vâră ce a mai rămas din ultimul pachet în buzunarul treningului și merge afară.

Luna luminează conținutul cutiei în timp ce el începe să scoată obiectele, unul câte unul, pe măsuța de pe terasă. Suspansul este surprinzător de incitant. Poate acele reality-show-uri cu războaiele depozitelor au ceva interesant.

Însă încântarea e de scurtă durată. Porcăria asta e banală.

O cutie cu scârboșenii, rujuri pe jumătate folosite.

Un dosar cu hârtii scrise de mână care seamănă cu niște eseuri de liceu. Plictisitoare și lipsite de valoare.

Un bilet la un concert, Whitesnake la Seattle Center Coliseum, 14 august 1988. Complet inutil și, de asemenea, un gust discutabil în materie de muzică.

Vreun milion de elastice de păr sau ce-or fi chestiile astea cu care fetele obișnuiesc să-și prindă cozile.

Câteva casete vechi. Majoritatea trupe de pletoși nașpa. Câteva casete neînregistrate, ca genul pe care înregistrezi o compilație. Ar putea fi interesante, însă cine mai are un casetofon în zilele astea? Și în orice caz, au valoare de revânzare zero.

Cameron trage un fum din țigară. Ce dezamăgire supremă. De ce a vrut mătușa Jeanne să-i dea mizeria asta? Nimic nu-i invocă nici măcar un dram de căldură față de maică-sa. Și, mai important, nimic nu va genera nici măcar un cent.

Ridică cutia goală și un săculeț negru cade. Bijuterii. Jackpot! Patru brățări, șapte coliere, două medalioane sub formă de cutiuță goale, un lanț rupt de argint. Nimic care să semene cu diamantele, însă unele dintre ele par din aur veritabil. Merită amanetate, în orice caz.

Netezește săculețul pentru a se asigura că e gol, însă nu este. Pe fundul acestuia a rămas ceva înțepenit. Scutură sacul și chestia respectivă se desprinde în cele din urmă și cade. Este un cocoloș de hârtie… însă e prea greu pentru a fi un cocoloș de hârtie. Nu, e o fotografie veche și scorțoasă, înfășurată în jurul unui inel de absolvire a liceului, mare și greu. Aducându-și-l foarte aproape de ochi, citește inscripția.

LICEUL SOWELL BAY, PROMOȚIA 1989.

Netezește fotografia și chiar și în semiobscuritate recunoaște versiunea adolescentină a mamei sale, zâmbind, cu brațele în jurul unui bărbat pe care el nu îl mai văzuse niciodată.

[1] În engleză, ebb înseamnă „reflux“.

[2] Joc de cuvinte pornind de la numele Elizabeth; lizard în engleză înseamnă „șopârlă“, iar breath înseamnă „răsuflare“.

[3] Joc de cuvinte pornind de la numele Cameron; camel în engleză înseamnă „cămilă“.

[4] În engleză, moth green, la fel ca numele trupei.

Bugatti și Blondie

Înainte ca Will să se îmbolnăvească, Tova obișnuia să pregătească un picnic pentru două persoane: brânză, fructe, uneori o sticlă de vin roșu cu două pahare mari de plastic. În parcul Hamilton, când mareea scădea, coborau și se așezau pe plajă sub faleză. Își îngropau picioarele goale în nisipul aspru și lăsau valurile reci și înspumate să le lingă gleznele, în timp ce spălau malul.

Tova își parchează hatchbackul pe locul liber. „Parcare“ a fost mereu un termen generos pentru fâșia îngustă de iarbă udă, cu două mese de picnic erodate de intemperii și țâșnitoarea care nu funcționează niciodată.

Acum, Tova vine aici pentru a fi singură cu gândurile ei când are nevoie de o pauză de la singurătatea de acasă. Când nici măcar televizorul nu poate străpunge liniștea insuportabilă.

Blatul mesei de picnic e surprinzător de fierbinte la atingere, dogorind sub cerul acum de un albastru clar, scăldându-se în sosirea neașteptată a verii. Ea despăturește ziarul la pagina cu rebus și îndepărtează cu mâna resturile lăsate de guma de șters. Apele oceanului sunt în reflux și apa e calmă, valurile izbindu-se de plajă cu plescăituri puternice și lenețe. În decurs de doar câteva minute, Tova își dorește să-și fi adus o pălărie; este atât de cald, încât soarele îi arde creștetul capului.

— Hai să vedem, se adresează ea rebusului.

Jumătate din căsuțele acestuia sunt completate, rezultatul orei petrecute la cafeaua de dimineață. Ea continuă cu Șase litere: Harry de la Blondie.

Trasează o linie cu creionul sub indiciu. Trupa de rock Blondie. Îi cumpărase lui Erik o casetă de Crăciun, într-un an. Avea în jur de zece ani, deci poate era prin 1979 sau 1980? O ascultase încontinuu luni

bune, până când banda începuse să emită un sunet tremurat. Tova vede în minte imaginea de pe capacul casetei: o blondă cu buze roșii într-o rochie sclipicioasă. Nu-și poate închipui ca pe acea femeie să o cheme Harry. Deci, probabil, acest indiciu este despre altceva.

Tova trece mai departe, așa cum face de obicei.

Următorul indiciu este Trei litere: Trăsătură a flanelului.

— Vorbește despre un ghem, bolborosește Tova în timp ce completează căsuțele: F, I, R.

Vâjâitul unei biciclete aflate în rulare liberă întrerupe contemplarea celor Șase litere: Producătorul italian al automobilelor Bugatti. Apoi două clicuri, desprinderea de pedale. Crampoanele sofisticate ale bărbatului îl obligă să meargă ciudat în timp ce traversează caldarâmul până la țâșnitoare. E înalt și suplu, însă mersul lui legănat o face pe Tova să se gândească la un pinguin.

— Mi-e teamă că nu-ți va fi de folos, zice Tova.

— Poftim?

Bărbatul se întoarce către Tova de parcă ar fi surprins că ea e acolo.

— Țâșnitoarea. E defectă.

— Oh! Ăă, mulțumesc!

Tova se uită peste umăr și îl privește cum își pune gura deasupra robinetului. Înjură în timp ce răsucește mânerul.

— Primăria ar trebui să repare asta, mormăie el.

Își scoate ochelarii și urmărește valurile cu o privire însetată, de parcă s-ar întreba cât de rău ar putea fi, într-adevăr, gustul apei de mare.

Tova scoate o sticlă nedesfăcută de pe fundul genții. Mereu ține una la îndemână, pentru orice eventualitate.

— Vrei să bei?

El ridică o palmă.

— Oh, nu! N-aș putea.

— Te rog, insist!

— Atunci, bine.

Crampoanele bărbatului scot un plescăit în iarbă, în timp ce se îndreaptă spre ea. Răsucește dopul, deschide sticla și bea, golindu-i conținutul în doar câteva secunde.

— Mulțumesc! E mai cald afară decât m-am așteptat.

— Da, și eu zic la fel. A sosit în cele din urmă vara.

El își pune ochelarii de soare pe masă și se așază vizavi de ea.

— Hm. Nu știam că oamenii mai descifrează rebusuri.

Se apleacă deasupra ziarului, întinzându-și gâtul înspre rebus. Fără prea mare tragere de inimă, Tova rotește ziarul, astfel încât să se afle pieziș între ei. Se uită împreună pe rebus. Undeva deasupra valurilor, un pescăruș țipă, spărgând tăcerea. Tova își înăbușă un fior de scârbă când o picătură de sudoare cade de pe bărbia bărbatului, udând ziarul la rubrica de sfaturi utile.

— Ettore, zice el brusc.

— Pardon?

— Ettore. Șase litere pentru producătorul italian de automobile. Ettore Bugatti, zice bărbatul cu un zâmbet. Astea sunt mașini bengoase.

Tova notează literele cu creionul. Cuvântul se potrivește.

— Mulțumesc, zice ea.

— Oh! Și aia e Debbie. Debbie Harry de la Blondie.

Bineînțeles. Tova plescăie din limbă, certându-se în gând în timp ce scrie. În momentul în care literele se potrivesc, bărbatul își ridică mâna pentru a bate cuba. Tova ezită, apoi lovește cu palma ei mică în palma lui mare și umedă.

Un gest prostesc, însă ea își dă voie să zâmbească.

— Doamne, eram îndrăgostit de Debbie Harry pe vremuri, zice el, chicotind, pielea încrețindu-i-se în jurul ochilor.

Tova încuviințează.

— Da, și fiului meu îi plăcea foarte mult.

Bărbatul se zgâiește la ea. Ochii i se măresc.

— Sfinte Sisoe, șoptește el.

— Pardon?

— Sunteți mama lui Erik Sullivan.

Tova rămâne nemișcată.

— Da, sunt.

— Uau! zice bărbatul în șoaptă.

— Iar tu ești…?

Tova se forțează să pună această anumită întrebare, înăbușindu-le pe celelalte care amenință să se reverse, iterațiile nesfârșite: îl cunoșteai, ai fost acolo, ce știi?

— Sunt Adam Wright. Am fost la școală cu Erik. Am avut câteva cursuri împreună, în ultimul an, înainte ca el să…

— Înainte ca el să moară.

Completează Tova din nou spațiile libere.

— Exact. Îmi pare… atât de rău.

El își fixează crampoanele pe pedale.

— Îî, ar trebui să plec. Mulțumesc pentru apă!

Lanțul bicicletei zornăie în timp ce se îndepărtează.

O bună perioadă, Tova stă la masa de picnic cu rebusul neterminat, parcurgând toate întrebările pe care ar fi trebuit să i le pună. Dorindu-și să răsufle.

Acest Adam Wright. A fost el oare unul dintre cei care au venit la slujba de înmormântare? Care a stat la priveghiul pe care l-au ținut pe terenul de fotbal al școlii?

Acasă o așteaptă rufele. E miercuri, ceea ce înseamnă că trebuie să schimbe patul și să spele așternuturile împreună cu prosoapele din această săptămână.

Împăturit într-un teanc ordonat pe partea de sus a mașinii de spălat se află halatul din flanel pe care l-a recuperat săptămâna trecută din Charter Village. Lars îl purtase nonstop ani buni, explicase asistenta. Tova își dorește să-l fi lăsat acolo. De ce și-ar dori ea capotul vechi al fratelui ei mort? Nu-l puteau spăla și da altcuiva? Să-l dea de pomană? Să-l taie și să-l transforme în cârpe de curățat, la fel cum face de obicei cu propriile haine când și-au depășit durata utilă de viață?

Mulți prețuiesc lucruri ca acesta, zisese asistenta când Tova ezitase.

Deci acum acesta se află în casa ei, pentru a-i aminti Tovei cât de diferită este de cei mulți.

Săptămâna trecută, ținuse o foarfecă aproape de tivul halatului, pregătită să-l transforme în cârpe, dar s-a răzgândit, hotărând că avea destule cârpe pentru moment.

Colecția obiectelor personale ale lui Lars includea, de asemenea, un mic teanc de fotografii. Unele erau foarte vechi, frânturi din copilăria pe care ea și Lars o împărțiseră. Pe acestea, Tova le-a pus printre cutiile cu fotografii de familie din pod, vârându-le printre albumele ei.

Unele erau destul de noi, relativ vorbind, înfățișând chipuri pe care Tova nu le recunoscuse. Frânturi ale vieții pe care Lars o dusese după înstrăinarea lor. Adulți de vârstă mijlocie zâmbind la o petrecere, un grup de excursioniști oprindu-se sub o cascadă de munte. Acela era Lars pe care ea nu-l cunoscuse niciodată. Pe acestea le aruncase la

gunoi.

Era o fotografie care nu se potrivea niciuneia din aceste categorii. Îl înfățișa pe Lars cu un Erik adolescent pe o barcă cu pânze, așezați unul lângă altul. Două perechi de picioare lungi care atârnau, cu bronzul scos în evidență de coca albă a bărcii.

Lars fusese cel care îl învățase pe Erik să navigheze. Îi arătase fiecare șmecherie din carte, o soluție la orice scenariu nautic posibil. Cum ar fi să tai precis o frânghie de ancoră.

O duruse să privească această fotografie. Tova aproape o aruncă în coșul de gunoi, însă se opri în ultima clipă și o vârî pe fundul sertarului în care depozita mănuși și prosoape de bucătărie, cu toate că nici acolo n-avea ce căuta.

Ziua 1 311 de captivitate

Dacă există vreun subiect de conversație pe care ființele umane nu-l epuizează niciodată, acela este starea mediului lor exterior. Și la cât de mult discută despre asta, neîncrederea lor este… ei bine, incredibilă. Acea sintagmă aberantă: Îți vine să crezi ce vreme avem? De câte ori n-am auzit-o? De o mie nouă sute zece ori, să fiu mai precis. De o dată și jumătate de ori pe zi, în medie. Spune-mi din nou despre inteligența ființelor umane. Nici măcar nu reușesc să înțeleagă evenimentele meteorologice previzibile.

Imaginează-ți că ar trebui să mă duc la vecinele mele, meduzele, și, în timp ce-mi scutur mantaua cu neîncredere, aș face un astfel de comentariu: Vă vine să credeți ce bule scot bazinele astea astăzi? Aberant.

(Bineînțeles, acest lucru ar fi, de asemenea, aberant, deoarece meduzele n-ar răspunde. Ele nu pot comunica la acel nivel. Și nu pot fi învățate. Crede-mă, am încercat.)

Soare, ploaie, nori, ceață, grindină, lapoviță, zăpadă. Ființele umane merg pe pământ în două picioare de sute de milenii. Ți-ai imagina că ele cunosc deja aceste lucruri.

Astăzi o sudoare sărată li s-a adunat pe frunte. Unii dintre ei au transformat pliantele înmânate la intrare în evantaie și și-au făcut vânt cu ele. Aproape toți au purtat îmbrăcăminte mai scurtă, care le dezvăluia picioarele cărnoase, și sandale care le flencăneau în picioare la fiecare pas.

Și au refuzat să înceteze pălăvrăgeala despre căldură. Îți vine să crezi ce vreme avem? De șaptesprezece ori astăzi.

S-a petrecut o schimbare de anotimp. Se întâmplă de ceva vreme, ca de obicei, cu perioade mai lungi de lumină și perioade mai scurte de

întuneric. Curând voi vedea cea mai lungă zi a anului. Solstițiul de vară, așa îl numesc ființele umane.

Ultimul meu solstițiu de vară.

Nimic nu rămâne scufundat la nesfârșit

În dimineața următoare, Tova se află alături de Barbara Vanderhoof sub o cască de uscare a părului la coaforul lui Colette, care ocupă același spațiu cu ușa vopsită în roz, din centrul Sowell Bay, de aproape cincizeci de ani. Colette are șaptezeci și ceva de ani, la fel ca Tricotezele, însă refuză să se pensioneze și să cedeze de tot salonul stilistelor mai tinere pe care le-a angajat de-a lungul anilor.

Din fericire. Cu toate că Tova nu prea e o femeie vanitoasă, își permite acest răsfăț. Și nu există altcineva în care să aibă încredere să o coafeze cum trebuie. Cu câteva minute mai devreme, a urmărit-o pe Colette în timp ce o tundea pe Barb cu mâna ei pricepută și atentă. Colette chiar e cea mai bună coafeză din împrejurimi.

— Tova, dragă! Ce mai faci?

Barb se apleacă atât cât îi permite casca, punând un accent exagerat pe cuvântul „faci“. Ca și cum ar fi împiedicat preventiv orice încercare a Tovei de a simula propria-i stare de bine. Barbara a fost mereu eficientă în pararea prostiilor altora, o calitate pe care Tova nu se poate împiedica să n-o admire.

Însă Tova, de asemenea, se mândrește să nu păstreze o astfel de falsă aparență. Răspunde cu sinceritate:

— Destul de bine.

— Lars a fost un om bun.

Barb își scoate ochelarii, lăsându-i să atârne de lanțul cu mărgele din jurul gâtului și își tamponează cu colțul unei batiste ochii înlăcrimați. Tova își înfrânează pornirea de a o lua în derâdere. Nu-i prima oară când o vede pe Barbara insinuându-se în acest fel în tragedia altei persoane. Barb și Lars n-aveau cum să se fi întâlnit decât de vreo

câteva ori, pe vremuri, înainte ca Tova și Lars să înceapă să se îndepărteze unul de celălalt.

— S-a stins în pace, zice Tova cu un aer de autoritate, fără să adauge că aceasta este o informație de mâna a treia.

Însă femeia de la Charter Village o strânsese de braț cu insistență în timp ce o asigurase că Lars n-a simțit niciun fel de durere la sfârșit.

— E o binecuvântare să te stingi în pace, zice Barb, ducându-și mâinile în dreptul inimii.

— Și centrul respectiv era destul de drăguț.

— Oh?

Barb își înalță capul. Aceasta e o informație nouă pentru ea. Tova nu le pomenise Tricotezelor de călătoria ei la Bellingham și se pare că, de data asta, Ethan Mack își ținuse gura când scana produse la Shop-Way.

— Da, m-am dus să-i iau obiectele personale. Apropo, nu erau multe. Însă căminul era curat și bine administrat.

— Unde a fost?

— În Charter Village. În Bellingham.

— Oh!

Barb își pune înapoi ochelarii la ochi și răsfoiește o revistă pe care o ține în poală.

— Locul ăsta de aici?

Ea ține revista deschisă la o reclamă întinsă pe o pagină întreagă, ce înfățișează o fotografie a complexului impunător Charter Village, cu peluza de un verde artificial sub un cer lipsit de nori.

— Da, ăsta e.

Barb apropie pagina la câțiva centimetri de nas, mijind ochii la scrisul mic.

— Uite! Zice că au o piscină cu apă sărată. Și cinematograf.

Tova nu se uită.

— Serios?

— Și un centru spa!

— A fost cu siguranță mai fițos decât era de așteptat, încuviințează Tova.

Barb închide revista cu un oftat disprețuitor.

— Totuși, Andy al meu nu m-ar interna niciodată într-un cămin…

— Bineînțeles că nu.

Tova încuviințează, buzele sale neschițând chiar un zâmbet, dar nici o grimasă.

Barb își face vânt cu revista. Se face foarte cald sub căștile de uscat părul.

— Da, mă rog.

Tova ridică un exemplar foarte uzat din Reader's Digest de pe măsuța joasă de lângă uscător și se preface că citește cuprinsul. Desigur că știe de piscina cu apă sărată, de cinematograf și de centrul spa. Dosarul pe care l-a luat de la Charter Village se află pe măsuța ei de acasă. L-a parcurs de trei ori, cel puțin.

— Ești gata, Tova? strigă vocea veselă a lui Colette din cealaltă parte a salonului.

Tova împinge în sus casca și își ridică geanta, luându-și un rămas-bun politicos de la Barbara Vanderhoof, înainte de a pleca să-și termine de coafat părul.

În acea seară la acvariu, lumina din biroul lui Terry este aprinsă. Tova își vâră capul pe ușă pentru a-l saluta.

— Bună, Tova!

Terry îi face semn cu mâna să intre.

O caserolă albă de mâncare se află deasupra unui teanc de hârtii de pe biroul său, o pereche de bețișoare stând în sus ca niște antene, vârâte în ceea ce Tova știe că este orez prăjit cu legume de la singurul restaurant chinezesc din zonă, din Elland. Același gen de caserolă care a ademenit-o pe caracatiță din bazinul său în acea seară.

— Bună seara, Terry!

Tova își înclină capul.

— Ia loc, zice el, făcând semn cu capul spre scaunul de vizavi de birou.

Ridică o prăjitură cu răvaș învelită într-un ambalaj de plastic.

— Vrei una? Mereu îmi dau cel puțin două, uneori trei sau patru. Nu știu câte persoane cred ei că aș putea hrăni cu o cutie de orez prăjit.

Tova zâmbește, însă nu se așază, rămânând în prag.

— Ești drăguț, însă nu vreau, mulțumesc.

— Cum dorești.

Ridică din umeri, aruncând prăjitura în haosul din jur. Starea biroului lui Terry, cu teancurile alandala și hârtiile împrăștiate, îi dă mereu mâncărimi în palme Tovei. Când va intra mai târziu aici cu cărucțul ei, va goli gunoiul și va șterge cele trei rame din spatele biroului. Fotografia cu fetița cea mică a lui Terry pe un leagăn în parc. Cea cu Terry ținând pe după umeri o femeie mai în vârstă — mama lui, cu ten măsliniu, o claie de bucle negre și același zâmbet larg ca al lui Terry. O briză nevăzută ridică mâneca robei lui Terry, iar un ciucure mov cu auriu atârnă din toca lui de absolvent. Lângă fotografie se află diploma: licența în biologie marină, summa cum laude, acordată lui Terrance Bailey de Universitatea din Washington.

Genul acesta de fotografie lipsește de pe șemineul Tovei de acasă. Erik ar fi început studiile la aceeași universitate în toamnă dacă acea seară

de vară nu ar fi existat niciodată.

Terry ridică bețișoarele și adună o îmbucătură de orez cu o mișcare abilă și grațioasă, care o frapează pe Tova fiindcă pare impresionant de naturală pentru un băiat care, ea știe, a fost crescut pe un vas de pescuit în Jamaica. Tinerii prind lucrurile atât de ușor. După ce mestecă și înghite, el zice:

— Îmi pare rău de fratele tău!

— Mulțumesc, zice Tova încetișor.

Terry își șterge degetele pe un șervețel subțire.

— Mi-a spus Ethan.

— Este în regulă, zice Tova.

Trebuie să fie o provocare pentru Ethan să aleagă niște subiecte pentru a face conversație în timp ce scanează produse. Dumnezeu știe că ea ar detesta o astfel de slujbă, să fie nevoită să stea la palavre cât e ziua de lungă.

— În fine, mă bucur că te-am prins, Tova. Vreau să-ți cer o favoare.

— Da?

Tova ridică privirea, recunoscătoare pentru schimbarea rapidă de subiect. În fine, cineva care nu insistă să trăncănească ore întregi în legătură cu pierderea suferită.

— E vreo șansă să ștergi geamurile din față în seara asta? Doar pe interior.

— Sigur, răspunde ea, o fac cu plăcere.

Este sinceră. Geamurile mari din hol adună mereu murdărie și în acest moment nimic n-ar face-o mai fericită decât să le pulverizeze cu soluție și să dea cu cârpa pe suprafața sticlei până când și ultima pată și dâră au dispărut.

— Mi-aș dori ca geamurile din față să arate bine în acest weekend.

Terry își trece o mână peste fața care pare epuizată.

— Dacă nu poți face asta la toate etajele, nu-ți face griji, bine? Putem recupera săptămâna viitoare.

Weekendul de 4 iulie e mereu cel mai aglomerat la acvariu. În zilele de glorie ale orașului, Sowel Bay obișnuia să organizeze un mare festival la malul mării. În prezent, e doar mai aglomerat decât de obicei.

Tova își pune mănușile de cauciuc. Camerele de pompare vor fi gata, la fel și geamurile din față. Va fi o noapte lungă, însă pe ea n-a deranjat-o niciodată să rămână trează până târziu.

— M-ai salvat, Tova.

Terry schițează către ea un zâmbet recunoscător.

— E ceva de muncă!

Îi zâmbește și ea.

Terry răsfoiește prin hârtiile și dezordinea de pe biroul său, și ceva argintiu îi atrage atenția Tovei. O clemă care pare grea, cu țeava cel puțin la fel de groasă ca degetul arătător al lui Terry. El o ridică absent, apoi o pune din nou jos, ca pe un prespapier.

Însă Tova are sentimentul pregnant că nu e un prespapier.

— Pot întreba pentru ce e chestia aia?

Tova se sprijină de pragul ușii și o senzație neplăcută i se instalează în stomac.

Terry scoate un oftat.

— Cred că Marcellus a încălcat din nou regulile.

— Marcellus?

— CGP.

Tovei îi ia câteva clipe ca să descifreze acronimul. Caracatița

Gigantică de Pacific. Și ea are un nume. Cum de n-a știut?

— Înțeleg, zice Tova încetișor.

— Nu știu cum o face. Însă am pierdut opt castraveți-de-mare luna asta.

Terry ridică din nou clema și o ține în palma făcută căuș, de parcă ar cântări-o.

— Cred că se strecoară prin acea mică deschizătură. Trebuie să iau o bucată de lemn pe care să o pun în spatele bazinului lui, înainte de a monta chestia asta.

Tova ezită. Ar trebui să pomenească despre caserolele cu orez prăjit din vestiar? Ochii ei se opresc asupra clemei care acum se odihnește din nou deasupra harababurii de hârtii de pe biroul lui Terry. În cele din urmă, zice:

— Nu știu cum poate o caracatiță să părăsească un bazin închis.

Și acest lucru e adevărat, de fapt. Nu știe cum o face.

— Păi, e ceva putred.

Terry aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Aș putea ajunge la magazinul de bricolaj în seara asta dacă plec acum.

Își închide laptopul și începe să-și strângă lucrurile.

— Atenție la podelele ude, bine, Tova?

Terry îi amintește mereu să fie atentă. E îngrijorat ca ea să nu cadă, să-și fractureze vreun șold, să dea acvariul în judecată și să le ia și pielea de pe ei, sau cel puțin așa spun Tricotezele. Tova nu-și poate închipui să dea vreodată în judecată pe cineva, mai ales acest loc, însă nu se mai obosește să le contrazică pe prietenele ei. Și, în afară de asta, ea e mereu atentă. Will obișnuia să glumească spunându-i că „precauție“ ar trebui să fie al doilea prenume al ei.

Îi răspunde sincer:

— Mereu sunt atentă.

— Bună, prietene! îi spune caracatiței.

La sunetul vocii ei, caracatița se desfășoară din spatele unei pietre, o explozie de portocaliu, galben și alb. El clipește înspre ea în timp ce plutește spre geam. Culoarea lui arată mai bine în seara asta, observă Tova. Mai vie.

Ea zâmbește.

— Nu te simți prea aventuros în seara asta, nu-i așa?

El își lipește un tentacul de sticlă, mantaua sa bulboasă opintindu-se de parcă ar scoate un oftat, cu toate că acest lucru e imposibil. Apoi, cu o mișcare șocant de iute, țâșnește înspre partea din spate a bazinului său, cu ochiul încă ațintit asupra ei, și trasează marginea micii deschizături cu vârful unui tentacul.

— Nu, să nu faci asta, domnule! Terry e cu ochii pe tine, îl dojenește Tova și o pornește spre ușa care duce la accesul prin spate la toate bazinele, de-a lungul acestei secțiuni a peretelui exterior.

Când revine în camera mică și umedă, se așteaptă să găsească creatura în toiul evadării, însă, spre surprinderea ei, e încă acolo în bazin.

— Și totuși, poate ar trebui să ai o ultimă noapte de libertate, zice ea, gândindu-se la clema cea grea de pe biroul lui Terry.

Caracatița își lipește capul de geamul din spate și își întinde un tentacul în sus ca un copil care se roagă să fie luat în brațe.

— Vrei să dăm mâna, zice ea, ghicindu-i intenția.

Tentaculele caracatiței se rotesc în apă.

— Ei bine, presupun că da.

Ea trage unul dintre scaunele vârâte sub masa lungă de metal și încearcă să-și mențină echilibrul în timp ce se cațără pe el, suficient de

înaltă acum pentru a da deoparte capacul din spatele bazinului. În timp ce desface închizătoarea, își dă seama că e posibil să profite de ea. Să o facă să îndepărteze capacul, astfel încât să poată evada.

Își asumă riscul. Saltă capacul.

El plutește dedesubt, apatic acum, cu toate cele opt tentacule răsfirate în jurul său, asemenea unei stele extraterestre. Apoi scoate un tentacul afară din apă. Tova își întinde mâna, încă acoperită cu vânătăile rotunde și ușor estompate de data trecută, și el se înfășoară din nou în jurul mâinii de parcă ar mirosi-o. Vârful tentaculului îi ajunge până la înălțimea gâtului și îi atinge bărbia.

Cu ezitare, ea îi atinge partea de sus a mantalei, așa cum ar mângâia un câine.

— Bună, Marcellus. Așa te numesc ei, nu-i așa?

Deodată, cu tentaculul încă înfășurat în jurul brațului ei, el trage cu putere. Tova se clatină pe scaun și pentru o clipă se teme că el încearcă să o tragă în bazin.

Se apleacă până când nasul ei aproape că atinge apa, cu ochii acum la câțiva centimetri de el, iar pupila lui din altă lume e atât de întunecată, încât e aproape neagră, o mărgică fosforescentă. Se studiază unul pe altul timp de ceea ce pare a fi o eternitate și Tova își dă seama că alt braț al caracatiței și-a croit drum înspre celălalt umăr al ei, împungându-i părul proaspăt coafat.

Tova râde.

— Nu-l ciufuli. Tocmai am fost la coafor de dimineață.

Apoi el îi dă drumul și dispare în spatele pietrei sale. Uimită, Tova privește în jurul său. Oare a auzit ceva? Își atinge gâtul, umezeala rece de acolo unde s-a aflat tentaculul său.

El reapare, plutind din nou în sus. Un mic obiect cenușiu e înfășurat în vârful unuia dintre tentaculele sale. I-l întinde. Un dar.

Cheia de la casă. Cea pe care a pierdut-o anul trecut.

Ziua 1 319 de captivitate

Am găsit-o pe podea lângă locul unde ea își depozitează lucrurile în timp ce face curățenie. N-ar fi trebuit s-o iau, însă nu m-am putut abține. Mi se părea cunoscută.

După ce m-am întors în bazin, am dosit-o în bârlogul meu împreună cu toate celelalte lucruri. Există un loc, un buzunar în crăpătura cea mai adâncă a pietrei scobite, la care nici chiar cei mai minuțioși curățători de bazine nu pot ajunge. Aici îmi îngrop comorile.

Ce fel de comori conține colecția mea, întrebi? Ei bine, de unde să încep? Trei mărgele de sticlă, doi supereroi de plastic, un inel solitaire cu smarald. Patru carduri de credit și un permis de conducere. O agrafă de păr cu pietre prețioase. Un dinte de om. De ce această expresie de dezgust? Nu l-am scos eu. Fostul proprietar și l-a scos într-o excursie cu școala, apoi i-a pierdut urma.

Ce altceva? Cercei — mulți cercei desperecheați, niciodată o pereche. Trei brățări. Două dispozitive pentru care nu cunosc cuvântul omenesc. Presupun că sunt… mufe? Oamenii le vâră în orificiile celor mai mici copii ai lor pentru a-i face să tacă.

Colecția mea s-a extins în mod considerabil de-a lungul captivității mele și am devenit mai selectiv. La început, aveam o mulțime de monede, însă acum acestea sunt lucruri comune și nu le mai adun, decât dacă sunt diferite de altele. Monede străine, așa cum le numiți voi, oamenii.

Am dat peste multe chei de-a lungul anilor, evident. Cheile au ajuns să fie în aceeași categorie cu monedele. De regulă, le ignor.

Dar, așa cum am spus, această anumită cheie era straniu de interesantă și am știut că trebuie s-o iau, cu toate că n-am înțeles de ce era specială decât mai târziu în aceeași seară, în timp ce-mi treceam

vârful tentaculului peste crestăturile sale. Mai întâlnisem și înainte această cheie. Sau, mai degrabă, una exact la fel.

Presupun că, în acest fel, cheile nu sunt deloc precum amprentele. Cheile pot fi copiate.

Am ținut o copie a acesteia când eram foarte tânăr. Înainte de a fi capturat. Era prinsă de un inel pe fundul mării, cuibărită într-o comoară cu ceea ce s-ar putea descrie drept resturi umane. Nu oase și carne, deoarece acestea nu rezistă niciodată mult, ci mai degrabă o talpă de cauciuc a unui adidas, un șiret de vinilin. Câțiva nasturi de plastic, precum cei de la o cămașă. Înghesuite sub un morman de pietre și păstrate acolo. Probabil că îi aparținea celui pe care ea îl plânge.

Acestea sunt secretele pe care le deține marea. Ce n-aș da să le explorez din nou! Dacă m-aș putea întoarce înapoi în timp, le-aș aduna pe toate — talpa adidasului, șiretul, nasturii și cheia geamănă. I le-aș da pe toate ei.

Îmi pare rău pentru pierderea ei. Să-i returnez cheia este cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face.

Nu un star de cinema, dar poate un pirat

La ora 9 dimineața, Cameron trage de ușa din față a barului lui Dell, aproape așteptându-se s-o găsească încuiată. Însă ușa se deschide larg. El clipește, adaptându-se luminii slabe.

Bătrânul Al, barmanul, își ițește capul din spate.

— Cameron, zice el, părând ușor surprins.

Vocea lui groasă e ca dintr-un film cu gangsteri, atât de italienească și din Brooklyn, încât sună aproape comic aici, în mijlocul Californiei.

— Salut, frate!

Cameron se lasă să cadă pe unul dintre scaunele de bar. În colțul din spate, acoperită acum cu lăzi de băutură stivuite, se află mica scenă unde cântă trupa Moth Sausage. Obișnuia să cânte, adică, înainte ca Brad să plece și să destrame trupa. Un radio vechi se află pe balustrada de lângă masa de biliard, cu antena îndoită îndreptată înspre singura fereastră murdară a barului. Radioul răsună strident, un bărbat și o femeie certându-se în legătură cu ratele dobânzilor și rezerva federală sau vreun alt rahat plictisitor.

— Ca de obicei?

Bătrânul Al aruncă un șervețel de cocktail pe bar.

— Neah, nu de asta sunt aici.

Cameron își drege glasul.

— Am o propunere pentru tine. O propunere imobiliară.

Bătrânul Al se sprijină de chiuveta barului și își încrucișează brațele, ridicând o sprânceană.

— Apartamentul ăla de la etaj.

Cameron își îndreaptă spatele.

— Cel liber.

— Ce-i cu el?

— Vreau să-l închiriez. M-am gândit la tot. Voi putea să-ți dau chiria pentru prima lună săptămâna viitoare și…

Bătrânul Al ridică o mână.

— Oprește-te, Cam. Nu sunt interesat.

— Dar n-ai auzit restul!

— Nu sunt interesat să devin gazdă.

— Nu trebuie să fii gazdă! Îl voi administra… eu însumi. Tu nici măcar nu vei ști că sunt acolo.

— Nu sunt interesat.

— Dar nu locuiește nimeni acolo!

— Îmi place așa.

— Cât vrei pentru el?

Cameron scoate săculețul negru din buzunarul hanoracului său și aruncă bijuteriile pe bar.

— Pot plăti. Vezi?

Privirea bătrânului Al zăbovește câteva clipe pe grămăjoara de bijuterii încâlcite, apoi scutură din cap în timp ce ridică o cârpă cenușie din chiuvetă.

— Ce ai făcut, ai jefuit casa unor bătrâni?

Cameron pufăie.

— Am nevoie de o locuință pentru câteva luni. Te rog!

— Îmi pare rău, puștiule!

— Haide, Al! Știi că mă țin de cuvânt.

— Hai să fim serioși, Cameron. Aș putea scrie următorul mare roman american pe spatele caietului tău cu datorii de aici. Și nu mi-ai plătit încă masa pe care ai distrus-o anul trecut, când ai făcut cascadoria aia. Când te-ai aruncat de pe scenă.

Cameron tresare.

— Aia a fost interpretare artistică.

— A fost vandalism pe care eu l-am iertat cu bunăvoință, deoarece oamenilor pare să le placă zgomotul pe care-l faceți voi și pentru că mătușa ta e o bună prietenă. Însă am limitele mele. Uite, nu poți face zece pași în orașul ăsta fără să dai de un mic bloc de apartamente. De ce nu te duci tu cu bijuteriile tale de familie la unul dintre ele?

— Păi, pentru că.

Cameron lasă explicația să rămână așa, de parcă ar trebui să fie evident că toată chestia legată de verificarea antecedentelor și istoricul creditelor este o problemă.

— Cum vrei.

Bătrânul Al ridică din umeri, făcând cercuri pe bar cu cârpa sa și oprindu-se din când în când pentru a stoarce apa murdară în chiuvetă. Se oprește în cele din urmă, aruncând cârpa înapoi în chiuvetă.

— Astea au fost lucrurile ăleia bătrâne, nu?

— Mda.

— Ți le-a dat mătușa ta?

— Îhî.

Barmanul ridică brățara de aur și o ține în sus.

— Unele dintre astea nu sunt chiar așa de rele.

Apoi ridică inelul liceului Sowell Bay, promoția 1989, și zice:

— Ha, uită-te la ăsta. Nimeni nu mai cumpără de-astea drept cadouri de absolvire, nu-i așa?

Cameron ridică din umeri. De unde să știe el? El n-a absolvit liceul, un aspect pe care cu siguranță bătrânul Al îl cunoaște.

— Sowell Bay. Asta-i în statul Washington, nu-i așa?

— Așa cred, zice Cameron.

Știe asta. A căutat pe Google, bineînțeles. Așa, și? Inelul ăla e un lucru întâmplător pe care maică-sa l-a furat ca să-și plătească unul dintre obiceiurile ei proaste, din câte știe el. Poate tipul din fotografie a fost complicele ei.

— Știi, îmi amintesc când s-a dus Jeanne acolo să o ia.

— Pe cine?

— Pe maică-ta.

— Despre ce vorbești?

— Mătușa ta nu ți-a povestit niciodată?

— Ce să-mi povestească?

Cameron lasă să cadă pe bar ghemotocul de șervețel pe care îl răsucise între degete.

Bătrânul Al oftează.

— N-am cunoscut-o niciodată pe Daphne drept altcineva decât sora mai mică și îndrăcită a lui Jeanne, ține minte. Din câte înțeleg, a fugit de acasă când era în liceu. S-a dus în Washington, cine naiba știe de ce? A intrat într-un fel de belea acolo. Jeanne a trebuit să-și ia liber ca să-și aducă sora acasă. Mi-o amintesc aici într-o seară, vorbind despre

asta.

— Oh, spune Cameron.

Își simte creierul ciudat de amorțit.

— În fine.

Bătrânul Al ține inelul în palmă și își mișcă mâna de parcă îl cântărește.

— Un iubit, poate. Eu i l-am dăruit pe al meu iubitei mele în ultimul an de liceu.

Un zâmbet leneș i se întinde pe fața lui de barman.

— Îl purta la gât pe un lanț suficient de lung încât să se odihnească în locul ăla dulce, chiar acolo între sâni.

Cameron se cutremură.

— Mda, probabil e tot acolo, din câte știu eu. Nu i l-am luat înapoi după ce ne-am despărțit, zice el cu un mormăit morocănos.

Ușa se deschide cu un scârțâit, un triunghi de lumină prăfuită străbătând barul în timp ce doi tipi în vârstă intră. Cameron îi recunoaște de prin oraș. Gașca de zi. Ei dau din cap spre Cameron, înainte de a se instala două scaune mai departe de el.

Pe neașteptate, bătrânul Al desface două sticle de bere și le face să alunece de-a lungul barului. Ridică o a treia sticlă în direcția lui Cameron.

— Vrei una?

Apoi adaugă, cu vocea ceva mai blândă.

— Din partea casei.

— Sigur. Mulțumesc!

Bătrânul Al înclină ușor capul spre el vinovat, ca și cum o bere de doi dolari compensează faptul că a fost un mare nemernic pentru că n-a

vrut să-i închirieze apartamentul gol. O clipă mai târziu, tonomatul din colț pornește și un sunet strident de chitară se aude prin boxe. Din câte se pare, găștii de zi îi place muzica country și barul Dell's este în mod oficial deschis pentru afaceri.

Cameron înghite toată berea rece ca gheața dintr-o singură sorbitură, apoi ia inelul de pe bar, înainte de a se strecura afară pe ușă.

Ca grup, promoția 1989 a liceului din Sowell Bay are o prezență online surprinzător de robustă, datorită faptului, presupune el, că întâlnirea lor de treizeci de ani va avea loc ceva mai târziu în acest an. Treizeci de ani, exact vârsta lui. Maică-sa trebuie să fi rămas gravidă în vara în care toți acești puști absolveau.

Un inel de la un iubit. Care dintre ticăloșii ăștia o lăsase gravidă pe maică-sa?

Cineva s-a obosit să scaneze și să încarce o tonă de poze pe pagina întâlnirii de treizeci de ani. Întregul album de absolvire, se pare. Persoanele de vârsta a doua au prea mult timp la dispoziție. Cameron derulează imaginile pixelate, oprindu-se din când în când atunci când zărește niște bucle castanii ca ale maică-sii, dar, de fapt, el caută pe altcineva. Pe tipul care e cu ea în fotografia boțită de pe blatul din bucătărie, de lângă el.

Întoarce inelul. Spre surprinderea lui, pe interiorul acestuia se află o gravură ștearsă. ȚIPARI. Liceul Sowell Bay… țipari? Ei bine, e o mascotă ciudată, însă are sens, dacă se aflau lângă apă. Ciudat e că paginile albumului de absolvire nu par să aibă o tematică cu țipari, însă cum ar fi arătat chestia asta?

Continuă să se uite peste fotografiile scanate. Poze aleatorii ale unor puști și bufonerii de liceu, strâmbându-se la cameră cu părul lor mare și hainele ieftine în stilul anilor 1980. Ceva îi atrage atenția: o fotografie a maică-sii, pe care n-o mai văzuse niciodată, stând pe un ponton aglomerat, cu brațul aceluiași tip în jurul ei. Capul tipului e întors; cu fața îngropată în părul ei umflat de vânt, de parcă ar săruta-o pe obraz, însă e el, mai mult ca sigur.

Cu degetele brusc înțepenite, mărește imaginea. Imaginea are o mică legendă. Daphne Cassmore și Simon Brinks.

— Bingo! Simon Brinks.

Propria șoaptă răgușită pare să se târască prin corzile sale vocale. Cu repeziciune, deschide o nouă fereastră și tastează acolo numele.

Pagini întregi de rezultate ale căutării creionează o imagine clară: un renumit dezvoltator imobiliar din Seattle și proprietar de club de noapte. O prezentare a casei sale de vacanță în Seattle Times. O ședință foto cu afurisitul lui de Ferrari.

Tipul ăsta e mare mahăr. Un barosan extrem de bogat.

Cameron scoate un hohot de râs scurt și își strânge pumnul.

Simon Brinks. Cameron intră în camera de zi, se lasă să cadă pe canapeaua impecabilă a lui Brad și Elizabeth și studiază fotografia care fusese înfășurată în jurul inelului. Ar putea fi acesta, într-adevăr, tatăl lui? E doar o fotografie, însă e mai mult decât a avut el vreodată. Studiază imaginea maică-sii, zâmbetul ei lipsit de griji, părul ei în vânt. Ea e înaltă și subțire, bineînțeles, aproape mai înaltă decât Brinks, care el însuși pare un tip de dimensiuni decente. Însă chestia la care nu se poate împiedica să nu se uite sunt obrajii ei, plini și sănătoși, aproape dolofani ca ai unui bebeluș. Nu e acea Daphne Cassmore din amintirile lui, pe care nu o poate vedea altfel decât osoasă și trasă la față.

Studiază fundalul fotografiei: un ghiveci uriaș plin cu flori. Narcise și lalele. E aprilie, deci. Posibil martie, posibil mai, însă cu chestiile alea înflorite, șansele sunt foarte mari ca acea fotografie să fi fost făcută în aprilie.

Cameron s-a născut pe 2 februarie. Face calculele. Ar putea fi și el în această fotografie?

Gestațional, se potrivește.

— Bună, strigă Elizabeth din hol. Cum a mers la Dell’s?

Cameron se ridică și o urmează în bucătărie, relatându-i eșecul de a-l

convinge pe bătrânul Al să-i închirieze apartamentul și descoperirea referitoare la Simon Brinks și Ferrari-ul său.

— Ești sigur că el e tatăl tău?

Elizabeth începe să taie cubulețe un ardei roșu. Fajitas în meniu. Anihilează mormanul de mici bucăți roșii, fără să se obosească măcar să privească lama cuțitului, îngrijorător de aproape de degetele ei de fiecare dată când taie. Cameron ar da orice pentru o asemenea îndemânare.

— Cine altcineva ar putea fi?

Cameron ridică fotografia.

— Uită-te la fotografia asta și spune-mi dacă ăștia doi nu și-o trăgeau.

Elizabeth ridică o sprânceană.

— Păi, multă lume și-o trage. Chestia asta nu dovedește nimic.

— Dar sincronizarea? E exact cum trebuie.

— Totuși el seamănă cu tine?

Cameron își înclină capul înspre fotografie.

— E greu să-ți dai seama cu freza aia din anii 1980.

— Păi, nu ți-ai petrecut după-amiaza urmărindu-l online?

— Ba da, însă acum el arată pur și simplu ca un tip între două vârste. Ca un tată.

— Pentru că toți tații arată la fel.

Elizabeth își dă ochii peste cap.

— Totuși, contează? Adică, dacă el crede că e tata…

— Nu poți pur și simplu să șantajezi o persoană la întâmplare pentru că era într-o poză cu mama ta.

Elizabeth răstoarnă ardeii într-o tigaie și se ridică un nor de abur sfârâitor.

— Și, în afară de asta, nu vrei să știi dacă tipul ăsta chiar e tatăl tău? Nu vrei și o relație?

— Relațiile sunt supraevaluate.

Își vâră în gură o bucată de ardei rămasă pe tocător. E surprinzător de dulce.

— Deci ai de gând să… ce anume, mai exact? Să te duci până în statul Washington să-l găsești?

— La naiba, da. De ce n-aș face-o?

Cameron speră ca ea să considere această întrebare retorică, deoarece există un milion de motive pentru care n-ar face-o. În primul rând, cum o să ajungă acolo? Nu-l vede pe Brad oferindu-se să-i împrumute camioneta pentru o călătorie de 1 600 de kilometri.

— Păi, asta va fi o aventură.

— Mda, va fi.

Elizabeth se apleacă ținându-se de burtă și scoate din frigider un pachet cu carne tocată de curcan pe care îl desface și îl deșartă în tigaie.

— Dacă n-aș avea la incubat această progenitură extraterestră, am fi mers cu siguranță cu tine.

Agită tigaia, făcând să sfârâie carnea.

— Îți amintești când eram foarte mici și inventam povești despre găsirea tatălui tău? Ca să fiu sinceră, credeam că e pirat sau star de cinema, sau ceva. Doamne, eram caraghioși!

— Simon Brinks cu siguranță nu este un star de cinema, însă e posibil să fie pirat. Oricum nu-mi pasă. Poate rămâne un mister atât timp cât e de acord să plătească pentru cei optsprezece ani de pensie alimentară omisă.

— Păi, dacă n-ai succes, măcar am auzit că Seattle-ul este foarte frumos.

— Mda, sigur! zice Cameron.

Frumos. Mulți copaci. Cui îi pasă? Statul Washington e cel mai umed loc din America, iar Simon Brinks e pe cale să facă să plouă cu bani.

Elizabeth înșfacă o cană mare cu limonadă din frigider și toarnă în două pahare, făcând să alunece unul de-a lungul blatului înspre el, înainte de a-l ridica pe celălalt.

— Ei bine, Camel-tron. Pentru mistere nerezolvate!

— Pentru mistere nerezolvate!

Ciocnesc paharele.

În primele ore ale ultimei sale nopți în California, Cameron zace din nou treaz, scăldat în lumina rece a ecranului telefonului.

Două clicuri pentru a descărca o aplicație de călătorie a cărei reclamă o văzuse, cu un joc de cuvinte despre faptul că garantează prețuri minime. Însă funcționează. Zborul JoyJet spre Seattle pleacă de pe aeroportul Sacramento International la ora 5 dimineața, adică în trei ore. Îl va prinde dacă pleacă… ei bine, acum.

La repezeală își golește geanta verde și caută printre lucruri, apoi aruncă înăuntru toate perechile de boxeri pe care-i are, împreună cu restul hainelor și săculețul cu bijuterii.

De îndată ce bagajul e făcut, se întoarce la ecranul telefonului. Ținând pumnii ca tranzacția să fie acceptată cu cardul lui de credit, dă clic pe buton pentru a face rezervarea.

Simon Brinks, dacă el chiar este tatăl lui Cameron, o să plătească pentru fiecare secundă prețioasă de paternitate pe care a ratat-o în ultimii treizeci de ani.

Povestea adevărată din punct de vedere tehnic

O curățare cu bicarbonat face să se desprindă aproape toată rugina de pe cheie. Spre surprinderea Tovei, în ciuda tuturor locurilor prin care trebuie să fi trecut, se potrivește fără probleme la ușa ei de la intrare. Reașază originalul la locul cuvenit, pe inelul de chei, apoi scoate cheia de rezervă care n-a trecut niciodată peste faptul că nu a fost folosită decât rareori. Aruncă cheia de rezervă în sertarul cu mărunțișuri din bucătărie.

Tocmai se întorsese la cafeaua ei de dimineață și la descifratul rebusului în momentul în care un zgâriat ușor pe veranda din față o întrerupe. Coloana îi trosnește în timp ce se ridică de pe scaunul din bucătărie și, cu o mână pe șale, se îndreaptă către ușă, chiar la timp pentru a-l vedea pe Motan strecurându-se printr-o porțiune desprinsă a ușii cu plasă. Când s-a desprins bucata aia? E nevoie de o altă reparație minoră. Se adună atât de repede acum, că Will nu mai e. E posibil să poată fi fixată cu Superglue.

Ar putea merge la magazinul de bricolaj pentru Superglue. Ar fi același magazin la care se dusese Terry pentru a lua o bucată de lemn ca să facă să funcționeze acea clemă. Aceeași clemă care aterizase cu o bufnitură grea în coșul de gunoi când ea o aruncase. Pisica se așază în mijlocul holului, cu coada înfășurată perfect în jurul trupului slab și clipește înspre ea, de parcă ar întreba-o ce face ea aici, mai degrabă decât invers. Ce e cu creaturile și cu micile spații prin care se pot ele strecura, în ultimul timp?

— Păi, vino! Luăm micul-dejun în bucătărie. Mi-e teamă că serviciul pe verandă a fost suspendat.

*

În acea seară, la acvariu, pașii ei răsună pe holul pustiu. Își începe pregătirile obișnuite.

— Bună, dragilor, le spune ea peștilor-înger în drum spre dulapul cu materiale de curățenie, apoi schițează un salut eficient spre bibanii-soare, crabii japonezi, sculpinii cu nas ascuțit și înfiorătorii țipari-lup.

Amestecă lămâie cu oțet și așază mopul și găleata în hol. Vor fi pregătite când se va întoarce.

Ca de obicei, Marcellus e ascuns în spatele pietrei sale. Se apleacă în pragul ușii către camera de pompare, ușurată să vadă că nu e nicio clemă în bazinul său. Un val de vină o năpădește. Oare Terry presupune că a rătăcit-o?

Imaginea motanului în locul în care-l lăsase încolăcit pe canapeaua ei îi trece prin minte. Fără a intenționa cu adevărat acest lucru, ajunsese la hotărârea de a nu repara plasa, cel puțin pentru moment.

Să lase, atunci, creaturile să aibă deschizăturile lor. Râde cu zgomot. Pompele își gâlgâie încuviințarea.

Scoate un vechi scăunel și se suie cu grijă pe el, apoi glisează capacul din spate al bazinului. Având o perspectivă panoramică, privește cu hotărâre printr-un val de amețeală provocată de unduirea mecanică a apei de dedesubt. Apoi își ridică mâneca puloverului și atinge cu un deget suprafața apei, întrebându-se dacă brațul ei e suficient de lung pentru a încerca să-l atingă în ascunzătoarea lui. Nu că ar încerca asta vreodată. Ascunzătorile trebuie să fie sacre.

Însă nu trebuie să ia în considerare niște măsuri atât de drastice, deoarece el plutește la suprafață și se ridică, având ochiul ațintit asupra ei. Unul dintre tentacule plutește înainte și înapoi, iar Tova își imaginează că îl flutură în semn de salut. Ea își lasă mâna să cadă înăuntru și i se taie răsuflarea, fie de la apa rece, fie de la absurdul lucrului pe care-l face, fie de la amândouă. Aproape imediat, caracatița îi răspunde în același fel, încolăcindu-și două tentacule în

jurul încheieturii și antebrațului ei, în felul său special care îi face mâna să se simtă grea și neobișnuită.

— Bună seara, Marcellus, zice formal. Cum ți-a fost ziua?

Caracatița își întărește strânsoarea, însă într-o manieră blândă pe care Tova o interpretează drept o glumă. Echivalentul lui Foarte bine, mulțumesc de întrebare.

— Te-ai ținut departe de belele, atunci, zice Tova cu o încuviințare din cap.

Culoarea lui e bună. Nicio altercație cu grămada de cabluri din vestiar.

— Bun băiat! adaugă, apoi regretă imediat.

Bun băiat e ceea ce Mary Ann îi spune lui Rolo când se ridică pe lăbuțele din spate să primească un biscuit.

Dacă Marcellus s-a supărat, n-o arată. Vârful tentaculului său se lipește de îndoitura cotului Tovei, apoi se întinde în cealaltă parte și atinge capătul nervului ulnar, ca și cum încearcă să înțeleagă mecanismul articulației respective. Cât de stranie trebuie să i se pară lui anatomia ei, numai articulații și oase fragile. El împinge pielea care atârnă pe tricepsul ei, trasă în jos de gravitația care devine tot mai insistentă cu fiecare an care trece.

— Piele și oase. Asta spun Tricotezele când cred că eu nu aud.

Ea scutură din cap.

— Vezi tu, noi suntem prietene de mulți ani. Obișnuiam să ne întâlnim să luăm prânzul în fiecare zi de marți, însă acum se întâmplă o dată la două marți. Când trăia Will, râdea de mine în timp ce ieșeam pe ușă. „Nu știu cum suporți grupul ăla de găini bătrâne“, zicea el.

Caracatița clipește.

— Pot fi o adunătură îngrozitor de bârfitoare. Dar sunt prietenele mele…

Tova se întrerupe, permițând cuvintelor să fie înghițite de zumzăitul și

gâlgâitul pompelor. Ce ciudat sună vocea ei aici, atenuată de aerul înăbușitor. Oh, ce ar spune Tricotezele dacă ar putea-o vedea acum? Grupul de găini bătrâne ar avea ce vorbi o zi întreagă. Tova nu le-ar învinovăți. Ce face ea aici, povestindu-și viața acestei făpturi stranii?

Încă ținându-i cu fermitate încheietura, caracatița urmărește conturul semnului ei din naștere de pe antebraț, semn pe care Tova obișnuia să-l deteste când era tânără și înfumurată. Pe atunci, asemenea unui proscris pe pielea ei netedă și palidă, era format din trei pete revoltătoare, fiecare de dimensiunea unui bob de fasole. Acum semnul abia se observă printre zbârcituri și pete de bătrânețe. Acesta pare să fie de mare interes pentru caracatiță totuși, fiindcă îl atinge din nou.

— Erik obișnuia să-l numească alunița mea de Mickey Mouse.

Tova nu se poate abține să nu zâmbească.

— Era invidios, cred. Zicea că voia și el una. Odată, când avea aproape cinci ani, a pus mâna pe un marker permanent și și-a desenat unul pe braț, exact ca al meu.

Își coboară vocea.

— Vezi tu, a decorat și canapeaua cu markerul ăla. Petele n-au mai ieșit niciodată.

Caracatița clipește din nou.

— Oh, ce supărată am fost la momentul respectiv! Însă știi ceva, când eu și Will ne-am descotorosit în cele din urmă de canapeaua aia, după mulți ani…

Tova doar încuviințează ca și cum propoziția ar trebui să aibă decența de a se încheia singură. Și nu adaugă că se ascunsese în baie în timp ce oamenii cu mobila se îndepărtau pe aleea de pietriș. Fiecare bucată din Erik era o pierdere proaspătă, chiar și opera lui ilicită de artă.

— A murit când avea optsprezece ani. Aici, chiar. De fapt, afară.

Își înclină capul înspre capătul îndepărtat al încăperii, către ferestruica ce dă spre Puget Sound, acum întunecată de noaptea de afară. Oare Marcellus s-a ridicat vreodată până acolo sus să privească afară? Oare

vederea mării ar fi o consolare pentru el? Sau ar fi o lovitură să-și vadă habitatul natural atât de aproape și totuși atât de departe? Tovei îi amintește de momentul când bătrâna ei vecină, doamna Sorenson, așeza colivia cu papagali pe verandă atunci când vremea era plăcută. Le plăcea să asculte cântecul păsărelelor sălbatice, explica doamna Sorenson. Pe Tova o făcea mereu să se simtă straniu de tristă.

Însă Marcellus nu-i urmărește privirea înspre ferestruica întunecată. Poate el nici măcar nu știe că există. Ochiul său e încă fixat asupra Tovei.

Ea continuă.

— S-a înecat într-o noapte. Era într-o barcă. Singur.

Se foiește pe scaun, ca să scape de durerea din șoldul bolnav.

— Au fost săptămâni întregi de căutare, însă în cele din urmă au găsit ancora. Frânghia acesteia era tăiată.

Înghite cu dificultate.

— Au continuat să-i caute trupul, însă Erik era deja devorat, sunt sigură. Nimic nu durează mult pe fundul oceanului.

Caracatița își îndepărtează pentru o clipă privirea, ca și cum ar accepta o anumită doză de vină pentru frații săi, pentru poziția lor în lanțul trofic.

— Au zis că, probabil, și-a făcut-o cu mâna lui. Nu a existat altă explicație.

Tova trage cu greu aer în piept.

— Totuși, asta a fost tot timpul foarte ciudat. Erik era fericit. Ei bine, avea optsprezece ani, așa că cine știe ce se întâmpla în creierul lui? Și da, avusesem acea ceartă… of, a fost o prostie. El și prietenii lui jucau fotbal în casă și au dărâmat unul dintre caii mei Dala. Pe cel preferat. Era vechi și casant… Îl adusese mama din Suedia… I s-a rupt un picior.

Se îndreaptă în scaun.

— În orice caz, era supărat pe mine și pentru că-l obligasem să-și ia slujba aia la casa de bilete. Însă ce era să fac, să las un adolescent să lenevească toată vara?

Leneveala era o trăsătură pe care Erik o moștenise de la Will. Stăteau amândoi tolăniți ore întregi în sufragerie, urmărind un meci de fotbal sau baseball, sau orice alt meci era în sezon. După aceea, Tova venea cu aspiratorul și aspira firimiturile de chipsuri din cusăturile canapelei și ștergea cu o cârpă petele pe care le lăsau pe măsuța joasă cutiile de sucuri. Chiar și după ce Erik n-a mai fost, Will făcea același lucru ori de câte ori era un meci la televizor: stătea pe aceeași pernă în timp ce locul lui Erik rămânea gol. Lenevind ca de obicei, ca și cum nimic nu se schimbase. Lucrul acesta o irita mereu pe Tova.

Era mult mai sănătos să fii ocupat.

— Orice părinte responsabil ar fi insistat ca odrasla să-și ia o slujbă de vară, continuă ea cu un ușor tremur în glas. Bineînțeles, dacă aș fi știut ce se va întâmpla…

Fără să se gândească prea mult la asta, își bagă mâna liberă în buzunarul șorțului, ia cârpa și începe să frece urmele albe și incrustate de calcar de pe marginea cauciucată a bazinului. Încăpățânate, însă în cele din urmă mâzga se desprinde. Caracatița o strânge în continuare de celălalt braț, cu toate că ochiul îi scânteiază întrebător, într-un fel pe care Tova îl interpretează drept: Ce Dumnezeu faci, cucoană?

Ea chicotește încetișor.

— Nu mă pot abține, nu-i așa?

În capătul îndepărtat al bazinului, rama murdară este pur și simplu inaccesibilă. Ea își schimbă centrul de greutate, întinzându-și brațul, apoi dintr-odată scaunul începe să se clatine sub picioarele ei. Într-o fracțiune de secundă, tentaculele caracatiței îi scapă printre degete. Aterizează ca un morman dureros pe gresia dură.

— Doamne Sfinte! șoptește ea, făcând în minte inventarul diverselor părți ale corpului.

Își simte glezna stângă sensibilă, însă, în momentul în care se ridică, aceasta suportă greutatea. Își adună cârpa de pe locul unde a aterizat

în spatele bazinului. Caracatița privește din spatele pietrei sale, unde trebuie să se fi retras din cauza zgomotului.

— Sunt bine, zice ea cu un oftat ușurat.

Totul e intact.

Cu excepția scăunelului.

Zace pe o parte, înțepenit într-o grămadă de lucruri în dezordine lângă pompa bazinului. Trebuie să-i fi fugit de sub picioare în momentul în care se dezechilibrase. Acum, treapta de sus atârnă, un capăt fiind desprins.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, îngaimă ea, șchiopătând de-a lungul încăperii pentru a-l recupera.

Încearcă să vâre treapta înapoi la locul său, însă îi lipsește o șmecherie. Studiază atent gresia în căutarea unui obiect care să semene cu un șurub, mijind ochii în lumina de un albastru pal, apoi își scoate ochelarii din buzunarul șorțului și privește încă o dată. Nimic.

Încearcă din nou, mai insistent de data aceasta, să fixeze treapta la loc, însă fără folos. Cum îi va explica asta lui Terry? Nu are voie să se cațere pe scaune și cu siguranță nu pe scaunele din camera de pompare. Pentru o fracțiune de secundă, se gândește să se descotorosească de orice dovadă. Să arunce scaunul rupt în pubelă împreună cu gunoiul. Sau mai bine să-l îndepărteze cu totul de la locul faptei. Să-l ducă acasă și să-l lase pe trotuar în ziua de ridicare a gunoiului. Dar dacă Terry ar trece cu mașina pe lângă casa ei și l-ar vedea acolo? Inima îi bubuie în piept la acest gând.

— Nu, nu pot face asta, zice cu hotărâre.

Și nu poate. Tova Sullivan nu e o mincinoasă. Va trebui să-i spună.

Poate Terry o va scuti de îndatoriri. La vârsta ei, va concluziona el, riscul este prea mare. Ea nu-l va învinovăți.

Ceva plescăie în spatele său și, când se întoarce, caracatița e deja pe jumătate afară din bazin.

Tova îngheață, captivată.

— Terry avea dreptate, șoptește, privind cum creatura își aplatizează unul dintre tentaculele sale groase și, într-un fel care pare să sfideze legile fizicii, îl strecoară prin deschizătura îngustă dintre pompă și capac.

Ar trebui să fie imposibil. Deschizătura nu poate fi mai largă de câțiva centimetri. În momentul în care caracatița își metamorfozează enorma sa manta, la fel de mare precum un pepene verde la sfârșit de august, într-o mâzgă aparent lichidă și o strecoară și pe aceasta, Tova își dă seama că-și ține răsuflarea.

Expiră în timp ce caracatița alunecă în josul peretelui de sticlă, apoi se furișează pe gresie și se strecoară sub unul dintre dulapurile lipite de perete, dispărând în întregime. Pentru că nu reapare repede, Tova se întreabă dacă mai intenționează să se întoarcă. Poate evadează de-a binelea. Înghite cu dificultate, surprinsă de înțepătura pe care o simte la acest gând. Ca și cum ar fi trebuit cel puțin să-și ia la revedere.

— Oh, iată-te, zice în momentul în care caracatița reapare de sub dulap o clipă mai târziu.

Privind-o drept în ochi, se deplasează către ea și, cu unul dintre tentaculele sale curbate, așază un mic obiect argintiu pe vârful adidasului ei.

Tova rămâne cu gura căscată. Un șurub. Șmecheria lipsă.

— Mulțumesc, zice, însă caracatița era deja în bazinul său.

*

În dimineața următoare, când Tova se trezește și se încalță cu papucii, se prăbușește din nou la podea.

— Ce Dumnezeu?

Clipește nedumerită. Glezna ei stângă. Abia în momentul în care vede conturul purpuriu, își dă seama că piciorul îi pulsează în mod dureros.

La a doua încercare de a sta în picioare, e pregătită. Strâmbându-se de durere, se târăște pe hol înspre bucătărie și pune de cafea.

Rezistă până la prânz, înainte de a se gândi să-l sune pe doctorul Remy.

După-amiază târziu, s-a convins să ia agenda cu numere de telefon pe care o ține ascunsă în comoda din sufragerie. Se așază pe vechiul loc al lui Will de pe canapea, cu piciorul ridicat pe măsuța de cafea, cu o pungă de mazăre congelată așezată în echilibru pe gleznă, și răsfoiește paginile. Apoi așază agenda lângă ea pe pernă și pornește televizorul.

E aproape ora 5 când formează numărul, în cele din urmă. Cabinetul doctorului Remy se închide la ora 5.

— Snohomish Medical Associates.

Vocea este iritată. Tova și-o imaginează pe Gretchen, recepționera, aplecându-se peste birou, cu receptorul telefonului sprijinit la ureche în timp ce jonglează cu jacheta și cu poșeta pe care și le-a luat deja din cuier. Poate n-ar fi trebuit să sune. Însă glezna ei s-a umflat până la dimensiunea și culoarea unei prune și, oricât îi displace să recunoască, e posibil să aibă nevoie de îngrijire medicală. Ea își dă numele și data nașterii și explică pe scurt situația dificilă în care se află, omițând să spună că incidentul a avut loc la serviciu. Și cu siguranță nu menționează că s-a întâmplat în timp ce stătea de vorbă cu caracatița gigantică de Pacific. Ea spune doar că a căzut de pe un scaun în timp ce făcea curățenie, lucru care este adevărat din punct de vedere tehnic.

— Doamnă Sullivan, ce îngrozitor!

Tonul lui Gretchen se înmoaie.

— Așteptați, dați-mi voie să văd dacă-l mai pot prinde pe domnul doctor Remy.

În telefon se aude o muzică statică, o melodie de jazz în surdină despre care Tova bănuiește că are menirea să fie liniștitoare.

Când recepționera revine la telefon, vocea ei e mai profesională.

— Domnul doctor zice că, atât timp cât durerea este suportabilă pentru moment, vă va vedea mâine-dimineață la prima oră. Vă fac o programare la ora 8. Zice să-l țineți ridicat. Și să nu vă sprijiniți pe el.

— Cu siguranță, spune Tova.

— Doamnă Sullivan, asta înseamnă să nu spălați cu mopul în seara asta la acvariu.

Tova deschide gura pentru a protesta, apoi o închide. Ce treabă are Gretchen cu locul ei de muncă? Mai întâi Ethan îi ține predici în timp ce-i scanează produsele, acum asta. Oare mai știe cineva din Sowell Bay să-și vadă de treaba lui?

— Sigur că nu! răspunde în cele din urmă.

— Excelent! Ne vedem mâine-dimineață.

Tova închide, apoi sună la un alt număr.

Bate cu degetele în perna canapelei în timp ce așteaptă ca Terry să răspundă. Oare o fi observat deja scaunul stricat din camera pompelor? A pus la loc șurubul, însă din câte se pare acesta avea nevoie de alt fel de șmecherie pentru a-l strânge până la capăt, așa că treapta de sus era încă strâmbă. Se gândise că ar putea duce vechea trusă de scule a lui Will în seara asta pentru a-l repara complet. Acum cine știe când se va întâmpla asta?

Și apoi, mai e chestiunea podelelor. Cine le va spăla în seara asta?

Oare Marcellus se va mira de absența ei? El a înțeles importanța aducerii acelui șurub, la urma urmelor. Acest aspect încă o uimește pe Tova.

— Tova? răspunde Terry. Ce s-a întâmplat?

Cu un oftat grav, ea relatează aceeași poveste, adevărată din punct de vedere tehnic, pe care i-a spus-o și lui Gretchen.

Este prima oară în viața ei când a sunat să anunțe că nu vine la muncă.

Ai bagaje?

Cameron studiază atent banda rulantă, uitându-se după geanta sa verde. Ar trebui să fie ușor de zărit printre valizele gri și negre, însă după câteva minute se așază pe o bancă din apropiere. Își închipuie că bagajul lui va ieși ultimul.

Cu un ochi pe banda rulantă, ia telefonul și examinează lista de hosteluri. E unul la câțiva kilometri de Sowell Bay. Și de acolo își va începe căutarea, bineînțeles. Potrivit înregistrărilor din cadastrul districtului, pe care le studiase în timp ce aștepta să se îmbarce, Simon Brinks deține trei proprietăți în zonă. Mărește o fotografie a uneia dintre camerele hostelului. Nu e chiar un apartament nou-nouț cu covor pufos și televizor cu ecran plat, nici măcar o garsonieră nenorocită deasupra unui bar, însă pare destul de curat și e destul de ieftin ca el să poată sta acolo câteva săptămâni din banii pe care-i va obține din amanetarea bijuteriilor.

Apropo de bijuterii, unde-i geanta? Inelul de absolvire e în buzunarul lui, însă restul bijuteriilor sunt vârâte în geantă. Banda rulantă scuipă încă valize, însă sporadic acum. Și-i închipuie pe muncitori în vestele lor portocalii punând ultimul bagaj din cala avionului pe unul dintre acele cărucioare care urmează a fi conduse de-a lungul pistei. Ce sistem îngrozitor. Un milion de deficiențe, prea multe puncte de manevrare. Un catralion de posibilități ca lucrurile să o ia pe arătură.

— Faci calcule, nu?

Un tip cam de vârsta lui, cu ochelari fără rame, se trântește pe celălalt capăt al băncii și își despachetează un sendviș, vârându-și o bucată în gura pe care nu se sinchisește să o închidă în timp ce mestecă. Izul de pastramă condimentată îi întoarce stomacul pe dos lui Cameron. Cine mănâncă pastramă la ora 8 dimineața?

— Sunt sigur că vor apărea, zice Cameron.

— Nu călătorești frecvent cu JoyJet, nu-i așa?

Pastramă Condimentată scoate un hohot de râs ca un lătrat. Murături și salată i se învârt în gura deschisă.

— Crede-mă, sunt renumiți pentru asta. Avem șanse mai mari să câștigăm în Las Vegas decât să apară valizele noastre pe banda aia în acest moment.

Cameron trage aer în piept, pregătindu-se să explice că o reputată societate de investiții tocmai cumpărase cu câteva miliarde de dolari JoyJet și investitorii sunt năuciți de zvonul unei oferte publice inițiale și chiar și atunci când ești o companie aeriană foarte ieftină nu ajungi acolo pierzând în mod obișnuit obiectele personale ale clienților. Dar apoi banda rulantă se oprește cu un scârțâit.

— Rahat, mormăie Cameron.

Săculețul ăla cu bijuterii. De ce nu l-a ținut asupra lui? Acum e undeva între Sacramento și Seattle sau, mai degrabă, vârât în dulapul vreunui hamal. Își lasă capul să cadă între mâini și geme.

— Vezi? Ți-am zis eu! spune Pastramă Condimentată cu o mișcare a capului înspre banda rulantă, care stă nemișcată ca un șarpe mort. Ei bine, hai să mergem să facem reclamație.

Cameron privește coada ce se formează în fața unui mic birou din colțul îndepărtat al zonei de bagaje. Bineînțeles, textul neclar de pe spatele tichetului pentru bagaj afirmă că ei nu vor plăti pentru lucrurile de valoare din bagajul de cală. El se uitase puțin peste chestia asta în timp ce-i târau geanta, după ce agentul insistase că aceasta nu va încăpea în compartimentul de deasupra capului. Însă exclusese orice posibilitate ca aceste exonerări de răspundere să i se poată aplica lui. Erau destinate altor persoane. Cameron Cassmore nu are lucruri de valoare.

Atunci când ajunge la biroul de bagaje, coada formată numără douăzeci de persoane. Pastramă Condimentată se sprijină de peretele de lângă el, înfulecând încă din sendvișul său. Parcă nu se mai termină.

— Apropo, eu sunt Elliot.

— Încântat de cunoștință.

Cameron încearcă să pară că se concentrează foarte tare la telefonul său, ca și cum acolo se întâmplă O Chestiune Foarte Importantă.

— Păi, nu am făcut, practic, cunoștință. Eu ți-am spus numele meu, însă tu nu mi l-ai spus pe-al tău.

Oare tipul ăsta n-are nimic mai bun de făcut?

— Cameron.

— Cameron. Încântat de cunoștință.

Își ridică sendvișul insuportabil.

— Ți-e foame? M-aș bucura să împart cu tine.

— Nu, mulțumesc. Nu prea sunt fan pastramă.

Ochii lui Elliot se măresc.

— Oh, asta nu-i pastramă! E un ignamiș.

— Un ce?

— Un ignamiș! Știi tu, vegan. De acolo, de pe Capitol Hill. Au deschis un chioșc aici în aeroport anul trecut.

Cameron se zgâiește la sendvișul uleios, încărcat cu felii fin tăiate de… ceva.

— Vrei să-mi spui că ăsta e făcut din igname?

— Mda! Sendvișurile lor sunt tare bune. Ești sigur că nu vrei?

— Pas.

Cameron își înăbușă o zeflemea. Hipsterii din Seattle, trăind după stereotipurile lor.

— Ești sigur? Mai am o jumătate întreagă aici, nici nu m-am atins de

ea…

— Bine, încuviințează Cameron, în mare pentru a pune capăt conversației, dar și pentru a calma vocea enervantă din creier care-i amintește că nu se află în situația de a refuza mese gratuite.

Elliot zâmbește.

— Îți va plăcea.

În timp ce mușcă din sendviș, Cameron se întoarce la butonatul telefonului. Katie a postat un selfie cu câinele ei. Hashtag Doamnă cu Cățel Singură. El se încruntă, însă încruntătura este îndulcită de crănțănitul plăcut care are loc în gura lui. Igname? Pe bune? De fapt, nu-i rău… deloc.

Face semn cu capul înspre Elliot.

— Mulțam, frate. E decent.

— Stai să le încerci French dip-ul.

Coada se mișcă cu greutate. În cele din urmă, Elliot înfășoară ambalajul unsuros și îl aruncă într-un coș de gunoi din apropiere, nimerind ținta fără măcar să atingă marginea coșului, lucru care-l enervează pe Cameron mai mult decât ar trebui.

Elliot se întoarce către el.

— Deci se pare că nu ești de pe aici? Ești aici cu munca? În vacanță?

— Vizită de familie.

— Oh, drăguț. Eu mă întorc acasă. Am fost în California la înmormântarea bunicii.

O bunică moartă. Moștenire. Cameron îngaimă:

— Condoleanțe!

— Ca să fiu sincer, era cam rea, însă pe noi nepoții ne iubea, zice Elliot, cu vocea surprinzător de blândă. Ne-a răsfățat rău în felul în care doar o bunică poate, știi?

— Mda, cu siguranță, spune Cameron, aruncând și el ambalajul la coșul de gunoi.

Bineînțeles, el n-a avut niciodată o bunică. Bunicul lui Elizabeth obișnuia să-l ciupească de obraji și să-i dea caramele când se întâmpla să treacă pe acasă pe la Elizabeth atunci când Cameron era acolo. Caramelele erau prea lipicioase, prea dulci și ciupitul obrajilor era cam dureros, iar el mereu mirosea ca un bătrân ciudat, ceva care semăna a pipi stătut amestecat cu cremă împotriva artritei. Elizabeth zicea că azilul de bătrâni în care locuia el era, efectiv, o morgă.

— În fine, presupun că acum și-a găsit liniștea.

Un zâmbet trist se răspândește pe chipul lui Elliot. Cameron își coboară privirea, simțindu-se încă o dată ca un intrus ce spionează experiența tipic umană, un străin care privește niște lucruri normale care mereu îi scapă pur și simplu printre degete. Să-ți pierzi bunicii, să te îngrijorezi în legătură cu lucrurile de valoare din valiza ta: aceste experiențe aparțin altor persoane.

Elliot își scoate ochelarii și și-i șterge pe cămașă în timp ce coada înaintează cu greutate.

— Familia ta trebuie să fie încântată să te vadă! Sunt în Seattle?

— Nu, în Sowell Bay. Tata.

Cuvântul se simte sec și lipicios pe limba lui Cameron, ca una dintre acele caramele ale bătrânului.

— Mișto. Vrei să petreci ceva timp împreună cu bătrânul, nu?

— Ceva de genu'.

— Sowell Bay e mișto. E foarte frumos acolo.

— Așa am auzit.

Elliot își înclină capul.

— N-ai fost niciodată?

— Nu. Adică, tata tocmai s-a mutat acolo de curând.

Cameron își îngăduie un mic zâmbet, surprins de cât de ușor a lăsat să-i scape această minciună.

— Bravo, zice Elliot. Sowell Bay. Obișnuia să fie superturistic, însă acum e cam dărăpănat. Au un acvariu care e încă deschis, cred. Ar trebui să verifici.

— Sigur, mulțumesc, zice Cameron, deși, în mod evident, nu plănuiește să piardă timpul uitându-se la pești când trebuie să-i dea de urmă lui Simon Brinks.

Coada înaintează cu greutate. Biroul de bagaje JoyJet e administrat probabil de o echipă de leneși și de melci. El se întoarce spre Elliot.

— Ai mai trecut prin asta, nu? Cât o să mai așteptăm aici?

Elliot ridică din umeri.

— Oh, de obicei sunt destul de rapizi. Două–trei ore, poate?

— Trei ore? Cred că faci mișto de mine.

— Păi, primești ceea ce plătești, nu?

Mătușa Jeanne răspunde după al treilea apel.

— Alo? gâfâie ea în telefon, cu respirația întretăiată.

— Ești bine?

Cameron își duce un deget la cealaltă ureche pentru a bloca trăncăneala zgomotoasă a unui grup de turiști care dintr-un motiv oarecare au decis că trebuie să se adune la o distanță de zece centimetri de el în acest colț îndepărtat al zonei de bagaje.

— Cammy? Tu ești?

— Mda.

Se îndepărtează de turiști.

— Ce faci? De ce respiri atât de greu?

O imagine neplăcută a lui Wally Perkins îi năpădește creierul lui Cameron. Se înfioară, gata să închidă telefonul.

— Golesc cel de-al doilea dormitor, îi răspunde mătușa.

— Ăsta-i un proiect, nu glumă!

— Păi, m-am gândit că e posibil să ai nevoie de un loc unde să stai.

Urmează o pauză lungă.

— Am auzit despre tine și Katie.

— Vorba umblă repede.

Cameron își roade o unghie. El și mătușa Jeanne trebuie să aibă o discuție serioasă despre motivul pentru care nu îi spusese niciodată că maică-sa trăia într-un alt nenorocit de stat atunci când el fusese conceput. Aici, la Biroul de reclamații bagaje nu e decorul ideal pentru asta, iar acum ea se străduiește atâta pentru el… ei bine, va trebui să-i spună unde este, cel puțin. N-are de ales.

— Mătușă Jeanne, n-aș putea sta niciodată…

Se întrerupe înainte ca gândul care-i trece prin minte să sfârșească propoziția. N-aș putea sta niciodată în rulota aia mică și plină de gunoaie. Din toate eșecurile lui, acesta e lucrul pe care întotdeauna a reușit să-l evite.

Măcar să fie ăsta singurul lucru de care ar avea nevoie.

La celălalt capăt al firului, un picurat urmat de un mic sfârâit îi spune că mătușa Jeanne își toarnă cafea, apoi vâră cana înapoi în filtru.

— Știu, știu. N-ai putea locui aici cu mine, zice ea. Dar, Cammy, tu nu prea ai alt plan.

— Ba am, de fapt!

Pentru o clipă, Cameron se gândește să-i spună întregul plan măreț. Însă nu aici, în aeroport.

— Chiar am un plan. Însă treaba e că…

— Ce este?

— Am nevoie de ajutor. Un ajutor foarte mic, zice Cameron strâmbându-se.

Oftatul mătușii Jeanne se aude până pe Coasta de Vest.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

De unde să înceapă? E o josnicie, să fugă în felul ăsta, apoi să sune acasă și să cerșească bani. Nu-i mai bun decât ratata de maică-sa. Dar ce șansă are el? Din cealaltă parte a coridorului, Elliot iese din biroul de bagaje, apoi se îndreaptă către el, fluturând voios dintr-o mână și trăgând o valiză gri cu cealaltă mână. Nemernicul norocos.

— Cammy, ce s-a întâmplat? insistă mătușa Jeanne.

Dintr-un difuzor montat în tavan, vocea înregistrată a unei femei behăie un anunț despre recuperarea bagajelor și a bunurilor personale în orice moment. Ce ironie insuportabilă.

Trage aer în piept, apoi explică, cât de succint poate, despre descoperirea inelului și a fotografiei, despre biletul neprevăzut de avion, despre planul referitor la hostel.

După o tăcere încărcată, mătușa Jeanne zice blând:

— Of, Cammy! Ar fi trebuit să-ți spun.

— Este în regulă. Dar uite cireașa de pe tort, zice el, împrumutând una dintre metaforele ei preferate. Compania aeriană mi-a pierdut bagajul.

Vocea care face anunțul urlă din nou deasupra lui.

— Vrei să vorbești mai tare? Nu te pot auzi!

— Mi-au pierdut bagajul!

Nu vrea să strige atât de tare. Câțiva turiști își înalță capetele înspre el și grupul se îndepărtează scandalizat.

Mătușa Jeanne plescăie nemulțumită.

— Așa și? Ai nevoie de șosete și de chiloți?

— Mai mult decât atât. Mai am vreo patru dolari în total.

— Ce s-a întâmplat cu bijuteriile pe care ți le-am dat? Eram convinsă că le-ai amanetat deja până acum.

— Bijuteriile erau în bagaj.

Timp de câteva minute lungi se lasă liniștea, apoi mătușa Jeanne oftează din nou.

— Pentru cineva atât de deștept, uneori ești chiar prost!

Elliot miroase încă vag a piper și muștar și îl urmează pe Cameron de-a lungul pasarelei către parcare punând nesfârșite întrebări, nedescurajat de răspunsurile monosilabice ale lui Cameron. JoyJet chiar n-are habar unde a ajuns bagajul lui? Nu. Și, atunci, unde urma el să se ducă? Undeva. Cum o să ajungă el acolo? Cu autobuzul. Din fericire, Elliot n-a abordat subiectul felului în care Cameron avea de gând să plătească, deoarece n-avea nicio modalitate bună de a condensa împrumutul de 2 000 de dolari de la mătușa lui într-un singur cuvânt.

Mătușa Jeanne insistase că nu era chiar un împrumut, iar Cameron considerase că acest lucru însemna că nu putea conta pe el ca să-l restituie. Of! Dar JoyJet nu-i poate ține geanta pentru totdeauna în neant. Va amaneta bijuteriile și va trimite banii imediat înapoi în contul de economii al mătușii Jeanne, cu mult înainte de termenul-limită pentru plata croazierei. Ea nu spusese asta în mod explicit, însă Cameron știa de unde veniseră banii. Mătușa Jeanne economisește pentru o croazieră în Alaska, vacanța ei de vis, de mulți ani. Plata finală urmează să fie efectuată la sfârșitul lui august, urmând să plece în septembrie. Cameron își va vinde organele ca să-i dea banii înapoi, înainte ca ea să nu mai poată merge din cauza lui.

— Vrei să te duc undeva? Te pot duce undeva, se oferă Elliot pentru a

o suta oară.

— Nu, sunt în regulă.

— Sowell Bay e destul de departe. Vei sta prin autobuze toată ziua și toată noaptea.

— O să dorm pe marginea drumului, zice Cameron pe un ton sec.

— Hei!

Elliot fuge pentru a-l prinde din urmă.

— Am o idee nebunească.

Mai nebunească decât pastrama falsă făcută din igname? Cameron se uită înapoi peste umăr.

— Ce anume?

— Prietenul meu are o autorulotă pe care încearcă s-o vândă. E destul de veche, însă funcționează excelent. O cumperi de la el și apoi ai un mijloc de deplasare și un loc unde să dormi.

Cameron se încruntă. De fapt, nu e o idee îngrozitoare. Dar… o autorulotă? E probabil mai mult decât își poate el permite. Își scoate telefonul din buzunar și-și verifică aplicația de transfer de bani: iată, 2 000 de dolari. În notițe, e un emoji cu față zâmbitoare, urmat de un avertisment: Nu-i cheltui pe prostești.

Când a învățat mătușa Jeanne să folosească emojiuri? Și oare o autorulotă se califică drept rahat prostesc? Probabil. Mai mult pentru a-și satisface curiozitatea, Cameron întreabă:

— Cât vrea pe ea?

— Nu știu sigur. Vreo 2 000 de dolari?

— Crezi că ar accepta 1 500?

Elliot zâmbește.

— Probabil l-aș putea convinge.

Rănit, dar devotat

La apus, plaja publică din Sowell Bay colcăie de crabi-de-stâncă. Într-o vară, când Erik era mic, familia Sullivan era la o plimbare după cină în momentul în care Erik găsise unul care, printr-o soartă nemiloasă, își pierduse picioarele din spate, de pe o parte. Firește, el insistase să-l ia acasă. Îl numise Eddie Opt Picioare, deoarece trebuia să aibă zece membre și îi lipseau două. Timp de câteva săptămâni, Erik și Will l-au privit pe bietul Eddie cățărându-se cu stângăcie pe pereții unui vas de sticlă umplut cu pietriș luat de pe alee. Tova păstra coji de cartofi și bucățele de zucchini pentru masa de seară a lui Eddie Opt Picioare și, o dată sau de două ori, Will a mers cu mașina până la magazinul pentru animale de companie din Elland pentru a cumpăra creveți în saramură, pe care crabul îi devora cu bucurie.

Pentru un crab, Eddie a supraviețuit mult timp, însă într-o dimineață Tova îl găsise încremenit în poziție de fugă, cu ochii săi curioși fixați pe vecie. Will luase cadavrul între degete, gata să-l arunce în grădină, când Erik ieșise din dormitorul său panicat, insistând să i se facă o înmormântare așa cum se cuvine. Băiatul se aruncase pe jos, se prinsese de piciorul tatălui său ca unul dintre acei protestatari hipioți care se prindeau cu lanțuri de trunchiurile copacilor, hotărâți să împiedice nedreptatea.

Piatra funerară confecționată de Erik încă rezistă în grădină, sub ferigile crescute în exces. ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE EDDIE OPT PICIOARE, RĂNIT, DAR DEVOTAT!

Tova nu empatizase niciodată cu bietul crab mai mult decât în acest moment când șchioapătă prin bucătărie cu piciorul stâng instalat confortabil într-o gheată ridicolă din plastic turnat. Șase săptămâni, zisese doctorul Remy. Șase săptămâni inutile în care nu va putea să smulgă păpădiile din straturile de rubarbă. Șase săptămâni înnebunitoare în care plintele din hol vor strânge praf. Șase săptămâni

insuportabile în care podelele acvariului vor fi lăsate pe mâinile unei persoane oarecare, găsită de Terry pentru a o înlocui.

— Tu ai patru picioare bune, remarcă ea înspre Motan în timp ce-și toarnă cafeaua. Mi-l împrumuți pe unul dintre ele?

Motan își linge lăbuța drept răspuns.

Înainte de a putea lua prima înghițitură aburindă, se aude soneria.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Își croiește drum spre ușa de la intrare.

— Tova! vocea clară și ascuțită a lui Janice răsună prin geam. Scuze că am venit neanunțată! Ești acasă?

Fără prea mare tragere de inimă, Tova răsucește zăvorul.

— Ah, bine, zice Janice, dând buzna cu o caserolă de mâncare.

Vocea ei e tipic monotonă în momentul în care afirmă:

— Ai ratat întâlnirea Tricotezelor de săptămâna aceasta.

— Da. N-am fost disponibilă.

Janice o ia în râs.

— Nu mai spune!

Iar folosește replici din acel serial de comedie.

— Ce s-a întâmplat? Ai căzut la serviciu? Așa a zis Ethan de la Shop-Way.

Așază vasul pe blatul din bucătărie.

Tova se albește la față. Ethan? Cum de știe el?

— Acum, nu vreau să spun nimic cu asta, spune Janice, ridicând o mână în semn de apărare… dar dacă ai nevoie de un avocat, cunosc un tip.

Duce mâna la geantă.

— Am numărul lui chiar aici.

— Janice, te rog. E doar o entorsă.

— O entorsă urâtă.

Janice se uită fix la gheată. Apoi își scoate eșarfa roz transparentă și o agață, împreună cu geanta, de spătarul unuia dintre scaunele de bucătărie ale Tovei. Fredonând, înhață caserola, o duce la frigider și începe să cotrobăie în căutare de spațiu.

— Încearcă pe raftul de jos, îngaimă Tova.

— Aha! Gata.

Janice își freacă mâinile.

— Barb a făcut chestia asta pentru tine. Praz cu cartofi a zis, parcă? Ceva de genul ăsta. Vorbea încontinuu de o rețetă pe care a găsit-o online.

— Ce amabil din partea ei!

Tova șchioapătă înspre filtrul de cafea.

— Să pun de cafea?

— Nu, ar trebui să stai jos. Să-ți ții piciorul în sus.

Janice i-o ia înainte și se așază în fața filtrului de cafea.

— Fac eu cafeaua.

Cafeaua lui Janice e mereu slabă, însă Tova se așază așa cum i s-a ordonat, veghind cu vigilență în timp ce Janice măsoară cafeaua și apa.

— Pisica aia trebuie hrănită?

Janice își coboară ochelarii rotunzi pentru a se uita cu scepticism la Motan, care e instalat sub scaunul Tovei. Un gest de solidaritate din

partea animalului.

— Mulțumesc, însă a luat deja micul-dejun, zice Tova.

Apoi, înainte ca lui Janice să-i vină vreo idee în legătură cu gătitul, adaugă:

— Amândoi am luat micul-dejun.

Pisoiul se așază pe-o parte, expunându-și burtica nouă și mai rotundă. Toată tocănița aia l-a făcut mai dolofan și îi stă bine. Îngrășare din compasiune, după cum o numește Tova cu afecțiune.

— Bine, calmează-te! Eu doar încerc să te ajut.

Janice pune două căni aburinde pe masă și se așază.

— Ai fost la doctorul Remy?

— Bineînțeles, zice Tova pufnind.

— Și?

— Ți-am spus. E o entorsă.

— Cât timp vei lipsi de la serviciu?

— Câteva săptămâni, răspunde Tova cu sinceritate.

Lasă deoparte faptul că doctorul Remy îi ceruse să-și facă un test al densității osoase și o prevenise că, la vârsta ei, s-ar putea să nu fie recomandabil să continue să muncească. S-ar putea, zisese el. Nimic nu e încă bătut în cuie. Deci de ce să pomenească de asta?

— Câteva săptămâni, repetă Janice, privind gheata cu scepticism. În fine, am venit cu un motiv. În afară de a mă asigura că ești în viață.

— Înțeleg.

Tova ia o înghițitură apreciativă din cafeaua pe care a pregătit-o Janice. Ar mai fi putut pune o lingură de cafea, însă e acceptabilă.

— Două motive, de fapt.

Tova încuviințează, așteptând.

— Bine, deci primul lucru pe care trebuie să ți-l spun. Dacă ai fi fost la întâlnirea Tricotezelor de marțea trecută, ai fi auzit marea veste a lui Marry Ann, dar pentru că n-ai fost…

— Ce este?

— Se mută cu fiica ei.

— Cu Laura? În Spokane?

— Exact, confirmă Janice.

— Când?

— Până în septembrie. Își scoate casa la vânzare.

Tova încuviințează încetișor din cap.

— Înțeleg.

Janice își scoate ochelarii rotunzi, apoi ia un șervețel din suportul de pe masa Tovei și își șterge lentilele. Privind-o pe Tova cu ochii mijiți, zice:

— E cel mai bine așa. Scările din casa aia sunt abrupte, știi tu, și cu spălătoria de la subsol…

— Da, e foarte dificil, aprobă Tova.

Spălătoria de la subsol era de vină pentru căzătura de anul trecut a lui Mary Ann, cea din care avusese noroc să scape doar cu câteva copci.

— E minunat că Laura vrea să o ia la ea. În Spokane. Asta va fi o adevărată schimbare.

— Da, va fi.

Janice își așază din nou ochelarii la ochi.

— Plănuim un prânz special pentru a ne lua la revedere. E posibil să fie peste câteva săptămâni, depinde de cât de repede se mișcă totul,

însă vei participa, nu-i așa?

— Bineînțeles. Nu l-aș rata chiar dacă trebuie să vin într-un picior până acolo, zice Tova.

Și vorbește serios.

— Bun!

Janice ridică privirea, cu chipul impenetrabil.

— Știi, după ce pleacă Mary Ann, vom rămâne doar trei Tricoteze. La un moment dat, e posibil să ne întrebăm care este planul nostru pe termen lung, aici.

Tova trage cu putere aer în piept, încercând să-și imagineze cum ar putea funcționa Tricotezele doar cu Barb, Janice și ea. Fără Mary Ann și fursecurile ei cumpărate de la magazin și încălzite la cuptor. Se întâlnesc de zeci de ani. A merge la întâlnirea Tricotezelor e un obicei uzat.

— Ei bine, e ceva ce noi trei trebuie să vorbim.

Janice se ridică și își înfășoară eșarfa în jurul umerilor. Scârțâitul scaunului ei pe linoleum îl face pe Motan, care din câte se pare adormise, să-și ridice capul și să deschidă un ochi bănuitor.

— Mai bine aș lua-o din loc. Mă scoate Timothy la masă la restaurantul ăla Tex-Mex din Elland.

— Ce frumos, zice Tova, urmând-o pe Janice până la ușa de la intrare.

Fiul lui Janice o scoate mereu pe maică-sa la masă. Și-i imaginează înmuind tortilla într-un castron comun cu guacamole.

— Aa! Aproape că am uitat al doilea lucru.

Cu un hohot scurt de râs, Janice se întoarce și scoate un telefon mobil din geantă.

— Uite. Ăsta-i al tău.

Tova strânge din ochi.

— Eu n-am telefon mobil.

— Ai acum.

Janice îi întinde telefonul.

— E vechiul telefon al lui Timothy, nu-i unul de fițe. Dar va funcționa în caz de urgență.

Discret, ochii ei se îndreaptă spre gheata Tovei.

Maxilarul Tovei devine rigid.

— De câte ori nu ți-am explicat că n-am nevoie de așa ceva? Am un telefon foarte bun chiar aici, în sufragerie. N-am nevoie să car unul în geantă.

— Ba da, Tova, dacă o să locuiești singură aici. Și să nu mai vorbim despre faptul de a lucra singură în acel acvariu, când s-o întâmpla să te întorci. Dacă o să cazi iarăși? Am stat toate de vorbă. Am căzut toate de acord. Ai nevoie de un telefon.

După o pauză lungă, ea întinde mâna și îi dă voie lui Janice să-i pună telefonul în palma deschisă.

— Mulțumesc! zice încetișor.

— Bine, bine!

Janice zâmbește.

— O să-l pun pe Timothy să te sune și să-ți facă un mic instructaj. Și ținem legătura referitor la prânzul de la Mary Ann. Între timp, dacă ai nevoie de ceva…

— Bineînțeles!

Tova trage zăvorul la ușă după ce Janice pleacă.

Cina va fi tocănița de praz cu cartofi. Barb nu este renumită pentru

talentele ei culinare, însă mâncarea miroase delicios și face bule ispititoare în timp ce Tova privește prin ușa cuptorului. În orice caz, este o schimbare binevenită de la cina ei obișnuită de pui cu orez. Trebuie să-i trimită Barbarei un mesaj de mulțumire.

Ceasul cuptorului țârâie. Tova se apleacă pentru a scoate vasul aburind din cuptor. Îl scoate pe jumătate, echilibrându-se cu grijă pe glezna cea bună, în momentul în care ceva în interiorul buzunarului său o atacă.

Pac!

Caserola se sparge de podea, împrăștiind un jet de ulei și brânză. Poc! Tova face un pas către blatul de bucătărie pe linoleumul de culoare crem și gheata îi alunecă, trântind-o la pământ și aterizând pe noadă pentru a doua oară într-o săptămână.

Pac, pac, pac!

Scoate nefericitul dispozitiv din buzunar, micul ecran luminos anunțând un număr necunoscut. Cu maxilarul încleștat, îl azvârle cât colo.

De ce oamenii nu-și pot vedea pur și simplu de treburile lor?

Dar acum trebuie să se ridice singură în picioare și asta o să fie o provocare. Ori de câte ori încearcă să se ridice, alunecă în mizeria aia. Telefonul stă cu burta în sus ca un cărăbuș argintiu în colțul îndepărtat al bucătăriei. Nu că ea ar ști cum să-l folosească dacă ar putea ajunge la el. În cele din urmă, reușește să se ridice pe unul dintre scaunele din bucătărie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îngaimă ea, folosind un număr aberant de șervețele de hârtie pentru a-și curăța mâinile de mâncarea de praz cu cartofi.

Pui cu orez la cină. Mâncat pe canapea, cu farfuria ținută în echilibru în poală. Exact în felul în care Will obișnuia să-și ia mesele uneori când era vreun meci la televizor.

— Vai, uită-te la noi! Cât de tare am decăzut, nu-i așa, Motan?

Îi mângâie capul moale, apoi înșfacă telecomanda și deschide televizorul la știrile de seară.

Capetele vorbitoare turuie despre bursă și vreme, însă Tova nu se poate concentra asupra acestor lucruri. Gândurile ei zăbovesc asupra veștii importante despre Mary Ann. Începutul sfârșitului lui Mary Ann, prima propoziție a ultimului ei capitol. Incapabilă de a mai continua să locuiască de una singură. Revenită la dependența din copilărie. Cel puțin fiica ei, Laura, are bunul-simț de a o lua la ea, decât să o vâre într-un cămin de bătrâni.

Barbara va fi îngrijită de fetele sale în Seattle. Iar Janice? Ea și Peter locuiesc deja în apartamentul de la demisolul casei lui Timothy, ascunși cu dibăcie dedesubtul vieților ocupate ale fiului și nurorii lor. Toată lumea trebuie să se ducă undeva la un moment dat.

Durata medie de viață a unui bărbat este cu câțiva ani mai scurtă decât a unei femei, iar Tova a considerat mereu acest lucru o nedreptate tăcută. Moartea lui Will a fost relativ ușoară, cel puțin pentru Will. Cancerul, spitalizările, tratamentele: toate acestea au fost groaznice, însă după aceea aproape la fel de groaznică a fost hârțogăria, contestațiile către societatea de asigurări, aranjamentele. Tova petrecuse ore întregi singură la masa din bucătărie, târziu în noapte, dându-și silința să rezolve aceste lucruri. Cine îi va întoarce favoarea când îi va veni vremea? Sau atacul hârțogăriei va dispărea pur și simplu într-un vid fără urmași?

Pune castronul de pui cu orez pe măsuță (pe un suport, bineînțeles) și își croiește drum până la șemineu, gheata de plastic zgâriind covorul. Trece cu mâna peste colțurile netede de cedru, lustruite manual și date cu baiț de tatăl ei. Scheletul acestei case fusese croit de toporul său, meșteșug din lumea veche, treabă suedeză bună, care va dăinui multe secole. Cât va mai dăinui ea însăși înainte ca ceva să scormonească prin jăraticul fragilității sale? Treptele înguste, aleea denivelată? O tocăniță rătăcită, o podea unsuroasă de la smântână și cartofi?

Oare o vor găsi pe podeaua bucătăriei? Vor chema o ambulanță să o ducă la spital? Cine va completa formularele de internare, prinse pe

mapa lor? Și acesta va fi abia începutul.

Doar dacă…

Acel pachet de informații pe care l-a luat de la Charter Village.

Poate e timpul să completeze cererea.

Specialitatea casei

Cameron nu e expert în autorulote, însă e aproape sigur că asta e o rablă.

Motorul huruie și o curea slăbită se vaită în timp ce el înaintează cu greu pe autostrada I-5. Prietenul lui Elliot îl avertizase că merge cam greu și chiar subliniase necesitatea înlocuirii curelei cu una nouă, care era în pachetul ei în torpedou. Cel puțin Cameron îl convinsese să coboare prețul la 1 200 de dolari.

E posibil să fie o rablă, însă se simte cu siguranță bine să dețină un vehicul. Chiar dacă îl plătise „neîmprumutul“ mătușii Jeanne.

Acum, după ce a cheltuit șase din cei 800 de dolari rămași pe o cafea latte la suprapreț, Cameron conduce pe autostrada pe care-i ia două ore să ajungă la nord de Seattle, apropiindu-se de ținta sa. Scaunul șoferului este tapițat cu un material de culoare maro, prăfuit și aspru, care face să-l mănânce spinarea, cumva, prin cămașă. Salteaua din spate nu e cu mult mai bună, în ceea ce privește confortul și mirosul. Noaptea trecuse cu foarte puțin somn în cel mai îndepărtat colț al unei parcări oarecum industriale la sud de Seattle. Se sucea și se răsucea de pe o parte pe alta în momentul în care auzise scrâșnet de pneuri pe pietriș și se ridicase pentru a se uita prin ferestruica autorulotei în timp ce o mașină de poliție oprise, silueta acesteia fiind de neconfundat în lumina de dinainte de răsărit. Se urcase pe scaunul șoferului și o ștersese de acolo.

Nu fusese o primă noapte excepțională în statul Washington. Însă azi e o nouă zi.

Treizeci și doi de kilometri până în Sowell Bay, potrivit ultimei borne kilometrice. Treizeci de kilometri până la Simon Brinks. Cât vor ține 800 de dolari? O vreme, mai ales acum, că nu trebuie să plătească

pentru cazare. Până când fie îl găsește pe bătrânul Brinks, fie geanta lui îl ajunge din urmă. Opt sute de dolari sunt viabili.

Ștergătoarele autorulotei nu sunt bune de nimic, atunci când e vorba să țină departe de parbriz ploaia măruntă, așa că se apleacă în față, mijind ochii la banda alunecoasă de autostradă. Apoi niște stopuri scaldă bordul într-o lumină roșie și el frânează tare în timp ce un ambuteiaj se materializează în față. Cel puțin frânele funcționează. Bate cu degetele în volan în timp ce se apropie, zărind parapetul acoperit cu mușchi și marginea șoselei năpădită de buruieni. Totul e atât de verde aici. Și pădurea, copacii enormi veșnic verzi, strânși atât de aproape unii de alții, încât doar privindu-i Cameron începe să se simtă aproape incomod, de parcă ar fi claustrofob în locul lor.

Mai sunt 16 kilometri, apoi opt, apoi trei. Dincolo de autostradă, plăcuța cu BINE AȚI VENIT ÎN SOWELL BAY este estompată și ruginită. Merge direct la adresa pe care a găsit-o pentru biroul lui Simon Brinks, care se dovedește a fi un spațiu greu de definit într-o clădire comercială de mici dimensiuni, de lângă autostradă. Brinks Development, Incorporated zice plăcuța. Cameron are un presentiment urât în momentul în care nu vede nici măcar un singur vehicul în parcare. Cu siguranță, ușa e încuiată.

Păi, e încă devreme. Poate Brinks și angajații lui nu sunt niște persoane matinale. Nici Cameron nu e o persoană matinală. În mod clar, e o trăsătură moștenită.

Acum ce urmează? Să viziteze acvariul? Poate cineva de acolo știe ceva când se deschid birourile de la Brinks Development.

Dungi de mucegai coboară de-a latul acoperișului cu cupolă metalică, presărat cu pâlcuri de mușchi asemănătoare solzilor și cu rahat de pasăre. Niște pescăruși dau roată pe deasupra, în timp ce el traversează parcarea, și ea ciudat de goală. Când trage de ușă și o găsește încuiată, Cameron înțelege de ce.

— Se deschide la prânz, îngaimă el, citind plăcuța.

Bineînțeles. Ce se întâmplă cu locul ăsta? Pare că e pe jumătate adormit sau, poate, pe jumătate mort. Privește faleza pustie. Dacă n-ar ști, Cameron ar crede că prin apropiere e o gură de canalizare din cauza mirosului. Însă e doar iarbă-de-mare care se usucă pe stânci.

Sulf, ca mirosul de ouă clocite. Unul după altul, valuri mici se lovesc de dig.

Prânzul e peste o oră. Un interval de timp enervant. Prea târziu pentru micul-dejun, prea devreme pentru prânz, însă și-ar putea lua o cafea. Era acel restaurant pe drumul principal.

De două ori, autorulota aproape că oprește pe drumul ce urcă dealul. Scoate o răsuflare ușurată, luând ușor piciorul de pe ambreiaj când în cele din urmă ajunge sus.

Restaurantul e atașat unui mic magazin alimentar care pare să fie pustiu. Când intri e ca și cum ai face o călătorie în timp. După câteva clipe, se aude un foșnet de undeva de pe culoarele înguste. Cameron aproape că se așteaptă să se ivească vreun personaj TV alb-negru.

În loc de asta, apare un tip bătrânicios cu barbă roșie. Poartă un șorț verde Shop-Way încins peste mijloc și brațele sale groase sunt încărcate cu pachete pe care se pare că le depozitează pe rafturi.

— ’Neața, zice el. Te ajut să găsești ceva?

— Cafea. Credeam că este un restaurant.

— Restaurantul e în față. Urmează-mă.

Lasă să cadă morman pe podea pachetele de tăieței.

— Pot aștepta, zice Cameron, făcând semn cu capul înspre morman. Nu prea mă grăbesc.

Barbă Roșie se întoarce spre el și spune:

— Aiurea. Îl chem pe Tanner aici.

Apoi, fără să mai piardă timpul, răcnește:

— Tanner!

De undeva din labirintul de culoare înghesuite și înguste, un

adolescent îmbufnat, purtând și el un șorț verde Shop-Way, se materializează.

— Iată-te! zice Barbă Roșie, aprinzând lumina în restaurant.

Pe lângă mirosul de clor se mai simte și miros de mâncare gătită. Cum ar fi de piper și ceapă. De semipreparate Hamburger Helper. Îi amintește de vechiul lui apartament de rahat, acela în care locuise înainte de a se muta cu Katie, unde puteai mereu să-ți dai seama ce aveau la cină vecinii tăi după mirosul de pe hol.

Tanner îi înmânează niște foi laminate.

— Ăsta-i meniul, zice Barbă Roșie fără rost. Băiatul îți va lua comanda după ce te uiți pe el.

Cameron studiază meniul. Arată ca și cum câinele cuiva, sau poate țâncul cuiva, a ros unul dintre colțuri.

— Mă mulțumesc cu o cafea neagră, zice el, cu toate că îi cam chiorăie mațele.

— Tanner, fă-i specialitatea casei, ordonă Barbă Roșie, și înainte ca el să poată obiecta, puștiul încuviințează adormit din cap și se îndepărtează cu pași mari.

Undeva, în bucătăria nevăzută, o tigaie zdrăngăne și un aparat electrocasnic zumzăie trezit la viață. Barbă Roșie se apleacă spre el și i se confesează:

— Pastramă cu brânză topită.

Care e treaba cu pastrama? Speră ca asta să nu fie din igname.

— Bine, consimte Cameron cu ezitare.

— Va fi din partea casei. Tanner e cam începător. Am încercat să-l fac să stea mai mult în bucătărie, însă nu avem parte de prea multe victime zilele astea.

Barbă Roșie zâmbește, lăsându-se să alunece pe banca de vinil de vizavi de el și trecându-și o mână peste țeasta pistruiată și rotundă ca un bec.

— Ai nevoie de companie?

Cameron ridică din umeri.

— Eu mereu fac eforturi suplimentare pentru străini. O primire cum se cuvine.

Barbă Roșie face cu ochiul.

— Cum ți-ai dat seama?

— Cunosc pe toată lumea de pe aici.

Barbă Roșie chicotește.

— De unde ești?

— Din California.

Barbă Roșie scoate un mic fluierat.

— California. Nu-mi spune că ești unul dintre acei labagii imobiliari plini de bani. Știi tu, genul care face speculații imobiliare.

Cameron scoate un hohot de râs forțat, la gândul de a deține bunuri imobiliare.

— Mda, nu. Sunt aici căutându-mi… familia.

Tipul își înclină într-o parte capul chel.

— Da? M-am gândit eu că pari cunoscut.

Cameron ciulește urechile; de ce nu s-a gândit imediat la perspectiva asta? Barbă Roșie are probabil șaizeci și ceva de ani, deci e mai în vârstă decât ar fi taică-său, însă nu cu mai mult de un deceniu și ceva. Și e genul de tip enervant care cunoaște pe oricine și pe toată lumea; a spus asta chiar el.

— Mda, zice Cameron. De fapt, îl caut pe tatăl meu.

— Care-i numele lui?

— Simon Brinks. Îl cunoști?

Ochii lui Barbă Roșie se măresc la auzul numelui.

— Nu personal. Îmi pare rău.

Un bas puternic pulsează dinspre bucătărie, o melodie pe care Cameron a auzit-o de un milion de ori, însă nu-i cunoaște numele. Oare asta înseamnă să ai treizeci de ani? Să nu fii la curent cu muzica pe care o ascultă puștii? Observase că publicul păruse ciudat de bătrân la ultimul concert Moth Sausage. Oare deveniseră un grup de rock clasic?

Ei bine, nu mai erau nimic.

Barbă Roșie se încruntă la auzul melodiei.

— O să-i spun să închidă porcăria aia.

Dă să plece.

Cameron ridică o mână, străbătut de un val de empatie pentru bietul Tanner.

— Este în regulă. Nu mă deranjează.

— Voi tinerii și zgomotul ăsta pe care-l numiți muzică!

Barbă Roșie scutură din cap.

— Păi, nu cred că e atât de rău și, în calitate de chitarist principal al trupei Moth Sausage, mă pricep la muzică.

El regretă cuvintele de îndată ce-i ies pe gură. Ce idioțenie să aducă vorba despre asta!

— Moth Sausage? Adevărata trupă Moth Sausage?

— Ai… auzit de noi?

Cameron rămâne cu gura căscată. Ultimul lor single abia avea o sută de descărcări și presupuseseră că acelea erau de la clienții obișnuiți ai Dell's, dar poate că Barbă Roșie era unul dintre ei. Brad o să facă pe el

când va auzi că cineva aflat la o distanță de 1 600 de kilometri ascultă Moth Sausage. Probabil că îl va ruga chiar să reunească trupa.

Barbă Roșie încuviințează cu gravitate.

— Sunt un mare fan.

— Uau, zice Cameron, rămas cu adevărat fără cuvinte pentru prima oară.

— Ooo, nu face fața asta! Acum mă simt îngrozitor.

Obrajii lui Barbă Roșie se înroșesc asortându-se cu barba sa.

— Doar făceam mișto.

— Aa, zice Cameron cu obrajii în flăcări.

— Deci nu glumeai. Ce fel de afurisit de nume e Moth Sausage[5]?

Unul stupid.

Tanner apare lângă masă.

— Specialitatea casei.

Cu un oftat dezinteresat, el așază un platou oval plin ochi cu cartofi prăjiți. Undeva dedesubt, probabil, e un sendviș. Miroase incredibil de delicios.

— Și?

Barbă Roșie se uită urât la Tanner.

— Și… poftă bună!

— Dar cafeaua?

Cameron ridică o mână.

— Hei, e în regulă!

— Nu e în regulă.

Nările lui Barbă Roșie se umflă.

— Clientul nostru a comandat o cafea neagră, nu? Adu-o!

Apoi se întoarce spre Cameron.

— Scuze!

Tanner pleacă îmbufnat spre bucătărie, probabil să prepare o ceașcă de cafea. Cameron speră că puștiul nu va scuipa în ea.

— Ei bine, și cafeaua va fi din partea casei. Te las să-ți savurezi prânzul.

Barbă Roșie se ridică de la masă.

— Multă baftă în găsirea bătrânului tău!

Cameron mijește ochii în lumina cenușie, în timp ce părăsește magazinul. Cum poate fi atât înnorat, cât și orbitor de alb? Scotocește în buzunar după ochelarii Ray-Ban, motiv pentru care nu observă că ceva e în neregulă cu autorulota sa decât în momentul în care se află pe la jumătatea parcării Shop-Way.

Autorulota stă aplecată într-o parte.

— Nu! Nu, nu, nu! geme Cameron, dând fuga în spatele mașinii pentru a descoperi exact lucrul de care se temea: roata din dreapta-spate e complet dezumflată. Rahat! strigă el și trage un șut puternic în capacul roții, lovindu-și astfel degetul mare de la picior.

Chircindu-se de durere, se așază pe bordură. Banii rămași nu-i vor mai ajunge după ce va plăti remorcarea și o nouă anvelopă. Își verifică din nou telefonul pentru a vedea dacă JoyJet a sunat pentru o actualizare în legătură cu bagajul său. Nu e nimic în afară de un mesaj de la Elizabeth: Cum merg treburile acolo, Camel-tron?

— Oribil. Mai mult decât oribil, bombăne el răspunsul pentru sine.

Apoi, umilit, îl vede pe Barbă Roșie stând în fața magazinului, privind

înspre parcare cu mâna streașină la frunte și cu barba roșiatică fluturându-i în vânt.

— Se pare că ți-ar prinde bine o mână de ajutor, nu?

Barbă Roșie traversează parcarea cu pași mari. Se oprește în fața lui Cameron și îi întinde la propriu mâna.

— Apropo, numele meu e Ethan.

— Mersi, frate!

Cameron îi răspunde cu același gest și îl urmează înapoi spre magazin.

[5] În engleză, moth înseamnă „molie“, iar sausage înseamnă „cârnat“.

Ziua 1 322 de captivitate

Îmi plac amprentele, însă chestia asta e cam mult.

Ea n-a mai venit să facă curățenie de trei zile. Geamul a devenit vâscos și plin de mâzgă. Podelele sunt prăfuite și îmbâcsite cu urme de pași. Nu-i bine.

Știi că am trei inimi, da? Acest lucru trebuie să pară ciudat, având în vedere că făpturile umane și majoritatea altor specii au doar una. Aș vrea să pot pretinde un nivel superior de ființă spirituală ca urmare a camerelor mele vasculare multiple, dar, din păcate, două dintre inimile mele îmi controlează, practic, plămânii și branhiile. Cealaltă se numește inima-organ și alimentează toate celelalte chestii.

Sunt obișnuit ca inima-organ să mi se oprească. Se închide atunci când înot. Este unul dintre motivele pentru care evit în general bazinul principal mare: e prea mult de înotat. Târâtul este mult mai blând cu sistemul meu circulator, dar fundul bazinului principal, deși plin cu delicatese, e păzit de rechini. Mă obosește să înot pe distanțe mari, așa că presupun că ai putea spune că mi se potrivește viața într-o cutie mică.

Ființele umane zic uneori mi-a stat inima în loc pentru a transmite surpriză, șoc, groază. Acest lucru m-a nedumerit la început, deoarece inima mea organ se oprește frecvent, ori de câte ori înot. Dar atunci când femeia de serviciu a căzut de pe scaun, nu înotam. Și cu toate astea a tremurat.

Sper ca ea să se facă bine; și nu doar pentru a curăța mizeria de pe geam.

Costumul verde mulat

Erik a murit într-o noapte de miercuri.

În 1989, seara de miercuri însemna aerobic la Centrul comunitar din Sowell Bay, iar Tova rareori lipsea de la curs. Pe sub pantalonii de trening purta un costum mulat verde-smarald care evidenția talia ei zveltă la treizeci și nouă de ani. Lui Will îi plăcea acel costum de balet; zicea mereu că se asorta cu ochii ei.

În acea zi de miercuri, venise acasă și începuse să-și dea jos hainele de sport, gata să facă un duș, ca de obicei, însă Will o oprise. Ultimele raze ale soarelui acelei zile se strecurau prin fereastra dormitorului, scăldându-le dragostea într-o strălucire ametitoare. Gândește-te, zisese Will, zâmbindu-i în timp ce stăteau întinși printre așternuturile mototolite, curând, vom avea casa doar pentru noi tot timpul.

Erik urma să plece la Seattle, la Universitatea din Washington, în acea toamnă. Unde era el în acea după-amiază? Tova nu știe nici acum. Polițiștii o întrebaseră în mod repetat, însă tot ce putuse să le spună fusese că, probabil, era în oraș cu prietenii. El era mereu în oraș cu prietenii, firește; avea optsprezece ani. Tova încetase să-i mai monitorizeze programul și ieșirile cu vreo doi ani înainte. Era un copil bun. Un copil minunat.

Costumul verde mulat n-a ajuns în coșul de rufe în acea zi de miercuri. A zăcut aruncat pe brațul fotoliului Charleston, din colțul camerei lor de zi, exact în locul în care îl aruncase Will după ce îl scosese de pe soția sa. Când poliția din Sowell Bay sosise la familia Sullivan dimineața devreme, în ziua următoare, după ce Will și Tova raportaseră că Erik nu venise acasă după ce se terminase schimbul de noapte de la casa de bilete a feribotului, costumul verde era încă acolo, ca o pată în camera de altfel ordonată. O parte neoficială din dosar.

Tova își amintește că se uita fix la el în timp ce detectivii vorbeau. Tot nu credea că ar putea fi adevărat. Erik era acasă la un prieten. Dormea pe canapeaua cuiva. Uitase să sune. Copiii buni făceau chestia asta din când în când, nu-i așa? Chiar și copiii minunați.

La un moment dat, cineva a pus costumul în coșul de rufe. Probabil Tova l-a spălat, fiindcă cine altcineva se ocupa de rufe? Cu siguranță, nu Will. Însă ea nu-și amintește. Acest lucru a alunecat într-un fel de vid, așa cum se întâmplase cu atât de multe lucruri, de îndată ce dispariția lui Erik fusese confirmată și fusese declarat decedat.

Fotoliul Charleston e încă acolo, cu toate că Tova l-a dat din nou la tapițat la câțiva ani după aceea. A ales o țesătură cu model paisley în nuanțe de albastru și verde, menite să fie vesele. Însă, cumva, fotoliul părea mereu complice, în ciuda noii sale îmbrăcăminți.

Va fi primul care va dispărea atunci când se va muta.

Tova n-a intenționat niciodată să-și petreacă viața adultă în casa în care a crescut. Pe de altă parte, atât de multe lucruri în legătură cu viața ei n-au ieșit niciodată așa cum intenționase. Avea doar opt ani când tatăl construise casa pe trei niveluri.

Etajul din mijloc era pentru locuit. Etajul inferior, săpat în coasta dealului, era pivnița, pentru depozitarea merelor, napilor și a conservelor de lutefisk. Ultimul nivel era mansarda, pentru cuferele mamei ei.

Cuferele erau pline cu lucruri pe care părinții Tovei nu putuseră să le lase în Suedia: vestigii care nu se prea potriveau cu noua lor viață americană. Lenjerie de pat brodată; porțelanurile de nuntă moștenite de la vreo matroană uitată a familiei; cutii de lemn și figurine, pictate cu grijă în nuanțe de roșu, albastru și galben. În după-amiezile ploioase, Tova și Lars urcau scara care ducea la mansardă și se jucau sub grinzile goale. Picnicuri pe fețele de masă împodobite cu dantelă, cu căluți Dala drept invitați și cu servicii de ceai din porțelan fin.

Apoi, într-o vară, câțiva ani mai târziu, tatăl hotărâse că era timpul să înlocuiască scara cu una mai solidă. A chemat doi dintre cei mai buni

angajați ai săi de la magazin să-l ajute. Lucrau de la răsărit până la căderea nopții. Starea de sănătate a tatălui începuse deja să se deterioreze. Tova își amintește cum se odihnea pe un scaun în hol, în timp ce bărbații mai tineri băteau cuie în scândurile de cedru.

După ce scara solidă a fost construită, ajutoarele au căptușit grinzile cu vată minerală și au șlefuit dușumelele. Între timp, tatăl lucra în pod, construind o casă de păpuși într-un colț și o masă solidă în celălalt. A meșterit două scaune de lemn, a cioplit picioarele acestora cu un model de viță-de-vie înflorită și a gravat un șir de stele pe spătarele lor.

Când a terminat, mama a venit cu mătura. Tata a scuturat pânzele de păianjen dintr-un covor țesut care stătuse rulat într-un colț și l-a așezat în mijlocul camerei terminate. Cu toții, Tova, Lars, mama, tatăl și cele două ajutoare, au stat pe covor și au admirat. Lumina soarelui se străduia să pătrundă prin lucarna murdară. Mama a frecat-o cu o cârpă înmuiată în oțet până când aceasta a strălucit.

— Acum, a zis tata, mângâind cadrul ferestrei, voi copii aveți un loc cum se cuvine pentru joacă.

Dar ei nu mai erau copii. Lars era adolescent, iar Tova era cu doar doi ani mai mică. Au folosit podul transformat o perioadă, însă curând interesul lor pentru camera de joacă a scăzut. Tova a considerat un fel de favoare faptul că tata nu mai era prin preajmă pentru a-i vedea abandonând camera la care trudise atât de mult.

Într-adevăr, ar fi trebuit să fie camera de joacă a unui nepot. Dar, bineînțeles, ea și Will n-au avut niciodată nepoți.

Erik era mic, atunci când Will și Tova s-au mutat înapoi în casă pentru a avea grijă de mama. Tova a vrut să doneze jucăriile de bebeluș ale lui Erik, însă mama a insistat: păstrează-le pentru nepoții pe care-i vei avea într-o zi. Așa că Tova le-a depozitat în pod.

Au rămas acolo după moartea lui Erik. Sunt și acum acolo.

Singurul lucru care e schimbat este lucarna. Will a înlocuit-o. S-a întâmplat la câțiva ani după moartea lui Erik și Will avusese un episod. Un lucru pe care durerea îl poate face unei persoane. Tovei nu-i place să se gândească la episod. Acela nu era comportamentul

normal al lui Will. Însă nimic nu mai e normal când pierzi un copil.

Tova, fiind o persoană practică, a zis că noua fereastră a fost o consecință a episodului. Era mai mare, mai luminoasă.

Acum, în timp ce traversează camera din pod, simte că ar putea trece prin geam și păși pe vârfurile copacilor de pe partea cealaltă. E într-adevăr o cameră frumoasă. Are cea mai bună vedere către apă.

Odată, ea și Will s-au întâlnit cu o agentă imobiliară, doar așa.

— Incredibil! zisese agenta pe un ton exagerat. Întreaga casă e incredibilă. Nu ți-ai da seama că în spatele pereților se află toate astea!

Era adevărat. Ascunsă în coama dealului, la capătul unei alei abrupte și stâncoase, plină de tufe de mure, ai putea trece pe lângă ea cu mașina și n-ai ști niciodată că se află acolo.

Agenta și-a trecut degetele peste balustrada scării și s-a extaziat de grinzile podului, înalte și lustruite ca acelea ale unei catedrale. De pe un raft din pod, ea a luat o mașinuță de jucărie căreia îi lipsea o roată. Mașinuța lui Erik.

— Va fi nevoie să ne debarasăm de toate aceste lucruri, bineînțeles, înainte de a o pune în vânzare, zisese agenta.

Se hotărâră să nu vândă.

Mașinuța de jucărie e încă acolo. Tova o ridică și o vâră în buzunarul halatului.

De data asta, va fi diferit.

E foarte târziu când Tova se duce în pat. Motan doarme ghemuit pe cuvertură, coastele mișcându-i-se ușor în sus și în jos. Ea dă cu grijă așternuturile deoparte, astfel încât să nu-l trezească. Zâmbește în sinea ei. Nu și-ar fi imaginat niciodată să împartă patul cu un animal, însă e bucuroasă că e aici.

Alunecă într-o lume ciudată. Un vis trebuie să fie, însă nu e cu totul sigură, deoarece se simte atât de pământesc. În vis, ea stă întinsă chiar aici pe patul ei tare, legănată în propriile brațe, apoi brațele încep să crească, țesându-se în jurul ei asemenea scutecelor unui bebeluș. Brațele au ventuze, un milion de ventuze mici, fiecare lipindu-se de pielea ei și tentaculele cresc mai lungi până când creează un cocon și totul e întunecat și tăcut. O senzație puternică o străbate și, după câteva clipe, Tova recunoaște sentimentul de ușurare. Coconul este cald și moale, iar ea este singură, încântător de singură. În cele din urmă, adoarme.

Nu e o slujbă strălucită

Cameron se așază la masa din bucătăria lui Ethan, neștiind dacă ar trebui să stea acolo sau nu. Ethan și-a sunat un prieten care e șofer la o firmă de tractări și, cu toate că tipul nu păruse încântat în legătură cu asta, îi tractase autorulota lui Cameron gratis până aici, acasă la Ethan și o lăsase pe alee. Cameron i-a mulțumit de un milion de ori. Mai are încă să se ocupe de pana de cauciuc, dar, cel puțin, n-a rămas blocat în parcarea unui magazin alimentar.

Însă durase ore întregi până când toate astea fuseseră rezolvate. Acum e ora 5. S-a ales praful de planul lui de a se întoarce la Brinks Development așa cum intenționase.

— Ești sigur că e în regulă dacă parchez aici?

— Atât timp cât nu faci gălăgie dimineața.

— Nu sunt chiar o persoană matinală, zice Cameron râzând.

Cel puțin nu va trebui să-și facă griji în legătură cu găsirea vreunei parcări dubioase în care să doarmă la noapte. Luând o altă înghițitură de whiskey, își simte umerii destinzându-i-se foarte puțin. Pentru prima oară de când a plecat din Modesto, se simte aproape relaxat.

— Ca să-ți spun adevărul, mă bucur să am puțină companie.

— La fel și eu, încuviințează Cameron.

Și chiar dacă Ethan zisese că nu-l cunoștea pe Simon Brinks, e posibil să fie util. Pare să știe pe toată lumea. Câte grade de separare pot fi aici? Până și tipii bogați ca Brinks trebuie să-și cumpere lapte din când în când.

Lui Cameron îi vine o idee. Una genială.

— Ethan, îndrăznește el.

— Da?

— Magazinul Shop-Way face angajări?

Cameron se apleacă peste masă.

— Ceea ce vreau să spun e dacă ai vrea să mă angajezi?

Ethan pare să se gândească vreo câteva clipe la asta.

— Aș putea lucra la casă.

Cameron n-a folosit niciodată în viața lui o casă de marcat, însă cât de greu poate fi?

— Să așez marfa pe rafturi. Să șterg mesele. Orice.

— Păi, îmi pare rău, însă n-avem prea mult de muncă.

Ethan scutură din cap.

— Ar trebui să-l concediez pe Tanner.

Dezumflat, Cameron își golește paharul.

— Corect. Nu-i nimic.

— Dar dacă îți cauți de lucru, e posibil să știu ceva.

Ethan își toarnă un alt pahar de scotch. Lichidul de culoarea chihlimbarului eliberează o aromă caldă și îmbătătoare în timp ce se învârte în pahar.

— Te pot pune în legătură dacă vrei.

Cameron își sprijină bărbia în pumn. Afurisita aia de anvelopă! Prietenul lui Ethan de la firma de tractări a fluierat ușor în timp ce se lăsa pe vine să o examineze. Ceva în legătură cu o jantă spartă, o roată îndoită. Nu-i a bună. Când și-a lovit janta fostului său jeep acum câțiva ani, reparația a costat câteva sute de dolari. Să nu mai vorbim că bagajul e încă pierdut și trebuie să-i dea înapoi banii pentru

croazieră mătușii Jeanne. Trebuie să producă niște bani.

— E un post de întreținere, gen, adaugă Ethan. Nu e o slujbă strălucită.

— Nu-i o problemă.

Cameron își ridică fruntea.

— Îmi poți face lipeala?

— De fapt, am formularul pe aici pe undeva. Prietenul meu mi-a dat un teanc de formulare să le las pe tejghea, la magazin.

Ethan se ridică și iese cu pași mari din bucătărie, strigând peste umăr că se întoarce imediat.

Câteva clipe mai târziu, revine, fluturând o foaie de hârtie.

— Îl voi completa acum.

Cameron ia un pix care se află pe masă.

Un zâmbet fin se răspândește pe chipul lui Ethan.

— Ei bine, la recomandarea mea, ești deja angajat, băiete. Deci ce zici să ne mai distrăm puțin pe chestia asta?

*

În dimineața următoare, la 11 fără un sfert, Cameron se întoarce la acvariu. De data asta, ușa se deschide.

Din câte se pare, Ethan și-a sunat „prietenul“ la prima oră în această dimineață, apoi a bătut la ușa autorulotei la ora 10, trezindu-l pe Cameron dintr-un somn adânc. Ochii verzi ai lui Ethan erau strălucitori; se părea că nu fusese deloc afectat de faptul că stătuseră

treji până noaptea târziu. Pe un ton voios, îi spusese lui Cameron să fie acolo într-o oră pentru interviu.

— Ține minte, numele lui e Terry și e un ciudat pasionat de pești, însă e un tip extraordinar, îi explicase Ethan pentru cam a zecea oară. Relaxează-te și sunt sigur că-ți va oferi slujba imediat.

Tipul care se învârte în scaunul de birou nu e deloc cum se așteptase Cameron, un așa-zis ciudat pasionat de pești. Ar putea fi un fundaș. E în mod evident în toiul unei conversații telefonice, însă îi face semn cu capul lui Cameron să intre.

Scuze, mimează el din buze, înainte de a se reîntoarce la conversația telefonică.

Cameron zăbovește în pragul ușii, surprins în situația ciudată de a nu dori să tragă cu urechea la conversație, însă vrând să urmeze instrucțiunile. Nu trebuie să înceapă un interviu de angajare încălcând ordinele.

Ciudatul pasionat de pești își coboară vocea.

— Tova, uite ce e, îți voi spune același lucru pe care ți l-am spus și ultima dată când ai sunat. Dacă doctorul tău spune șase săptămâni, insist să le iei.

Cu sprâncenele arcuite, el se încruntă la răspunsul care vine de cealaltă parte a firului.

— Bine. În regulă. Patru săptămâni și vom reevalua situația.

Altă pauză.

— Da, bineînțeles că mă voi asigura că sunt capabili.

Pauză.

— Da, știu cum se strânge gunoiul în jurul pubelelor de gunoi.

Pauză.

— Da, mă voi asigura că folosesc bumbac pur. Poliesterul va lăsa dâre pe sticlă. Am priceput.

Pauză.

— În regulă. Și tu să ai grijă!

La asta, o notă de tandrețe i se strecoară în vocea cu un vag accent care ar putea fi din Caraibe. Nu că el ar fi fost vreodată în Caraibe.

Scoțând un lung oftat, ciudatul pasionat de pești pune receptorul la loc, scutură din cap și se ridică pentru a-i întinde mâna lui Cameron.

— Terry Bailey. Tu trebuie să fii aici pentru interviu.

— Mda.

Cameron se îndreaptă de spate, amintindu-și ce-i spusese Ethan.

— Adică, da, domnule. Pentru postul de întreținere.

El îi întinde formularul peste birou.

— Bun, bun.

Terry se lasă pe spate în scaunul său și începe să studieze foaia de hârtie. Cameron se așază și el, regretând brusc tot ce scrisese. El și Ethan dăduseră pe gât aproape întreaga sticlă de scotch și Ethan îl asigurase că tot ce scrisese nu conta, că recomandarea lui era valoroasă ca aurul.

Poate că se distraseră prea mult cu chestia asta.

Terry se încruntă.

— Te-ai ocupat de întreținerea bazinelor la SeaWorld?

— Exact.

Cameron încuviințează.

— Și ai fost în echipa care a construit bazinul pentru rechini din Mandalay Bay? Adică… în Las Vegas?

— Mda.

Cameron simte cum i se strânge gura. Prea mult?

Vocea lui Terry pare dezumflată.

— Expoziția de rechini din Mandalay Bay a fost prin… când a fost, în 1994, cred?

— Da. Trebuie să iubești anii 1990, frate.

Cameron chicotește, încercând să pară nonșalant.

Terry nu se lasă dus de nas.

— Nici măcar nu erai născut.

Cameron s-a născut în 1990, însă nu i se pare înțelept să-i evidențieze acest lucru lui Terry. În schimb, zice:

— Mda, deci unele ar putea fi o exagerare.

— În regulă. Mulțumesc pentru timpul acordat. Poți pleca.

Cameron ridică privirea, surprins de cât de eficient îl străpung cuvintele.

— Vorbesc serios.

Vocea lui Terry e lipsită de inflexiuni.

— Mă faci să-mi pierd timpul.

— Stai! zice Cameron, îngrozit de tonul său jalnic și rugător.

Blestemata de anvelopă. Croaziera mătușii Jeanne. Trebuie neapărat să facă rost de niște bani și cât de repede. Arătând spre formular, zice:

— Bine. Nimic din toate astea nu-i adevărat.

— Nu zău.

— Ethan a zis că o să crezi că e amuzant.

Terry oftează.

— Dar, frate, ascultă-mă! continuă Cameron. Trec printr-un moment dificil. Pot face reparații, întreținere, orice ai nevoie… am ani de experiență în construcții. Am construit case de lux pentru cretini bogați în California.

El nu adaugă că fusese concediat de un catralion de ori, însă își face griji că acest lucru îi e scris pe chip.

Terry se lasă pe spate, își încrucișează brațele și își arcuiește o sprânceană. Codul universal pentru: Bine, ascult.

Cameron se apleacă în față sincer.

— Am sigilat mai multă marmură de Carrara decât îți poți imagina. Orice ai nevoie, pot face. Promit!

Terry se uită la formular un interval de timp ridicol de mare. În cele din urmă, ridică privirea strângând din ochi.

— Nu-mi pasă de California sau de marmura de Carrara. Și nu apreciez această cascadorie.

Cameron își studiază mâinile care îi sunt împreunate în poală. E ca și cum s-ar afla în biroul directorului și e mustruluit pentru că a fost prins fumând sub tribune. Probabil că o merită acum, așa cum a meritat-o și atunci.

Terry continuă:

— Știi, când m-am dus să mă înscriu la colegiu în Statele Unite, rezultatele mele la testele standard nu erau atât de grozave. Însă cunoșteam viața marină, cu siguranță. Am crescut pe un vas de pescuit din Kingston.

Mută un teanc de hârtii aflate pe biroul său dezordonat.

— Știam că voiam să vin aici pentru a studia biologia marină și o grămadă de oameni mi-au dat o șansă pentru ca acest lucru să se întâmple.

Cameron privește diploma înrămată din spatele biroului. Summa cum laude. Terry e mai mult decât un ciudat pasionat de pești, din câte se

pare. E un fel de geniu în materie de pești.

— Deci… vrei să-mi dai o șansă?

— Nu chiar.

Terry îl privește insistent.

— Cred că ești genul care a avut o grămadă de șanse. Oportunități de care nici măcar nu ți-ai dat seama. Însă le-ai dat cu piciorul.

Au!

— În fine, îți voi da o șansă, dar nu pentru că eu cred că meriți. Îi fac o mică favoare lui Ethan. L-am bătut măr la o partidă de pocher cu ceva vreme în urmă și vorbește întruna despre asta.

Terry scoate un hohot de râs.

— Vă mulțumesc, domnule, zice Cameron, stând drept în scaun. Nu veți regreta.

— Nu vrei să știi în ce constă, de fapt, slujba?

— Credeam că e vorba de întreținere.

Cu siguranță Ethan pomenise de experiența lui Cameron în construcții. Se imaginase reparând acoperișuri și robinete care curg.

— Păi, da. Să tranșezi momeală. Să cureți găleți. Genul acesta de lucruri.

— Bine.

Momeală. Cât de rău poate fi? Și oricum, e doar până când își recuperează bagajul sau până când îl găsește pe Simon Brinks, una din două, care se întâmplă prima. Bineînțeles, el nu-i pomenește lui Terry despre asta.

— Douăzeci de dolari pe oră, douăzeci de ore pe săptămână.

Lui Cameron îi piere optimismul în timp ce face calculele în minte. După impozite și benzină pentru autorulotă, va veni deja sfârșitul verii

până când să-i poată returna banii mătușii Jeanne, chiar dacă poate economisi niște bani mâncând alimentele expirate pe care Ethan le aduce de la magazin. Sfârșitul verii este prea târziu pentru plata croazierei.

— Adică, aș putea lua mai multe ore dacă mi-ați oferi, zice Cameron.

Terry își împreunează mâinile și, după o pauză de gândire, zice:

— Curat, puștiule?

Din reflex, Cameron aruncă o privire în jos la cămașa lui. Poate că ar fi trebuit să o arunce în coșul de rufe murdare acasă la Ethan. Apoi își dă seama la ce trebuie că se referă Terry. La… cazierul lui.

— Păi, în mare parte. Am vreo câteva abateri. Odată, barul se închidea și…

Terry scutură din cap.

— Nu. Vreau să spun, faci curat? Adică, poți șterge podelele?

— Aa!

Cameron se gândește la asta.

— Îî, da, absolut!

— Îți mai pot da ore, atunci. De noapte. Dar...

Terry ridică un deget prohibitiv:

— …chestia asta este temporară. Am nevoie de cineva care s-o înlocuiască pe femeia de serviciu timp de câteva săptămâni.

— Nicio problemă.

— Și să știi asta, Cameron Cassmore! E posibil ca Ethan Mack să nu fie foarte bun la sfaturi referitoare la cum să aplici pentru un post, însă este un foarte bun prieten de-al meu. Îți dau o șansă pentru că a pus el o vorbă bună.

— S-a înțeles.

Cameron încuviințează.

— Să nu-l dezamăgești!

În timp ce-l așteaptă pe Ethan să vină să-l ia, Cameron se plimbă de-a lungul pontonului. Soarele amiezii aruncă niște licăriri de argint pe suprafața apei. Un grup de paddleboarder-i trimit unde înspre doc.

În buzunar, degetele sale găsesc cardul de acces. N-a avut niciodată vreun șef care să-i încredințeze o cheie. Îl scoate și face o poză a cardului de acces împreună cu apa din fundal, apoi îi trimite fotografia mătușii Jeanne.

În timp ce o trimite, primește un apel. Cameron recunoaște imediat numărul; este cel la care a sunat de aproape o mie de ori în această săptămână. A lăsat vreo șase mesaje vocale. Inima începe să-i bată mai tare în timp ce apasă butonul verde.

— Cameron la telefon, zice el, adoptând un aer de om de afaceri.

— Bună ziua. Sunt John Hall de la Brinks Development, biroul din Sowell Bay.

Vocea pare obosită.

— Ați lăsat mai multe mesaje aici. Vă pot ajuta cu ceva?

— Mda!

Cameron inspiră reconfortant.

— Adică, da. Aș dori o întrevedere cu domnul Brinks.

— Mi-e teamă că acest lucru nu este posibil pentru moment.

— De ce nu?

— Domnul Brinks lucrează la biroul său din Seattle în cea mai mare parte a timpului. V-aș recomanda să încercați să dați de dânsul acolo.

— Am încercat!

Ca și cum Cameron n-ar fi încercat. Este numărul listat pe afurisitul lor de website.

— Mi-au spus că nu e disponibil.

— Păi, atunci presupun că nu e disponibil.

Vocea lui John Hall este lipsită de inflexiune.

— Dar nu poate fi mereu indisponibil!

Cameron detestă felul în care vocea sa are tendința de a deveni plângăcioasă, așa cum s-a întâmplat când o implora pe Katie să nu-i arunce lucrurile pe fereastră.

— Vă rog! Este important.

John Hall foșnește niște hârtii sau altceva la capătul celălalt al firului. În depărtare, se aude signalul unui tren și Cameron poate jura că aude același tren, chiar aici pe ponton. Cum putea fi atât de aproape și totuși atât de departe?

În cele din urmă, Hall întreabă:

— Cine spuneați că sunteți?

— Cameron Cassmore. Sunt… din familie.

— Înțeleg. Bine, atunci.

După o pauză lungă, Hall continuă cu o voce prudentă:

— Poate știți, domnul Brinks poate fi adeseori găsit la reședința sa de vară în această perioadă a anului.

— Reședința de vară? Unde anume?

Hall râde.

— Nu vă pot da pur și simplu adresa. Cineva din familia dumneavoastră vă poate spune.

Până când să proceseze Cameron asta, apelul s-a terminat deja. Se prăbușește pe o bancă. Cum naiba să găsească el casa de vacanță a cuiva?

Înainte de a-și strecura telefonul la loc în buzunar, vede răspunsul mătușii Jeanne: un emoji cu o sticlă de șampanie urmat de: Sunt mândră de tine, Cammy!

Ziua 1 324 de captivitate

Terry a făcut o înlocuire. A schimbat-o pe femeia mai în vârstă cu un model mai nou, după cum ați spune voi, oamenii.

A trecut pe lângă bazinul meu în drum spre interviu. Cu umeri ridicați, palme umede: în mod evident agitat. Când a plecat, mersul lui era fluid, relaxat. Mi-am dat seama că fusese un interviu reușit.

Ceva în legătură cu felul în care mergea părea… familiar. Mi-aș fi dorit să fi avut mai mult ocazia să-l studiez, însă a părăsit clădirea prea repede. Presupun că voi avea curând ocazia. În seara asta, poate.

Exact la timp. Noaptea trecută, m-am dus după colț pentru a vedea dacă năpârleau crabii de stâncă, deoarece sunt cei mai delicioși când cochiliile lor sunt moi. Starea podelelor era, sincer, îngrijorătoare. După ce m-am întors în bazinul meu, am petrecut destul de mult timp adunându-mi mizeria dintre ventuze.

Eu chiar sper ca tânărul să-și înceapă treaba în seara asta. Crabii de stâncă nu năpârleau încă, însă o vor face mâine. N-am chef de încă o călătorie pe podelele alea dezgustătoare.

În ceea ce o privește pe femeia de serviciu de dinainte, pot doar presupune că nu se întoarce. Îmi va fi dor de ea.

O fraieră în privința făpturilor rănite

Coloana vertebrală a lui Cameron se simte de parcă ar fi lovit-o cineva cu o bâtă de baseball. Să ciopârțești găleți întregi cu macrou și să le cari pe toate prin acvariu nu-i o glumă. Mijlocul îi pulsează, simte un nod nasol sub omoplatul stâng și o chestie enervantă îi tot pocnește ori de câte ori își întoarce capul spre dreapta ca să se asigure, lucru care se întâmplă destul de des, deoarece oglinda de pe partea pasagerului este spartă.

Salteaua nu i-a fost de ajutor. După mai multe nopți, Cameron n-a mai putut-o suporta. Probabil că proprietarul anterior al autorulotei o folosise drept pisoar. Duhoarea de pipi stătut fusese atât de rea noaptea trecută, încât a tras-o afară și a aruncat-o pe aleea lui Ethan, alegând să doarmă pe placa unsuroasă de furnir. Cât de rău ar putea fi? gândise el, pe jumătate adormit. S-a dovedit a fi foarte rău. Îmbătrânește. Are treizeci de ani, la urma urmelor.

Cel puțin anvelopa și roata sunt reparate. Au costat doar 700 din cei 800 de dolari pe care îi avea. Presupunând că geanta nu va apărea ca prin magie, trebuie pur și simplu să tragă de acea ultimă sută până la primul salariu de la acvariu, care va fi în această vineri. Încă trei zile.

Tresărind la alt pocnet al gâtului, face un ultim viraj la dreapta și oprește pe strada comercială principală din Sowell Bay, cu câteva magazine. Agenția imobiliară despre care i-a spus Ethan se află chiar în mijloc. Parchează în față și trece pe lângă un contor vechi care nu arată ca și cum ar funcționa. Ușa de la intrare emite un sunet anemic de clopoțel, ca o jucărie cu bateriile descărcate, în momentul în care o deschide.

— Pot să vă ajut?

Agenta imobiliară e o femeie între două vârste, cu păr blond oxigenat

și o figură prelungă și lipsită de expresie.

Cameron se prezintă și spune că-l caută pe Simon Brinks.

Agenta imobiliară râde și scutură din cap.

— I-am văzut panourile publicitare, însă nu pot spune că-l cunosc.

— Lucrează în imobiliare și tu lucrezi în imobiliare. Nu ai cum să mă ajuți să iau legătura cu el?

Cameron aruncă o privire spre plăcuța de pe birou. JESSICA SNELL.

— Mi-ai face într-adevăr o mare favoare, Jess.

— Numele e Jessica! zice ea pe un ton categoric.

Ochii ei se mișcă de colo-colo prin biroul gol. Agățat de perete se află un calendar sponsorizat de un fel de firmă de echipament pentru sporturi extreme, deja schimbat la luna august, care înfățișează o siluetă singuratică într-o barcă cu vâsle, ce aruncă o undiță deasupra unui lac învăluit în ceață. E abia a doua săptămână din iulie și nu se știe de ce întoarcerea prematură a foii calendarului îl enervează la culme.

— Te rog!

Zâmbind dulce, Cameron își împreunează palmele.

— Chiar trebuie să-l găsesc.

Agenta strânge din ochi, chipul încrețindu-i-se într-o expresie acră, iar pielea subțire ca hârtia făcând cute ca o mănușă veche de baseball. Aranjându-și ochelarii, zice:

— Cine ai spus că ești?

El se îndreaptă în timp ce-și spune numele din nou. După un moment de ezitare, adaugă:

— Sunt fiul lui Brinks.

— Fiul lui?

— Probabil. Sau... adică, poate.

Cameron își îndreaptă umerii.

— Adică, am un motiv bun să cred că el e tatăl meu.

Jessica Snell ridică o sprânceană.

— Dovezi solide. Am dovezi solide.

— Atunci, nu înțeleg de ce ai nevoie de ajutorul meu.

Agenta ridică din umeri.

— Roagă pur și simplu pe altcineva din familia ta. Pe mama ta.

— Mama m-a abandonat când aveam nouă ani.

— Dumnezeule! Asta-i îngrozitor.

Ochii i se măresc puțin, maxilarul i se îmblânzește. A mușcat momeala. El e pescarul din acea fotografie, iar ea e peștele guppy ce așteaptă în lac.

— Și nu prea mai am alte rude, știi?

La asta Cameron își încrucișează degetele la spate. Cu siguranță mătușa Jeanne ar înțelege, dată fiind situația, nevoia acestei mici denaturări a adevărului.

Jessica Snell încuviințează și în ochi i se citește mila.

— Deci, mda. Nu l-am cunoscut niciodată pe tata, continuă Cameron. Mama ne-a ținut departe unul de celălalt.

Ei bine, chiar a făcut asta, nu-i așa? În orice moment, în timpul celor nouă ani petrecuți alături de Cameron, ea ar fi putut să-i spună ceva, orice, despre tatăl lui. Și, în orice moment, de atunci încoace, ea ar fi putut da de el. Cel puțin să facă o încercare de a repara porcăria pe care o făcuse. Cel puțin să fie disponibilă, pentru ca el să-i pună întrebarea. Deci, da, e adevărat. Ca atâtea alte lucruri, aceasta este vina maică-sii. Dacă ea n-ar fi fost o epavă, poate Simon, sau oricine o fi tatăl său, dacă nu e tipul din fotografie, ar fi rămas prin preajmă.

Snell își mușcă buzele subțiri și aruncă repede o privire dintr-o parte într-alta, de parcă se pregătește să se comporte greșit.

— Uite care-i treaba. N-am putut ajunge la convenția regională anul ăsta.

Cu un pufăit, precizează:

— Adică, aș fi putut, eram chiar înregistrată, dar fiică-mea a avut un recital de pian și, deși convenția este cel mai mare târg comercial din zonă, este dificil să jonglezi cu toate lucrurile astea, știi?

Cameron aprobă cu fermitate din cap, ca și cum empatizează profund cu această dilemă. Privind în jos, el observă un prespapier din ceramică pe biroul Jessicăi, o broască verde cu înfățișare severă. La bază, cu un scris jucăuș, scrie: NICIUN MASCUL NU E ACCEPTAT AICI. Mătușa Jeanne ar fi de acord.

Agenta își ridică din nou ochelarii. De ce nu și-i ajustează în așa fel încât să-i stea fixați? E o reparație ușoară cu ajutorul unei mici șurubelnițe.

Ea continuă:

— Bun, deci convenția asta. Am ratat-o, însă sunt sigură că Brinks a fost. El trăiește pentru lucrurile astea, din ce am auzit. E un fan al băuturilor gratuite, așa umblă vorba.

Face un gest care vrea să însemne că lui Brinks îi place să bea.

Rezistând impulsului de a-și trece degetul peste spatele rotunjit al broaștei de ceramică, acoperit cu un strat de praf, Cameron încuviințează iarăși tacit.

— În fine, organizatorii trimit o listă cu participanții tuturor celor înregistrați. L-aș putea căuta acolo.

— Serios, mulțumesc! Ar însemna atât de mult pentru mine!

Zâmbetul lui Cameron se lățește și obrajii lui Snell se înroșesc ușor.

— Ia loc. Îmi ia un minut să scot lista aia.

În timp ce Snell dispare într-o încăpere din spate, Cameron ia loc. O scenă începe să i se deruleze în minte: un bărbat cu părul sur într-un costum bine croit invitându-l la un bar lustruit din mahon, chemând un barman. Ar trebui să cunoști ce înseamnă viața bună, fiule, zice bărbatul, sprijinindu-și un cot de barul lucios, în timp ce lovește ușor cu mâna locul de lângă el, căptușit cu o pernă dintr-o impecabilă piele de culoare vișinie, spre deosebire de scaunele tari de la Dell's; are o gropiță în obrazul stâng, aceeași pe care o are și Cameron, care simte că puțin în interiorul lui clocotește, e pe cale să se reverse și îi ia puțin timp să-și dea seama că e un cocktail amețitor de bucurie și ușurare. Un lichid auriu este turnat în surdină în două pahare; coniac poate sau whiskey de primă clasă, ca acela pe care-l avea Ethan. Băutura se revarsă peste niște cuburi de gheață supradimensionate și bărbatul e pe cale să-l bată cu afecțiune pe spate când…

Ding-dong!

Își întoarce capul brusc și vede o fată stând în picioare, cu pumnii încleștați, chiar în fața ușii agenției imobiliare. Are părul ud fleașcă. Este sexy, evident cea mai atrăgătoare pe care a văzut-o în Sowell Bay. Cumva, expresia ei furioasă o face și mai sexy.

Fata strigă:

— Jess! într-un mod plictisit și exasperat care-l face pe Cameron să creadă că asta se întâmplă adesea.

Încă admirând-o pe intrusă, se felicită că a ghicit corect numele de alint al agentei.

Își îndreaptă degetul mare înspre încăperea din spate.

— E acolo, în spate.

— Bine. Ai idee când se va întoarce?

Vocea ei este plină de nerăbdare. Își încrucișează brațele peste piept, lucru care face să i se adune sânii mici, însă obraznici, în decolteul maioului și într-o clipă Cameron se pomenește foindu-se în scaun, de parcă ar avea doisprezece ani. Dar, pe bune, sunt trei săptămâni de când s-a despărțit de Katie.

Își încleștează maxilarul.

— Habar n-am. Curând.

— Ce face?

— Îî, mă servește pe mine. Clientul… ei.

Fata scoate un hohot de râs și face un pas către el. Miroase a cremă de protecție solară.

— Tu ești un client?

— De ce n-aș fi?

— Oh, nu știu. Poate pentru că Jessica Snell vinde case de multe milioane de dolari? Tu puți mai rău decât toaleta unui stadion în a patra repriză a unui meci de-al echipei Seahawks. De asemenea, ai ceva maro — care, sincer, sper pentru binele tău să fie ciocolată — pe bărbie.

Mâna lui Cameron zboară repede spre față, amintindu-și de batonul cu proteine învelit în ciocolată pe care-l mâncase la micul-dejun. Cu greu găsești o afurisită de oglindă funcțională în autorulotă. De unde să fi știut?

— În regulă, deci nu sunt aici să cumpăr o proprietate, însă Jess mă ajută cu ceva.

— Mă rog, mormăie ea.

Fata își trece o mână prin părul ud leoarcă, apoi își ridică pletele ondulate de pe gât, scoțând la iveală un șnur roz de costum de baie, înnodat la ceafă.

Își îndreaptă bărbia înspre încăperea din spate și strigă iarăși:

— JESS!

— Doamne, Dumnezeule, Avery!

Snell traversează cu pași mari holul, cu chipul încă o dată încruntat.

Avery nu se ascunde după deget.

— Iar ai stricat apa caldă.

— Am scăzut temperatura la boiler.

— La ce temperatură, subpolară?

— Încerc pur și simplu să reduc factura la utilități.

— Mai bine aș da câțiva dolari în plus la gaze, decât să-mi înghețe fundul în duș!

Fată. Duș. Cameron încearcă să invoce altă imagine, efectiv altceva, și aterizează pe problema cu chlamydia din parcul de rulote Welina.

Jessica Snell își pune mâinile în șolduri.

— Păi, cei mai mulți oameni nu-și fac duș la locul lor de muncă.

— Ei, haide, zice Avery, cu un hohot de râs înțepat. Știi că vâslesc dimineața și fac duș înainte de a deschide prăvălia. Pur și simplu mi-a înghețat fundul.

Jessica Snell își îndreaptă bărbia spre femeia mai tânără despre care Cameron deja a dedus că are legătură cu prăvălia de alături. Își amintește că văzuse un magazin specializat în paddleboarding acolo. Snell strâmbă din nas în timp ce zice:

— Nicăieri contractul de închiriere nu garantează o sursă nesfârșită de apă caldă.

— Presupun că se bazează că vecinii sunt persoane decente.

Avery îi azvârle lui Cameron o privire plină de speranță, de parcă e posibil să intervină eroic în numele ei.

Dar e vorba despre hârtia aia din mâna agentei: o hartă, poate, către ratatul de taică-său. El ridică imparțial din umeri.

Avery se uită urât la Cameron, apoi îi aruncă o privire chiorâșă lui Snell.

— Mă rog. Voi plăti în plus. Ține boilerul la temperatură mai mare.

Cu un iz de parfum de cocos și alt sunet enervant de clopoțel, pufăie enervată trântind ușa biroului.

— Scuze!

Un zâmbet nervos se întinde pe chipul agentei.

— Nu-ți face griji!

— Ei bine, vești bune. Am găsit o adresă a lui Simon Brinks.

Înmânându-i hârtia, ea adaugă în șoaptă:

— Succes și mă voi ruga pentru tine! Sper ca întâlnirea cu tatăl tău să fie plină de bucurie.

Cameron îi mulțumește din nou și își vâră hârtia în buzunar.

— Era ciocolată.

Cameron traversează micul trotuar către locul unde Avery aranjează un panou de tip sendviș în fața magazinului cu articole de paddleboarding sau ce o mai fi și locul ăsta.

— Ce?

Ea mijește ochii la el, ridicând o mână pentru a se feri de lumina strălucitoare a dimineții.

— Chestia aia de pe fața mea. Nu era rahat. Era ciocolată.

— Mulțumesc că m-ai informat.

Vocea ei e seacă.

— Păi, păreai foarte interesată de starea mea acolo înăuntru.

— Bine.

Ea își scutură mâinile de praf și se îndreaptă cu pași mari către ușa deschisă a magazinului. SOWELL BAY PADDLE SHOP, zice sigla de pe ușa de la intrare. În timp ce o urmează înăuntru, e întâmpinat de niște șiruri ordonate de plăci înalte și groase așezate pe o parte a încăperii și de niște caiace-canoe din plastic așezate unele peste altele și sprijinite de peretele opus.

— Adică, nu sunt vreun ciudat, insistă el.

Dar se comportă, într-un fel, ca un ciudat și nu pare să se poată abține. Și afurisita aia de saltea! Probabil chiar miroase a pipi. Se trage un pas înapoi, lăsând și mai multă distanță între el și spatele pantalonilor scurți ai lui Avery, care îi vin perfect.

Ea se întoarce pentru a-l privi cu un chip lipsit de expresie.

— Te pot ajuta să găsești ceva sau…?

— Poate arunc pur și simplu o privire pe aici.

— Bine. Aruncă o privire mai departe. Dar nu strica nimic.

— Da' ce sunt eu, un țânc?

Avery zâmbește cu superioritate.

— Ai ciocolată pe toată fața și miroși de parcă ai făcut pipi în pantaloni. Dacă te simți cu musca pe căciulă…

— Bine, nu voi atinge nimic. Îl poți asigura pe șeful tău că inventarul nu va fi murdărit de mizeria mea.

— Eu sunt șefa.

Ea înalță capul.

— Asta e prăvălia mea.

Cameron deschide gura, însă, spre surprinderea lui, nu poate găsi o replică. Nu poate fi cu mult mai mare decât el. Tot ce are el pe numele său e o autorulotă dezgustătoare, pe când ea are o prăvălie întreagă.

— Uite ce e, cunosc genul tău.

Acum, vocea ei trădează o oarecare tensiune. Își încrucișează brațele strâns.

— Nu știu ce urmărești, însă ai păcălit-o pe Jess să-ți facă o favoare. Știu asta.

— De ce-ți pasă? Nu aveți chiar o relație de bună vecinătate.

— Îmi pasă pentru că nu suport fustangiii.

Avery îl studiază din cap până-n picioare.

— Și cine ești tu mai exact? Nu te-am mai văzut niciodată pe aici.

— Încercam doar să obțin ajutorul unei agente imobiliare, zice Cameron, apoi după o pauză adaugă: încerc să-l găsesc pe taică-meu.

— Aa!

Vocea lui Avery se mai îmblânzește puțin și brațele i se relaxează de-o parte și de alta a corpului, lucru care face ca vederea spre pieptul ei mic și spectaculos să se îmbunătățească. Ea trage aer în piept.

— Scuze! Nu am vrut să fiu agresivă. Ziua asta a început prost.

— Cunosc sentimentul, crede-mă!

Cameron zâmbește și Avery se înmoaie și mai mult, întinzând mâna pentru a o cuprinde pe a lui în timp ce el se prezintă. Când îi dă drumul la mână, gâtul lui scoate încă o trosnitură gen os pe os.

Avery tresare la auzul sunetului.

— Au! Ești bine?

— Mda, cred că da. Am dormit prost noaptea trecută.

Regretă cuvintele de îndată ce îi ies pe gură. Asta trece drept replică de agățat când ai treizeci și ceva de ani? Să te plângi în legătură cu durerile de spate? Bineînțeles, nu adaugă faptul că sursa beteșugului său este cea mai nasoală autorulotă din lume. O lumină caldă se strecoară prin fereastra prăvăliei, în timp ce soarele continuă să urce pe cerul dimineții. Lui Cameron îi trece prin minte că ar fi trebuit să

spele salteaua în această dimineață, înainte de a pleca; s-ar fi putut usca la căldura de peste zi. De ce aceste lucruri nu-i trec niciodată prin minte la momentul potrivit?

— Atunci, ai gâtul înțepenit. Am ceva pentru asta. Doar o clipă.

Avery se lasă în jos în spatele tejghelei și reapare o secundă mai târziu dându-i un mic recipient. E un fel de cremă, cu o etichetă de preț de culoare portocaliu-deschis, lipită de capac: 19,95 dolari.

— E complet naturală, explică ea. O folosesc ori de câte ori o ședință lungă pe placă îmi provoacă dureri.

Cameron simte cum i se ridică o sprânceană. Douăzeci de dolari pentru „vaselină organică“. Schițează un zâmbet stins.

— Mersi, dar nu!

— E din partea casei.

— Serios, sunt în regulă!

— Nu vrei să o iei, pur și simplu?

Un zâmbet sincer se ivește pe chipul lui Avery în timp ce împinge micul recipient înspre el.

— Sunt o fraieră când vine vorba de făpturile rănite.

Când Cameron iese din magazin ceva mai târziu, gâtul îi e alunecos de la balsamul scump, iar numărul lui Avery e salvat în telefonul său.

Ethan stă pe veranda din fața casei în momentul în care Cameron parchează pe alee. Cameron se îndreaptă spre casă, foarte conștient de zâmbetul prostesc care-i e întipărit pe chip.

— Te-a sunat cineva acum puțin timp, zice Ethan. De la o companie aeriană. A lăsat un număr să suni când ajungi acasă.

— Mulțumesc, Ethan!

Pulsul lui Cameron crește. Geanta lui. Bună treabă că a adăugat numărul telefonului fix al lui Ethan în reclamația lui, ultima dată când a verificat statutul bagajului. Bateria telefonului său ține cam două secunde în prezent. Gândul de a-și înlocui telefonul iese din discuție, însă cu punguța cu bijuterii pe drum și o slujbă, o să caute noul model care a fost lansat în această primăvară, cel cu șase camere sau așa ceva. Ăla care poate, efectiv, să pregătească cina în locul tău.

Încă zâmbind, intră în autorulotă și formează numărul.

— Serviciul de bagaje JoyJet, răspunde o femeie, părând oricum numai veselă nu.

Cameron îi dă numărul reclamației.

— Deci când îmi aduceți bagajul?

— O clipă, domnule.

Ea tastează ceva, iar minutele de așteptare par ore. Tastele răsună în difuzorul telefonului: clic-clic-clic. Oare scrie un roman? În cele din urmă, spune:

— Da, v-am găsit într-adevăr articolul pierdut.

— Minunat. Aveți nevoie de adresa mea?

— Domnule, mi-e teamă că articolul dumneavoastră este în Napoli[6].

— Naples… Florida?

— Napoli, Italia.

— Italia?

Vocea lui Cameron urcă cu o octavă. Dar JoyJet are zboruri către Italia?

— Stați o clipă, domnule… Dați-mi voie să verific ceva.

Loviturile pe tastatura femeii sună și mai agresiv acum, într-un fel.

— Ah, înțeleg ce s-a întâmplat. Cumva, bagajul dumneavoastră a fost

transferat la unul dintre partenerii noștri europeni.

Ea scoate un mic fluierat.

— Uau, asta e destul de îngrozitor, chiar și pentru noi.

— Mda, credeți?

Cameron se străduiește să-și păstreze vocea calmă.

— Deci cum îl recuperez? Am niște… lucruri înăuntru care sunt… importante.

— Domnule, noi sfătuim toți pasagerii să scoată toate lucrurile de valoare înainte de check-in…

— Dar n-am avut de ales!

Cameron explodează.

— M-au pus să-mi dau bagajul la cală chiar la îmbarcare, împreună cu un milion de alte persoane, deoarece compartimentele voastre de bagaje au dimensiunea unor cutii de chibrituri. Oare cei care vă proiectează aeronavele au idee cum arată o valiză obișnuită?

După o pauză lungă, agenta zice:

— Domnule, o să vă transfer la biroul partenerului nostru european care vă va atribui un alt număr de reclamație. Pot începe procedura aici, apoi vă voi face legătura. Dacă mi-ați putea spune numele dumneavoastră de familie…

[6] În engleză, Naples.

Epitaf și pixuri

Ziua Tovei începe devreme. Are multe lucruri de rezolvat.

Mai întâi, conduce până în centru și își parchează hatchback-ul, ceea ce nu e o sarcină ușoară din cauza unei enorme autorulote rablagite care ocupă două spații între agenția imobiliară și prăvălia cu plăci de paddleboarding de alături. Care blochează vizibilitatea traficului din sens opus. Nu că e cine știe ce trafic din sens opus în centrul Sowell Bay la ora 9 dimineața într-o zi de joi, dar nu strică să fii atent.

Aruncând o ultimă privire încruntată și deranjată către vehiculul masiv, se îndreaptă spre destinația sa. Jessica Snell își înclină curioasă capul în momentul în care Tova intră pe ușă.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Sullivan?

— Aș spune că da.

Tova îi recită calm explicația pe care a repetat-o, apoi părăsește agenția imobiliară treizeci de minute mai târziu cu o programare ca agenta imobiliară să vină la o vizionare preliminară a casei în această după-amiază.

Apoi o ia în jos pe stradă până la bancă. Aplicația Charter Village solicită o scrisoare bancară și o copie a soldului contului. Pentru a se asigura că își permite asta, presupune Tova. Își dorește ca ei s-o creadă pe cuvânt că finanțele nu vor fi o problemă. Conturile ei de la Banca Comunitară din Sowell Bay au fost mereu solide; suma substanțială pe care o primise din averea mamei sale nu prea fusese atinsă în toți acești ani. Tova nu avusese niciodată nevoie să cheltuiască mult.

În timp ce deschide ușa băncii și pășește în holul care miroase a cerneală proaspătă și bomboane mentolate, ca de obicei, îi trece prin minte că Lars trebuie să fi folosit aproape toată partea sa din

moștenire cu șederea la Charter Village. Când avocatul urmărise masa succesorală, mai erau doar câteva sute de dolari. La drept vorbind, Lars lăsase în urmă doar un halat. Pentru o clipă, ezită. Este, într-adevăr, un stil de viață extravagant cel promovat de Charter Village. Nu-i genul ei. Dar măcar e curat. Iar Lars locuise acolo mai bine de un deceniu. Cotizațiile lunare se înmulțesc.

— Mulțumesc, Bryan, îi spune ea casierului care-i înmânează cecul cu o foarte ușoară ridicare din sprânceană.

Tatăl lui Bryan, Cesar, obișnuia să joace golf cu Will. Se întreabă dacă Bryan îi va telefona să-i spună despre tranzacția de astăzi.

Ia decizia să nu-i pese. Astfel de lucruri se vor întâmpla. Oamenii vor vorbi. Oamenii din Sowell Bay vorbesc mereu. Următoarea ei oprire e acasă la Janice Kim. Fiul lui Janice are un scanner modern și, când Tova sunase în această dimineață să întrebe dacă ar putea trece pe acolo pentru a-l folosi, Janice fusese imediat de acord.

— Mai rezişti?

Janice își coboară ochelarii, privind cu scepticism gheata Tovei. Tova nu e cunoscută pentru solicitarea unor vizite inopinate.

— Bineînțeles. De ce întrebi?

Vocea Tovei rămâne egală. Aplicația solicită o copie a permisului de conducere, însă când îi spune asta prietenei sale, nu detaliază și pentru ce anume îi trebuie documentele.

Janice o ajută să-și scaneze permisul și îi arată ce butoane să apese pe scanner. Când termină, o întreabă:

— Vrei să rămâi la o cafea?

Tova anticipase acest lucru. Inclusese în programul ei o întârziere la Janice.

O oră mai târziu, după ce pleacă de la Janice, Tova conduce până în Elland. Ar fi o călătorie scurtă de zece minute dacă ar lua-o pe autostrada interstatală, însă, ca de obicei, Tova o ia pe drumuri secundare. După o jumătate de oră sosește la magazinul listat în

rubrica „Fotografii tip pașaport“ din cartea de telefoane a districtului Snohomish. Aplicația solicită două astfel de fotografii și, pentru că nu și-a făcut niciodată un pașaport, Tova nu deține astfel de lucruri.

O femeie tânără, cum nu se poate mai plictisită de slujba ei, o ghidează pe Tova să stea lipită de un perete alb și o instruiește să-și scoată ochelarii, lucru pe care-l face fără să protesteze, ținându-i în mână și mijind ochii către aparatul de fotografiat în timp ce acesta se declanșează de două ori.

— Vă costă 18,50 dolari, zice funcționara, înmânându-i un mic plic cu două fotografii pătrate și nezâmbitoare vârâte înăuntru.

— Optsprezece dolari?

— Și 50 de cenți.

— Doamne, Dumnezeule!

Tova scoate o bancnotă de 20 de dolari din portofel. Cine ar fi crezut că două fotografii micuțe ar putea costa atât de mult?

Ultima ei misiune o aduce înapoi în extremitatea nordică a Sowell Bay, la o distanță de aproape o oră de Elland, la cimitirul Fairview. După-amiaza a devenit minunată și porțile sunt larg deschise, ca niște brațe primitoare sub cerul limpede și lipsit de nori. O potecă șerpuiește în iarbă: curbe line încoace și încolo, fără nicio linie dreaptă. De parcă cineva le-ar fi proiectat special ca mersul să fie cât mai lin posibil. Gazonul e fără cusur, tuns cu meticulozitate în jurul pietrelor funerare identice.

Îngenunchează pe iarbă, atingând cu mâna contururile literelor care compun inscripția. Piatra netedă și lustruită e caldă sub degetele ei, scăldându-se în soarele fierbinte de iulie. WILLIAM PATRICK SULLIVAN: 1938–2017. SOȚ, TATĂ, PRIETEN.

Când îi trimisese textul administratoarei Parcului Memorial Fairview, femeia avusese tupeul să întrebe dacă era sigură că nu voia să adauge mai multe. Pachetul includea până la 120 de caractere, explicase ea, iar Tova folosise doar jumătate. Însă, uneori, mai puțin înseamnă mai mult. Will era un om simplu.

Lângă piatra funerară a lui Will se află a lui Erik. Tova nu voise niciuna; Will insistase. Mereu o deranjase că pomenirea lui Erik are loc aici, în acest câmp plin de iarbă, în timp ce trupul său n-a părăsit niciodată marea. Însă piatra se află aici, cu literele sale excesiv de pretențioase care spun ERIK ERNEST SULLIVAN. Persoana pe care o desemnase Will să se ocupe de acestea nici măcar nu se sinchisise să-i scrie numele corect. Numele de fată al Tovei, Lindgren, ar trebui să fie al doilea nume de familie al lui Erik. Ea se imaginase mereu furând piatra funerară a lui Erik și azvârlind-o de pe marginea pontonului, însă nimeni nu poate face astfel de lucruri, bineînțeles.

Cea de-a treia piatră din rând este nescrisă, destinată pentru ea. Există o serie de întrebări în aplicație și în legătură cu asta. Dorințe, preferințe. Menite să fie o completare a aranjamentelor legale, bănuiește Tova. Ea și-a exprimat clar preferințele în testament, bineînțeles, însă dacă insistă cineva asupra unei slujbe de înmormântare? Ar putea-o vedea pe Barb, în special, făcând o astfel de cerere. Tova trebuie să abordeze subiectul cu ea înainte de a pleca. Un semn de identificare va fi în regulă, însă preferă să nu aibă slujbă de înmormântare.

Niște voci plutesc pe deasupra gazonului. Se întoarce și o vede pe doamna Kretch urcând pe alee. Dumnezeule, femeia aia trebuie să aibă vreo nouăzeci și ceva de ani! Însă se descurcă destul de bine, după câte se vede. A adus-o și pe strănepoata ei astăzi, o fetișcană cu picioare lungi și drepte ca niște andrele.

— Bună ziua, doamnă Sullivan! zice strănepoata în timp ce trec pe lângă ea.

Bătrâna doamnă Kretch încuviințează, ochii săi întâlnindu-i pe cei ai Tovei suficient de mult timp pentru a transmite o expresie de milă.

— Bună ziua! răspunde Tova.

Strănepoata are un coș atârnat pe umărul ei slăbănog. Femeile se opresc peste șase parcele și întind o pătură pentru picnic. Tova surprinde un iz de pui cu mirodenii în timp ce ele se instalează. Apoi amândouă stau de vorbă cu răposatul cap de familie, fără a da niciun semn că, de fapt, stau de vorbă cu gazonul bine întreținut și cu piatra funerară cenușie și rece. Un monolog cu neantul însuși.

Tova nu vorbise niciodată cu voce tare cu mormântul lui Will. De ce ar face-o? Trupul lui obosit și bolnav, transformat în țărână dedesubt, nu poate auzi. Trupul canceros nu poate răspunde. Nu reușește să o imite pe Mary Ann Minetti care păstrează cenușa soțului ei într-o urnă pe șemineu și conversează zilnic cu el. Mă poate auzi din cer, zice mereu Mary Ann, la care Tova încuviințează pur și simplu, deoarece îi aduce alinare prietenei ei și nu face rău nimănui. La fel e și cazul familiei Kretch. Deci de ce vederea lor flecărind cu răposatul de parcă ar sta așezat pe pătura lor în carouri roșii și albe, sorbind din limonadă împreună cu ele, o face să-și dorească să fie invizibilă?

Însă există o primă dată pentru orice. Femeile Kretch se ridică în cele din urmă și strănepoata schițează un semn obosit din mână, în timp ce se îndreaptă spre ieșire, umbrele lor lungindu-se în soarele după-amiezii. Tova ar trebui să termine cu asta, cu lucrul pe care a venit să-l facă aici. Își concentrează atenția asupra pietrei funerare a lui Will și își trece limba peste buze. Apoi, cu o voce joasă, zice:

— Vând casa, dragule.

Își plimbă un deget pe conturul pietrei funerare, de parcă asta ar fi putut să-i aducă lacrimi în ochi.

În acea seară, după turul casei făcut de Jessica Snell și după o cină constând dintr-o tocăniță reîncălzită, ea își organizează documentele strânse pentru aplicație.

Zece minute mai târziu, e din nou în mașină. Primul rând de instrucțiuni o oprise. Vă rog să completați cu cerneală neagră. Deci încă un drum azi, pentru a cumpăra un pix negru potrivit. După ce încercase toate ustensilele de scris, hotărâse că niciuna nu conținea cerneală neagră. Un ochi scrupulos ar fi putut concluziona că cele mai promițătoare mostre erau, de fapt, gri-închis.

— Tova! Bună seara, iubire! strigă Ethan Mack din restaurantul Shop-Way, unde șterge mesele.

— Bună, Ethan!

Chiar în fața rafturilor de băcănie, sunt expuse diverse mărunțișuri, inclusiv pixuri. Ea studiază opțiunile: pix cu gel sau cariocă? Gel sau pix cu mină?

Ethan își vâră cârpa în buzunarul șorțului și vine agale, strecurându-se la postul său din spatele casei de marcat.

— Ce-ți mai face piciorul beteag?

Tova se sprijină în baston. Singura ei concesie.

— Se vindecă așa cum era de așteptat, mulțumesc!

— Mă bucur să aud asta! Medicina modernă e genială, nu? Te poți imagina trăind pe vremea oamenilor cavernelor? Îți suceai o gleznă și te lăsau în urmă, ca să te mănânce dinozaurii!

Tova ridică o sprânceană. El nu poate vorbi serios. Dinozaurii n-au trăit niciodată concomitent cu așa-numiții oameni ai cavernelor sau cu alți oameni. I-au despărțit șaizeci și cinci de milioane de ani. Dar, poate, Ethan n-avusese niciodată ocazia să afle asta. Tova, ca orice mamă de băiețel, primise o educație temeinică despre dinozauri când Erik era mic. La un moment dat, el consultase atât de multe cărți despre dinozauri, încât biblioteca îi suspendase Tovei abonamentul.

Ethan se așază, părând rușinat.

— În fine. Te ajut să găsești ceva?

— Am nevoie de un pix negru.

— Un pix? Nu te voi lăsa să plătești pentru un amărât de pix! Uite!

Pescuiește unul de după ureche, unde trebuie să se fi ascuns în masa stufoasă a părului său roșcat.

— Deși nu-mi aduc aminte dacă e albastru sau negru.

Mâzgălește o bucată de hârtie de lângă casa de marcat. Vârful limbii i se ivește între buze în timp ce se concentrează.

— Mulțumesc, însă le voi lua pe astea. Și îmi face plăcere să plătesc pentru ele.

Tova pune un pachet cu două pixuri clasice pe tejghea.

Pixul lui Ethan începe să coopereze, producând o încâlceală de urme pe bucata de hârtie.

— Ei! Ăsta e albastru, oricum. Dar poți să-l iei de rezervă. Niciodată nu ai prea multe pixuri.

I-l oferă.

Tova chicotește.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord! Înainte să moară, Will obișnuia să le șterpelească din restaurant și de pe la ghișeele băncilor. Sertarul nostru cu mărunțișuri era mereu doldora de ele.

— Da, nu mă surprinde. Cred că e posibil să mă fi uitat în altă parte în timp ce a plecat cu un pix sau două de la restaurant, de-a lungul anilor. Obișnuia să vină aici, să-și ia un sendviș și să citească o carte de vreo două ori pe săptămână, însă sunt sigur că știi asta.

Zâmbetul de pe chipul Tovei zăbovește acolo o lungă perioadă, de parcă ar fi nesigur dacă să se șteargă sau nu. În cele din urmă, zice pe un ton cald:

— Da, îi plăcea într-adevăr să plece de acasă. Mulțumesc că n-ai chemat autoritățile din cauza pixurilor.

Ethan dă din mână.

— Era un tip de treabă Will Sullivan.

— Da, era.

— Bine, atunci.

Ceva din vocea lui Ethan îi amintește Tovei de un sufleu care a început să se dezumfle.

— Presupun că n-ai nevoie de ăsta.

El vâră pixul pe care i-l oferise în buzunarul șorțului.

— A fost o ofertă foarte amabilă. Însă formularul specifică în mod expres să se folosească cerneală neagră.

— Un formular?

Ethan pălește și tonul îi devine neîncrezător acum.

— Ce fel de formular e acela, iubire?

— Un formular de înscriere, răspunde ea pe un ton neutru.

— Știam eu!

Lui Ethan îi tremură maxilarul.

— O faci. Te muți în acel… cămin. Tova, iubire! Acel loc! Este… nu tu!

— Poftim?

Ethan își trage nasul.

— Ceea ce vreau să spun este că nu e destul de bun pentru tine.

— Charter Village e unul dintre cele mai bune centre din stat.

— Dar casa ta e Sowell Bay.

Spre groaza Tovei, ochii i se umezesc și o înțeapă. Ea își împinge maxilarul în față, dorindu-și ca lacrimile să dispară. Pe un ton neutru, explică:

— Domnule Mack, sunt o persoană practică și aceasta este o soluție practică. Nu sunt o femeie tânără. Sunt, ei bine…

Privirea îi alunecă spre gheată. Ethan îi urmează privirea și Tova ar putea jura că, sub barba sa lungă, bărbia îi tremură. Așază o mână pe brațul lui pistruiat, perii țepoși gâdilându-i palma. Pielea lui e surprinzător de caldă.

— Nu mă mut chiar în acest minut, Ethan.

Practic, acest lucru e adevărat. Va dura ceva timp până ce casa va fi

vândută. Până când Charter Village va analiza extrasele de cont, fotografiile de 18 dolari și formularele completate cu cerneală neagră.

— Da, e tot ce spune Ethan.

— Și e planul corect, adaugă ea. Cine altcineva va avea grijă de mine?

Întrebarea rămâne atârnată în aer un timp îndelungat. În cele din urmă, Ethan zice:

— Ei bine, e un formular important. Nu ai nevoie de pixurile alea, atunci.

Dă din cap spre pachetul cu cele două pixuri.

— Alea sunt porcării.

După ce trece cu degetul de-a lungul vitrinei, scoate un pachet diferit, cu un logo mai pretențios.

— Uite un model Cadillac.

— Îl iau, atunci. Mulțumesc!

— Cu plăcere, iubire!

Ea își drege glasul.

— Cât costă?

El flutură din mână.

— După cum am spus. Nu te voi lăsa să plătești pentru un pix. E din partea casei.

— Nu, nu!

Pentru a doua oară astăzi, Tova scoate o bancnotă de 20 de dolari din portofel.

— Scanează-l mai târziu și păstrează restul. Pentru că mi l-ai recomandat. Mulțumesc!

— Dacă vrei să-mi mulțumești, i-o trântește Ethan, poate ai face bine să mi te alături la o ceașcă cu ceai cândva.

Tova îngheață.

— Ceai? Aici?

Tova aruncă o privire spre restaurant.

— Ei bine, nu aici. Ceaiul de aici e o porcărie, ca să fiu cinstit. Însă ar putea fi aici dacă vrei. Încă nu m-am gândit la partea asta.

Ethan își mușcă buza de jos și bate cu degetele sale groase în casa de marcat.

— În altă parte, atunci? Sau deloc, poate. Nu contează. O idee nașpa.

— N-a fost o idee nașpa.

Tova e uimită să audă că îi iese pe gură un asemenea cuvânt. Așa a deprins Janice exprimarea aia de serial de comedie? Și înainte de a se putea opri se pomenește răspunzând:

— Cu siguranță putem lua ceaiul cândva. Sau o cafea, poate.

Ethan scutură din cap.

— Voi, suedezii, și cafeaua voastră!

Tova simte că roșește, întrebându-se dacă ar trebui să facă o glumă despre faptul că el e scoțian, însă, înainte de a găsi una, el îi dă o bucată de hârtie, aceeași pe care mâzgălise. Pe spatele acesteia, cu cerneală albastră, își scrisese numărul de telefon.

— Sună-mă, iubire! Vom aranja ceva. Înainte să… pleci.

Tova încuviințează, apoi o șterge din magazin, uluită de cât de dificil a devenit brusc să respire normal.

Acum e trecut de ora 10 și lumina naturală s-a scurs în cele din urmă

din cer. În drum spre casă, Tova face un viraj neplanificat.

Mai are încă o treabă de făcut astăzi.

Parcarea acvariului e goală, cu excepția autorulotei rablagite, aceeași care era parcată în fața agenției Jessicăi Snell mai devreme. Probabil proprietarul e pescar. Ea studiază atent pontonul, căutând cu privirea vreo siluetă cu undiță în mână, însă acesta e gol.

Șchiopătând până la ușa de la intrare, face o pauză. Terry îi interzisese să vină să facă curățenie, evident, însă nu-i dăduse în mod expres instrucțiuni să nu-și folosească cheia pentru o vizită de curtoazie. De fapt, când încercase să-i dea cheia înapoi, el insistase să o păstreze, lucru pe care ea îl interpretase nu doar ca pe o dovadă de încredere, ci și ca pe un angajament față de reziliența ei. Te vei întoarce înainte de a-ți da seama, zisese Terry.

Aceeași forță care o condusese astăzi la mormântul lui Will o adusese și aici. Pentru a… comunica. Pentru a înștiința caracatița în legătură cu planul ei de a se muta în Charter Village. Deși nici Will și nici Marcellus — caracatița — nu o pot înțelege, amândoi merită să știe. Și, mai puțin urgent, e posibil s-o conducă la o soluție în legătură cu încurcătura în care s-a băgat cu Ethan Mack și ceaiul lui. Dacă nu cumva ar trebui să țină chestia asta pentru sine; poate că, dacă se preface că nu s-a întâmplat deloc, invitația va dispărea pur si simplu? Poate, efectiv, să vadă cum ochiul viclean și cunoscător al lui Marcellus o va privi scrutător, cum tentaculul lui cu ventuze aliniate se va legăna, dojenind-o. Tova plescăie din limbă dezaprobator față de propriul său comportament. Prefăcându-se că stă de vorbă cu o ființă lipsită de conștiință. E de zece ori mai rea decât Mary Ann Minetti și bătrâna doamnă Kretch, laolaltă.

Ușa se deschide. Lăsând totul deoparte, trebuie să recunoască faptul că e curioasă în legătură cu felul în care locul a fost întreținut, din punct de vedere igienic, în absența ei.

Își ține răsuflarea, pregătită să vadă gresia murdară și geamurile pătate, însă, spre uimirea ei, lucrurile arată decent. Tipul ăsta pe care Terry l-a adus să o înlocuiască se descurcă bine. Asta o dezamăgește întrucâtva, căci își dă seama cu regret că nu e indispensabilă. Dar, în general, lucrurile au luat o întorsătură bună. De mai multe ori, gândul

că acvariul va fi curățat într-o manieră necorespunzătoare o făcuse să ia o pauză de la planurile ei de a se muta. Poate acest tip va rămâne după plecarea Tovei.

Înaintând pe hol spre bazinul caracatiței, se deplasează cât poate de discret cu gheata ei blestemată. Lucru care nu e necesar, deoarece e singura ființă umană de aici. Saluturile șoptite înspre vechii ei prieteni, crabii japonezi, țiparii-lup, meduzele și castraveții-de-mare zăbovesc o clipă pe coridorul întunecat, apoi dispar în aerul albastru-verzui ca vălătucii de fum. Nici dacă ar putea, aceste făpturi n-ar spune niciodată nimănui că ea fusese aici. Va fi secretul lor.

Trece pe lângă statuia leului-de-mare și, ca de obicei, se oprește să-l mângâie pe cap, savurând iluzia trecătoare a fiului ei, iluzie ce palpită în ea când atinge ceva ce el iubea atât de tare.

Apropiindu-se de intrarea din spate a sălii caracatiței, Tova se încruntă. O lumină fluorescentă se strecoară pe sub ușă. Cineva a lăsat lumina aprinsă.

Apoi un zăngănit îngrozitor se aude dinăuntru.

Ăst gând pe toți ne face-a fi mișei

7

Cameron clipește. Tresărind, se freacă la tâmpla care-i pulsează în locul unde trebuie să se fi izbit de masă când căzuse. Își șterge pata de sânge de pe cămașă și îi dă un șut răzbunător scării rupte. Dacă ar vrea, ar putea, probabil, să dea în judecată această instituție, să le meargă fulgii. Echipament prost întreținut. Un accident la locul de muncă. Dar dacă-l întreabă cineva ce făcea aici în spate?

— Tu! zice el, uitându-se urât la creatură, în timp ce se ridică.

Chestia nu s-a mișcat. S-a pitit ca o tarantulă uriașă, adăpostindu-se în dezordinea de tuburi, recipiente și componente de pompe, în cel mai îndepărtat colț al raftului de deasupra bazinelor. S-a cățărat acolo sus, cumva, în timp ce Cameron încerca s-o împingă în bazin ajutându-se de coada unei mături pe care acum o îndreaptă din nou înspre creatură.

— Care-i problema ta, frate? Încerc să te ajut.

Trupul său masiv se ridică, de parcă ar ofta. Cel puțin e încă în viață, însă, probabil, nu pentru multă vreme. O caracatiță poate supraviețui puțin timp afară din apă (a fost un documentar odată, pe un post de televiziune despre animale), însă aceasta fusese în permisie aproape douăzeci de minute și asta socotind doar de la momentul de când Cameron o descoperise încercând să se strecoare afară pe ușa din spate pe care el o lăsase deschisă.

Cineva ar fi trebuit să-l avertizeze că e posibil ca exponatele să evadeze. Totuși cum e posibil așa ceva? Bazinele sigure ar trebui să fie o așteptare rezonabilă într-un acvariu turistic. Sincer, situația îl neliniștește în legătură cu acei rechini care se învârt în bazinul mare din mijloc, mai ales acum, că îi sângerează și capul. Oare rechinii pot

mirosi prin sticlă?

— Haide, prietene! se roagă el.

Cu capul încă pulsându-i, își aranjează mănușile pe care și le-a pus după ce chestia a încercat să-și încolăcească un tentacul pe încheietura mâinii lui și apropie mai mult coada măturii. Se așteaptă ca aceasta să facă… ce anume, mai exact? Să alunece pe ea ca pe o bară de pompier? Însă nu poate pur și simplu să-l lase pe nemernicul încăpățânat să moară acolo și sub nicio formă nu-l atinge din nou, nici cu mănuși. Arată de parcă ar vrea să-l omoare.

— Du-te de acolo, acum! Înapoi în bazinul tău!

Vârful unui tentacul zvâcnește, sfidător, mutând două canistre subțiri de metal și dărâmându-le la pământ. Acestea aterizează amândouă cu un zăngănit.

Acesta va fi lucrul pentru care Cameron va fi concediat. De câte ori poate fi cineva dat afară într-o viață? Ar trebui să existe o limită legală.

Ceva pocnește ușor în spatele său. Apoi se aude vocea unei femei, tremurătoare, însă limpede.

— Hei! Cine-i acolo înăuntru?

Aproape scăpând din mână coada măturii, el se întoarce. O femeie micuță stă în prag. Miniaturală aproape: nu poate avea mai mult de un metru și jumătate înălțime. E în vârstă, poate ceva mai în vârstă decât mătușa Jeanne, poate spre șaptezeci sau chiar șaptezeci și ceva de ani. Poartă o bluză mov și glezna ei stângă e înghițită într-un ghips umblător.

— Oh! Îî… bună! Eu doar…

Exclamația ascuțită a femeii îl face să se întrerupă. A zărit creatura strânsă ghem pe raftul înalt.

Cameron își frânge mâinile.

— Mda, deci eu doar încercam să…

— Dă-te la o parte, dragă!

Îl împinge. Vocea ei e joasă și liniștită acum, orice tremur a dispărut. Mișcându-se mai repede decât ar fi bănuit el că e posibil, date fiind vârsta ei și acea gheată, ea traversează încăperea din trei pași mari, privește pentru o clipă scaunul rupt și scutură din cap. Stând în picioare acolo, fața ei e aproape la același nivel cu caracatița.

— Marcellus, eu sunt.

Caracatița se mișcă ușor din colțul său și se uită la ea, clipind din ochiul său înfiorător. Cine e această femeie? Și, în fine, cum a intrat aici?

Ea îl încurajează, dând din cap.

— Este în regulă.

Își întinde mâna și, spre uimirea lui Cameron, creatura își lungește unul dintre tentacule și și-l înfășoară în jurul încheieturii ei. Ea repetă:

— Este în regulă. O să te ajut să cobori, bine?

Caracatița încuviințează.

Stai, nu. N-a făcut asta. Nu-i așa? Cameron se freacă la ochi. Oare se pompează substanțe halucinogene prin sistemul de ventilație de aici?

S-ar explica atâtea lucruri în legătură cu seara asta.

Priponită de brațul femeii micuțe, caracatița își croiește drum în josul raftului. Femeia șchioapătă de-a lungul mesei, îndemnând-o să coboare. De îndată ce îndreaptă făptura spre bazinul gol, îi face semn cu capul lui Cameron.

— Dă capacul deoparte, te rog, da?

El se supune, dând capacul deoparte și ținând bazinul cât de deschis se poate.

— Du-te înăuntru, șoptește femeia.

Apa rece și sărată se revarsă în timp ce făptura se lasă să cadă

înăuntru cu un pleoscăit puternic. Cameron se cutremură și, când se întoarce, caracatița a dispărut din nou, lăsând în urmă doar un vârtej de pietre în fața bârlogului său de pe fundul bazinului.

Masa scârțâie când femeia se lasă în jos. Cameron se repede spre ea, prinzându-i cotul și aducând-o din nou cu picioarele pe pământ.

— Mulțumesc.

Ea își scutură mâinile de praf, apoi își aranjează ochelarii și îl măsoară din cap până-n picioare.

— Ești rănit, dragă? Tăietura aia ar avea nevoie de ajutor.

Își târșâie picioarele și se duce să-și ia geanta pe care a lăsat-o pe jos venind înăuntru, apoi cotrobăie timp de un minut prin ea, înainte de a-i oferi un plasture.

Cameron îi respinge oferta.

— E o nimica toată.

— Prostii. Ia-l! insistă ea.

Vocea ei nu lasă loc de întors. El ia bandajul, îl desface și își fixează banda roz-neon în lateralul capului. Ce mai înfățișare! Ei bine, nu e ca și cum va vedea pe cineva în afară de Ethan în seara asta, oricum.

— Bun!

Ea încuviințează. Apoi, cu o voce egală, zice:

— Ei bine, s-a terminat. Poate îmi poți explica ce s-a întâmplat aici?

— N-am făcut nimic!

Cameron îndreaptă un deget către bazin.

— Chestia aia a evadat. Am încercat să o bag înapoi în apă.

— Numele lui e Marcellus.

— Bine. Marcellus a încercat să mă tragă pe sfoară. Eu încercam să-l

ajut.

— Atacându-l cu o coadă de mătură?

El o ia în derâdere.

— Nu putem fi toți îmblânzitori de caracatițe sau ce naiba a fost asta. Uite ce e, am făcut și eu tot ce am putut. Dacă n-aș fi fost aici, caracatița aia ar fi acum deja la jumătatea oceanului.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci când l-am găsit, se îndrepta către ușa din spate.

Gura femeii a rămas deschisă.

— Doamne, Dumnezeule!

— Mda.

Poate că nu-l vor concedia. Poate îi vor da o mărire de salariu. La urma urmelor, dacă nu era el, ar fi fost nevoiți să găsească altă caracatiță. Cât costă oare o caracatiță gigantică de Pacific? Probabil că nu sunt chiar ieftine.

Tonul femeii urcă în momentul în care zice:

— De ce era deschisă ușa din spate?

— Pentru că duceam gunoiul. Știi tu, îmi făceam treaba. Nu mi-a spus nimeni să n-o las deschisă.

— Înțeleg.

— Însă o voi ține închisă de acum încolo.

— Da, o idee înțeleaptă.

La aceste ultime cuvinte ale ei, Cameron se pomenește stând mai drept. De ce simte că ea e șefa lui? Și ce face ea aici? Ar face bine să lămurească treaba asta. Ultimul lucru de care are nevoie este ca Terry să-l acuze că a lăsat o bătrână oarecare să intre în clădire în timpul

turei sale. El o privește din nou. Nu poate cântări mai mult de vreo 40 de kilograme. Puțin probabil să fie o spărgătoare. Și, în afară de asta, ea și caracatița au antecedente împreună. Poate e o bioloagă pensionată. Sau vreo voluntară. Pensionară care lucrează ca asistentă.

— Pot să te întreb ce faci aici?

Încearcă să formuleze întrebarea cât mai politicos posibil.

— Adică, pari de treabă, însă n-ar trebui să fie nimeni aici, cel puțin nu mi s-a spus.

— Dumnezeule! Bineînțeles! Sunt sigură că, într-adevăr, te-am speriat. Îmi pare rău. Sunt Tova Sullivan, femeia de serviciu.

Un zâmbet strâns îi unește buzele subțiri în timp ce gesticulează înspre gheată.

— Femeia de serviciu accidentată.

— Oh. Mă bucur să te cunosc, spune, însă gândește: La naiba!

Această femeie micuță și fragilă face aceeași treabă căreia el abia îi face față, fără să se simtă de parcă a alergat la maraton? Au trecut abia două săptămâni și picioarele încă îl dor după fiecare tură. El adaugă:

— Sunt Cameron Cassmore, actualul om de serviciu. Sau temporarul om de serviciu. Îmi pare rău în legătură cu accidentul tău. Când m-a angajat, Terry mi-a zis că vei lipsi câteva săptămâni.

— Sunt destul de bine. A fost un accident stupid.

Ochii Tovei se îndreaptă pentru o foarte scurtă fracțiune de secundă înspre scaunul rupt.

— Mă bucur că Terry te-a găsit pe tine, Cameron. Din ce am văzut, capacitățile tale sunt potrivite. Din câte se pare, din motive independente, e posibil să stau deoparte mai mult decât am anticipat. Aceasta va fi o soluție bună, poate.

Cameron face o pauză, cumpănind la acest lucru. O slujbă de lungă durată n-ar fi sfârșitul lumii. Două săptămâni au trecut și nu se află

mai aproape de Simon Brinks decât era când ajunsese aici. Informația pe care i-o dăduse Jessica Snell trebuie să fi fost depășită; când Cameron a sunat, numărul era deconectat.

— Mda, ar fi tare. Nu-i o slujbă rea.

— E o slujbă minunată.

Tova zâmbește, însă e un zâmbet stins, de parcă își ține tristețea în frâu.

Bine, deci e de treabă, însă ce persoană zdravănă la minte adoră să șteargă gresia și să frece podelele atât de mult? El își mișcă picioarele.

— Deci… pur și simplu, tu treci uneori pe aici pentru că-ți face plăcere?

— Am venit să-l văd pe Marcellus.

Vocea îi scade în intensitate.

— Și știu că poate părea nepotrivit să te rog, dat fiind faptul că de-abia ne-am cunoscut, însă ți-aș aprecia discreția.

— De ce?

Rahat. Chestia asta o să-i aducă belele cu Terry.

Tova trage cu putere aer în piept.

— Știi, eu nu încurajez minciuna. Însă, vezi tu, Marcellus e cam pribeag noaptea, cu toate că până în seara asta nu i-am știut înclinația de a părăsi clădirea.

Ea se încruntă.

— Partea asta e nouă și tulburătoare. Dar îi cunosc peregrinările de ceva vreme. E extrem de priceput la evadările din țarcul său.

— Și nimeni altcineva nu știe.

Cameron încuviințează, începând să înțeleagă.

— Nu, cu siguranță, nu. Terry bănuiește. Dacă ar ști sigur, ar interveni precis.

— Adică ar bate în cuie capacul bazinului?

Tova încuviințează.

— Marcellus ar fi devastat. Însă ceea ce mă preocupă pe mine e altceva. Marcellus e bătrân, Cameron, iar o caracatiță slăbită reprezintă un risc.

Oare sugerează într-adevăr ceea ce crede el? Terry, ciudatul, pasionat de pești, ar eutanasia unul dintre animalele sale? Dificil. Dar dacă ar ieși în timpul zilei și s-ar duce după vreun puști venit în excursie cu clasa? Femeia are probabil dreptate în legătură cu riscul. Își încrucișează brațele.

— Marcellus e prietenul tău.

— Cred că da.

— Când te-ai dus acolo să-l salvezi, nu ți-a fost frică de el.

Tova plescăie din limbă.

— Sigur că nu! E blând.

— Ei bine, tot a fost cam dat naibii.

— Apreciez că spui asta.

Ea privește scurt în pământ, apoi din nou în sus la el, cu ochii aceia de o nuanță subtilă de cenușiu-verzui.

— Deci? Va fi acesta secretul nostru?

Cameron ezită. Cu siguranță, dacă Terry află că a fost complice la… toate astea, slujba lui se va duce pe copcă și orice speranță de a-i restitui datoria mătușii Jeanne se va duce și ea pe copcă odată cu asta. Și Simon Brinks? Se va duce pe copcă. Nu poate fi concediat. Nu de data asta.

Dar ceva în legătură cu faptul că această bătrânică drăguță își va

pierde prietenul îl face să se simtă oribil. Și felul în care caracatița aia se uitase la el cu ochiul său ciudat și omenesc, amenințarea cu eutanasierea… Ridică din umeri.

— Mda, secretul nostru.

— Mulțumesc!

Ea își înclină capul.

Cameron ia coada măturii de unde o aruncase mai devreme și împinge scaunul rupt la perete, pentru ca altcineva să-l repare.

— Ăst gând pe toți ne face-a fi mișei, nu?

Ea îngheață.

— Ce ai spus?

— Ăst gând pe toți ne face-a fi mișei.

El simte că începe să se înroșească la față. Cum de reușește mereu să introducă în conversație porcăriile lui de replici de tocilar? Începe să explice:

— E doar un citat prostesc din Shakespeare. E din…

— Hamlet, zice ea pe un ton blând. Era una dintre piesele preferate ale fiului meu.

[7] William Shakespeare, Hamlet, Actul III, Scena 1, în traducerea lui Florian Nicolau, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti: 1959.

Așteaptă-te la lucruri neașteptate

Amintirile Tovei referitoare la călătoria ei din Suedia spre America sunt fragmentate. La urma urmelor, avea doar șapte ani la momentul respectiv, iar Lars, doar nouă. O călătorie cu trenul din Uppsala, un rămas-bun rigid de la tatăl lor în hotelul din Göteborg; acesta luase avionul spre America, sosind cu câteva săptămâni înaintea familiei pentru a se ocupa de documente și locuință. Hotelul avea așternuturi groase și albe care miroseau a levănțică și un televizor, așezat pe o masă, la care Tova și Lars se uitau câteva ore pe zi în timp ce așteptau data îmbarcării și în hol era un restaurant care servea budincă de ciocolată, în niște cupe mici, din care, odată, Lars mâncase atât de multă, încât îl duruse stomacul și vomase pe cearșafurile albe. Își amintește cum vasul SS Vadstena semăna cu un tort mare și cenușiu cu mai multe straturi, în acea dimineață luminoasă de mai din anul 1956. Două luni mai târziu, soseau în Portland, Maine, unde locuiseră într-un apartament timp de doi ani, înainte de a se dezrădăcina din nou și a se muta aici, în Sowell Bay, Washington, aparent pentru a fi mai aproape de câțiva veri îndepărtați, cu toate că Tova nu le-a întâlnit niciodată pe acele presupuse rude. Mereu fuseseră doar ei patru.

Acele săptămâni petrecute pe transatlantic sunt, în cea mai mare parte, un spațiu gol în mintea Tovei și e păcat, deoarece probabil este cel mai aventuros lucru pe care-l va face ea vreodată.

Printre cele câteva amintiri clare de la bordul vasului SS Vadstena se afla și Morsa. Acesta nu era numele său, bineînțeles, însă așa îl numeau Tova și Lars pe acel pasager, cu mustața care îi atârna de o parte și de alta a gurii ca o pereche de colți.

Morsei îi plăcea să joace cărți. După cină, în salon, în timp ce Lars își alinia soldățeii de jucărie de-a lungul băncilor din catifea roșie, Morsa încerca să le convingă pe Tova și pe mama ei să joace Gin remi. La

început, mama zicea că doamnele n-ar trebui să participe la jocuri de cărți, însă în cele din urmă cedase. La lumina slabă a lămpilor de sticlă, Tova învățase să joace Remi, Cupe și Douăzeci și unu. Uneori, făcând cu viclenie cu ochiul, Morsa strecura un truc cu cărțile în timp ce le amesteca, provocând-o să ghicească ce carte ținea între degete, apoi întorcând-o pentru a-i demonstra că se înșelase, înainte de a o scoate chiar pe aceea pe care o numise de sub gulerul său sau de sub manșetă.

Așteaptă-te mereu la lucruri neașteptate, copilă, spunea Morsa, chicotind în timp ce mica Tova se încrunta pentru că fusese păcălită din nou.

Simte cum o umbră de încruntare îi traversează chipul acum, privindu-l pe acest tânăr care ridică două canistre căzute și le așază la locul lor pe raft, nepărând să-i pese că le-a așezat cu fundul în sus. În ultimele două săptămâni, Barb Vanderhoof, Ethan Mack și ceilalți au tot răspândit bârfe, vorbind despre tipul din California, bărbatul fără adăpost care îi luase locul. Însă Cameron are unghii curate și dinți frumoși și albi. Și, din câte se pare, se pricepe la operele lui Shakespeare. Ar putea chiar să aibă încredere în el.

Nu e persoana la care se așteptase ea.

În umezeala camerei pompelor, bandajul roz a început deja să se desprindă, iar acum îi stă strâmb pe tâmpla udă. Tova își înfrânează un impuls puternic de a întinde mâna și a i-l lipi la loc cu degetul. Când observă că-l urmărește, el schițează un zâmbet timid.

— Scuze, jur că de obicei nu mă învârt de colo-colo citând din clasici. A fost o noapte ciudată.

El clipește, de parcă s-ar întreba dacă vreun lucru din toate astea se întâmplă cu adevărat, o senzație cu care Tova empatizează foarte mult.

Ea privește dincolo de Cameron, către bazinul lui Marcellus în locul unde suprafața apei se unduiește ușor în jurul pompei — nici urmă de caracatiță. Ce s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi sosit?

— Aș spune că ai dreptate.

Ea își drege glasul și își îndreaptă spatele.

— În fine. Cum găsești condițiile de aici? Terry te-a instruit? Ai nevoie de… consumabile?

Mirosul acru de porcărie verde caustică a început deja să-și facă simțită prezența. Bidonul de oțet din portbagajul ei ar putea rezolva treaba asta.

— Mda. Să dai cu mopul nu e cine știe ce mare inginerie.

Tova plescăie din limbă.

— Poate nu, însă există o modalitate corectă de a face lucrurile.

— Fac ceva… incorect?

— Păi, hai să aruncăm o privire! Vino, dragule!

Tova deschide ușa și îi face semn lui Cameron să o urmeze pe holul sinuos. Podelele, așa cum observase când intrase, arată decent, însă de-a lungul pereților frontali din sticlă ai bazinelor se văd niște urme scămoase. Tova își trece un deget peste una dintre ele.

— Trebuie să folosești o cârpă de bumbac. Nu din poliester.

Cameron își încrucișează defensiv brațele.

— Mie mi se pare în regulă.

— Atunci trebuie să te uiți mai atent.

— Ce, ești expertă în curățarea geamurilor?

Tova scoate un sunet de dezaprobare.

— Zeci de ani de experiență.

— Păi, nimeni n-a zis nimic despre poliester, bumbac sau altceva, spune Cameron cu un pufăit. Folosesc cârpele care erau aici. De unde era eu să știu?

Are dreptate. Tova va trebui să vorbească cu Terry în legătură cu instruirea, dacă există posibilitatea ca băiatul să fie înlocuitorul ei permanent. Ea se îndreaptă către unul dintre coșurile de gunoi și arată

spre marginea acestuia.

— De asemenea, vezi chestia asta de aici? Sacul de gunoi trebuie fie așezat peste toată marginea, altminteri alunecă atunci când coșul se umple. Atunci gunoiul va cădea direct la fund și va face o mizerie și mai mare.

— Oh, te rog! Știu cum să pun un sac într-un coș de gunoi.

— În mod clar, nu știi.

Tova ridică tonul.

— Nu știu cum se pun sacii de gunoi în California, însă…

— Stai, o întrerupe Cameron. De unde ai știut că sunt din California?

— Oamenilor din Sowell Bay le place să vorbească.

Tova își strânge buzele. Ar vrea să-și poată retrage comentariul. Cât de des n-a fost chiar ea subiectul bârfei orașului?

— Mda, am observat.

Cameron se oprește și ceva scânteiază în ochii săi.

— Sunt sigur că Radio Șanț va avea un festin când va auzi că ai fost aici în seara asta. Și ai vizitat o caracatiță.

Gura Tovei se deschide, apoi repede își lipește din nou buzele.

— Nu-ți face griji, nu voi spune nimănui. Am promis, bombăne el.

Ea continuă să-l privească printre ochii mijiți în timp ce el continuă:

— Mai ai și alte ponturi senzaționale pentru mine, referitoare la slujba asta?

Tova se îndreaptă de spate.

— Da, încă un lucru. Chestiunea cu ușa. Cred că vei fi de acord că e un lucru aproape inadmisibil să permiți unuia dintre cele mai populare exponate ale acvariului să hoinărească.

Cameron scoate un oftat împovărat, în vreme ce ochii i se îndreaptă, pentru o clipă și aproape imperceptibil, în sus. Gestul scoate la iveală o amenințare, undeva în adâncurile memoriei Tovei; e aproape exact același gest pe care adolescentul Erik obișnuia să-l facă atunci când era enervat pe ea. Tova plescăie din nou din limbă. Tinerii. Deși acesta trebuie să aibă cel puțin douăzeci și cinci de ani, după cum arată, Tova are impresia distinctă că mai trebuie să crească.

— Cum ar putea cineva să creadă că a fost vina mea? izbucnește vocea lui Cameron. Poate ar fi trebuit să mă avertizeze în legătură cu existența unui monstru marin crescut în libertate? Și poate ar trebui să pună o încuietoare la bazinul lui?

— Marcellus poate deschide încuietorile, subliniază Tova. Cum crezi tu că a părăsit camera pompelor?

Băiatul se încruntă. N-are un răspuns pentru asta. În schimb, întreabă:

— De ce o face?

Tova se oprește, gândindu-se la asta. E o întrebare pe care și-a pus-o și ea de multe ori și e una pentru care n-are un răspuns clar. Face cea mai bună presupunere.

— Cred că e plictisit.

Cameron ridică din umeri.

— Presupun că e nasol să-ți petreci întreaga viață trăind într-un bazin mic.

— Da, consimte Tova.

— Mai ales când ești atât de deștept.

— Marcellus e foarte inteligent.

Panica se citește în ochii lui Cameron.

— Ce ar trebui să fac dacă se întâmplă din nou? Dacă scapă, vreau să spun. În timp ce fac curat.

— Să-l lași în pace, bineînțeles, zice Tova, pentru că nu știe ce alt

răspuns ar putea da.

Nu ajută ca băiatul să îndrepte o coadă de mătură spre caracatiță.

— Exact. Să-l las în pace.

Cameron aruncă o privire bănuitoare în josul holului, de parcă e posibil ca Marcellus să pândească de acolo.

Dar ceva o îngrijorează pe Tova. Dacă ar fi lăsat caracatița în pace când o găsise sub masă în vestiar, încurcată fără speranță în cablurile electrice, ce s-ar fi întâmplat? Până la încercarea lui Marcellus din seara asta de a părăsi clădirea, ar fi crezut că el are suficientă rațiune să evite astfel de cascadorii curajoase și să-și păstreze chiolhanurile nocturne în limitele obișnuite: să-i tachineze pe căluții-de-mare sau să-și bage nasul în bazinul castraveților-de-mare pentru o gustare de seară. O groază bruscă i se strecoară în trup la gândul că Marcellus va muri singur, o vagă părere de rău față de propria ei incapacitate de a împiedica acest lucru, chiar dacă ar lucra, ca de obicei, aici. La urma urmelor, ar putea să scape din țarcul său la orice oră din noapte și să fie în pericol în clădirea pustie.

Poate a-l lăsa pe Marcellus să evadeze din clădire ar fi un act de milostenie. I-ar putea face o vizită lui Erik în adâncuri, pe fundul golfului Puget Sound. Gândul pare foarte nepotrivit. Dar nu se poate abține să nu zâmbească.

Băiatul își înclină capul spre ea.

— Ce e atât de amuzant?

— Nimic.

— Haide, Tova. Împărtășește și clasei.

O mică scânteie străbate privirea lui Cameron, tachinare binevoitoare.

— Serios, n-a fost nimic.

— Nimic nu e nimic!

Cameron îi zâmbește. Chiar este un tânăr fermecător când nu este insolent. Și Erik era așa; ea și Will obișnuiau să protesteze față de

această atitudine, însă el era atât de adorabil într-un fel lipsit de efort, genul de persoană cu care toată lumea vrea să se împrietenească.

Îi vine o idee.

— Urmează-mă, îl îndeamnă ea, îndreptându-se spre camera pompelor. Am un plan.

— Un plan? Pentru ce?

— Pentru data următoare în care îl vei întâlni pe Marcellus afară din bazin.

— Credeam că ai zis că ar trebui să-l las în pace.

Cameron tropăie în urma ei.

— Ai de gând să-mi arăți cum să-l prind?

Ea se întoarce spre el.

— Nu chiar. Am de gând să-ți arăt cum să te împrietenești cu el.

— Prieteni?

Cameron se oprește brusc.

— Șansele par reduse. Scila, monstrul marin, n-a fost chiar cald și prietenos cu mine în timpul micului nostru rendez-vous de mai devreme.

— Așteaptă-te la lucruri neașteptate, dragule!

Tova zâmbește.

Ziua 1 329 de captivitate

O mare parte din limbajul uman e o prostie, dar, probabil, cea mai ridicolă dintre prostiile pe care le scuipă e tendința de a-și lăuda propria prostie. Prin asta, mă refer la afirmații absurde, ca de exemplu: Ce nu știi nu te afectează! Sau mai rău: Fericiți cei săraci cu duhul!

E posibil să obiectezi față de ruminația mea în privința fericirii, având în vedere că sunt închis în acest loc groaznic. Ce să știe un cefalopod captiv despre fericire? Nu voi mai cunoaște niciodată fiorul unei vânători sălbatice în largul mării. Nu mă voi bucura niciodată din plin de strălucirea argintie a luminii lunii, în timp ce se filtrează prin apă dintr-un văzduh nesfârșit în miez de noapte. Nu voi copula niciodată.

Însă am cunoștințe. În măsura în care fericirea e posibilă pentru o creatură ca mine, aceasta constă în cunoaștere.

După cum deja știi, sunt adeptul învățatului. Am rezolvat cu ușurință orice puzzle sau enigmă pe care mi-a oferit-o Terry: cutia încuiată cu o scoică în interior, micul labirint de plastic cu o midie la final. O joacă de copii, după cum ar putea spune ființele umane. Apoi am învățat să deschid partea de sus a bazinului și cum să descui ușa camerei pompelor. Am învățat cum să calculez cu precizie cât de departe mă pot aventura și pentru cât timp, înainte de a începe să suport Consecințele.

Poate nu-i o fericire, dacă măcar există așa ceva, însă cu aceste cunoștințe am obținut ceva comparabil cu satisfacția. Sau, poate mai precis, o reducere temporară a nefericirii.

Ah, să fii o ființă umană, pentru care fericirea poate fi obținută prin simpla ignoranță! Aici, în regatul animalelor, ignoranța e periculoasă. Bietul hering azvârlit în bazin habar n-are de rechinul care pândește dedesubt. Întreabă-l pe hering dacă ceea ce nu știe nu-l afectează.

Însă ființele umane pot fi rănite și de propria uitare. Ele n-o văd, eu, da. Se întâmplă tot timpul.

Să luăm, de exemplu, discuția dintre un tată și un fiu la care am fost martor de curând, chiar aici în fața bazinului meu. El îl bate pe adolescent pe spate, în timp ce vorbesc despre un meci sportiv viitor. Tatăl este sigur că fiul va triumfa, spunându-i celui tânăr: Ai ca mine mâna bună la aruncat și eu am fost cel mai bun fundaș. Nu știu ce este un fundaș, însă îți pot spune asta: băiatul n-are niciun fel de relație genetică cu bărbatul. Tatăl e un încornorat. Unul dintre cuvintele mele omenești preferate, trebuie să recunosc.

Câteva clipe mai târziu, mama copilului li se alătură și toți trei înaintează cu pași mici pentru a se uita la sculpinul cu nas ascuțit de alături, fără să cunoască trădarea care într-o zi va scinda familia.

Mă întrebi, de unde știu? Observ. Sunt foarte perceptiv, poate dincolo de granițele înțelegerii tale.

Mii de gene modelează aspectul fizic al unei progenituri și multe dintre aceste căi sunt la fel de clare pentru mine precum sunt pentru tine literele pe o pagină. Timp de 1 329 de zile din această nefericită captivitate, mi-am șlefuit observațiile. În această anumită situație a fiului sportiv și a gardianului său fundaș încornorat, lista trăsăturilor ar fi prea lungă pentru a o pomeni aici, însă: forma nasului, culoarea ochilor, poziția precisă a lobului urechii. Inflexiunea vocii, mersul. Ah, mersul! Chestia asta e mereu floare la ureche. Ființele umane merg la fel (sau, în acest caz, diferit) mai mult decât își dau seama.

Dar fosta femeie de serviciu și înlocuitorul ei merg la fel.

Există și acea gropiță în formă de inimă care se află, neobișnuit de jos pentru o astfel de trăsătură, pe obrazul lor stâng. Și petele verzui-aurii din ochii fiecăruia. Maniera în care amândoi fredonează în timp ce dau cu mopul (destul de enervantă, ca să fiu sincer, deși vâjâitul pompei mele o amortizează, din fericire).

O chestiune circumstanțială, spui cu o fluturare disprețuitoare din mână. O coincidență. Ereditatea funcționează în moduri ciudate. Indici fenomenul sosiilor; ființe aproape identice care n-au nicio legătură unele cu altele se nasc în părți diferite ale lumii.

Știi, ca și mine, că femeia n-are niciun moștenitor supraviețuitor. Știi că singurul ei copil a murit acum treizeci de ani. Îi știi, de asemenea, suferința. Suferință care i-a modelat viața. Suferință care, pentru moment, o conduce la izolare. În cele din urmă, mă tem, e posibil să o conducă la ceva mai rău.

Scepticismul tău e de înțeles. Pare să sfideze logica.

Aș putea continua cu mai multe dovezi, cu toate că acum trebuie să mă odihnesc. Astfel de comunicări mă epuizează și aceasta devine foarte lungă.

Însă ai face bine să mă crezi când îți spun asta: tânărul care a preluat de curând sarcinile de curățenie este descendentul direct al femeii de serviciu cu piciorul accidentat.

Virăm strâns la stânga și o tăiem la dreapta

Într-o dimineață de la sfârșitul lui iulie, Cameron pune în cele din urmă mâna pe un indiciu promițător. Alunecosul magnat imobiliar Simon Brinks își petrece weekendurile de vară pe proprietatea lui din Insulele San Juan, într-o vilă extravagantă în stil toscan cocoțată pe o stâncă cu vedere la o strâmtoare necunoscută. Asta potrivit unui vechi articol dintr-o revistă pe care Cameron îl găsise pe un website obscur. De îndată ce a avut numele orașului și fotografia, i-a fost destul de ușor să descopere adresa. E la o distanță de două ore de Sowell Bay.

Asta ar însemna patru ore singur în mașină. Cameron caută prin agenda din telefon. Degetul său zăbovește deasupra numărului lui Avery.

Oare dacă l-ar însoți pentru a merge să-l șantajeze pe un bărbat care ar putea fi tatăl său biologic, ar fi o întâlnire ciudată? Ar fi. Oare Avery e suficient de ciudată pentru a fi de acord cu asta? Posibil. Totul pare așa și-așa cu Avery și, cu toate că au reușit să se întâlnească de câteva ori la cafea și la o cină târzie, o dată, la restaurantul din Elland, de cele mai multe ori ea are programul aglomerat și trebuie să anuleze, ceea ce pare ciudat pentru o femeie singură. Chestii care țin de magazinul de paddleboarding, presupune Cameron. Ce să știe el despre ce înseamnă să ai o afacere? Ținându-și răsuflarea, formează numărul.

— Bună.

Ea pare bucuroasă să aibă vești de la el.

— Merg într-o mică aventură astăzi. Vrei să vii?

Cameron îi explică planul.

Oftatul lui Avery răzbate prin telefon.

— Nu pot, sunt de serviciu la magazin. Însă ar trebui să ne vedem în cursul săptămânii.

— Sigur. În cursul săptămânii.

— Vorbesc serios, zice ea cu sinceritate. Mergem să vâslim. O să-mi verific programul.

El își ia la revedere de la Avery și așază telefonul pe bara de protecție a autorulotei, unde își sprijină picioarele, în timp ce stă așezat pe unul dintre scaunele de grădină ale lui Ethan. Când a sosit aici era nasol afară și ploua, dar acum vremea e perfectă. Toate culorile par extrem de vii, de la cerul larg și albastru până la copacii verzi și groși. Nimic care să semene cu acel cuptor apăsător de fierbinte și prăfuit care devine Modesto în timpul verii. Își întinde mâna, examinându-și degetele, apoi o îndoaie și dă un pumn în sus, spre cerul văratic lipsit de nori.

În cele din urmă, viața a luat-o pe făgașul său.

În primul rând, Avery. El nu atrăsese niciodată atenția unei fete de genul lui Avery și, cumva, atitudinea ei evazivă, ciudată o face să fie și mai atrăgătoare.

În al doilea rând: e pe cale să se întâlnească față în față cu posibilul său tată.

Și în al treilea rând: a păstrat deja o slujbă timp de mai multe săptămâni. Nici măcar nu-i displace. Cine să fi știut? Să ciopârțească mațe de pește. Și să facă curat! Nu e ceva fascinant, însă singurătatea i se potrivește, mai ales seara. Jumătate din timp, el e singur la acvariu când face curat. În acele nopți, izbește automatul până când, în cele din urmă, acesta aruncă ceva, un pachet de biscuiți sau niște prăjiturele învechite pe care nu le mai vrea oricum nimeni, își vâră căștile în urechi și cade în reverie în timp ce spală podelele. Cealaltă jumătate din timp, femeia ciudată e aici. Tova. Ea continuă să-și facă apariția, cu toate că ar trebui să fie în concediu medical. Cameron a promis că n-o va turna. Nu-l deranjează să o aibă prin preajmă. Obsesia ei referitoare la acea caracatiță e bizară și el n-a făcut prea multe progrese în împrietenirea cu Marcellus, însă compania ei e

straniu de agreabilă.

În spatele lui, o ușă cu plasă se trântește. După o secundă, Ethan apare prin partea din spate a autorulotei. Poartă un tricou decolorat cu Led Zeppelin puțin cam strâmt. El mijește ochii la Cameron.

— Minunată dimineață, nu?

— Mda. Și ia ghici?

Cameron îi povestește descoperirea referitoare la Simon Brinks și conversația ulterioară cu Avery. Ethan încuviințează.

— Păi, să mergem, atunci. Vom lua furgoneta mea.

Cameron își ridică capul.

— Ce?

— Ai vată în urechi, prietene? Am zis că vom lua furgoneta mea!

— Vrei să vii cu mine?

— Bineînțeles că vreau! Crezi că te-aș lăsa să-l pocnești pe labagiul ăla singur?

El radiază.

— Pare să fie momentul potrivit, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Bine, zice Cameron alene. Vom merge împreună.

— E foarte frumos drumul până acolo, oricum, mai ales în această perioadă a anului. Vom face din asta o aventură, da? Voi fi ghidul tău turistic.

Ghid turistic?

— De fapt, continuă Ethan, e un mic loc excepțional unde se servește pește cu cartofi prăjiți, pe autostradă, în drumul nostru.

Pește și cartofi prăjiți? Cui îi pasă de pește și cartofi prăjiți?

— Bine. Dar mai întâi mergem să-l găsim pe Brinks.

Ethan chicotește.

— Mai întâi extorcarea, după aia peștele cu cartofi prăjiți.

Cameron tot nu pare să înțeleagă ce formă are marea aici. E ca și cum un monstru cu sute de degete lungi înșfacă marginea continentului, tentacule de un albastru-închis tăind canale de-a lungul câmpului verde în toate felurile neașteptate. Se pomenește constant surprins de prezența apei în partea stângă a mașinii, apoi după o curbă se află pe partea dreaptă, apoi traversând un pod după altul (de câte ori poți traversa aceeași întindere de apă?), în timp ce conduce pe o șosea nesfârșită cu două benzi, iar marginea drumului e împestrițată de magazine cu articole de pescuit, benzinării și mici restaurante sărăcăcioase care nu inspiră încredere pentru planul „pește cu cartofi prăjiți“.

— Nu mai durează mult de acum, strigă Ethan, sfidând mica hartă de pe telefonul său montat pe bord, care afirmă că mai durează o oră până să ajungă.

Are cotul vânjos atârnat ca un cârnat pistruiat pe marginea geamului deschis, insistând să țină geamurile deschise, pentru că e „o zi atât de frumoasă pentru o călătorie cu mașina“. Vântul care bate cu 80 de kilometri pe oră și accentul lui Ethan fac grea înțelegerea.

Strângând inelul de absolvire în mâna sa umedă, Cameron schițează în minte logistica acestei confruntări iminente, pentru a mia oară.

Iată un mod în care poate decurge întâlnirea. Și poate acesta este cel ideal. Simon Brinks va fi șocat să-l vadă. Gura îi va rămâne căscată, în timp ce-l va recunoaște imediat pe Cameron. Deși e posibil ca el să fie genul de nemernic care va încerca să nege acest lucru, Cameron are dovada fotografică în buzunar. Apoi Brinks va recunoaște totul.

Modul mai puțin ideal presupune ca Brinks să-l privească cu ochii mijiți. Să vorbească din capul locului despre implicarea avocaților, teste ADN. Să nu spună nimic, până când nu e totul dovedit.

Dar cazul în care totul e clar și Brinks vrea să păstreze relația? Asta e ceea ce spune întruna Elizabeth când îl sună să vadă ce mai face. Elizabeth pare convinsă că Simon are un fel de instinct patern latent care va fi inspirat de apariția fiului său de mult pierdut. Ca dintr-un film. Însă viața nu e un scenariu siropos hollywoodian.

Și mătușa Jeanne trăncănește întruna despre chestia cu relația, deși Cameron bănuiește că, înăuntrul ei, ea e neîncrezătoare că o persoană ca Simon Brinks ar fi avut vreodată o relație cu sora ei. Însă ultima dată când au stat de vorbă, atunci când Cameron a menționat că va lua următorul avion înapoi, dacă-l va putea face pe Brinks să-i scrie un cec, ea oftase dezaprobator. Mai stai acolo o vreme dacă trebuie, zisese mătușa Jeanne. Ai cumpărat autorulota aia ridicolă, ai putea foarte bine să te folosești de ea. Și, în afară de asta, viața acolo pare să ți se potrivească.

Ei bine, măcar asta e adevărat.

Însă Cameron nu vrea o relație cu orice posibil tată. El vrea cei optsprezece ani de pensie alimentară pe care acest nemernic perfid n-a plătit-o niciodată. La naiba, Cameron ar accepta o singură plată. Zece mii? Douăzeci? Îi poate trimite direct mătușii Jeanne. Cameron îi datorează o poală de bani pentru toate prin care a trebuit să treacă din cauza lui de-a lungul anilor, ca să nu mai zică despre banii pe care i-a dat pentru autorulotă. I-a înapoiat deja aproape jumătate, însă mai are încă de restituit o grămadă.

— Aha, uite! Ethan frânează ușor, gesticulând înspre un drum de pământ care părăsește autostrada. Dacă vrei vreodată să mergi să privești balenele, e un loc excepțional acolo. Am dus o prietenă acolo, odată. Am văzut orci zbenguindu-se ca niște pisoiași. Ce priveliște grozavă! Ah, iar noaptea aia de amor a fost…

— Uh, mersi!

Cameron îl întrerupe. Care e treaba cu oamenii ăștia în vârstă îndrăgostiți?

— O să țin minte asta.

— Spuneam doar. Știu că o ai pe fata aia.

— Nu cred că Avery vrea să vină cu mașina până aici ca să se uite la balene.

— Încercarea moarte n-are, nu? Sunt niște făpturi impresionante.

Ethan se întoarce și îi face cu ochiul, iar camioneta depășește axul șoselei exact în momentul în care o mașină din sens opus își face apariția după curba din față. Se retrage pe banda lui exact la țanc.

— La naiba! Ochii pe șosea! În fine, e și o limbă fainã de nisip, excelentă pentru plimbările pe plajă. Multe stele-de-mare și scoici.

— Dacă aș vrea să-i arăt lui Avery steluțe-de-mare și scoici, de ce n-aș duce-o pur și simplu la muncă? subliniază Cameron pe un ton sec. Avem cea mai mare colecție de echinoderme indigene din stat. Asta-i ceea ce spune Tova, în orice caz.

Capul lui Ethan se răsucește și privirea sa se fixează asupra lui Cameron o perioadă alarmantă. Barba zburlită îi zvâcnește ca și cum și-ar mușca buza dedesubt. Cameron simte cum se prinde cu mâinile de bancheta din spate. Ce s-a întâmplat cu ochii pe șosea?

În cele din urmă, atenția bărbatului masiv se fixează înapoi spre bord. O vreme călătoresc în tăcere. Apoi spune cu o voce joasă:

— Ai cunoscut-o pe Tova Sullivan?

Rahat. Secretul. Nimeni nu trebuie să știe că Tova vine la acvariu. Nu este prima dată când Cameron se întreabă de ce e așa mare scofală. După ce se gândește timp de un minut, decide că n-ar trebui să fie. Oamenii în vârstă sunt ciudați uneori. Și, oricum, de ce îi pasă lui Ethan? După o pauză, răspunde:

— Mda, Tova trece pe acolo din când în când ca să ajute.

— Credeam că era în concediu medical.

— Este. Uită că am zis ceva.

— Ea e bine?

Există o venerație tăcută în vocea lui Ethan.

— E în regulă. Piciorul ei se vindecă, cred.

— Sunt foarte bucuros să aud asta, mormăie Ethan.

Obrajii lui roșcovani sunt și mai roșii decât de obicei.

Un zâmbet se răspândește pe chipul lui Cameron.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! Tu o placi.

— Ei bine, cine n-ar plăcea-o?

— Asta-i o mare tâmpenie. Ți se citește pe față.

Acum, urechile lui Ethan sunt și ele roșu aprins.

— E o femeie minunată.

— „E o femeie minunată“, repetă Cameron, imitându-l pe scoțian.

El se întinde și îi dă încet o palmă lui Ethan peste umăr.

— Haide, frate! Haide să auzim! Voi doi aveți o poveste sau ce?

— O poveste?

Gura lui Ethan se strânge și buzele i se subțiază, mimând seriozitatea.

— Nu m-am ținut niciodată după o doamnă măritată. Cum a fost doamna Sullivan, până de curând.

— Oh.

Cameron se dezumflă.

— N-am știut asta.

— Mda. Soțul era un tip de treabă. A murit de cancer pancreatic acum câțiva ani.

Cameron își împreunează mâinile în poală și le studiază. Din anumite motive, faptul că a aflat acest lucru despre Tova îl deranjează puțin. Faptul că ea nu se sinchisise să-i împărtășească această informație esențială.

— A avut o viață grea, continuă Ethan… ce s-a întâmplat cu fiul ei și așa mai departe.

— Despre ce vorbești?

— Nu știi despre asta? Ei bine, presupun că n-ai de unde să știi. E o informație locală, însă tu nu ești de mult timp aici. Și oamenii nu mai aduc treaba asta în discuție cum obișnuiau s-o facă.

Cu un fior, Cameron își amintește comentariul Tovei. Oamenilor din Sowell Bay le place să vorbească. El șoptește:

— N-am știut că a avut un fiu.

— Nu-i treaba mea, însă presupun că e la fel de bine s-o auzi de la mine ca de la oricine altcineva.

Ethan trage cu putere aer în piept.

— Deci pe la sfârșitul anilor 1980, fiul ei lucra pe pontonul pentru feriboturi. Numele lui era Erik. Era al naibii de deștept. Șef de promoție în clasa lui. Genial la sport, căpitan al echipei de canotaj. Ai prins ideea.

— Mda, sigur, zice Cameron.

Orice liceu are un Erik.

— În fine, el era… of, la naiba! Am ratat bifurcația?

Ethan își înșfacă telefonul și se chiorăște la ecran.

— Ei bine, Rhonda! De ce nu m-ai avertizat?

Cameron își ridică o sprânceană.

— Rhonda?

— Așa numesc eu vocea de femeie care citește indicațiile. Și de data asta a dat-o în bară.

Telefonul aterizează cu un zăngănit în suportul pentru pahare.

— Casa bătrânului tău e vreo doi kilometri mai în urmă, zice el, făcând semn cu degetul mare în spatele său.

— Dar care e povestea? Despre fiul Tovei?

Încheieturile mâinilor lui Cameron se albesc, prinzându-se strâns de mânerul portierei în timp ce camioneta se învârte într-un cerc strâns, în ceea ce cu siguranță nu e o întoarcere regulamentară.

— Ei, nu contează asta.

— Ei, haide!

— N-ar fi trebuit să aduc chestia asta în discuție. Este trist.

Cauciucurile camionetei vibrează pe asfalt în timp ce aceasta prinde viteză îndreptându-se acum spre nord. Printre vârfurile dese ale copacilor se strecoară ochiuri de apă de un albastru pal.

— Fiul ei a murit. Înecat. Când avea optsprezece ani.

— O, Doamne!

Cameron scoate un oftat.

— E oribil!

— Da, zice Ethan încet. Ei bine, iată-ne ajunși!

El face un viraj de pe asfalt pe un drum nemarcat, cu pietriș, stârnind un nor de praf care-i face pe amândoi să tușească.

Cameron își ridică geamul, privind drumul cu scepticism. E plin de gropi și buruieni.

— Ești sigur?

Ethan ridică telefonul, verificând încă o dată adresa.

— Mda. Cu siguranță ăsta e.

Mai mult decât sigur, nu e ăsta.

Ar putea fi o locație bună pentru casa de vacanță a unui miliardar. Faleza pustie dă spre marea de un albastru-închis, pe trei laturi. Însă nu-i nicio vilă în stil toscan, niciun posibil tată trântor miliardar relaxându-se pe marginea piscinei și sorbind dintr-un pocal de aur. Doar un luminiș întunecat care-i amintește lui Cameron de un anumit tip de cadru de film, genul în care puștii se sărută într-o mașină, înainte de a fi hăcuiți de un criminal în serie.

— Rahat! bombăne el, izbind cu piciorul un con de pin pe drumul de pământ.

Acesta dispare și se rostogolește în josul stâncii.

— Deci nu-i ăsta, zice Ethan fără rost.

— Cu siguranță, nu!

Poate talentele de detectiv ale lui Cameron nu sunt așa de impresionante cum crezuse. Se întorc la camionetă și încep călătoria greoaie înapoi pe drumul instabil.

Ethan izbește ceva dur, frânând când ar fi trebuit să treacă mai departe. O reacție tipică de începător. Însă acum au rămas blocați. Roțile se învârt fără folos în timp ce Ethan apasă pe accelerație.

— Hei, mai ușor! Ai dat într-un șănțuleț nasol, îi spune Cameron cu răbdare.

Sigur, drumul e puțin cam stricat, însă e ceva elementar pentru mașinile cu tracțiune 4x4. Floare la ureche în comparație cu porcăria nasoală pe care el și Katie obișnuiau să meargă prin deșertul Californiei cu vechiul lui jeep, înainte să-i fie confiscat pentru neplată.

— Al naibii șanț! zice Ethan cu juma' de gură în timp ce apasă și mai tare pe accelerație.

Transmisia camionetei geme și se vaită, de parcă s-a săturat și ea de această aventură.

Cameron oftează.

— Mă lași să încerc?

— Tu?

Ethan se încruntă, însă ochii i se măresc de curiozitate, speranță poate.

— Păi, cred că da.

Oprește motorul și îi aruncă cheile lui Cameron.

— Bine. Haide, hai să ieșim!

— Să ieșim?

— Mda, să ieșim.

Cameron încearcă să-și mai tempereze nerăbdarea din voce în timp ce coboară din cabină.

— Trebuie să verificăm ce se întâmplă acolo jos. E posibil să fie nevoie să întărim tracțiunea pe spate. Ai ceva ce putem folosi ca opritor?

El studiază atent drumul care coboară într-o pădure întunecată și deasă pe margine. Nimic care să semene cu deșertul larg. Însă pe margine e un mic bolovan care ar putea fi de folos. Își smucește capul înspre el și ordonă:

— Adu piatra aia aici!

Ethan pare surprins. Impresionat chiar. Cameron își permite un mic zâmbet.

— Obișnuiam să fac off-road în deșert din când în când.

— Da.

Ethan încuviințează și o pornește cu pas întins spre piatra desemnată. Până se întoarce Ethan, Cameron așază o bucată mare de pământ uscat în fața roților din spate și se uită sub șasiu, folosindu-și laturile mâinilor ca pe niște mici echere pentru a calcula unghiurile.

Cameron explică ce se va întâmpla.

— Mai întâi, împingem camioneta în față, măcar câțiva centimetri, și vom propti cauciucul drept cu piatra aia. Apoi virăm strâns la stânga și, de îndată ce roțile din spate se prind, o tăiem brusc la dreapta.

— La stânga?

Ethan se uită în stânga la peretele de copaci.

Sunt probabil 60 de centimetri între bara din față și primul șir de trunchiuri groase.

— Nu, nu cred asta.

— Va funcționa. E pur și simplu fizică.

Cameron își amintește de multe astfel de conversații cu prietenii lui care conduceau mașini 4x4. Ei nu puteau vedea așa cum vede el forțele care propulsează vehiculul încolo și încoace chiar și când pare imposibil. Stăteau acolo și nu ajungeau nicăieri, nici metaforic, nici fizic. Uitându-se cu sinceritate la chipul ezitant al lui Ethan, el adaugă:

— Ai încredere în mine!

— Bine, atunci.

Strâns la stânga, brusc la dreapta, o împroșcare cu noroi pietros în oglinda retrovizoare și o opintire care face să li se zguduie stomacul și care-l îngrijorează până și pe Cameron, iar camioneta se năpustește pe drum. De îndată ce ies din șanț, el scoate un hohot de râs. Uitase cât de distractiv este, iar această camionetă nu-i un jeep, însă se descurcă destul de bine la chestiile dure. Aruncă o privire spre Ethan care este, efectiv, mort de frică. Un zâmbet răutăcios apare în colțul gurii lui Cameron în timp ce intenționat înfige roțile din față într-o aluviune, ceea ce-i face pe amândoi să se clatine.

— Vrei să ai parte de mai multă distracție?

Pe locul pasagerului, Ethan își dă capul pe spate și scoate un urlet straniu, aproape canin.

— Hai s-o facem!

Cameron apasă pe accelerație. Chestia asta e mult mai distractivă

decât peștele cu cartofi prăjiți.

Ziua 1 341 de captivitate

Creaturile marine sunt maestre ale camuflării. Sunt sigur că îl cunoști pe peștele-undițar care pândește în apele întunecate, în spatele unei mici momeli luminiscente care atrage prada direct în gura lui. Noi nu avem pești-undițar aici (și nu pot spune că-mi pare rău pentru asta), însă a existat odată un poster fascinant despre ei în hol.

Noi toți mințim pentru a obține ceea ce dorim. Căluțul-de-mare, care se dă drept o fâșie de alge. Corozbina, care pozează într-un pește sanitar, așteptând momentul pentru a lua o îmbucătură din gazda sa primitoare. Până și abilitatea mea de a-mi schimba culorile — camuflajul meu — este o capcană în esență. O minciună care e pe ultima ei sută de metri, mi-e teamă, deoarece mi se pare din ce în ce mai dificil să mă mișc pe aici.

Ființele umane sunt singura specie care măsluiește adevărul pentru propria distracție. Ele le numesc glume. Uneori, jocuri de cuvinte. Să spui un lucru atunci când, de fapt, te referi la altul. Râsul sau râsul fals din politețe.

Eu nu pot râde.

Dar am auzit o glumă astăzi pe care am considerat-o inteligentă și de actualitate. Ar trebui să te avertizez că poanta este cam macabră.

Tânăra familie se oprise în fața bazinului meu, iar tatăl (de obicei tatăl este cel care le spune și de asta și cred că ei le numesc adesea „glumele lui tata“) s-a întors către copilașul lui și a zis: Ce a spus tigrul când i s-a prins coada în mașina de tuns iarba?

(Nu mă întreba de ce o felină din junglă se află în prezența unei mașini de tuns gazonul. Glumele sunt adeseori lipsite de sens.)

Copilul, chicotind deja, a zis: Nu știu! Ce?

Iar tatăl a răspuns: Nu va mai dura mult de acum.[8]

Aș fi râs dacă acest lucru ar fi posibil.

Nu va mai dura mult de acum. Este adevărat. Îmi pot simți fiecare celulă chinuindu-se să-și ducă la îndeplinire funcția sa tipică. Mâine începe o nouă lună și poate va fi ultima oară când voi observa că Terry a schimbat foaia calendarului de pe peretele său. Sfârșitul meu inevitabil se apropie.

[8] Joc de cuvinte în limba engleză. It won't be long now are două sensuri: unul se referă la coadă („Nu va mai fi lungă acum") şi celălalt se referă la timp („Nu va mai dura mult de acum").

Un adevăr după trei Martini

Prânzul de rămas-bun al lui Mary Ann Minetti începe la amiază într-o zi toridă din august. Tova sosește la restaurantul-măcelărie din Elland cu zece minute mai devreme. Lumina necruțătoare a soarelui o orbește și ea strânge din ochi în timp ce urcă treptele de la intrare ale restaurantului din zona cea mai elegantă a cartierului situat lângă apă. Își simte glezna încă dureroasă și presată după acele săptămâni în șir de purtat gheata.

— Doamnă Sullivan!

O voce cunoscută o strigă din spate, în timp ce un braț puternic o apucă de cot.

— Laura, dragă! Ce mai faci?

Tova își înclină capul spre fiica lui Mary Ann, o femeie zveltă în jur de patruzeci și ceva de ani, acceptând ajutorul femeii mai tinere în timp ce urcă scara.

Potrivit lui Mary Ann, Laura sosise săptămâna trecută pentru a o ajuta pe maică-sa cu pregătirile. Laura fusese cea care organizase acest prânz, cea care alesese acest restaurant elegant. Tova e convinsă că Mary Ann ar fi preferat să servească o cafea acasă la ea, deși poate că acest lucru nu e posibil acum, când toate lucrurile sunt strânse și casa e pregătită pentru agenții imobiliari.

— Bine, bine!

Laura încuviințează, ținând ușa de la intrare pentru amândouă.

— Și mă bucur să văd că te recuperezi! Mama mi-a spus că ai căzut.

Ea își arcuiește o sprânceană uitându-se spre piciorul Tovei.

— A fost doar o entorsă.

— Știu, dar la vârsta ta…

Un salut vesel din partea hostessei o scutește pe Tova de obligația de a răspunde. Ridicând un teanc imposibil de înalt de meniuri, ea le conduce prin restaurant către o masă lungă și goală care se învecinează cu un șir de ferestre cu vedere spre apă. Panorama, cel puțin, este încântătoare.

— Chelnerul ar trebui să fie gata în câteva minute. Vă pot aduce ceva de băut între timp, le propune hostessa în timp ce înconjoară masa, așezând meniul în fața fiecărui tacâm.

Trebuie să fie cel puțin treizeci de locuri. Doamne, Dumnezeule. Câte persoane a invitat Laura?

— Bineînțeles. Gin tonic, te rog.

Laura își trântește geanta pe masă și oftează.

— Mi-am petrecut dimineața ajutând-o pe mama să împacheteze toate lucrurile din casa în care a locuit timp de jumătate de secol. Mai bine să fie unul dublu!

— Bineînțeles, doamnă.

Tova se așază pe un scaun lângă capătul mesei, imaginându-și menajeria de figurine de porțelan și crucile lustruite care au locuit dintotdeauna pe raftul de deasupra chiuvetei din bucătăria lui Mary Ann, înfășurate în hârtie și așezate într-o cutie de carton unde, probabil, vor sta ani buni, până când vreun membru nefericit al familiei va da peste ele și va trebui să decidă cum să se descotorosească de ele. Zâmbește forțat către hostessa care pare să aștepte comanda ei de băutură.

— Doar o cafea, te rog. Neagră.

Hostessa se îndepărtează cu un semn aprobator, lăsându-le pe cele două femei în acel gen de tăcere care o face pe Tova să-și dorească să-și fi adus cu ea lucrul de mână. În cele din urmă, întreabă:

— Ce mai fac fetele?

Fiica Laurei, Tatum, și nepoata, Isabelle, locuiesc cu Laura în Spokane. Acum, Mary Ann, străbunică la doar șaptezeci de ani, va locui și ea cu ele. Bineînțeles, situația cu Tatum și bebelușul ei nu fusese plănuită, însă Tova nu se poate abține să nu se mire cum s-a întâmplat. Patru generații de femei sub un singur acoperiș.

Laura încuviințează.

— Fetele sunt bine. Excelent. Isabelle a început să meargă acum.

— Minunat, zice Tova.

— Da.

Laura zâmbește, însă nu intră în detalii, așa cum fac mulți când se întâmplă să discute despre copii în prezența Tovei, lucru care, uneori, e o sabie cu două tăișuri.

Tăcerea incomodă se lasă din nou, așa că Tova întreabă:

— Cum e la muncă, dragă?

— Este… ca la muncă.

Laura izbucnește într-un hohot sincer de râs, înainte de a se lansa într-o poveste despre actualizarea tehnologiei care are loc în timpul verii la universitatea de stat unde ea predă psihologia. Tova o aprobă tacit în tot acest timp. Sună, într-adevăr, ca un coșmar. Laura oftează cu înțelegere, apoi explică:

— Deci de aceea a trebuit s-o facem pe mama să se mute repede. Înainte de începerea semestrului de toamnă, în orice caz. Îmi pare rău că voi, doamnelor, nu vă puteți lua la revedere cum se cuvine. Știu cât de apropiate ați fost. Zeci de ani.

— Noroc că există telefonul.

— Îi vom cumpăra mamei o tabletă. În felul ăsta, va putea să participe virtual la întâlnirile Tricotezelor!

Laura radiază, părând foarte încântată de această soluție, orice ar

însemna asta.

— Dar tu? Când te vei întoarce să lucrezi la acvariu?

Tova se îndreaptă de spate și îi relatează Laurei recenta ei conversație cu Terry. El fusese de acord să-i permită să se întoarcă și „să-l ajute pe tipul cel nou“, după cum se exprimase. Tova e cum nu se poate mai mulțumită de acest aranjament care-i permite să-l îndrume să facă lucrurile corect și va avea o grămadă de timp pentru asta, înainte de mutarea ei în Charter Village, la sfârșitul lunii. Nu menționează și că îi place să-și petreacă timp cu băiatul.

— Mamă! Aici! îi strigă Laura lui Mary Ann, care flutură din mână din cealaltă parte a restaurantului, urmată de Barb Vanderhoof și de Janice și Peter Kim.

— Iu-hu! flutură din mâini Barb în timp ce se apropie de masă.

Poartă un top cu paiete prea strâmt peste piept.

— Ia te uită! Ce elegant!

O învăluie pe Laura într-o îmbrățișare.

Janice se strecoară pe locul de lângă Tova.

— Cum merge treaba, Tova? Ce-ți face glezna?

Peter se așază lângă soția sa.

— Foarte bine, mulțumesc, răspunde Tova, sperând ca accidentul ei să nu fie subiectul conversației acestei după-amiezi.

— Excelentă veste. Dar ce ai pățit la braț?

Tova trage de mânecă, încercând să acopere cea mai nouă urmă de ventuză.

— Nu-i absolut nimic. Trebuie să fie de la soare.

Peter se încruntă și Tova își poate da seama că își ia în primire rolul de doctor, gata să insiste, însă, din fericire, este întrerupt de oaspetele de onoare.

— Oh! Vă mulțumesc tuturor că ați venit!

Mary Ann scoate un chicotit copilăresc și se așază pe scaunul destinat ei la mijlocul mesei, în timp ce alte persoane își fac apariția. Tova recunoaște mai multe enoriașe de la biserica St. Ann, unde Mary Ann a fost în consiliu ani buni, și niște vecine. În câteva minute, majoritatea locurilor sunt ocupate, rămânând goale doar cele două situate de cealaltă parte a Tovei. Ușurată că cele două locuri nu sunt ocupate, ea își așază geanta pe unul din scaune.

— Ei bine, grupul ăsta arată ca unul gălăgios!

Un bărbat tânăr cu pielea foarte închisă și ochi scânteietori se apropie cu două carafe de apă. Omar, potrivit ecusonului.

— Mă bucur că port pantofi sport, deoarece pot să vă spun că mă veți ține în priză!

Un hohot de râs aprobator străbate mulțimea.

— Am venit să petrecem! zice Barb Vanderhoof zgâlțâindu-se de râs.

Omar îndreaptă degetele spre ea mimând că ține un pistol.

— Așa vă vreau!

— Draga noastră prietenă Mary Ann se mută.

Barb gesticulează înspre Mary Ann care roșește.

— În Spokane.

— Hopa! Spokane! Îmi pare rău!

Omar se strâmbă de parcă tocmai a mâncat o lămâie, însă ochii încă îi sticlesc.

— Ia vezi! Eu locuiesc în Spokane!

Râzând, Laura își ridică paharul gol.

Cafeaua Tovei sosește în cele din urmă, adusă de un picolo care pare hărțuit. Ea studiază lichidul gros și negru, înainte de a lua o

înghițitură. Este fierbinte și concentrată. Ridică meniul și-l studiază, plescăind din limbă în timp ce citește descrierile, chestii precum spumă cremoasă cu busuioc și sos tradițional de napi. Unde sunt supele și salatele? Un bol cu supă pasată de porumb ar merge excelent.

— Locurile astea sunt ocupate?

O voce groasă, oarecum familiară, o întrerupe din studierea meniului. Ridică privirea spre o siluetă înaltă. Nu mai arată atât de ciudat fără pantalonii de bicicletă, ochelarii spațiali și cască, însă e Adam Wright, tipul care a ajutat-o cu rebusul în Hamilton Park acum câteva săptămâni.

— Oh! Bună ziua!

El zâmbește, recunoscând-o la rândul său.

— Mă bucur să te revăd, zice Tova, luându-și geanta de pe scaun.

În cealaltă parte a lui Adam e o femeie măruntă cu păr roșcat și creț.

— Ea este Sandy Hewitt, zice el, strângându-i brațul însoțitoarei sale, așezându-se. Sandy, ți-o prezint pe Tova Sullivan.

— Încântată de cunoștință, zice Tova cu o încuviințare a capului.

Picoloul se întoarce cu două Martini pe o tavă. Cu grijă, le așază în fața cuplului.

Adam ia o înghițitură zdravănă care-i amintește Tovei de acea zi când dăduse pe gât sticla ei de apă în parc.

— Eu și Laura am fost împreună la școala de duminică la biserica St. Ann, explică el. A auzit că m-am mutat din nou în oraș. Și m-a implicat în mutarea mamei ei. Iar acum am implicat-o și pe jumătatea mea mai bună.

El îi face cu ochiul lui Sandy.

— Ele au noroc cu el, zâmbește aceasta și îl strânge pe Adam de biceps.

— Și mă bucur mereu să fiu de ajutor, nu că mă dau în vânt după ridicat chestii grele. Însă Laura a fost foarte amabilă să mă invite la acest prânz. E minunat să cunoști deodată atâtea persoane din Sowell Bay.

— Da, Laura chiar s-a dat peste cap cu lista de invitați, nu-i așa? zice Tova sorbind din cafea.

— Cred că da.

Sandy își înclină capul.

— Deci de unde vă cunoașteți, tu și Adam?

Tova își drege glasul, apoi zice încetișor:

— Adam a fost un prieten de-al fiului meu.

El strânge din buze. Apoi se apleacă la urechea lui Sandy și aproape toată explicația șoptită este imperceptibilă pentru Tova, însă ea prinde cuvintele a fost un puști care…

Ochii lui Sandy se măresc, apoi aruncă spre Tova o privire compătimitoare, înainte de a se concentra asupra studierii intense a meniului. Netezindu-și părul, se îndreaptă în scaun și își împreunează mâinile.

— Păi, ciripește ea, adresându-se celor prezenți la masă. Cine s-a hotărât ce dorește? Am auzit că fleica de vită este mortală!

Supa de porumb pasat, din câte se pare, nu este disponibilă la restaurantul-măcelărie din Elland. Însă Omar recomandă o supă de dovleac cu curry care, spre surprinderea Tovei, este excepțională. Ea înmoaie o bucată de pâine de casă în ultima picătură, în timp ce Adam Wright și Peter Kim se plâng către Tova și Janice în legătură cu echipa Mariners și eșecurile ei, un subiect care n-o interesează câtuși de puțin pe Tova.

— Baseball. Cui îi pasă, nu? zice Janice.

Tova zâmbește, apoi se șterge cu un șervețel în colțurile gurii.

— Singurul lucru mai plictisitor decât să-l privești e să vorbești despre el.

Peter Kim o strânge jucăuș pe soția sa de umăr.

— Scuze că te plictisesc, draga mea!

— Hei, poate că sunt blestemat, râde Adam Wright. Mă mut înapoi în oraș și dintr-odată ei încep să nu mai fie buni. Ar fi trebuit să rămân la Chicago.

El își golește paharul cu Martini, apoi îi zâmbește lui Sandy în timp ce culege o măslină verde și mare din țepușa de plastic în formă de sabie și i-o oferă ei pe cealaltă, punându-și un braț peste spătarul scaunului ei.

Janice se apleacă spre Sandy.

— Ceva vești în legătură cu căutarea de case?

— Oh, da! radiază Sandy. Ne-am hotărât în legătură cu o casă din complexul acela nou din sudul orașului.

— Ce bine! Poți finisa totul exact cum îți dorești.

— Exact! Adam intenționează să-și facă un bârlog la subsol. Ca să se uite la baseball.

Peter Kim se luminează la față.

— Excelent! Voi fi acolo în ziua meciului!

Râd toți patru.

Sandy se întoarce spre Tova.

— Dar dumneavoastră, doamnă Sullivan?

— La ce te referi? zice Tova ridicând o sprânceană.

— Casa dumneavoastră? Ați avut ceva oferte?

Janice scapă furculița și se întoarce spre Tova.

— Jessica Snell a pomenit despre ea la final. Că tocmai a ajuns pe piață. Nu-i potrivită pentru noi, bineînțeles. Avem nevoie de cel puțin cinci dormitoare când vor veni nepoții în vizită.

— Posibilii nepoți, o corectează Adam. Nepoți teoretici.

Tova își răsucește șervețelul în poală.

— O casă atât de frumoasă, totuși, trăncănește Sandy mai departe. Jessica a zis că nu crede că va dura mult. Cineva va pune repede mâna pe ea.

— Da, presupun, zice Tova încet.

— Tova!

Vocea lui Janice e ascuțită.

— Despre ce vorbește?

— Oh. Nu este…? Adică nu ați știut…?

Obrajii lui Sandy devin roșii ca ardeiul iute din Martiniul lui Adam.

— Este în regulă.

Tova își drege glasul.

— Sandy are dreptate. Vând casa. Am făcut o solicitare pentru un apartament în Charter Village din Bellingham.

Peste masă se lasă tăcerea.

— Ce?! exclamă Mary Ann.

— De ce n-ai spus nimic? întreabă Barb.

— Și casa? se apleacă Janice în față.

— Casa aia frumoasă! Casa tatălui tău!

— Și toate lucrurile tale, Tova!

— Ai atât de multe lucruri frumoase! Că doar n-ai de gând să te descotorosești de ele?

— Unde vor ajunge toate lucrurile tale?

— Ai atât de multe lucruri pe care trebuie să le sortezi!

— Mansarda aia, nici nu-mi pot imagina.

— Cuferele din cedru ale mamei tale. Ce păcat!

— Sunt cât se poate de capabilă să mă ocup de bunurile mele, zice Tova cu vocea încordată.

Această afirmație întrerupe ping-pongul comentariilor. Cum pot Tricotezele să-i judece bunurile, în orice caz? Mary Ann cu toate statuetele ei, iar casa lui Janice are o cameră întreagă cu echipamente IT, dintre care multe par să nu servească niciunui scop real. Barb, dintr-un motiv care n-a fost niciodată pe deplin explicat, colecționează elefanți de când era nemăritată, pentru numele lui Dumnezeu! Tot dormitorul ei de oaspeți e plin de suvenire cu elefanți. Cine sunt ele să arunce cu pietre?

Janice își așază o mână pe umărul Tovei.

— Nu trebuie să faci asta, să știi. Eu și Peter am zis mereu că ai putea locui cu noi, că ai putea…

— În niciun caz! Nu v-aș împovăra niciodată în felul acesta.

Janice scutură din cap.

— Nu vei fi niciodată o povară, Tova!

În timp ce sunt strânse farfuriile, Mary Ann ocolește masa pentru a le mulțumi tuturor că au venit. Janice și Peter Kim își iau la revedere, explicând că întârzie la cursul de olărit. Barb Vanderhoof și paietele ei ies scânteind din încăpere îndreptându-se spre ședința săptămânală de terapie. Omar aduce nota de plată ca să fie semnată de Laura și glumește că Mary Ann va crea probleme în Spokane. Adam Wright

înghite și ultimele picături din cel de-al treilea Martini și îi cuprinde brațul lui Mary Ann.

— Vă mulțumesc că ne-ați invitat!

— A fost atât de încântător! intervine Sandy, părând să fi uitat de bomba pe care o detonase mai devreme.

Din fericire, restul mesei pare să fi uitat, deși Tova le surprinde pe Janice și pe Barb șoptind: Poate se răzgândește.

Mary Ann are un zâmbet forțat, așezându-se pe scaunul gol de lângă Tova.

— Ne vedem înainte de a pleca, în weekendul acesta, nu?

— Cu siguranță. Voi trece pe la tine.

— Mi-ar plăcea.

Vocea lui Mary Ann tremură puțin. Laura se grăbește și se postează în spatele maică-sii, punându-i un braț în jurul umerilor.

— E atât de frumos din partea ta că o iei pe mama ta la tine!

Adam se întoarce spre Mary Ann, lăsându-se pe spate în scaun.

— Doamne, mă bucur atât de tare că am copii, chiar dacă înseamnă că nu voi scăpa niciodată de fosta mea soție. Pentru că este un iad să îmbătrânești singur. Nu de asta face lumea copii?

Sandy îl împunge cu cotul.

— Nu fi caraghios, iubire!

Laura îl privește cu asprime, fără a oferi alt răspuns în afară de a întinde mâna în fața lui pentru a-i lua paharul de Martini aproape gol și a i-l da unui chelner în trecere.

— Sunt un idiot!

Adam ridică o mână, apoi o coboară.

— Tova, îmi pare rău! N-am vrut să spun asta. Tu nu vei îmbătrâni singură. Chiar dacă Erik nu mai e.

— E în regulă, zice Tova încet. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Îmi amintesc de parcă a fost ieri.

Vocea lui Adam este mai clară acum.

Mary Ann își duce o mână la gură, iar Laura își pune mâinile în șolduri, azvârlindu-i o privire care ar putea sfărâma pietre. Însă Tova se întoarce spre Adam, deodată conștientă de bătăile inimii pe sub bluză.

— Primesc întotdeauna cu plăcere ce-și amintesc oamenii.

El își trece o mână peste față.

— Vreau să spun că nu e nimic nou față de ceea ce știi deja, sunt sigur. Îmi amintesc ultima dată când l-am văzut. Ne-am cumpărat nachos de la snack-bar în acea după-amiază, înainte ca el să înceapă munca. Plănuiam să mergem la cabana părinților mei în ziua următoare. El avea de gând să șutească niște beri din frigiderul tău, ca de obicei.

E străbătut de un fior.

— Ah, îmi pare rău în legătură cu asta!

Tova flutură din mână.

— N-are importanță.

— În fine, continuă Adam, voia să o impresioneze pe fata aia, nu mai știu care-i era numele. Intenționa s-o aducă la cabană.

Tova scoate un hohot de râs împietrit. Să fure bere din frigider? Asta părea o chestie făcută de fiul ei. Dar restul, era oare posibil? Ea scutură din cap.

— Nu-mi amintesc ca Erik să fi avut iubită la momentul respectiv.

— Nu știu ce îi era, însă erau împreună.

Adam se încruntă și ridică o sprânceană.

— La naiba. Care era numele ei?

Laura pune o mână pe umărul Tovei.

— Ești în regulă?

— Tova? Draga mea? o imită Mary Ann pe fiica ei.

— Mă simt foarte bine.

Vocea Tovei sună de parcă ar veni din interiorul unei peșteri. Se ridică și îi mulțumește Laurei pentru prânz în timp ce o îmbrățișează scurt pe Mary Ann, apoi se aude spunându-le la revedere lui Adam Wright și lui Sandy Hewitt.

Clic-clac, clic-clac. Sunetul sandalelor ei pe pardoseala restaurantului pare să o propulseze departe de masă. Afară, soarele după-amiezii târzii o asaltează și ea își acoperă chipul cu o mână, în timp ce traversează parcarea restaurantului-măcelărie din Elland și se îndreaptă spre mașină. Abia după ce se așază pe locul șoferului cu motorul și radioul pornite, își dă seama că își ținuse răsuflarea. Aerul iese, fierbinte și rapid, aburindu-i ochelarii.

Deci Will avusese dreptate.

A existat o fată.

Umbra pontonului

Casa lui Avery e mică, cu lambriuri din vinil galben, într-un cartier de lângă autostrada statală. E la o distanță mare față de oraș; nu-i de mirare că Avery face duș la magazin după antrenamentul de dimineață, chiar dacă apa e rece ca gheața, în loc de a conduce până acasă. Unelte de grădină și saci cu resturi vegetale sunt împrăștiați pretutindeni de-o parte și de alta a aleii, abia lăsându-i loc lui Cameron să-și parcheze autorulota.

Ea apare în pragul ușii de la intrare ținând în mână o cană de cafea. O pereche de pantaloni scurți de alergat îi stau lăsați pe șolduri, o fâșie de piele de culoare cafeniu-deschis ivindu-se între betelia pantalonilor și maiou. La naiba! Deodată, e foarte bucuros că ea îi sugerase să se întâlnească aici pentru ședința de paddleboarding, mai degrabă decât la prăvălie. Pretinsese că era din cauză că nu-i place să vină la muncă în zilele libere, dar poate are altceva în minte?

Mijind ochii în soare, ea zice:

— Ai venit!

Cameron sare din cabină și își vâră cheile în buzunar.

— Te așteptai la altceva?

Ea zâmbește.

— Să fiu sinceră, de obicei nu ies cu tipi mai tineri. Mi s-a tras clapa de mai multe ori.

— Cu tipi mai tineri? Ce vârstă crezi că am?

— Douăzeci și patru.

— Să zicem treizeci.

Cameron urcă treptele dintr-o săritură.

— Dar te iert. E dificil să-ți dai seama după aspectul meu tineresc și alura mea atletică.

Avery dă ochii peste cap.

— Păstrează-ți pieptul umflat după ce te urc pe paddleboard. Vom vorbi atunci despre alura ta atletică.

— Sunt sigur că voi fi un talent înnăscut.

— Îhî.

Avery zâmbește cu superioritate. Gesticulează spre ușa deschisă.

— Intri puțin? Trebuie să termin cu pregătirea.

— Sigur. Dar tu?

Avery se întoarce nedumerită spre el.

— Ce-i cu mine?

— Ce vârstă ai?

O notă de neliniște se strecoară în vocea lui Cameron.

— Am făcut treizeci și doi de ani luna trecută.

Ea râde de expresia lui ușurată, apoi se apleacă să ridice o șosetă de pe podea.

— De ce, ce vârstă credeai că am?

— Ah, douăzeci și puțin de ani, evident.

Ea îl lovește cu șoseta.

— Încetează!

Cameron schițează cel mai frumos zâmbet al său.

— Adică, de ce nu? Tu ești…

Un mormăit enervat din cealaltă cameră îl întrerupe. Câteva clipe mai târziu, un adolescent își face apariția cu pași mari. E aproape la fel de înalt ca și Cameron, cu bucle negre și zburlite și același ten măsliniu ca al lui Avery. Fără să-i arunce o privire lui Cameron, băiatul ridică o cutie de cereale și geme:

— Mamă! Nu mai avem cereale Cheerios.

Cameron rămâne cu gura căscată. Un puști? Un adolescent?

O expresie de surpriză traversează chipul lui Avery, apoi trage țeapănă aer în piept.

— Cameron, el e Marco.

Ea se întoarce spre adolescent, care se uită urât la Cameron, cam cum ar privi cineva la un rahat proaspăt.

— Iubire, el e prietenul meu Cameron.

— Bună, zice Cameron cu o încuviințare a capului.

— Super!

Marco își scoate bărbia în față.

— Nu-l băga în seamă. Are cincisprezece ani. Și credeam că a ieșit să se plimbe cu bicicleta acum zece minute, zice Avery, ciufulind părul lui Marco, lucru pe care el îl tolerează câteva secunde, înainte de a se feri de mâna ei.

Cameron face calculul în minte de trei ori pentru a fi sigur că a înțeles bine. Șaptesprezece. Avery a făcut un copil când avea șaptesprezece ani!

— Marco, iubire, ce facem când se termină cerealele Cheerios?

Marco dă ochii peste cap.

— Lista.

— Exact. Le adăugăm pe lista de cumpărături, zice ea pe un ton incisiv. Sunt sigură că vei găsi altceva de mâncare între timp.

Marco bombăne:

— Am rămas și fără chipsuri.

— Doamne, câtă cruzime! zice Avery pe un ton sec. Uite ce e, voi încerca să ajung mai târziu la magazin. Eu și Cameron ieșim pe mare. Nu distruge casa cât timp sunt plecată, bine?

— Pot să vină mai târziu la mine Kyle și Nate?

— Dacă promiți că faceți și altceva în afară de jocuri video toată ziua. Mergeți cu bicicletele! Și gazonul trebuie tuns.

— Mda, bine. O să-l tund.

— Excelent. Distracție plăcută! Și ține asta!

Ea aruncă șoseta spre el.

— S-a pierdut în drum spre coșul de rufe.

Aceste ultime cuvinte îl șochează pe Cameron. E exact ce obișnuia să-i spună Katie când își lăsa hainele pe podeaua dormitorului lor.

— Ar fi trebuit să-ți spun.

Avery își mușcă buza și privește afară pe geamul autorulotei.

— Îmi pare rău.

— Nu! E în regulă. Absolut în regulă.

Cameron își sprijină brațul pe marginea geamului deschis. E oare în regulă? Spre surprinderea lui… mda, poate este. Faptul de a o privi pe Avery ca mamă, cumva, îl impresionase într-un mod în care nu mai fusese niciodată impresionat de o fată. Iese de pe autostradă și coboară drumul lung și șerpuit care duce spre apă. Transmisia tremură

când trece într-o viteză mai mică și acea afurisită de curea desprinsă guiță, lucru care-l face să critice insistența sa de a pleca la drum. Dorise să se dea mare cu autorulota, totuși. Arată bine în prezent. A frecat tot interiorul cu oțet și lămâie, și până și geamurile sunt lipsite de dâre. A ales chiar și o saltea ieftină, însă nouă.

Ea îl privește pieziș.

— N-ai nicio problemă cu faptul că am un copil?

— Păi, presupun că asta înseamnă că ești ușuratică? zice el, vocea urcându-i pe ultima silabă.

Oare gluma lui întrecuse măsura? Însă Avery izbucnește în râs și îl împinge jucăuș în umăr.

— Mamă, ce o să mai intri în apă! Am să te bag cu mâna mea.

— Nu poți! N-am costum de baie.

E adevărat. Toți pantalonii scurți ai lui Cameron sunt îndesați într-o pungă neagră de gunoi unde au ajuns după ce Katie îi aruncase de la balcon. Sacul de gunoi fusese, probabil, deja mutat în subsolul lui Brad și Elizabeth.

Avery se uită neîncrezătoare la el.

— De ce?

— Nu posed niciunul în acest moment.

— Știi, avem șorturi la magazin.

— Prea scumpe pentru mine. Cu cât crezi că mă plătesc ca să ciopârțesc macrou și să șterg cu mopul mațele după aceea?

— Nu fi caraghios. Ți-aș fi dat gratis o pereche!

— Nu, am terminat cu pomenile. Deși porcăria aia pe care mi-ai dat-o pentru gât este extraordinară.

— Corect.

Ea scutură din cap, zâmbind.

— Dar sper că-ți place să fii rece și ud.

Mici valuri scaldă malul pietruit. Cât de greu poate fi? Cu toate astea, Avery îi dă indicațiile necesare.

— Deci pui piciorul aici.

Arată spre mijlocul plăcii.

— Și ține vâsla așa, continuă ea, arătându-i.

Cameron încuviințează, ascultând pe jumătate, în timp ce ea îi dă un milion de alte indicații.

— Și, ultimul lucru, ciripește în timp ce-și lansează cu grație placa pe apă, să nu cazi!

O pală de vânt îi ridică marginea pantalonilor scurți, distrăgându-l.

— Nu voi cădea, promite el.

Se așază pe burtă, conform instrucțiunilor și își lansează placa de pe plajă. Însă de îndată ce se ridică într-un genunchi, pregătindu-se să stea în picioare, se răstoarnă. Cu un pleoscăit umilitor, piciorul îi plonjează în apă, scufundându-se în nisipul aspru ce se află la 15 centimetri dedesubt.

— Doamne! exclamă el.

Apa rece ca gheața îi taie răsuflarea. E șocant de rece.

— Cinci secunde.

Avery se uită peste umăr cu o sprânceană ridicată.

— Un record.

— Eu testam apa de fapt.

— Încearcă să-ți depărtezi picioarele.

Cameron se ridică pe placă în picioare. Avery are dreptate; cu ele depărtate e mai bine. Când ea îi spune dominatoare că îl duce pe ruta standard pentru începători, el lasă placa să alunece. Puget Sound e rece ca gheața.

O urmează pe după un ponton lung și curbat. Pe stânca cea mai îndepărtată, un pescăruș își înclină capul, cu o uitătură comic de furioasă. Studierea păsării ursuze aproape că provoacă o altă răsturnare, însă, de data asta, se redresează. Cu fiecare mișcare a vâslei, se simte mai stabil.

Se află la jumătatea drumului către ponton, în momentul în care Avery pune jos vâsla și stă așezată, cu picioarele încrucișate, pe placa ei. Ochii lui Cameron se măresc. Ar trebui să facă și el asta?

Ea chicotește.

— Nu-i atât de dificil precum pare. Menține-ți echilibrul în timp ce te lași în jos.

Ținându-și răsuflarea, Cameron îi urmează instrucțiunile și curând se pomenește stând așezat, legănându-se pe valuri.

— Chestia asta e plăcută, zice el.

— Nu-i așa?

Avery se lasă pe spate, sprijinindu-se pe coate. Tricoul i se ridică, dezvăluindu-i buricul perfect.

— Sowell Bay are unele dintre cele mai calde ape din Pudget Sound. E parte a motivului pentru care m-am mutat aici.

— Când a fost asta?

— Acum cinci ani? Mda, e corect. Marco avea zece ani. Ne-am mutat din Seattle.

— Trebuie să fi fost greu.

— Ne-am descurcat bine. Tatăl lui și-a luat o slujbă în Anacortes, iar

Sowell Bay era la jumătatea distanței.

Ea își trece mâna prin apă.

— În plus, am vrut mereu să-mi deschid un magazin cu articole de paddleboarding, lucru pe care nu mi l-aș fi putut permite în Seattle.

— Ce ai făcut înainte?

— Diverse slujbe, însă, când Marco era mic, am fost mamă, în cea mai mare parte a timpului. Tatăl lui lucrează pe un pescador, așa că umblă peste tot.

Ea privește spre golf.

— Nu-l prea vede pe Marco în timpul verii. Dar nu-i un tip rău.

— Foștii nu sunt oare mereu tipi răi?

Cameron își mișcă piciorul spre marginea plăcii și își scufundă un picior în apă. E încă rece, însă soarele e atât de necruțător aici, încât aproape se simte bine.

Avery zâmbește.

— De fapt, eu și Josh suntem prieteni buni. Noi nici măcar n-am ieșit vreodată împreună. Doar ne-am cuplat o dată în primul an de liceu și zbang! Un copil ne leagă pe viață.

— Zbang! Asta înseamnă să nești un copil?

— Crede-mă, nu vrei să știi cum e să nești un copil.

Avery se întoarce pe burtă și își sprijină bărbia cu mâinile.

— Îmi pare rău că Marco a fost nesimțit cu tine mai devreme. Sincer, eu nu aduc des tipi acasă și, când am făcut-o, n-a ieșit mereu bine…

— E în regulă. Are cincisprezece ani. Are voie să fie Oscar Morocănosul, cu tot cu coșul de gunoi și altele.

— Coș de gunoi? Dormitorul lui e mai mult decât un tomberon propriu-zis! Eu nici măcar nu mai intru acolo.

— Crede-mă, așa e mai înțelept, zice Cameron cu un hohot de râs.

O barcă cu motor zumzăie departe în golf și după câteva clipe placa lui se izbește ușor de a lui Avery, aduse împreună de o serie de mici valuri. Acum au ajuns până aproape de ponton. La capătul structurii cu piloni de lemn, niște adolescenți se zbenguie, unii dintre ei mergând pe vârfuri pe marginea balustradei înclinate, de parcă ar merge pe sârmă. Avery strânge din ochi, urmărindu-i.

— Măcar Marco nu face cascadorii idioate ca astea.

Ea scutură din cap.

— Adâncimea e cam de 100 de metri, în funcție de maree. Și dedesubt sunt niște pietre uriașe și ascuțite. Piloni vechi. Dacă izbești apa greșit, te-ai ars.

— Aoleu!

Lui Cameron nu-i prea plac înălțimile.

Avery vâslește până în umbra pontonului, unde apa devine neagră ca tușul, și Cameron o urmează. Acolo dedesubt e un miros rece de ulei. Varecul se agață de piloni chiar la suprafața apei reflectate în nuanțe reci de sepia.

Deodată, Avery zice:

— Odată am împiedicat pe cineva să sară de aici.

— Să sară?

— O femeie. De pe ponton.

— Uau! Cum?

— Mi-am dus placa la mal și am urcat s-o ajut. Am vorbit cu ea.

Avery se cutremură.

— Am convins-o să coboare.

— Nici măcar n-aș ști de unde să încep dacă ar fi să conving pe cineva

să coboare.

— În cea mai mare parte, am ascultat, zice Avery ridicând din umeri. Însă a fost ciudat. N-o mai văzusem niciodată. Sowell Bay e un oraș atât de mic. Când apare cineva nou, e un eveniment.

— Am observat.

Cameron nu se poate abține să nu se gândească la Tova și la bârfitoarele pasionate de tricotat sau cum s-or numi. Și la cât de mult îi place lui Ethan să-l pună la curent cu dramele orașului atunci când ajunge acasă de la magazin.

— Deci ce ai făcut imediat ce ai dat-o jos?

— Am ajutat-o să ajungă la mașină. Presupun că aș fi putut suna la poliție, însă…

Ea oftează, apoi afișează un zâmbet forțat.

— În fine, de ce îți spun chestia asta? Ideea mea inițială era că Marco ar fi pedepsit pe viață dacă aș descoperi că își face de cap aici sus.

— E norocos să aibă o mamă așa de bună.

— Mda, ei bine, nici mama mea nu accepta vreo prostie din partea mea. Presupun că așa am fost crescută.

— Mi-aș dori să fi fost crescut în felul acesta.

Cu ochii concentrați asupra apei, Cameron îi spune lui Avery despre mama lui care-l lăsase acasă la mătușa Jeanne și nu se mai întorsese niciodată să-l ia.

— Doamne, îmi pare rău, Cameron!

Avery își ridică vâsla și o așază pe botul plăcii lui, apoi se folosește de ea pentru a-l trage mai aproape. După ce se izbesc ușor, își așază o mână pe genunchiul lui.

Pași se aud pe pontonul de deasupra lor, răsunând prin lemnul acestuia. Unul dintre adolescenți scoate un țipăt și pentru o secundă Cameron se așteaptă ca un trup încărcat de testosteron să se arunce

peste margine în apa întunecată de dedesubt. Dar apoi se aud hohote de râs.

Se cutremură.

— Uneori mă întreb dacă mai este în viață.

Coboară vocea.

— Dar apoi mă întreb și dacă nu cumva chestia asta înrăutățește și mai tare lucrurile. Că a fost acolo, în toți acești ani și n-a încercat niciodată să fie părinte, înțelegi?

— Mătușa ta n-are nici ea vreo veste de la ea?

— Nu.

Avery își plimbă un deget pe conturul plăcii ei, lăsând în urmă mici picături de apă.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru mama ta.

— Greu pentru ea?

— Să plece vreau să spun. Să te lase cu cineva care se putea descurca mai bine.

Cameron pufnește ușor, gata să riposteze, însă nu prea poate găsi cuvintele. Bineînțeles că a auzit genul acesta de replică și înainte, oameni spunând că faptul de a-l lăsa cu mătușa Jeanne a fost o binecuvântare disimulată. Un act de milă chiar. Până și mătușa Jeanne obișnuia să spună asta. Acele comentarii păreau tot timpul o minciună gogonată, niște platitudini lipsite de fond, menite să-l facă să se simtă mai bine. Dar cumva, auzindu-le de la Avery, cuvintele păreau reale și solide.

Când era puști, obișnuia să-și imagineze cum ar fi fost viața cu maică-sa, însă în acele fantezii, figura mamei era mereu… ei bine, mama tipică. Precum o versiune a mamei lui Elizabeth, cu videourile ei de aerobic și rețeta faimoasă de fursecuri cu caramel. Firește, durea ca naiba să jelești pierderea acestor lucruri. Însă, poate, Avery are dreptate. N-ar fi putut exista niciodată.

— Am trecut prin niște momente îngrozitoare când am aflat că eram gravidă cu Marco, continuă Avery. Decizii, știi tu. Și toate persoanele din familia mea nesuferită aveau o opinie în această chestiune. Credeau că-mi distrug viața, indiferent ce făceam.

— Oamenii și părerile lor sunt naspa în general, zice Cameron. Și ca să știi, ai făcut o treabă minunată cu viața ta.

— Păi, da, am cam făcut, nu?

Un zâmbet pe jumătate modest îi traversează chipul, înainte de a deveni iarăși serios.

— Dar, pe atunci, aveam șaptesprezece ani. Habar n-aveam ce făceam. Am hotărât să păstrez sarcina, dar au existat momente când am crezut că ar fi mai bine — pentru Marco, dacă nu pentru mine — să las pe altcineva să-l crească.

— Te-ai gândit să-l dai spre adopție.

— Aproape am trecut prin asta.

Își strânge genunchii la piept.

— Familia mea, toți continuau să spună că ar fi mai bine pentru toată lumea. Și în cazul meu, s-au înșelat, știi? Dar le-am înțeles argumentul. Poate fi decizia corectă.

Cameron vede din nou, în mintea sa, felul sigur pe sine în care Avery i-a ciufulit părul fiului ei. N-a acceptat șosete murdare pe podea. El abia poate agonisi ceva ca să-și cumpere o autorulotă amărâtă, pe lângă banii primiți de la generoasa sa mătușă, pe când Avery a crescut o ființă umană, ca să nu mai pomenească de faptul că a cumpărat o casă și un magazin cu articole de paddleboarding și nu se gândește de două ori să dăruiască un borcan de vaselină de 20 de dolari unui tăntălău ca el. O fraieră când vine vorba de creaturi rănite, într-adevăr.

— Prietenii mei, Elizabeth și Brad, fac un copil, zice, deși nu știe de ce, i-a ieșit pur și simplu pe gură. Cei mai buni prieteni, vreau să spun. Am fost foarte uniți mult timp.

— Asta-i minunat.

— Este. E extraordinar.

Cameron dă aprobator din cap.

— Adică, ei habar n-au ce fac, însă presupun că-și vor da seama.

— Cu siguranță. Miliarde de oameni și-au dat seama.

Cameron zâmbește.

— Ți-ar plăcea. Adică, Brad e un dobitoc, însă e un băiat pe cinste. Și cred că tu și Elizabeth ați fi prietene bune.

El își trece o mână prin apa rece și întunecată.

— Mi-aș dori să-i poți cunoaște. Adică, într-o bună zi.

Se freacă la ceafă, care brusc e fierbinte și roșie.

— Sigur mi-ar plăcea asta.

Avery se ridică în genunchi și vâră o vâslă în apă.

— Hai să ne întoarcem, da? E răcoare aici dedesubt.

O oră mai târziu, în timp ce se întorc ocolind capătul digului, același pescăruș ofensat le azvârle o altă privire dură.

— Fruntea sus, prietene, zice Cameron, chicotind în sinea lui.

Începe să semene cu Ethan.

Pescărușul se trage înapoi, își deschide ciocul și emite cel mai gălăgios și mai furios țipăt pe care l-a scos vreodată o pasăre.

Nu-i nevoie decât ca un picior să-i alunece câțiva centimetri, schimbându-i centrul de greutate, și cu un pleoscăit puternic Cameron aterizează în apă. Din nou.

Trăgând aer în piept, strigă:

— Doamne, Dumnezeule, e încă rece!

Unde s-a dus Avery? Mergând prin apa înghețată, își întoarce capul căutând-o din privire. El, probabil, arată ca o afurisită de focă. Sau ca un leu-de-mare? Nu-și poate aminti care piniped este originar din Pacificul de Nord-Vest. Oare frigul i-a amorțit creierul? Hipotermie?

— Ai nevoie de ajutor?

Iat-o, vâslind către el pe placă. Ea respiră cu dificultate. De la râs.

— Mă descurc, mormăie, încercând să se urce înapoi pe placa alunecoasă.

Dar când pune un genunchi sus, acesta îi alunecă, trimițându-l iar sub apă.

Când iese din nou la suprafață, Avery dă drumul la un șir de instrucțiuni neinteligibile.

— Mută-ți greutatea, proptește-ți genunchiul, încordează-ți trunchiul, nu, celălalt genunchi, cotul ăla, apucă cu mâna aia, nu, cu mâna dreaptă, nu, cu cealaltă mână dreaptă…

El reușește să se prăbușească pe placă și stă acolo ca un dobitoc, ud fleașcă și gâfâind, în timp ce pescărușul se ridică de pe dig și alunecă în zbor pe lângă ei.

— Tu, ticălos mic și cu pene, șoptește el, scuturându-și pumnul.

Avery s-a oprit în cele din urmă din râs. Se șterge la ochi cu tivul tricoului.

— Atât de aproape de mal! Aproape ai reușit.

— Iisuse, mulțumesc că ai crezut în mine!

Un zâmbet îi apare în colțul gurii.

— Ei bine, pentru că sunt deja ud…

Se scufundă în apa înviorătoare și se îndreaptă spre placa ei. Avertismentele ei sunt înăbușite de apă în timp ce el îi împinge cu putere placa. Ea se prăbușește peste el, țipând și împingându-l dedesubt, în timp ce placa reapare câțiva metri mai încolo.

El iese la suprafață, zâmbind.

— Acum suntem amândoi uzi!

— Ești mort!

Vocea ei e aspră, însă ochii îi lucesc. El își încolăcește un braț în jurul taliei ei și o trage spre el, trupul ei părând lipsit de greutate sub apă. Ea își încolăcește picioarele în jurul șoldurilor lui. E fierbinte ca naiba, cu toate că el e amorțit de la axile în jos în acest moment.

— N-ai niciun rând de haine de schimb, zice el clănțănind din dinți. Am observat că n-ai adus nicio geantă cu tine.

Buzele lui sunt la o răsuflare distanță de ale ei.

Ea șoptește:

— Pentru că eu nu cad niciodată.

— Bine că am eu pături în autorulotă.

Râzând, ea se trage puțin înapoi.

— Cameron, dacă încerci vreo replică despre faptul că trebuie să ieșim din aceste haine ude…

El se preface ofensat.

— Păi, trebuie, nu-i așa?

— Și dacă spui un singur afurisit de cuvânt despre faptul că te bucuri că am adus autorulota aici, fiindcă Marco și prietenii lui sunt acasă la mine…

— Și ce? Tu nu te bucuri în legătură cu asta?

— Ba da.

Ea se trage din nou mai aproape și îl sărută, încet la început. Buzele ei sunt sărate, tremurătoare, însă în timp ce-și deschide gura către a lui, interiorul este cald, dulce, îmbătător. Apoi, cu un vâjâit, se îndepărtează. În timp ce-și recuperează placa, schițează către el un

zâmbet îndrăzneț care aproape îl face să-și piardă mințile, în timp ce spune:

— Ultimul care ajunge la mal e un ou stricat!

A existat o fată

A existat o fată.

Ca o iederă otrăvitoare, această idee se încolăcește în jurul fiecărui aspect al rutinei zilnice a Tovei. Când își face patul dimineața: A existat o fată. Când așteaptă cafeaua de la filtru: A existat o fată. Când șterge plintele de praf (deoarece este miercuri, la urma urmelor, chiar și când lumea s-a întors cu fundul în sus): O fată, o fată, o fată.

Chiar dacă era foarte popular, Erik era selectiv cu cine alegea să iasă. Au existat câteva iubite în timpul liceului și polițiștii au vorbit pe îndelete cu toate. Nu ca suspecte, bineînțeles — ele n-au spus niciodată asta —, ci ca persoane care odinioară fuseseră apropiate de Erik și care ar fi putut să știe ce făcea el în acea noapte, dacă juca vreun joc sau intenționa să fugă de acasă, sau…

A existat Ashley Barrington pe care Erik o dusese la banchetul liceului din Sowell Bay în toamna anterioară, însă ea nu știa nimic, fusese plecată din oraș cu familia într-o croazieră, în noaptea în care se întâmplase. Jenny-Lynn Mason, partenera lui de la balul din acea primăvară, nu fusese nici ea de vreun ajutor, deoarece participase la o întrunire socială în Seattle în acea seară și rămăsese la o prietenă acolo. Apoi a fost Stephanie Lee. Când polițiștii insistaseră, Tova o identificase ca pe o colegă de clasă care venise acasă la ei de mai multe ori în acea primăvară, pentru așa-numitele întâlniri de studiu. Stephanie zisese că fusese acasă și că dormise. La început, detectivul ridicase o sprânceană la această afirmație, însă în cele din urmă stabilise că era adevărat și că tânăra nu mai putea oferi alte informații.

A existat o fată. Cum de n-a știut ea? Ochii Tovei par să i se împăienjenească în timp ce încearcă să se concentreze pe ziarul așezat în fața ei cu rebusul zilnic. Cinci litere: faptă vicleană, poznă. Ea știe că

termenul este „FESTĂ“, însă creionul ei vrea să scrie O-F-A-T-Ă. Sau chiar mai bine, numele fetei. Care era numele ei? Este oare îngropat în propria ei memorie? Un nume pe care-l auzise, însă căruia nu-i dăduse nicio importanță? Oare reușise Adam Wright să și-l amintească? Se străduise măcar? Încercase să-l caute în cartea de telefoane, însă el nu era listat, lucru care, probabil, avea sens, deoarece tocmai se mutase din nou în oraș. Și oricum, poate nici măcar nu-și va aminti conversația lor de la restaurantul din Elland. Consumase destul de multe Martiniuri.

Și chestia asta o sâcâie pe Tova. Ce se știe cu adevărat despre Adam Wright? Cine zice că o amintire alimentată de alcool, de la un prânz îmbelșugat, poate fi pusă la socoteală? A fost un coleg de școală de-al lui Erik, însă nu i-a fost prieten apropiat. A zis-o chiar el.

Curăță o margine desprinsă de plastic laminat din colțul mesei de bucătărie. Un obicei îngrozitor, să râcâi așa ceva. Ar trebui să o lipească imediat cu Superglue. Însă continuă să o râcâie. De ce totul se desprinde la margini?

Dacă n-ar fi mers cu rebusul în Hamilton Park în acea zi, dacă acel moment de conexiune referitoare la Debbie Harry de la Blondie, dintre toate lucrurile, pentru numele lui Dumnezeu… oare el ar fi recunoscut-o la restaurantul din Elland?

De ce-și amintește el abia acum aceste detalii în legătură cu acea noapte?

De ce luase Erik barca aia?

De ce Adam nu-și poate aminti numele fetei?

De ce Erik nu i-a spus de față?

De ce toate astea ies la iveală acum?

— De ce? îi zice ea motanului care e instalat pe un petic de soare, pe linoleum.

Motan își linge o lăbuță și o privește cu atenție.

Sunt ani de când Tova jonglează cu atâtea întrebări care au legătură cu Erik. O epuizează până în punctul în care se întinde pe canapea

după prânz, ca să tragă un pui de somn, lucru pe care nu l-a mai făcut de mulți ani.

Soneria telefonului îi întrerupe somnul. Tova bâjbâie după receptor, aproape scăpându-l din mână și zice cu vocea răgușită:

— Alo?

— Am vești excelente!

E vocea unei femei și pentru o fracțiune de secundă în mintea Tovei apare o fată. Însă e Jessica Snell, agenta imobiliară.

— Ah?

Tova se ridică în capul oaselor si se freacă la tâmplă.

— Avem o ofertă. Cu 10 000 peste cât am cerut!

Jessica Snell începe să deverseze o litanie de detalii despre cumpărători și oferta lor și instrucțiuni referitoare la ce urmează să facă Tova dacă va dori să accepte.

— Îți amintesc că încă n-am deschis casa pentru vizionare, așa că nu te-aș învinovăți dacă vrei să te eschivezi… însă îți pot spune că e o ofertă bună. Am evaluat-o în forță. Am putea veni cu o contraofertă și să o scoatem de pe piață înainte de a o prezenta. Ce crezi?

— Da, da.

Tova aduce un fascicul de hârtii și un pix și notează suma pe margine lângă rebusul de ieri completat pe jumătate. Pur și simplu n-a prea avut chef să termine rebusuri în ultimul timp. Cumva pare mai puțin important decât obișnuia.

— Da, hai să venim cu o contraofertă.

— Excelent. Îți voi trimite documentele pe e-mail. Hai să vedem, care este… N-avem adresa ta de e-mail la dosar?

Tova pufnește din nas.

— N-am adresă de e-mail.

— Ah, așa e, ai adus contractul vânzătorului la birou, continuă Snell fără să irosească timpul. Nicio problemă, o putem face așa. Voi trece pe la tine ca să las un exemplar al contraofertei în seara asta, bine?

— Foarte bine.

După ce închide, Tova respiră adânc. Ei vor accepta contraoferta. Contractul va fi semnat. Casa va fi vândută.

În bucătărie, își toarnă o ceașcă de cafea rece din filtru și o pune în cuptorul cu microunde, înainte de a se îndrepta spre ușa din spate. Pe veranda din spate, Motan stă tolănit într-un petic de lumină, iar Tova scoate un oftat amar la vederea lui. Când se așază pe mica bancă de grădină, pisoiul îi sare în brațe, așezându-și lăbuțele pe pieptul ei, și își împinge capul sub bărbia sa.

— Ce vom face cu tine, micuțule?

Tova îi mângâie blănița moale din spatele urechilor.

— Nu cred că te poți întoarce să trăiești afară, în aer liber.

Drept răspuns, el toarce. Poate e o problemă care urmează să fie rezolvată în altă zi.

A existat o fată.

Ideea că a existat o fată continuă să îmboldească mintea Tovei, în timp ce semnează documentele de la Jessica Snell. Îi poc, poc, pocăne în creier în vreme ce pregătește cina. Îi dă târcoale ca o muscă insistentă, în timp ce-și conduce mașina până la poalele dealului, la acvariu. Virajul spre parcare apare de nicăieri și Tova aproape că-l ratează. Și trebuie să-l fi făcut de mii de ori până acum.

Nebunie. Așa începe. Își pierde mințile. Din cauza unei remarci nonșalante din partea unui tip care băuse prea multe Martiniuri.

Cameron pare să fie pe altă lume în seara asta și amândoi lucrează în tăcere: ea umple găleata cu oțet și apă, în timp ce el clătește și stoarce mopul. În cele din urmă, în timp ce înaintează de-a lungul celei mai estice laturi a clădirii, ea întreabă:

— Ai vreo veste de la tatăl tău, dragule?

— Nu.

— Îmi pare rău să aud asta!

Ea continuă, ridicând vocea pe un ton nefiresc de vesel.

— Îl vei găsi, în cele din urmă, și când se va întâmpla, va fi extrem de fericit că ai făcut-o.

— Mda, poate.

El lucrează înaintea ei, pe după curbă.

Ea îl prinde din urmă, oprindu-se să se uite prin sticla frontală groasă a bazinului lui Marcellus. Acesta iese din spatele pietrei, clipind în semn de salut, înainte de a-și lipi unul dintre tentacule de sticlă. Ventuzele lui perfect rotunde seamănă cu niște farfurii miniaturale din porțelan pentru o armată de păpușele, în timp ce el se lipește de suprafața netedă.

Ei îi vine o idee. Ceva care să-l scoată pe băiat din transă.

O comoară neașteptată

— Hai să folosim celălalt scaun, da?

Cameron privește sceptic, în timp ce Tova îndepărtează scaunul vechi și rupt din cale și îl înlocuiește cu cel nou. Cineva ar trebui să se ocupe de chestia aia veche și ruptă. Poate că el o să-l arunce la coșul de gunoi, la plecare, în seara asta.

— Ultima dată s-a ascuns, subliniază Cameron. Ce te face să crezi că acum va fi diferit?

— E într-o dispoziție mai bună în seara asta.

— Oh, haide! Într-o dispoziție mai bună?

Nici măcar Îmblânzitoarea de Caracatițe nu poate deosebi dispozițiile unei nevertebrate. Nu-i așa? Cameron se uită în bazin. Marcellus arată ca de obicei, plutind ca un extraterestru ciudat, ochiul său enervant mișcându-se de parcă ar avea un creier al său. Nu l-ar șoca dacă cineva l-ar diseca pe Marcellus și ar descoperi că măruntaiele acestuia sunt pline de sârme și circuite. Un robot marin de spionaj, trimis dintr-o galaxie îndepărtată. Nu există oare și un film cu subiectul ăsta? Dacă nu, ar trebui să existe. Poate ar putea scrie el scenariul.

Ezită în fața scaunului, aruncând o privire la bazinul vecin. Țipari-lup. Serios, cei mai urâți pești pe care i-a văzut vreodată Cameron. Doi dintre ei sunt afară acum, instalați lângă o piatră, dinții înfiorători ieșindu-le în afară din guri strâmbe similare.

— Ce zici dacă ne-am juca mai degrabă cu ei? Par la fel de prietenoși.

Ignorându-i comentariul sarcastic, Tova se cațără pe scaun și își vâră mâna în bazin. Cameron privește în timp ce Marcellus își înfășoară brațul în jurul încheieturii ei. Tova atinge partea de sus a mantalei

sale și creatura pare să se sprijine pe mâna ei, într-un fel care-i amintește de felul în care cățelușul ridicol al lui Katie obișnuia să-i ceară atenția când i se așeza în poală.

— Acum o să-l saluți pe prietenul meu Cameron și, de data asta, o să fii prietenos, îi spune Tova caracatiței.

Îi face semn lui Cameron să-i ia locul pe scaun. El își dă ochii peste cap. Însă caracatița pare să asculte și își eliberează strânsoarea de pe brațul ei, înainte de a-și întoarce ochiul misterios spre Cameron, plutind cu nerăbdare în bazinul rece și albastru.

— Bine, bombăne el, scoțându-și hanoracul preferat și aruncându-l pe masă, înainte de a se cățăra.

Își vâră mâna înăuntru. Apa este revigorantă. Mai rece decât cea din strâmtoarea Puget Sound, în a cărui răceală Cameron se consideră acum un expert, după întâlnirea cu Avery.

Creatura ridică un tentacul în sus, atingându-i brațul.

— Îh!

În mod instinctiv își trage mâna din apă, ceea ce smulge un ușor chicotit din partea Tovei care privește de jos.

— E cât se poate de firesc să fii puțin panicat, zice ea.

— Nu sunt, mormăie Cameron. E pur și simplu foarte rece.

— Încearcă din nou, îl încurajează ea.

Când o face iar, se forțează să-și mențină mâna în apă de data asta, permițându-i lui Marcellus să-i apese ușor venele de pe dosul palmei, să exploreze vârfurile degetelor. Apoi, într-o clipă, caracatița își înfășoară capătul brațului său în jurul încheieturii. Fiecare ventuză în parte se simte ca o mică făptură de sine stătătoare și, înainte ca el să-și dea seama, are senzația că sunt sute de astfel de făpturi care i se urcă pe braț.

Spre surprinderea lui, râde.

Tova râde și ea.

— Se simte ciudat, nu-i așa?

— Mda.

El privește în jos în apă. Ochiul lui Marcellus scapără, cumva, de parcă râde și el împreună cu ei. Tentaculul musculos al creaturii se înfășoară mai strâns, până la cot acum. Cât de puternică e chestia asta, de fapt?

Cameron e atât de preocupat de circulația din braț, încât nu observă cum un alt membru al creaturii se strecoară în spatele lui până când îl bate pe celălalt umăr. El se răsucește, întorcându-se în cealaltă parte, bineînțeles. Oare caracatița intenționase asta? Ca o glumă?

— Ah, te-a prins!

Ochii Tovei lucesc.

— Fratele meu obișnuia să-și păcălească nepotul, pe fiul meu, cu chestia asta. Cel mai vechi truc din lume.

Caracatița se desprinde. În timp ce Cameron coboară de pe scaun, își examinează urmele de ventuze de-a lungul părții interioare a brațului.

— Vor dispărea repede, îl asigură Tova.

— Ale tale n-au dispărut, subliniază Cameron.

— Pielea mea are șaptezeci de ani, dragule. A ta se va repara mai repede.

Ce contează? Urmele arată destul de mișto, ca un tatuaj. Poate Avery va fi impresionată. El înșfacă o rolă de hârtie de pe raft și își usucă brațul. E pe cale să se întoarcă și să-l arunce, în stilul aruncare liberă, în coșul de gunoi din colțul micii camere a pompelor, în momentul în care ceva din bazinul caracatiței îi atrage atenția. Ceva strălucitor, abia ițindu-se prin nisipul de lângă piatra mare în spatele căreia făptura a dispărut acum un minut.

— Ce e chestia aia? o întreabă pe Tova.

Ea ridică privirea spre el, nedumerită.

— Chestia aia strălucitoare.

Se apleacă și se uită atent prin sticlă, iar Tova face același lucru, aranjându-și ochelarii.

— Doamne, Dumnezeule!

Tova se încruntă.

— Nu știu.

Ca la comandă, unul dintre brațele caracatiței iese șerpuind din bârlogul stâncos și împinge nisipul cu vârful, amintindu-i lui Cameron de mătușa Jeanne când adoarme pe canapea și își pierde ochelarii și trebuie să pipăie, pe orbește, printre perne.

— Cred că îl caută, zice Cameron, fără să creadă că acele cuvinte îi ies pe gură.

Oare creatura chiar îi asculta?

Înainte ca Tova să poată răspunde, caracatița prinde obiectul misterios și nisipul este dat deoparte. O momeală de pescuit? Nu, un cercel. Un cercel de femeie.

Cu un foșnet, caracatița împinge cercelul în bârlog.

Nu se știe de ce, Tova își dă capul pe spate și râde.

— Ce e atât de amuzant?

Ea își duce o mână la piept.

— Trebuie să spun, chiar cred că Marcellus al nostru este un adevărat vânător de comori.

— Un vânător de comori?

În timp ce Cameron o urmează pe Tova afară din camera pompelor, ea îi spune povestea despre cheia pierdută, pe care caracatița o scosese din bazin și i-o returnase într-o seară. Cameron o aprobă tacit în tot acest timp, însă nu știe dacă să creadă sau nu. Tova e o doamnă drăguță, însă în ciuda a ceea ce a văzut în seara asta, ceva din prostia cu caracatița pare nebunesc. În cele din urmă, ei își reiau munca într-o tăcere confortabilă. Cameron își lasă din nou mintea să hoinărească,

derulând noaptea petrecută cu Avery, felul în care părul ei mirosea a șampon fructat pe perna lui. Nu-și va verifica din nou telefonul, să vadă dacă i-a răspuns la mesaj. Nu. Și nu va trece pe lângă magazin în drum spre casă, în seara asta, cu toate că știe că va fi închis. Cu siguranță nu. Acestea sunt promisiunile pe care și le face, în timp ce strânge absent gunoiul și se duce să înlocuiască sacul coșului de gunoi.

— Nu uita să-l înfășori până la capăt, strigă Tova din cealaltă parte a holului.

Cum oare îl văzuse? Are ochi în ceafă? Poate e un spion robot dintr-o galaxie îndepărtată. Chestia asta ar fi o întorsătură grozavă în scenariul lui.

El arată spre marginea coșului de gunoi.

— E până la capăt. Uite.

— Trage-l mai departe. Nu-ți va lua decât câteva clipe.

— E destul de bine!

— Va începe să alunece când se umple.

— Ei bine, când se va întâmpla, cineva poate rezolva asta.

Tova se întoarce spre el, cu brațele încrucișate.

— Mama ta nu te-a învățat să faci lucrurile cum trebuie de prima dată?

Cameron se zgâiește la ea.

— N-am avut niciodată o mamă.

Tovei i se scurge culoarea din obraji.

— A fost… adică, s-a luptat. Cu dependența. N-am mai văzut-o de când aveam nouă ani.

— Oh, Doamne! Îmi pare rău, Cameron.

— Este în regulă, mormăie el în timp ce trage sacul până la capăt,

detestând faptul că i-a luat într-adevăr doar câteva clipe în plus.

Când ridică privirea, Tova șterge cu ardoare o pată inexistentă de pe sticlă, refuzând să-i întâlnească privirea.

— Serios, e în regulă, insistă Cameron. De unde să fi știut?

— Cu siguranță nu-i în regulă. Trebuie să fiu mai atentă cu cuvintele.

— Nu, nu ți-aș fi luat capul din cauza asta. Sunt doar obosit.

Cameron scoate un pufăit.

— Terry a cerut niște cod în plus pentru rechini astăzi și Mackenzie lipsea, era bolnavă, așa că am stat la ghișeu între ture și telefonul a tot sunat și… a fost pur și simplu o zi lungă.

— Muncești foarte mult aici.

— Presupun că da.

Cuvintele se strecoară în el, încet și cald, asemenea unei supe de pui fierbinți într-o zi rece. E posibil să fie cel mai drăguț compliment pe care i l-a făcut cineva vreodată.

— Într-adevăr.

Tova îi zâmbește, schițează un ușor gest aprobator din cap, înainte de a-și relua lustruirea sticlei bazinului.

— Adevărul e că n-am avut o mamă, însă am avut o mătușă Jeanne, zice el timid.

Ia mopul și începe să-l mânuiască de-a lungul plintei.

— Ea e cea care m-a crescut după ce mama și-a luat tălpășița.

Tova ridică privirea.

— Mi-ar plăcea să aud despre ea.

— Este una dintre cele mai minunate persoane de pe planetă, însă e posibil să n-o placi.

— De ce n-aș plăcea-o?

Un zâmbet conspirativ se răspândește pe chipul lui Cameron.

— Sunt foarte sigur că habar n-a avut vreodată cum să pună corect un sac de gunoi în pubelă.

Râsul Tovei răsună pe holul gol.

Ziua 1 349 de captivitate

Ei nu văd.

Timp de săptămâni, au lucrat împreună. Cum de nu văd? Am căutat în Colecția mea de multe ori, analizând dacă vreunul dintre obiecte e posibil să-i îndrepte în direcția corectă. Un demers fără folos. Iar acum, Colecția mea e o harababură. Se revarsă afară din bârlog, neglijentă și dezorganizată. Periculoasă. Colecția mea va fi expusă privirilor data viitoare când bazinul va fi curățat dacă nu sunt mai atent. Deși mă tem că e posibil să nu mai fiu în preajmă data viitoare când îmi va fi curățat bazinul.

Trebuie să perseverez de dragul lor. Nu pot suporta să las această poveste neterminată, așa cum e acum. Așa cum mă tem că va fi mereu dacă nu intervin să-i ajut să-și dea seama.

Gestația umană durează aproximativ 280 de zile. Concepția trebuie să fi avut loc foarte aproape de noaptea accidentului băiatului. Însă nu realizează că poartă un embrion decât la câteva săptămâni după aceea. Luni, uneori, în astfel de cazuri, în care producerea unei progenituri n-a fost plănuită. Am văzut acest scenariu desfășurându-se de nenumărate ori de-a lungul captivității mele, în timp ce observ clienții care vin și pleacă.

Dacă Tova i-ar cunoaște data nașterii. Numele lui de familie. Asta ar fi de-ajuns? Trebuie să încerc.

De ce îmi pasă atât de mult ce știe ea? Nu sunt foarte sigur. Însă propriul sfârșit mi se apropie, iar timpul femeii aici se scurge și el. Dacă ei nu-și dau seama de asta curând, toată lumea implicată va rămâne cu o… gaură.

Ca regulă generală, îmi plac găurile. O gaură în partea de sus a bazinului meu îmi dă libertate.

Însă nu-mi place gaura din inima ei. Ea are doar o inimă, nu trei, ca mine.

Inima Tovei.

Voi face tot ce pot s-o ajut s-o umple.

Niște copaci

Turnul de prosoape de bucătărie amenință să se răstoarne în timp ce Tova mai adaugă unul în vârf. Mai multe teancuri de acest fel acoperă dușumeaua mansardei ei. Deasupra, grinzile lucioase sunt scăldate, ca într-o catedrală, de lumina după-amiezii ce se strecoară prin fereastra mare. Dispoziția Tovei este totuși mai puțin însorită. Ea nu poate suporta teancurile.

Will era un creator notoriu de teancuri. Chitanțe, reclame prin corespondență învechite, reviste pe care deja le citise de două ori, petice de hârtie pe care notase diverse chestii pe care nici măcar el nu le putea descifra. În viziunea lui Will, aceste lucruri trebuiau păstrate. Când Tova îl cicălea în legătură cu dezordinea, el pur și simplu aduna resturile sub forma unui teanc, în care aranja foile să fie toate în același sens, și îl trântea pe marginea blatului sau bufetului, cu o remarcă satisfăcută: Vezi? Frumos și ordonat.

Tova aștepta până când el moțăia în fotoliu, apoi, cu un oftat, ducea vechiturile la locul cuvenit care, ocazional, era dulapul, însă cel mai adesea coșul de gunoi. Când cancerul lui Will generase suficientă hârțogărie încât să umple micul dulap, Tova adusese altul, extinzându-și sistemul de îndosariere, astfel încât fiecare pagină de la compania de asigurări, fiecare factură medicală să aibă un loc propriu. Să aibă grijă de soțul său pe măsură ce cancerul își croia drum prin organele lui poate că îi ocupase viața o vreme, însă nu tolera ca hârțogăraia să-i ocupe blaturile din bucătărie.

— Un adevărat dezastru, nu-i așa?

Tova adresează această întrebare motanului care urcă scara către mansardă cu pași ușori. O coadă cenușie apare o clipă mai târziu, ivindu-se ca un semn de întrebare în spatele unei cutii. Motanul își unduiește trupul slab printre teancuri cu o grație imposibilă, sosind în

dreptul unui petic de lumină de lângă Tova fără să deranjeze nici măcar un fir de praf. El aruncă o privire plictisită înainte de a se lăsa pe-o parte și a-și închide ochii galbeni.

Tova zâmbește, dând voie unei fărâme din supărarea ei să se topească.

— Presupun că ai bătut tot drumul până aici sus ca să dormi în post, nu-i așa?

Mângâie ușor blana motanului, care începe să toarcă.

Camera este împărțită în trei categorii. E un început, oricum. Un sistem. Mâine, Barb și Janice vin împreună cu fiul lui Janice, Timothy, și doi sau trei prieteni de-ai săi. Muncă voluntară pentru ca toate astea să fie sortate și aruncate. Tova a promis să ia pizza pentru toți, deși să comande mâncare când congelatorul ei e plin cu caserole pare un răsfăț. Însă chiar are nevoie de ajutor și e mai bine ca el să vină de la persoane pe care le cunoaște, decât să dea voie unei echipe de străini să descindă printre amintirile familiei ei. Și în afară de asta, Barb și Janice au sunat nonstop, oferindu-se să o ajute. Chestia asta le va domoli.

Prima categorie de articole, și de departe cea mai mică, este cu lucrurile pe care le va lua în Charter Village: vreo două dintre vechile mașinuțe de jucărie ale lui Erik, câteva fotografii, ceea ce a mai rămas din setul de porțelan în care intenționează să bea din când în când cafeaua. E chiar păcat că multe dintre acestea n-au mai fost folosite de ani întregi. Zeci de ani.

Bucata de hârtie care a acoperit farfurioara e făcută ghem și aruncată în secțiunea cea mai apropiată de ușă: gunoi. Aici, de asemenea, ajunge un mare volum de fotografii și alte suvenire. Deși e ciudat să se descotorosească de aceste lucruri, atât de meticulos păstrate, unde altundeva ar putea ajunge? Janice a sugerat un spațiu de depozitare, dar de ce? N-a mai rămas nimeni care să le vrea.

Apoi e cel mai mare teanc: teancul de donații. Un camion de la magazinul local cu lucruri la mâna a doua e programat să le ridice săptămâna viitoare. Majoritatea jucăriilor lui Erik sunt în acest teanc; poate nepoții altcuiva se vor juca cu ele. Împreună cu jucăriile vechi este și setul de porțelan alb al mamei ei. A supraviețuit unei călătorii peste ocean, așa că ar trebui să reziste unei călătorii la magazinul de

vechituri din centru; dacă îl va cumpăra cineva, odată ajuns acolo, asta e o altă întrebare. Mai întâi, ea încercase să i-l dea lui Janice, însă aceasta zisese că n-avea loc. Nici Barb se pare că n-are loc printre elefanții ei. Se gândise să i-l ofere lui Mackenzie, fata care lucrează la ghișeul de la acvariu, sau chiar tinerei care are magazinul de paddleboarding de lângă biroul Jessicăi Snell. Însă femeile tinere nu mai cumpără porțelan. N-au nevoie de lucruri suedeze vechi. Ele au propria lor veselă, probabil de la IKEA. Lucruri suedeze noi.

De asemenea, în secțiunea de donații sunt cinci cai Dala din lemn, figurine cu picioare drepte, vopsite delicat în nuanțe de galben, albastru și roșu. Cel de-al șaselea, cel pe care îl rupsese Erik, dispăruse de mulți ani. Ea se gândise mereu că, probabil, îl va găsi și-l va repara, însă la ce bun acum? Scoate unul dintre cai și îl studiază. Dacă îi ia cu ea, întregul lot va rămâne la Charter Village, pentru ca altcineva să-l arunce. Nici măcar un avocat cu dinți de cal și detectivul lui particular nu vor putea să găsească pe cineva care să-i vrea.

Totuși caii Dala schimbă teancul. Vor merge cu ea la cămin.

Ridică un teanc de fețe de pernă îngălbenite; mama ei brodase de mână trandafirii de-a lungul tivului. Așternuturile au un miros stătut, iar Tova le trântește pe cel mai apropiat morman de lenjerie, ca să fie spălate, bineînțeles, înainte de a fi donate.

Toate aceste lucruri au fost depozitate pentru a fi date mai departe într-o zi, relicve care să fie transmise de ramurile arborelui genealogic. Însă arborele genealogic a încetat să mai crească deja cu mult timp în urmă, coroana lui s-a rărit și s-a uzat, nici măcar un singur firicel de sevă n-a izvorât din vechiul trunchi putrezit. Unii copaci nu sunt făcuți să le încolțească ramuri noi și fragede, ci să rămână cu stoicism în solul pădurii, putrezind în liniște.

Despachetează următorul articol care urmează a fi adăugat în teanc: un șorț de pânză, cu materialul său ferm foarte șifonat. E cel pe care îl purta mama ei când gătea. Tova îl ține aproape de față; miroase a acru, ca făina alterată. Împăturind șnururile destrămate, ea încearcă să îndepărteze gândul care nu i-a dat pace toată după-amiaza. A existat o fată.

Dacă Erik n-ar fi murit în acea noapte, e posibil ca fata să-i fi fost

noră. Tova însăși e posibil să fi purtat acest șorț când o învăța pe soția fiului ei să-i facă fursecurile lui preferate cu unt, apoi i-ar fi dat mai departe șorțul când ar fi venit vremea.

Această gândire lipsită de sens trebuie să înceteze. Indiferent cine a fost, Erik n-a ținut suficient la ea încât măcar să-i pomenească vreodată numele.

Acest ultim gând, ca de obicei, doare.

Somnul de după-amiază al motanului se sfârșește când un tăun se izbește de fereastră, ademenindu-l pe vânătorul cenușiu adormit la o vânătoare serioasă, chiar dacă, în esență, inutilă. Tova privește pisica sărind la fereastră, pipăind geamul, în timp ce tăunul planează, indiferent, afară.

— Înțeleg cum te simți, zice ea, cu o încuviințare a capului.

Să știi că e ceva acolo, și totuși să nu poți să-l înșfaci, este, într-adevăr, o tortură. Cu un miorlăit ostil, motanul merge tiptil, strecurându-se prin labirintul de mormane și dispărând în josul scării.

Tova aruncă o privire la ceasul de la mână: aproape 5.

— Presupun că ar trebui să mă gândesc la cină, șoptește ea spre nimeni, ridicându-se cu greutate din scaunul jos și croindu-și drum prin acea harababură. Nu-i în firea ei să lase un proiect pe jumătate terminat. Un val de revoltă o străbate în timp ce întoarce spatele teancurilor neterminate și, pășind ușor pe glezna încă sensibilă, coboară scara.

Sendviș cu salată de ou este planul cinei din seara asta… din nou. Toată săptămâna n-a mâncat altceva decât salată de ou. (A fost un cupon în catalogul cu oferte de săptămâna trecută: cumperi o duzină, primești o duzină gratis.) În seara asta totuși, nu poate suporta să mănânce alt sendviș sfărâmicios.

Este adevărat, în ultimul timp, își făcuse cumpărăturile dimineața. Nu din cauză că-l evită pe Ethan și invitația lui la cafea. Bineînțeles că nu. Își verifică din nou ceasul: e destul de sigură că el va fi de serviciu acum. Își trece o mână peste fața pe care o simte la fel de uzată precum relicvele din mansarda ei, ca și cum praful s-a așezat în fiecare

cută și rid. O conversație prietenoasă cu scoțianul ar fi plăcută în acest moment.

— Mă duc până la Shop-Way, îl informează pe motan, care este acum cocoțat pe brațul canapelei, fără îndoială depozitând un strat de păr cenușiu pe care Tova va trebui să-l îndepărteze cu o perie de scame mai târziu.

În fine. Canapeaua nu va veni cu ea în Charter Village, bineînțeles; este mult prea mare. Și, în orice caz, există lucruri mai rele decât părul de pisică.

O pâclă fierbinte și groasă s-a așezat peste Sowell Bay și câțiva adolescenți plictisiți și-au instalat tabăra pe trotuarul din fața băcăniei, apatici și leneși sub soarele arzător, cu picioarele întinse, amintindu-i Tovei de o adunătură de insecte deșirate. Exclamă dezaprobator în timp ce calcă peste piciorul întins al unui tânăr, în drum spre ușa de la intrare.

Ușa zornăie și Ethan Mack ridică privirea de la casă cu un zâmbet larg și un „Bună ziua, Tova!“. O rafală de aer condiționat rece ca gheața îi face pielea de găină pe braț. Ar fi trebuit să-și aducă un pulover.

— Bună ziua, Ethan!

Rămânând deodată fără cuvinte, se grăbește către raionul de produse proaspete. Acolo e și mai rece. Ea ia o pungă plină de cireșe Rainier și o așază în coș, apoi, după un moment de ezitare, umple o a doua pungă. Sezonul cireșelor este atât de scurt și acestea chiar arată delicios.

— Uau, trei dolari kilogramul! Ce chilipir!

Tova se întoarce și vede o femeie cunoscută ronțăind o cireașă. Îi ia câteva clipe să-și dea seama că e Sandy, de la prânzul lui Mary Ann. Prietena lui Adam Wright. Adam Wright cel care nu apare în cartea de telefoane.

— Oh! Doamna Sullivan, nu?

Ea își șterge zeama de la gură cu dosul palmei, apoi zâmbește timid.

— Mă bucur să vă revăd! Presupun că m-ați prins în flagrant delict, aici.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Nu voi alerta autoritățile, zice Tova cu un mic zâmbet. Mă bucur să te revăd, Sandy! Sper că tu și Adam v-ați instalat bine.

Vina o copleșește, amintindu-și cum condusese prin acel cartier cu case nou construite, sperând să-l surprindă pe unul dintre ei luându-și corespondența sau tunzând gazonul. Oamenii meritau intimitate pe proprietatea lor. Ea, dintre toți, ar trebui să aprecieze asta. Și, chiar dacă ar fi reușit să-i prindă, cine poate spune dacă Adam și-ar fi amintit despre presupusa iubită a lui Erik mai multe decât lăsase să se înțeleagă la acel prânz? Noaptea în chestiune fusese, la urma urmelor, acum treizeci de ani.

Și totuși, Tova nu-și poate scoate cuvintele lui din minte. Se cutremură din nou.

Sandy culege o altă cireașă din grămadă și îi rupe codița.

— Mulțumesc, da, începem să ne simțim ca acasă. E pur și simplu frumos aici. E minunat să scapi de gălăgie și forfotă.

Despicând cireașa în jumătate cu dinții, înainte de a-i scoate sâmburele, ea emite un mmmm gutural și mimează cu degetele un sărut de bucătar.

— Serios, ar trebui să încerci una. Sunt divine.

— Hei, tu de-acolo! Fără mostre gratuite!

Ethan își face apariția la raionul de produse proaspete, amenințând cu unul dintre degetele sale groase pe măsură ce se apropie. Chipul lui Sandy devine livid, însă Tova zâmbește și scutură din cap. Ochii lui Ethan scânteiază.

El o împunge ușor pe biata Sandy în umăr.

— Doar te tachinez. Nu sărăcește nimeni dacă te servești cu câteva. Excelent sezon pentru cireșe anul acesta, nu?

Sandy scoate un hohot de râs nervos.

— Uf! Credeam că sunt pe cale să fiu alungată din singura băcănie din oraș.

— Bineînțeles că nu. Suntem niște oameni primitori, nu, Tova?

Tova își înclină capul.

— Așa aș zice.

Ethan chicotește și își agață degetul de breteaua sorțului.

— Ei bine, vă las, doamnelor, cu cumpărăturile și degustarea voastră. Strigați când sunteți gata să plătiți.

Cu o încuviințare voioasă din cap, se întoarce și se îndreaptă cu greutate spre o vitrină cu pepeni galbeni, aflată în apropiere, unde își face de lucru îndreptând muntele de pepeni.

— Orașul ăsta are cu siguranță personajele sale, nu-i așa? cugetă Sandy, urmărindu-l. Adam a încercat mereu să descrie… ei bine, unicitatea orașului Sowell Bay. Însă trebuie să recunosc că n-am înțeles-o până n-am venit eu însămi aici.

— Da, mă rog.

Tova studiază plăcile de ceramică. Ea e, probabil, considerată, unul dintre personajele orașului.

— Știi, n-am crezut niciodată că voi locui într-un oraș mic. Toată lumea e atât de prietenoasă, însă și atât de… nu știu. Își bagă nasul în treburile altora?

— Noi preferăm să spunem că ne pasă unii de alții.

Un zâmbet slab și forțat îi scapă lui Sandy printre buzele de culoarea coralului, în timp ce așază o pungă cu cireșe pe un cântar din apropiere.

— Adam insistă că mă voi obișnui cu asta.

— Sunt sigură că Adam are dreptate.

Tova mimează un zâmbet. Oare despre ce discută oamenii în Charter Village? Va fi oare ea un personaj și acolo? Poate va întâlni pe cineva care era prietenos cu Lars. Ar fi un lucru rău sau unul bun?

— Apropo de Adam.

Sandy se apleacă și se mișcă în sandalele ei cu ștrasuri ca și cum, brusc, ar prefera în acest moment să nu se afle la raionul de produse proaspete al singurei băcănii din oraș.

— Simt că ar trebui să mă scuz pentru comportamentul lui de la restaurant. Să bea așa, la prânz! Însă a fost atât de stresat, cu mutarea și la muncă și…

Tova o întrerupe:

— Este în regulă, draga mea.

Și vorbește serios.

— Bun.

Sandy pare încă profund rușinată.

— Dar mai este un lucru. În legătură cu acea… conversație.

Tova așteaptă ca ea să continue, clar și totodată inconfortabil conștientă de ritmul crescut al bătăilor inimii ei.

— Și-a amintit numele ei. Fata cu care se vedea fiul dumneavoastră, vreau să spun.

Grămezile de cireșe se amestecă într-o mare rotitoare, roz și roșii. Tova se sprijină de cântar, luptându-se cu această amețeală bruscă, creierul ei înscriind cercuri înnebunite în jurul cuvintelor Fata are un nume.

— Doamnă Sullivan? Sunteți bine?

— Oarecum, se aude Tova spunând cu o voce răgușită.

— În regulă.

Sandy ezită, nepărând convinsă.

— Adam nu credea că ar trebui să vă spun, însă m-am gândit pur și simplu că, dacă aș fi în locul dumneavoastră… adică, dacă mi-aș fi pierdut fiul și ar exista informații pe care nu le cunoșteam, chiar și ceva neînsemnat…

Ai vrea să știi. Tova dă voie pleoapelor să se închidă, încercând să încetinească vertijul.

— În fine, numele ei era Daphne, sau așa a zis Adam. Nu și-a putut aminti numele ei de familie, însă a zis că a fost la același liceu.

— Daphne, repetă Tova.

Numele se simte gros și zgrunțuros pe limba ei, ca o bucată veche de gumă de mestecat.

Trece un lung răstimp. În cele din urmă, Sandy șoptește:

— Ei bine, acum știți, presupun.

Tova o urmărește ridicându-și coșul de cumpărături. Pielea e întinsă în jurul ochilor înlăcrimați ai femeii.

— Mulțumesc, Sandy!

Cu o încuviințare stânjenită din cap și o atingere rapidă a brațului Tovei, Sandy se fofilează către casa de marcat. Cu colțul ochiului, Tova îl surprinde pe Ethan zgâindu-se la ea.

El se apropie, încă ținând în fiecare mână câte un pepene galben.

— Ce ți-a spus Sandy Hewitt?

Tova se încruntă, simțindu-se brusc ca un boboc de trandafir sub un cer rece și întunecat. Prinsă la mijloc.

— N-a fost nimic.

— A zis un nume.

— E o prostie de demult.

— A zis Daphne, nu-i așa?

Tova își ridică pungile cu cireșe.

— Cred că sunt gata să plătesc. Poți duce astea la casă să le scanezi, te rog?

În seara asta nu va fi nicio cină.

Două kilograme de cireșe Rainier în plin sezon, împreună cu o adunătură pripită de alte produse alimentare sunt abandonate pe blatul din bucătăria Tovei. Lângă ele, geanta ei zace pieziș, exact acolo unde a fost cu nepăsare aruncată, în loc de a fi atârnată la locul ei, în agățătoarea de lângă ușă.

Sus, în mansardă, Tova se căznește printre mormanele de rufărie și porțelan, abia conștientizând acea harababură. Pe ultimul raft de lângă fereastră, pe rândul de jos, este albumul: Liceul Sowell Bay, Promoția 1989.

Acum treizeci de ani, ea studiase cu atenție acest album, căutând ceva. Orice. Și era o neglijență că omisese asta, din când în când, atunci când ea sau Will revăzuseră albumul în deceniile ce urmaseră, ori de câte ori o urmă de nostalgie își făcea loc prin digul lor întărit. Are întipărită în memorie fiecare fotografie inclusă între coperțile acestuia.

Însă, de data asta, Tova nu-l caută pe Erik.

Își simte gura amorțită și uscată, în timp ce dă pagina la index. Scrisul e atât de mic, încât are nevoie de ochelarii de citit; degetele ei neîndemânatice îi găsesc în buzunarul de la piept al bluzei și și-i pune la ochi. Trage o înghițitură zdravănă de aer atunci când vede numele și aerul îi rămâne acolo, prins în piept, în timp ce urmărește cu degetul coloana tipărită, devorând fiecare cuvânt, până când în cele din urmă ajunge la numele căutat și dă drumul aerului din piept.

Cassmore, Daphne A.

Paginile 14, 63 și 148.

Un blocaj imposibil

— Nu te mai uita așa la mine.

Drept răspuns, în timp ce încă se holbează la Cameron, caracatița își vâră vârful unui tentacul prin mica deschizătură de deasupra filtrului pompei din spatele bazinului. O amenințare.

— Știu că mă poți auzi.

Cameron își freacă istovit fruntea. Ce spune el? Caracatițele nu pot înțelege engleza. Sau orice altă limbă. Corect?

— Ți-e foame, frate? Unde erai mai devreme când am înconjurat clădirea cu o găleată cu macrou? Ești prea bun pentru asta?

Făptura clipește spre el, nevinovată și timidă. Tentaculul său, doar vârful, alunecă prin deschizătură.

— Oh, nu, nu vei face asta. Fără escapade în seara asta.

Mopul se izbește de podea în holul curb, în timp ce Cameron se repede spre camera de pompare din spate. Ar trebui să repare bazinul ăla idiot, astfel încât să nu se mai deschidă, în ciuda a ceea ce spune Tova despre așa-numita nevoie de libertate a monstrului. Nu-i ca și cum ea ar fi aici. Ceea ce e ciudat. El ar fi bănuit că era genul care să se furișeze, însă, pe măsură ce noaptea avansează, devine tot mai evident că n-are de gând să apară.

Poate de aceea afurisitul de kraken pare atât de revoltat.

— Stai, îi ordonă el, vârând o bucată de sfoară pe care o găsise pe masă prin despicătura din capac, apoi în jurul stâlpului de susținere de lângă bazin și făcând un nod solid.

Caracatița plutește spre deschizătură, cu privirea nedezlipită de opera lui Cameron. Apoi își fixează ochiul nimicitor asupra lui Cameron un răstimp lung și intens, înainte de a o zbughi în jos în bârlog, lăsând un jet de bule în urma sa.

— Noapte bună și ție, șoptește Cameron.

Cea mai mică urmă de vinovăție îl sâcâie, însă așa e cel mai bine. Gândul de a avea de-a face cu o caracatiță pribeagă fără Tova aici ca să-l ajute este, sincer, înfiorător. Acesta trebuie să fie și motivul pentru care-i sare inima din loc atunci când ceva țârâie.

E telefonul lui cel nou. Nu e foarte obișnuit cu sunetele pe care le emite. N-a reușit să facă rost de cel mai sofisticat, însă acesta e unul decent. Cel puțin bateria durează mai mult de, să zicem, zece minute.

Ar putea fi din nou Avery? Pulsul său începe să o ia razna numai gândindu-se la asta. Au schimbat toată ziua mesaje și au flirtat. Însă când verifică, mesajul nu e de la Avery. E de la Elizabeth și spune doar: Sună-mă!

Bebelușul. Când era termenul? Pare că ieri sosise în Sowell Bay, însă trecuseră două luni. Sprijinindu-și telefonul pe căruciorul cu produse de curățenie, își vâră căștile în urechi și o sună.

— Bună! vine răspunsul imediat al lui Elizabeth.

— Lizard-breath! Ești în regulă?

Cameron își dă seama că inima încă îi bate cu putere. Multe lucruri pot ieși prost atunci când faci un copil. Dar ea râde ușor auzind tonul vocii lui ceea ce, probabil, înseamnă că nu sângerează pe un pat de spital.

— Sunt bine, Camel-tron. E bine, în general. Doctorul mi-a prescris repaus la pat.

— Repaus la pat?

— Mda, aveam contracții. Și ei vor ca extraterestrul să se mai coacă încă vreo câteva săptămâni.

— Aoleu. Păi, nu cred că vrei un extraterestru copt pe jumătate.

— Deci acum sunt imobilizată la pat.

— Adică, efectiv, stai întinsă toată ziua? Sună nemaipomenit.

Cameron stoarce mopul.

— E oribil! Sunt atât de plictisită.

— Cel puțin Brad îți stă la picioare, nu?

— A încercat să-mi facă un sendviș cu brânză la grătar și au venit pompierii.

În căști, Elizabeth râde și sunetul pare atât de aproape. Deodată, un sentiment îngrozitor și o senzație de gol se instalează în stomacul lui Cameron.

— Mă rog, continuă Elizabeth. Mă uitam la o emisiune pe canalul de călătorii deunăzi. Pentru că așa îmi petrec eu zilele acum. Jur că urmăresc paisprezece ore de televiziune lipsită de sens pe zi.

— Tot sună destul de nemaipomenit, zice Cameron.

Se apleacă să ridice un ambalaj de bomboană de pe podea.

— E nașpa. Dar, în fine. Simon Brinks era la emisiune. Îi luau un interviu despre tendințele în vânzarea caselor de vacanță sau o chestie plictisitoare. N-am dat prea multă atenție până când n-am auzit numele. M-a făcut să mă gândesc la tine. M-am gândit să sun și să văd cum merge treaba.

— Din nefericire, n-am făcut prea multe progrese pe frontul Simon Brinks.

Cameron o informează despre impasurile lui de până acum.

— Măcar îți place acolo?

Întrebarea e punctată de un geamăt îngrijorător.

— Scuze, mă omoară spatele. A trebuit să mă întorc. Imaginează-ți o

balenă care încearcă să eșueze pe o plajă.

— La naiba, Lizard-breath. Ce mai imagine pe cinste!

El râde.

— Dar, da, presupun că-mi place.

El face o pauză.

— Am cunoscut o fată.

Elizabeth țipă și următoarea secvență de ștergere a podelei se desfășoară repede, în timp ce Cameron îi dă versiunea cenzurată a relației sale în plină desfășurare cu Avery.

Până închide, el a parcurs tot drumul și s-a întors din nou la bazinul caracatiței. Uriașul stă în colțul de jos al bazinului, privindu-l în timp ce tentaculele sale plutesc ușor în apă.

— Bun băiat! Cuminte caracatiță! șoptește el.

Niște chei zornăie în holul de la intrare.

Tova? Este surprins de cât de fericit îl face acest sunet.

Însă pașii care urmează sunt prea grei, tropăie prea repede. După o clipă, Terry apare după colț. Cameron încearcă să-și ascundă dezamăgirea.

— Bună, puștiule!

Șeful zâmbește larg.

— E totul în regulă?

— Mda, totul e perfect.

Cameron își ridică bărbia, încercând să pară profesionist. Bine că n-a fost prins vorbind cu Elizabeth la telefon.

— Excelent. Am trecut pe aici ca să verific ce treabă faci.

Ochii lui Cameron se măresc.

— Glumeam! Am lăsat ceva în birou mai devreme.

Terry chicotește.

— E bună asta, domnule.

— Ține-o tot așa, puștiule! Voi ocoli pe partea cealaltă ca să nu murdăresc podeaua curată.

E aproape să dispară după colț, când se oprește și se întoarce.

— Ah, Cameron! Am vrut să verific acel formular. Ai reușit să-l completezi deja?

— Îî, nu încă.

Terry îl tot îndemna să completeze un formular al personalului de curățenie de ceva vreme deja.

Terry își încrucișează brațele.

— Au trecut deja două luni.

— Știu. Îmi pare rău.

— Fă o prioritate din asta! zice Terry. Știu că e mare bătaie de cap, însă l-am trecut cu vederea destul de mult timp. Regulile sunt reguli.

— O voi face în seara asta.

— Ah, și aș putea să te deranjez cu altă copie a carnetului tău de conducere? Știu că am făcut una când ai venit la bord, însă se pare că n-o mai găsesc.

Cameron își atinge ușor buzunarul de la spate. Portofelul e acolo.

— Ăă, sigur!

— Minunat, zice Terry. Las-o pe biroul meu, înainte de a pleca în seara asta, bine?

— Așa voi face, domnule.

*

Formularele nu sunt punctul forte al lui Cameron. Stând la masă în holul acvariului, cu pixul pregătit deasupra formularului de angajare șifonat, scăldat în lumina albastră provenită de la acvariu, Cameron nu se poate abține să nu-și amintească de drama din Merced Valley.

Colegiul tehnic din Merced Valley e posibil să nu fie Ivy League, însă ei îl recrutaseră de mult pe Cameron. Îi oferiseră chiar și o bursă completă. Tot ce trebuia să facă era să completeze un formular. Bani buni, în schimbul semnării unor formulare.

Cameron răsfoise programa și își alesese cursurile. Aștepta în special cu nerăbdare să studieze filosofia. Însă formularele de bursă stăteau sub forma unui teanc pe măsuța lui de cafea, adunând urme de grăsime de la blaturile de pizza și inele de umezeală de la cutiile de bere.

Mătușa Jeanne fusese furioasă. Îl acuzase că-și ratase viitorul fără motiv. Tot ce trebuia să facă era să completeze niște afurisite de formulare! I-ar fi luat douăzeci de minute. Ce e în neregulă cu tine? întrebase ea.

E o întrebare bună.

Zece minute mai târziu, formularul personalului de la acvariu e gata completat și, în timp ce așază hârtia pe biroul lui Terry, își amintește că trebuia să facă și o copie a carnetului de conducere. Fotocopiatorul prăfuit din colțul biroului lui Terry sună ca o navetă spațială care decolează, în timp ce se trezește la viață cu o serie de bâzâituri și bipuri. Cameron se servește cu o bomboană mentolată din borcănelul de pe biroul lui Terry, în timp ce așteaptă.

Când mașinăria e în cele din urmă gata, el își așază carnetul pe geam

și apasă butonul verde și mare. Care, din câte se pare, declanșează o serie de alarme piuitoare.

Hârtie blocată în sertarul C, citește Cameron pe micul ecran. Se lasă pe vine și se uită cu atenție la sertare. Sunt doar două: A și B.

Imposibil.

El deschide fiecare clapetă, sertar și ușă pe care o poate găsi, însă nu există niciun sertar C și nici vreo urmă de hârtie blocată nicăieri. Oprește toată chestia, apoi îi dă din nou drumul, de trei ori. Nu se clintește din insistența sa că există ceva blocat în acest sertar inexistent.

— Proiectat de idioți, bombăne el, luându-și carnetul de șofer de pe suprafața de sticlă și oprind de-a binelea mașinăria.

Cu o ridicare din umeri, lasă carnetul să cadă peste formularele de pe biroul lui Terry. Îl poate recupera mâine-seară.

Ziua 1 352 de captivitate

Oh, ce îmi mai place să-l țin în priză pe băiat! Te rog să mă crezi că nu vreau să-i fac rău! Dimpotrivă. Unele ființe umane au nevoie de asta pentru binele lor, pentru a fi provocate. Îți pot povesti. Creierul meu e un dispozitiv puternic, însă e împiedicat de circumstanțele în care mă aflu; iar el e la fel.

Bineînțeles, vreau să aibă un final fericit. La fel și Tova. Este, ai putea spune, ultima mea dorință.

În fine, să revenim la subiectul serii acesteia, care este formularul. Oamenii și formularele: ce mai pierdere de timp. Dacă amintirile lor n-ar fi atât de deficitare, poate că n-ar avea nevoie de atât de multe înregistrări scrise.

Însă în seara asta, trebuie să mulțumesc formularelor.

Sfoara pe care a instalat-o la bazinul meu n-a reprezentat niciun obstacol. Când a venit vremea, după ce a terminat de făcut curățenie și a plecat, am desfăcut nodul și am ridicat capacul cam în același fel în care o fac mereu. Ar trebui să mă simt insultat că mi-a subestimat abilitatea?

Drumul către biroul lui Terry a fost presărat cu ispite, însă Consecințele apar din ce în ce mai repede în prezent, așa că am abandonat orice moluscă tentantă din cale. Scoicile gigantice de Pacific arătau numai bune pentru a fi culese în seara asta. Oamenii le numesc rațe cleioase[9], însă textura lor este fermă într-un mod plăcut.

Dar în seara asta, fără rațe cleioase. Aveam planuri mai importante. Și ca să fiu cinstit, apetitul meu e cam scăzut în prezent.

Când m-am urcat pe partea laterală a biroului lui Terry, am găsit obiectul central al misiunii mele.

Un permis de conducere. Exact ca acela din Colecția mea. Indică numele complet al unei ființe umane și data de naștere.

Pe măsură ce secundele treceau și Consecințele pândeau, am cărat cardul din plastic subțire pe hol. Până să ajung la destinație, deja începusem să mă simt îngrozitor de slăbit. Cu efort, l-am vârât sub coada statuii leului-de-mare.

Călătoria mea de întoarcere a fost înceată și dificilă. De mai multe ori, în timp ce-mi târam trupul greu de-a lungul holului din ciment, m-am gândit la posibilitatea că voi pieri. Chiar atunci, chiar acolo. Să nu mai gust niciodată o scoică. Să nu-mi mai simt niciodată tentaculele lipindu-se de sticla rece, pentru a gusta acea umanitate de pe partea interioară a brațului ei, pentru a atinge, pe rând, comorile Colecției mele. Dacă aș fi murit, oare această misiune ar fi meritat?

Într-adevăr.

Tova n-a venit în seara asta. E posibil ca ea să nu vină nici mâine, însă va veni într-o zi. Sunt încrezător că nu va pleca fără să-și ia rămas-bun.

Nu va putea rezista să dea cu cârpa pe sub coada leului-de-mare. Niciodată nu poate. Știe că e singura care o face.

Și când o va face, va vedea ce i-am lăsat. Și apoi va ști.

[9] În engleză, gooey ducks.

Cecul fals

Ethan varsă whiskey Laphroaig Single Malt peste două cuburi de gheață, apoi se instalează pe mica sa canapea tocită. Înserarea se strecoară în camera de zi, lumina soarelui revărsându-se în tihnă prin fereastra din față, la fel de încet precum dispar înghițiturile de whiskey din paharul său.

Cassmore.

Acel nume de familie nu-i dăduse pace chiar de prima dată când se prezentase Cameron. Cunoaște numele de Cassmore, însă de unde? Abia când se spăla pe dinți în această dimineață, din senin, amintirea i se ivise în minte.

Un cec fals.

Era genul de chestie care se întâmpla cu o oarecare frecvență în acele vremuri, când scrierea unui cec era încă o modalitate obișnuită de a plăti cumpărăturile. Falsificai un cec, erai pus la zid. Trebuie să fi fost pe undeva prin anii 1990.

Ethan își amintește hârtiile vechi și șifonate prinse în piuneze acolo, pe tejgheaua de sub casa de marcat, când a cumpărat Shop-Way. Cecurile false de la clienți. Un avertisment. Unele dintre ele erau acolo de mulți ani, precum cel în cauză, în mod special. Cu numele Daphne Cassmore tipărit sus, în colț, deasupra câmpului cu adresa. Cecul era pentru o sumă neînsemnată. Șase dolari și ceva mărunțiș.

Ethan a dat imediat cecurile jos. Nu așa avea el de gând să-și administreze magazinul. Însă și-a notat în minte numele.

Fusese destul de simplu să facă legătura între Daphne și Cameron. Câteva clicuri pe acel website în care se putea stabili descendența unei persoane, unde își cumpărase un abonament premium cu câteva luni

în urmă, îl conduseseră la Daphne Cassmore (care mai târziu se măritase și devenise Daphne Scott), apoi la o soră vitregă: Jeanne Baker, în vârstă de șaizeci de ani, din Modesto, California. Robusta prezență online a doamnei Baker părea în mare parte datorată implicării ei în mai multe comunități de colecționari și proprietari de consignații. Ethan cunoaște genul: oameni care-și fac un hobby din cumpărarea și vânzarea unor gunoaie. Cameron se plânsese în legătură cu problema pe care o avea mătușa lui de a aduna lucruri. Se potrivea.

Ethan soarbe și ultima picătură de scotch din paharul său. E bucuros că nu mai scrie nimeni cecuri. Să vezi așa-zișii escroci agățați pe perete, rușinea făcută publică… ce cruzime! Iar cecul fals al lui Daphne Cassmore, în mod special, îl făcuse mereu să-i fie milă de cine îl scrisese. Să fii crucificat pentru o sumă insignifiantă! Ce cumpărătură amărâtă de șase dolari îi grăbise căderea în dizgrație, în ochii magazinului?

Nu putea fi o cădere teribil de lungă.

Din frânturile pe care i le-a povestit Cameron despre mama lui, totuși, acesta pare să fie cazul. Băiatul devine discret când vorbește de ea, însă Ethan a auzit destul ca să știe că a fost vorba de droguri. Îl poate oare învinui pe Cameron că nu vrea să intre în detalii? Mama lui l-a abandonat.

Camera de zi e complet întunecată acum și Ethan aproape că se împiedică de o pereche de adidași pe care și i-a scos mai devreme din picioare, când traversează camera de zi pentru a merge în bucătărie și a-și turna un alt pahar de whiskey Laphroaig. O parte din el crede că s-ar cuveni să-l pună la curent pe Cameron cu bârfa orașului, deoarece e sigur că vestea se va răspândi, acum, că Sandy Hewitt deschide gura în mijlocul raionului de produse proaspete de la Shop-Way. Mai devreme sau mai târziu, băiatul o va auzi chiar el: bârfa că mama lui e posibil să știe ceva despre dispariția unui adolescent cu treizeci de ani în urmă. E posibil să fi știut și să nu fi spus niciodată nimic. Ar putea oare imaginea ei să devină și mai pătată pentru Cameron? Evident, totul s-a întâmplat cu câțiva ani înainte de nașterea lui.

Sau nu?

Ce vârstă are Cameron? Ethan nu-și poate aminti dacă el își spusese vreodată vârsta, însă nu poate fi mai mare de douăzeci și cinci de ani, nu?

Apoi mai e chestiunea cu Tova.

Cât de bine poți cunoaște pe cineva din scanarea și băgarea în pungă a alimentelor atâția ani? Suficient de bine ca să fii sigur că ea vânează informații despre Daphne Cassmore în acest moment. Nu se va opri până când n-o va găsi pe această femeie despre care ea crede că-i poate spune lucruri de nespus. Tova n-a crezut niciodată povestea oficială referitoare la moartea lui Erik, Ethan e sigur de asta.

Și apoi ce se va întâmpla?

Ar trebui să-i spună că acest Cameron este fiul lui Daphne Cassmore. Ar trebui s-o audă de la un prieten. Cei doi sunt prieteni buni. Cum reușise băiatul să spargă cochilia Tovei e un mister pentru Ethan; el încearcă să facă asta de aproape un an. Dar, dacă mama lui Cameron a fost potențial implicată în ce i s-a întâmplat fiului ei, ce va crede ea ori de câte ori se va uita la Cameron?

E trecut de 10 seara, însă Tova Sullivan e pasăre de noapte. Adunându-și curajul, el ridică telefonul. O va invita la el la cină.

Dezavantajul alimentelor gratuite

Cameron aruncă o piersică dezgustător de viermănoasă, întreagă, cu excepția unei singure mușcături, în coșul de gunoi de la capătul pontonului. Ofertele alimentare expirate ale lui Ethan pot fi o binecuvântare și un blestem. Dar a economisit o grămadă de bani în vara asta și, în plus, a parcat gratis autorulota pe aleea lui Ethan. Îi e dator vândut, cu siguranță.

Stelele sunt risipite pe cer deasupra strâmtorii Puget Sound, iar strălucirea lor argintie se reflectă în apa întunecată de dedesubt, un model aleatoriu de lumini care-i amintește lui Cameron de pistruii cafeniu-închis de pe nasul lui Avery. Se întoarce dinspre apă și se îndreaptă spre autorulotă, unde are telefonul la încărcat. Se întreabă, și nu este prima dată, cum ar fi să parcheze aici pe mal și să se trezească văzând doar apa prin parbrizul autorulotei. Se gândise să încerce, însă Ethan îi zisese că polițistul de patrulă din Sowell Bay, un prieten de-al lui pe care-l cheamă Mike, s-ar bucura să tracteze o autorulotă dintr-una dintre parcările publice. I-ar da bietului Mike ceva de făcut în orele plictisitoare de dinainte de răsărit. Poate, într-o zi, va locui aici și va avea o casă cu vedere la apă. Poate, dacă l-ar putea pur și simplu găsi pe Simon Brinks.

Dar acesta este viitorul strălucit. În seara asta, va urca din nou dealul către locul lui de pe aleea lui Ethan, însă mai întâi intră pe aplicația bancară să vadă dacă i s-a plătit ultimul salariu. Banii au intrat. Ultima tranșă pe care trebuie să i-o restituie mătușii Jeanne integral. Îl străbate un fior în timp ce scrie transferul, adăugând un bonus la acea sumă, doar pentru că își permite asta. Îi trimite un mesaj, un emoticon inimioară, însă ea e, probabil, adormită. E trecut de ora 11.

Au mai rămas câteva sute de dolari. Ar trebui să-i economisească pe toți. Cu siguranță ar trebui. Dar parchează în fața unui magazin pe care-l știe bine, unul care vinde muzică indie. Moth Sausage obișnuia

să aibă piesele listate acolo, însă nu de aceea se află el aici. Își caută numele din curiozitate, însă nu-i apare nimic. Ei bine, nu-i ceva surprinzător. Probabil că Brad a șters chestiile referitoare la trupă. Asta e! În schimb, caută până găsește două trupe necunoscute, unele despre care știe că sunt bunicele. Ca Dead sau Phish sau ceva, în stilul lui Ethan, dar noi. O fi Cameron Cassmore un ratat și un neisprăvit, care locuiește într-o autorulotă jalnică, însă se pricepe la muzică bună. Cumpără albumele digitale ale ambelor trupe și introduce adresa de e-mail a lui Ethan pentru livrare.

E un început.

Geamurile autorulotei sunt încă întunecate când îi sună telefonul. Cameron pipăie în jurul său până când mâna lui găsește dispozitivul. Când vede numărul mătușii Jeanne pe ecran, i se strânge stomacul. Ultima dată când îl sunase în toiul nopții era de la spital, când avusese capul spart, șoldul rupt și doi polițiști în salon, încercând să-i ia o declarație referitoare la ce se întâmplase într-o încăierare de la Dell's.

— Alo? zice el, cu răsuflarea întretăiată.

Atunci când dăduse fuga la spital, era o distanță de douăzeci de minute. Acum, nu vrea să se gândească cât de lungă ar fi călătoria.

— Sunt bine, Cammy, zice ea, ghicindu-i se pare tonul neliniștit.

— Atunci de ce mă suni acum?

El se uită la ceas.

— La ora 1 dimineața?

— Te-am trezit?

— Îî, mda.

— Credeam că ești în oraș la vreun bar sau ceva.

— Nu. Dormeam tun. Am muncit pe rupte azi.

— Scuze. Voiam doar să te anunț că am primit banii. Ai trimis prea mult.

Mătușa Jeanne scoate un fluierat fals. A băut? O voce înăbușită de bărbat se aude în fundal și Cameron se întreabă dacă Wally Perkins e acolo, cu ea, în rulotă.

Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Banii în plus reprezintă dobânda.

Nu adaugă că o calculase în minte în baza ratei prime curente și că ea ar fi putut să-i primească din obligațiuni dacă banii ar fi fost investiți, lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată, însă conta?

— Noi n-am vorbit niciodată nimic despre dobândă.

Vocea ei e calmă.

— Dar ți-o datorez.

Și îți datorez mult mai mult, nu adaugă el.

— Nu-mi datorezi nimic.

Vocea ei e tulbure, cu siguranță. Precis a băut niște whiskey.

— Știi că nu m-am așteptat niciodată să mi-i restitui.

— Cu siguranță aveam de gând să ți-i restitui.

Cameron ezită, dând pătura deoparte.

— De fapt, mă gândeam că, imediat ce lămuresc lucrurile cu Simon Brinks pentru tot ce-mi datorează, am putea folosi banii pentru un avans.

— Un avans?

— Pentru tine. O casă, în oraș. Să te scot din acel parc de rulote.

— Se întâmplă să-mi placă în acest parc de rulote.

În fundal se aude o voce răgușită de bărbat.

— Ce se întâmplă?

— Wally, ți-ai dat seama că locuim într-o groapă de gunoi?

Cameron bombăne:

— N-am zis niciodată că e o groapă de gunoi!

— Nu cu atâtea cuvinte, zice mătușa Jeanne pe un ton sec. Uite, mă bucur că ești atât de plin de bani dintr-odată, încât poți cumpăra case pentru oameni care n-au nevoie de ele. De ce nu păstrezi banii și chiar să faci ceva cu viața ta?

— Ce crezi că încerc să fac? Nu-i vina mea că n-am avut noroc.

— Nu, norocul nu e niciodată vina nimănui. Însă controlezi felul în care joci.

Se aud un clipocit și un zornăit de cuburi de gheață, apoi un moment de pauză și încă unul. Încă două pahare turnate.

Cameron deschide ușa din spate a autorulotei, năvălește afară și începe să pășească în sus și în jos pe aleea lui Ethan. Sub picioarele sale goale, caldarâmul e cald încă, de la ziua fierbinte de vară.

— Am jucat cât am putut de bine. Ai fi putut să-mi spui că sunt originar din Sowell Bay.

Mătușa Jeanne pufnește.

— La ce ar fi folosit?

— Aș fi putut să-mi găsesc tatăl înainte de a face, să zicem, treizeci de ani.

— Bărbatul acela nu este tatăl tău.

— De unde ești tu atât de sigură?

— A fost sora mea, Cammy!

Vocea mătușii Jeanne este istovită acum, aproape înfrântă.

— O fi avut maică-ta multe defecte, da' proastă nu era. Dacă tatăl tău ar fi fost vreun mare om de afaceri… adică, dacă ar fi fost măcar un membru cât de cât productiv al societății sau, la naiba, măcar în viață… nu știu, Cammy. Cred că, dacă ar fi fost atât de simplu, ea nu l-ar fi lăsat să nu facă parte din viața ta.

— Ea este cea care nu a făcut parte din viața mea!

Cameron dă cu piciorul într-o tufă de bălării crescute în crăpăturile din aleea lui Ethan.

— Se pare că îi este ușor să renunțe la oameni.

— Să renunți, zice mătușa Jeanne încet, poate fi cel mai greu lucru.

Cameron își simte chipul schimonosindu-se într-o încruntare involuntară. E, practic, același lucru pe care i l-a spus și Avery când vâsleau sub ponton, dar cumva faptul de a-l auzi din partea mătușii Jeanne îl face să vrea să dea un picior în ciment.

— Uite ce e, trebuie să închid, zice el. Lucrez în tura de dimineață.

Nu-i adevărat. Nu lucrează până la amiază, însă pare genul de scuză pe care ar găsi-o o persoană responsabilă, pentru a închide telefonul în toiul nopții.

Mătușa Jeanne acoperă receptorul pentru o secundă, un alt schimb de replici cu Wally Perkins.

— Bine, Cammy. Dar mi-ar plăcea să te văd când treci prin Seattle, înainte de croaziera noastră de luna viitoare.

A noastră?

— Cu siguranță! zice Cameron.

Mă rog. Închide și trântește ușa autorulotei în urma sa, înainte de a se prăbuși înapoi pe saltea.

Nu este o întâlnire

Sâmbăta următoare, la ora 5, Tova sosește acasă la Ethan.

Nu este o întâlnire.

Sticla se simte rece pe brațul ei gol, în timp ce o ține vârâtă în scobitura cotului, la fel cum cineva ar ține cu stângăcie un bebeluș. Asta o face să creadă că e un mod mai bun de prezentare a cadoului pentru Ethan decât felul în care Barbara îi îndesase sticla, ținând-o grosolan de gât și trăncănind că era un Cabernet Franc de anul trecut, din podgoria Woodinville și că era atât de delicios, încât trebuia să-l ducă la întâlnire.

Nu este o întâlnire, insistase întruna Tova. De un milion de ori, așa cum ar spune Cameron. Nu e altceva decât o cină.

O cină scurtă. Lămurise asta când acceptase invitația, invocând nevoia de a continua să împacheteze pentru mutare. În realitate, își consumase timpul liber căutând în toată arhiva Bibliotecii Publice a districtului Snohomish, verificând orice informație despre Daphne Cassmore. Dar căutarea stagnase și Tova aflase foarte puține lucruri. Ce rău ar face o seară liberă și să ia masa cu un prieten?

Cu un prieten? Ethan e prietenul ei?

În orice caz, ar fi nepoliticos să se ducă acasă la cineva fără un dar. Tova nu este mare băutoare de vin, însă așa fac oamenii. O mică parte din ea îi este recunoscătoare lui Barb pentru insistență. Fără această sticlă, era posibil să fi comis gafa de a sosi cu mâna goală și, chiar dacă s-ar fi gândit să cumpere singură ceva, nu prea putea intra în Shop-Way să cumpere chiar de la Ethan.

Cu capul semeț, înaintează pe aleea scurtă care duce spre micul bungalow. Glezna ei e aproape vindecată acum, simțind doar o jenă

foarte mică. O hortensie crescută în exces, cu florile roz-bombon, invadează mica verandă. Tova ridică o creangă care-i stă în drum și, înainte de a se răzgândi, apasă butonul soneriei.

— Bună seara, Tova! zice Ethan, trăgându-se în spate și făcându-i semn să intre.

Vocea lui e ciudat de înceată. Ea îi înmânează sticla și el îi mulțumește, apoi se oferă să-i ia geanta, gesticulând către un cuier ușor strâmb din colț.

— Mulțumesc, însă nu e problemă să o țin lângă mine.

Tova își lipește geanta de șold, asemenea unei frunze biblice de smochin. De parcă fără geantă ar fi goală-goluță.

— Excelent, atunci, zice Ethan.

Croindu-și drum peste covorul șic, Tova nu se poate abține să nu se zgâiască la elementul care domină toată casa: întregul perete al camerei de zi e dedicat unei colecții de discuri, furnirul ieftin al rafturilor desprinzându-se de pe placa de pal. Dacă ar fi fost casa lor, Will ar fi lipit placa laminată desprinsă. Tova rezistă tentației de a o îndepărta, la fel cum o coajă pe jumătate desprinsă de pe o rană e mai bine să fie îndepărtată pentru a nu se agăța de ceva.

Să intri în casa cuiva e întotdeauna un act intim. Se uită în jur după fotografii, însă nu vede niciuna. În schimb, pereții sunt decorați cu postere frumos înrămate de la concerte: Grateful Dead, Hendrix, Rolling Stones. Stilul s-ar potrivi camerei unui adolescent, cu toate astea, cumva, pare să i se potrivească perfect lui Ethan.

Îl urmează într-o mică bucătărie surprinzător de ordonată care miroase a ciuperci înăbușite, în timp ce fac conversație. Tova n-a fost niciodată interesată de conversație și se poticnește acum. Când Ethan îi întinde un pahar plin cu deliciosul Cabernet Franc al lui Barb, ea îl acceptă cu recunoștință.

— Noroc, iubire, zice el.

— Noroc, repetă Tova, ciocnind paharul lui.

După câteva clipe și alte câteva înghițituri, ea ridică o pereche de ochelari de soare de pe blatul mesei și îi recunoaște ca aparținându-i lui Cameron.

— A fost amabil din partea ta să-l primești în casă.

Ethan toarnă puțin vin roșu în tigaia care sfârâie drept răspuns, degajând un enorm jet de aburi.

— Ca să-ți spun adevărul, e plăcut să ai puțină companie.

Tova încuviințează. Știe la ce se referă. Fusese plăcut să-l aibă pe Cameron la acvariu.

— Da, așa zic și eu.

— Știi, provin dintr-o familie de paisprezece persoane. Unsprezece frați și surori. Când eram puști, mereu m-am imaginat, ca adult, trăind într-o casă aglomerată.

Tova își dă voie să zâmbească.

— Credeam că irlandezii erau renumiți pentru familiile numeroase.

— Păi, noi, scoțienii, nu ne putem abține.

El schițează un zâmbet, deșertând sos de ciuperci pe doi piepți de pui dolofani, unul pe fiecare farfurie. Spre uimirea ei, Tovei îi lasă gura apă. Cât a trecut de când i-a pregătit cineva o masă delicioasă?

Își savurează amândoi ultimele îmbucături, când o ușă de plasă se trântește. O clipă mai târziu, Cameron năvălește în cameră, cu chipul întunecat. Încruntarea îi dispare pentru puțin timp, înlocuită de o expresie de nedumerire, în momentul în care o vede pe Tova acolo, cu Ethan, la masa din bucătărie.

După o clipă, încruntarea îi reapare, deși este îndreptată exclusiv spre Ethan.

— Hei, frate! Pot vorbi o secundă cu tine?

Sună de parcă are dinții încleștați.

— Bineînțeles, zice Ethan.

— Eram la magazinul cu articole pentru paddleboarding și Tanner, puștiul ăla care lucrează la magazinul tău, a venit cu prietenii lui. Știi ce s-a întâmplat să spună? întreabă pe un ton rece Cameron. Au zis că tu vorbeai despre…

— În regulă!

Ethan face un salt de la locul lui. Îi aruncă lui Cameron o privire insistentă în timp ce-l conduce spre camera de zi. Peste umăr, se scuză și insistă ca Tova să continue să-și savureze cina, sau ce a mai rămas din ea, în fine, și că va lipsi doar un minut scurt. Amândoi dispar în casa mică, probabil în vreun dormitor din spate, departe din raza auditivă.

Ce ar putea fi în neregulă cu băiatul? O umbră de vinovăție nu-i dă pace. Poate ar fi știut dacă n-ar fi lipsit de la ultimele lor ședințe de curățenie.

„Scurtul minut“ se prelungește. Tova decide că tot ce poate face e să înceapă să curețe dezordinea din urma gătitului. E ceva de făcut. Și ce dezastru e această bucătărie! Simțindu-și capul ceva mai amețit decât de obicei, din cauza vinului, ea caută un burete și plescăie din limbă în momentul în care nu reușește să găsească niciunul în vecinătatea chiuvetei de bucătărie. Cu ce-și spală Ethan vasele? Nu e niciun burete sau vreo cârpă de vase nicăieri la vedere.

Sertarul de lângă chiuvetă pare să fie un loc logic unde să caute. Însă se pare că e un sertar de mărunțișuri. Îl deschide pe următorul, care, de asemenea, e plin cu o groază de hârtii, scule, ciudățenii. Tova scoate un oftat. De ce trebuie bărbații să facă asta? Dacă ar fi fost după Will, fiecare comodă din casa lor ar fi avut statutul de sertar de mărunțișuri. Scoate un chicotit slab, gândindu-se la Marcellus și la colecția lui de ciudățenii, ascunse sub pietrișul din bârlogul său. Din câte se pare, această tendință a bărbaților de a aduna gunoaie nefolositoare transcende speciile.

Sub chiuvetă ar trebui să fie ceva care poate fi folosit la vase, însă, când Tova deschide dulapul, e întâmpinată de cutii de cereale și

teancuri de recipiente cu orez instant pentru cuptorul cu microunde. Gura îi rămâne deschisă de uimire.

Cine își ține cămara sub chiuvetă?

Adrenalina îi năvălește în cap, amețind-o. Sunt multe lucruri pe care le-ar putea face aici. Să reorganizeze întreaga bucătărie. Să șteargă interiorul dulapurilor și sertarelor. Oare Ethan are idee câtă nevoie are de cineva ca ea?

Închide ochii, apoi inspiră și expiră adânc. Pentru moment, ar trebui să se concentreze pe vase.

Inspectând din nou dulapul de sub chiuvetă, zărește o cârpă. La o inspecție mai amănunțită, e un tricou vechi, alb, cu un imprimeu șters. În mod evident, o cârpă. Perfectă pentru curățat.

După ce și ultimul vas a fost așezat pe suportul pentru uscare, ea folosește tricoul pentru a șterge blaturile, trecându-l peste o pată de Cabernet Franc care se vărsase pe blat din cauza turnatului haotic al lui Ethan. Vinul se infiltrează în bumbacul îmbibat, pata pălind într-o nuanță de violet estompat atunci când clătește și stoarce cârpa în chiuvetă. Se simte din ce în ce mai mândră în timp ce inspectează bucătăria curată lună și, exact la ținc, se aud voci din cealaltă cameră. Băieții se întorc. Poate au lămurit lucrurile.

Cameron nu mai dă ochii cu ea și se strecoară pe ușa din spate. Câteva clipe mai târziu, motorul smiorcăit al autorulotei se trezește la viață.

— Tova, iubire! zice Ethan.

Vocea lui e încordată.

— Ești în regulă? îndrăznește Tova, făcând un pas spre el.

— Ar trebui să-ți spun ceva.

El se mișcă de pe un picior pe altul. Se pare că nici măcar n-a observat că Tova a făcut curățenie în toată bucătăria.

— Ei bine, ce este? insistă Tova, dar apoi se întreabă dacă ar trebui s-o facă.

Deodată, nu vrea nimic altceva decât să fie acasă, pe canapeaua ei. Uitându-se la știrile de seară. Privind cum Craig Moreno se tachinează ordonat și previzibil cu Carla Ketchum și cu fata de la meteo, Joan Jennison. Ea așază cârpa/tricoul mototolit pe blat și își împreunează mâinile.

Privirea lui Ethan rămâne fixată pe ghemul de pe blat. Ochii i se măresc.

— Ce nai…?

Traversează bucătăria și ia cârpa pătată de vin. Culoarea i se scurge din obrajii roșcovani.

Tova își îndreaptă nervoasă spatele.

— Ce ai făcut?

— Am spălat vasele.

Tova își așază mâinile în șolduri.

— Am făcut curat în bucătărie, am spălat vasele, am șters blaturile. Era cât pe ce să încep să aranjez dezordinea de sub chiuveta ta, însă…

— Of!

Vocea lui Ethan este răgușită. Trântește cârpa-tricou pe masă și se lasă în jos pe unul dintre scaune, luându-și capul uriaș în mâini. Vocea lui este înăbușită în momentul în care zice:

— Grateful Dead, Memorial Stadium. 25 mai 1995.

— Ce înseamnă asta?

El ridică privirea, ochii scânteindu-i.

— Ultimul lor concert în Seattle. Unul dintre ultimele concerte ale lui Jerry Garcia din istorie.

— Eu nu… păi…

Tovei i se învârte capul. Jerry Garcia fusese vocalistul trupei Grateful

Dead și murise în 1995, de asta e sigură. Creatorii de rebusuri folosesc din când în când o versiune a acestui lucru ca indiciu și mereu o frapează ca fiind ceva cam neinspirat pentru o referire la cultura pop.

— Tricoul. Era de la acel concert. E un exemplar rar.

Ethan oftează lung în timp ce se ridică.

— Dar era sub chiuvetă.

Ethan ridică un braț spre dulap.

— Corect. Era în acel șifonier.

— Ăla nu-i un șifonier. E un dulap.

— Amândouă chestiile sunt compartimente cu uși! Care-i diferența?

Tova își încrucișează brațele.

— Păi, majoritatea oamenilor își țin produsele de curățat sub chiuvetă.

— Cui îi pasă ce face majoritatea oamenilor?

El se prinde cu degetele de rădăcina nasului.

— Pete de vin roșu. Ies, nu?

— Poate se vor decolora, zice Tova. Cu înălbitor nediluat.

— Dar asta va…

— Da, recunoaște ea. Va decolora și orice altceva.

Ethan nu mai spune nimic, însă se ridică cu dificultate, se duce la masă și toarnă restul de Cabernet Franc în paharul său, apoi îl dă pe gât dintr-o înghițitură. Tova privește, cu maxilarul deodată încleștat, cu picioarele cumva înrădăcinate în pământ. Cine lasă un articol de îmbrăcăminte prețios într-un dulap de bucătărie? Și unul într-o stare atât de groaznică, atât de cumplit de decolorat și uzat.

Nu, nu cumplit de uzat. Foarte iubit.

— Îmi pare rău, Ethan!

El își îndreaptă umerii.

— Da. Este în regulă, iubire.

— O să plec acum, zice Tova, tremurând. Mulțumesc pentru cină!

— Te rog, așteaptă! Am ceva important să-ți spun. Motivul pentru care te-am invitat în seara asta, de fapt…

Însă Tova e deja la jumătatea casei, ținându-și geanta lipită de șold. Ușa de la intrare se închide încet în urma ei.

Un exemplar rar

Tova n-a fost niciodată interesată de muzica rock, cel puțin nu de genul modern. Ca fată, bineînțeles, i-au plăcut Chuck Berry și Little Richard. Și Elvis Presley, Regele însuși. Când erau proaspăt căsătoriți, Will obișnuia să o ducă la dans la salonul din centru sâmbătă seara, unde dansau jitterbug până când li se umflau picioarele. Dar muzica pe care adolescentul Erik obișnuia să o asculte tare la casetofonul din dormitor? Acela era zgomot, pur și simplu.

Amestecul de chitară și tobe care se aude din boxa laptopului lui Janice Kim este ceva între. Tova nu poate înțelege prea multe din ce zice vocalistul, însă vocea lui e plăcută. Muzica sună ca și cum rătăcește, șerpuiește. Nu e neplăcută.

— Stai așa, lasă-mă să dau volumul mai încet, zice Janice, bătând în tastatură. Nu-i așa că detești când website-urile au muzică integrată care pornește automat?

— Oh, da! zice Tova, deși nu știe sigur ce înseamnă asta.

În cealaltă parte a camerei, pe puful său de pluș, Rolo își ridică capul. Cățelușul cască, se ridică și își scutură zdravăn trupul, înainte de a pleca tropăind. Janice îl ia în poală, iar Tova întinde o mână și îi mângâie capul mătăsos.

— Ah, iată! Ăsta e cel pe care-l cauți, nu?

Janice mărește fotografia cu un bărbat costeliv care ține un tricou alb decolorat, identic cu cel pe care Tova îl distrusese seara trecută acasă la Ethan. Până să ajungă acasă, Ethan îi lăsase deja un mesaj pe robot, insistând să nu-și facă griji în legătură cu tricoul. În această dimineață, el i-a trimis un mesaj pe telefonul mobil, scuzându-se pentru întorsătura urâtă pe care o luase seara trecută și rugând-o să-l sune. Ea se gândise să sune, însă nu știuse cum să răspundă la mesaj și, în orice

caz, părea mai important să ia legătura cu Janice și să-i ceară ajutorul.

Tricoul era iubit. Tova trebuie să facă lucrurile bine.

— Da, ăsta e.

Ea privește în timp ce Janice face clic pe alte câteva fotografii cu tricoul, din față și din spate, așezat pe o masă de lemn.

— Nu sunt familiarizată cu acest site de licitații, zice Janice, mijind ochii la ecran. Însă este criptat în condiții de siguranță, așa că presupun că este autentic?

— Da.

Tova o aprobă. Din fericire, Janice i-a pus puține întrebări Tovei despre motivul pentru care încearcă să achiziționeze tricoul-suvenir de la un concert Grateful Dead din 1995. Se pare că restul Tricotezelor au mers în vârful degetelor în jurul ei de când și-a anunțat intenția de a se muta în Charter Village.

— Bine, deci aici îți treci numărul cardului de credit.

Janice dă clic pe alt ecran. Fruntea i se încruntă în timp ce noua pagină se încarcă.

— Nu, nu poate fi în regulă.

— Ce este?

— Zice că tricoul ăsta costă 200 de dolari.

Rolo latră scurt, aparent împărtășind șocul lui Janice.

— Înțeleg.

Tova își înghite o exclamație înainte de a continua nonșalant:

— Da, bine. E un exemplar rar.

Janice strânge din ochi.

— De când colecționezi suvenire de la concerte? Ce pui la cale, Tova?

— Nimic.

Tova flutură din mână.

— Fac pur și simplu ceea ce trebuie.

Ea bagă mâna în geantă și caută prin portofel până când găsește sigurul ei card de credit, pe care-l folosește doar când nu poate plăti cu bani gheață.

— Pentru tipul care-l vinde, faci ceea ce trebuie, asta-i sigur, bombăne Janice, luând cardul de credit al Tovei și introducând cifrele.

Înainte de a da clic pe butonul verde CUMPĂRĂ ACUM, îi aruncă Tovei o ultimă privire sceptică.

— Ești sigură?

— Da. Fă-o!

Tova nu știe de ce inima îi bate atât de repede. E doar o înlocuire a unui articol vestimentar pe care l-a distrus și 200 de dolari abia dacă se observă în contul ei bancar.

Un mic cerc în centrul ecranului laptopului se învârte câteva secunde, apoi Janice zice: „Bine, gata“, în timp ce apare un ecran pe care scrie „mulțumesc“.

— Voi tipări chitanța când ajunge în e-mailul meu. Se pare că va fi livrat în două–trei săptămâni.

— Trei săptămâni!

Tova scutură din cap.

— Nu, nu pot aștepta trei săptămâni.

— Nu poți aștepta trei săptămâni? Pentru acest tricou vechi și murdar?

— Nu.

Tova își încleștează maxilarul. Încă un motiv pentru care isteria

cumpărăturilor pe internet este o prostie. Cine vrea să aștepte trei săptămâni pentru ce cumpără?

— Păi, zice că-l poți ridica singură.

Cuvinte și grafice apar în fugă pe ecran în timp ce Janice derulează. Se uită bănuitoare la Tova.

— Depozitul lor e în Tukwila.

Tukwila e la sud de Seattle, lângă aeroport. Îi va lua trei ore de mers cu mașina din Sowell Bay, cel puțin. Poate mai mult, având în vedere traficul din centrul Seattle-ului.

— Prefer să fac asta. Poți schimba?

Gura lui Janice rămâne deschisă.

— Serios?

— Serios, repetă Tova.

— Bine.

Sceptică, Janice mai face niște clicuri pe alte butoane. Câteva clipe mai târziu, imprimanta ei se trezește la viață și apare o pagină tipărită. Îl așază pe Rolo pe podea, înainte de a merge să aducă pagina și a i-o înmâna Tovei. Este o hartă mică și pixelată cu adresa din Tukwila.

— Foarte bine. Mulțumesc pentru ajutor! zice Tova cu o încuviințare fermă din cap, împăturind pagina și vârându-și-o în geantă.

— Ai de gând să conduci tot drumul până acolo?

— Presupun că da.

— Când ai condus ultima dată prin Seattle? Și pe autostradă, Tova?

Ea nu răspunde; fusese atunci când Will făcea una dintre ultimele runde de tratament. Văzuse un specialist de la Universitatea din Washington. Medicamentul experimental nu l-a ajutat mult pe Will, din nefericire, însă trebuiau să încerce, bineînțeles.

— Voi merge cu tine, zice Janice. Îl iau și pe Peter. Poate conduce el. Lasă-mă să mă uit în calendar, vom alege o zi și…

— Nu, mulțumesc, o întrerupe Tova. Pot merge singură. Aș dori să o fac astăzi.

Janice își încrucișează brațele.

— Ei bine, sunt sigură că știi ce faci. Ai grijă! Ia-ți mobilul cu tine!

Mașinile oprite stau aglomerate pe autostrada interstatală ca heringii într-o cutie de conservă. Stopurile scânteiază roșii și roz prin parbrizul ud, în timp ce ștergătoarele îndepărtează burnița, oarecum neobișnuită în timpul verii, când de obicei e cald și uscat. Firește că va începe să plouă la prima călătorie a Tovei pe autostradă din ultimii doi ani.

Hatchbackul înaintează. Toți de pe banda din mijloc pe care se află Tova par să schimbe pe banda din dreapta. Poate ceva blochează banda din stânga. E pe cale să apese semnalizatorul, în momentul în care mobilul sună de la locul său din suportul pentru pahare.

Tova apasă pe ecran.

— Alo?

Nu se întâmplă nimic. Janice îi arătase cum să pună telefonul pe difuzor, însă acum nu-și poate aminti care dintre micile simboluri rotunde face asta. Încearcă altul și zice din nou, mai tare:

— Alo?

— Doamnă Sullivan?

Vocea unui bărbat se aude behăind tare din dispozitiv.

— Da, zice Tova. Eu sunt.

— Bună ziua, Patrick la telefon. Mă ocup de înregistrarea rezidenților în Charter Village. Ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc.

Tova aruncă o ultimă privire piezișă în oglinda retrovizoare și își ține respirația în timp ce mută mașina pe banda din dreapta. Expiră, întrebându-se dacă Patrick o poate auzi la celălalt capăt al liniei.

— Bun. Vă sun pentru a mă asigura dacă e în regulă să procesăm plata finală.

— Înțeleg, zice Tova.

— N-am primit încă formularul dumneavoastră de autorizare. Poate s-a pierdut prin poștă?

— Păi, da, cunoașteți serviciile poștale din ziua de azi.

Acum toate mașinile care au trecut pe dreapta se străduiesc să-și croiască drum în stânga. De ce nu se poate hotărî toată lumea? Mașinile îi amintesc Tovei de un banc de pești iresponsabili care se feresc de atacul unui prădător, mișcându-se la unison, fără a realiza că fug de rechinul dintr-o parte doar pentru a fi devorați de foca din cealaltă parte.

Patrick își drege glasul.

— Deci sun pentru că ne trebuie acea plată finală pentru a vă confirma data mutării care este… stați o clipă, dați-mi voie să verific… ah, săptămâna viitoare.

Tova apasă pedala de frână puțin mai tare decât intenționase.

— Da, cred că e corect.

— Nu-i de mirare că șeful meu a marcat asta. Ei bine, date fiind circumstanțele, pot primi autorizarea verbală pentru a face ordinul de plată. Este în regulă?

Tova ocolește o camionetă, înapoi pe cealaltă bandă care acum înaintează într-un ritm bun, în timp ce prima bandă rămâne pe loc. Cât de ciudate pot fi lucrurile! Fiecare mică decizie în legătură cu banda aleasă determină exact cum ajungi și când. Când Will era în viață, obișnuia să o însoțească pe Tova la cumpărături uneori și alegea

mereu coada care înainta mai încet către casă. Obișnuiau să glumească că avea fler pentru asta.

Ea și Will merseseră la magazinul alimentar în după-amiaza în care murise Erik. Tova își amintește că a cumpărat o cutie din acele prăjituri umplute cu cremă care-i plăceau mereu lui Erik. Oare Will alesese coada înceată în acea zi? Dacă ar fi ales-o pe cea mai rapidă, ar fi sosit oare acasă la timp pentru a-l vedea pe Erik înainte de a pleca la slujba sa de la pontonul pentru feriboturi? L-ar fi prins sustrăgând bere din frigider? I-ar fi spus că se vedea cu o fată? I-ar fi spus Tovei că numele ei era Daphne și că de-abia aștepta să o aducă acasă la cină?

Oare oricare dintre aceste lucruri ar fi schimbat ceva?

— Alo? Doamnă Sullivan? Mai sunteți acolo?

— Da.

Tova clipește spre telefonul aflat în suportul de pahare.

— Sunt aici.

— Sunteți în regulă?

E o notă de îngrijorare în vocea lui Patrick. Tova și-l imaginează mișcându-se deasupra unui telefon la una dintre mesele din interiorul biroului cu pereți de sticlă, pe lângă care trecuse în timpul turului prin Charter Village.

— Dați-i drumul! zice ea. Procesați-o!

Nici măcar o felicitare

Cameron a șters deja cu mopul jumătate din săli, în momentul în care o Tova tulburată intră grăbită pe ușa de la intrare, aproape o oră mai târziu.

— Îmi pare rău că am întârziat, zice ea.

— Nu-ți face griji. Am stabilit că mă pot descurca singur.

El zâmbește, însă nu adaugă că fusese dezamăgit, din nou, atunci când ea nu apăruse. Că, așa ciudată cum e ea, el aștepta cu nerăbdare serile petrecute împreună. Iar astăzi a fost cam singur. Abia dacă a schimbat două vorbe cu Ethan de la cearta lor. Toată mizeria aia pe care se pare că Ethan a răspândit-o prin oraș… nici măcar n-are sens. Ceva în legătură cu un cec fals. De acum o mie de ani. De parcă are nevoie să i se aducă aminte că maică-sa a fost o ratată.

Tova îl aprobă tacit, apoi se apleacă conspirativ.

— Nu voi verifica coșurile de gunoi de data asta. Am încredere în tine.

Cameron scoate o exclamație, mimând șocul.

— Ai încredere în mine că pot să așez pungile de gunoi! Uau, am reușit!

El râde și Tova i se alătură.

— Deci unde ai fost, apropo?

— Păi, a fost o adevărată aventură.

Tova ia o cârpă și începe să șteargă geamul frontal al bazinului peștilor-soare, în timp ce relatează o poveste aproape incredibilă

despre un suvenir al trupei Grateful Dead, o licitație online și un tip de la un depozit din Tukwila care aproape că nu voia să-i înmâneze achiziția, deoarece ea nu putuse confirma adresa de e-mail a prietenei ei, pe care o folosise pentru că ea n-are o adresă de e-mail proprie. Șterge o amprentă de pe geam în timp ce vorbește. Obrajii i s-au îmbujorat într-un mod care nu-i este caracteristic.

— Dumnezeule! zice ea cu un mic hohot de râs. Uită-te la mine, trăncănesc întruna.

— E în regulă. E o poveste grozavă, zice Cameron, chicotind. Și aș putea să te ajut să-ți creezi o adresă de e-mail, dacă vrei. Nu-ți iau bani pentru asta.

— N-am calculator.

— Nici eu. E-mailul meu e pe telefon.

— Pe telefon, zice ea cu o fluturare dezinteresată a cârpei. Tinerii și telefoanele lor.

— Păi, dacă ai un telefon, îți va fi mai ușor să păstrezi legătura atunci când te vei muta.

La asta, chipul Tovei devine imobil. Oare nu trebuia să aducă asta în discuție? Oare plecarea ei e un mare secret? Dar cum ar putea? Ethan pomenise cu dezinvoltură de asta de câteva ori. E o sursă de nemulțumire pentru el, faptul că feblețea lui se mută mai în nord.

— Un smartphone. Poate.

Ea zâmbește.

— Îmi pare rău că n-am avut ocazia să ne salutăm acasă la Ethan seara trecută.

E ca și cum ea i-ar citi gândurile.

— Ethan a fost superentuziasmat de întâlnire. Cum a mers?

Tova își îndreaptă spatele.

— Nu a fost o întâlnire.

— Bine. Cina… voastră.

Tova își împăturește cârpa și o vâră în buzunarul de la spate, apoi se sprijină de cărucior.

— Știi, eu și Will am fost căsătoriți patruzeci și șapte de ani. Nu mă pot întâlni cu nimeni.

— De ce nu?

Ea oftează, ca și cum răspunsul nu poate fi explicat. Fac curățenie împreună în tăcere un răstimp, înconjurând holul curb, oprindu-se în fața statuii leului-de-mare. Cameron se preocupă să șteargă minuțios cu mopul, ajungând în toate colțurile alcovului, pe sub bănci și în spatele coșului de gunoi.

Tova lustruiește capul chel al statuii cu cârpa ei.

— Asigură-te că ajungi și sub coada lui, dragule!

— Sub ce?

— Sub coada statuii. Uite, îți voi arăta eu.

Ea ia cârpa de praf și începe să o plimbe pe sub coada lustruită din alamă. Cameron rezistă impulsului de a da ochii peste cap. Cum ar putea acel loc să se murdărească?

— Știu, știu. Există un mod corect de a face lucrurile, bombăne Cameron, însă Tova nu ascultă.

Se uită cu atenție la ceva aflat între mica deschizătură dintre statuie și podea.

Se ridică, încetișor, fără să-și ia ochii de la chestia pe care o ține în mână. Un card de credit? După expresia chipului ei, se așteaptă ca ea să spună Doamne, Dumnezeule! sau Oh, Doamne!, însă un lung răstimp ea nu zice nimic.

— Acesta e carnetul tău de conducere? șoptește ea în cele din urmă, ținând cardul ridicat.

Este, într-adevăr, permisul lui. Intenționase să-l ia din cămăruța lui,

unde Terry zisese că i-l va lăsa, la plecare în seara asta. Cum ajunsese până aici?

— Mda, într-adevăr.

El întinde o mână ca să-l ia, însă ea îl strânge cu fermitate, studiindu-l îndeaproape.

— Cameron, zice ea rar. Știu că ești aici în Sowell Bay în căutarea tatălui tău. Și știu că nu ai o relație cu mama ta. Dar care e numele ei?

El se încruntă.

— De ce?

Tova așteaptă cu răbdare.

— Numele ei e Daphne.

— Daphne Cassmore?

— Îî, da.

Ce se întâmplă? El întinde din nou mâna după permis și, de data asta, Tova îl lasă să-l ia. Chipul ei e livid și la fel de palid ca lumina lunii care se strecoară prin luminator.

— Ea se vedea cu el, zice Tova încet. Mama ta este fata.

*

Să audă povestea dispariției lui Erik chiar de la Tova, în loc de Ethan, este ceva diferit. Ei stau așezați pe băncile din alcov, față în față, peste spatele neted al leului-de-mare. Cu o voce tăcută și egală, Tova îi povestește lui Cameron cum fiul ei, în vara de după ultimul an de liceu, s-a dus la muncă la pontonul de feriboturi, într-o seară de iulie și nu s-a mai întors niciodată acasă. Despre barca aceea căreia nimeni

nu îi observase lipsa. Despre funia tăiată de la ancoră.

— N-am crezut-o niciodată.

Tova scutură din cap.

— N-am crezut niciodată că s-a sinucis. Când am aflat că era posibil ca Erik să se fi văzut cu o fată, o fată pe care prietenii lui nu prea o cunoșteau…

— Stai. Fata asta. De unde știi că era mama?

Tova șterge o pată neagră de pe bancă. Probabil o urmă de la pantoful cuiva.

— De la un fost coleg de clasă. O amintire de mult uitată.

— Și poliția n-a vorbit niciodată cu acest coleg de clasă?

Tova plescăie din limbă.

— Adam nu era un prieten apropiat și ancheta a fost amănunțită la început. Însă fără niciun martor ocular și nicio pistă… ei bine, au vrut să închidă cazul, presupun.

— Crezi că mama ar fi putut avea ceva de-a face cu…

Cameron slobozește un fluierat încet.

Tova ridică privirea, cu chipul impenetrabil.

— Nu știu. Însă ea se vedea cu el, se pare. E posibil să fi fost cu el în acea seară. Ar putea să-mi spună…

Vocea ei scade în intensitate, apoi înghite înainte de a adăuga:

— Știi cum aș putea-o contacta?

El scutură din cap.

— N-am mai văzut-o de când aveam nouă ani.

— N-ai mai avut nicio veste de la ea? Nu ți-a trimis nici măcar o

felicitare de ziua ta?

Cuvintele se răsucesc ca un cuțit în măruntaiele lui. De câte ori nu s-a gândit el la același lucru în sinea lui? Mătușa Jeanne a insistat mereu că maică-sa îl iubea. Că a plecat pentru că așa era cel mai bine pentru el. Că, poate, într-o zi își va învinge demonii și va fi pregătită pentru o relație. Însă ce demoni sunt atât de puternici, încât împiedică pe cineva să cumpere o felicitare de 99 de cenți și să lipească un timbru pe ea? Cât de des nu s-a convins el că ea este, de fapt, moartă, fiindcă asta îl doare mai puțin, decât să creadă că nu i-a păsat deloc de el?

— Nu. Nici măcar o felicitare.

El se ridică și iese din alcov. Ochii îi ard, grei și umezi, și el nu vrea ca ea să vadă asta. O clipire zdravănă sau două vor trimite lacrimile la plimbare.

Dacă ar fi atât de simplu, nu l-ar fi lăsat să nu facă parte din viața ta. Cuvintele mătușii Jeanne îi străpung țeasta. O fi avut maică-ta multe defecte, da' proastă nu era. Dacă tatăl său era mort… murise în vreun accident când amândoi aveau optsprezece ani… ei bine, acesta ar fi un motiv destul de solid să nu-l fi adus niciodată în viața lui Cameron. El își închide ochii strâns. Ar putea fi posibil? Asta ar însemna că Tova este… Nu, nu poate fi. E atât de mică și atât de ciudată. Nimeni din familia lui nu e mic sau ciudat. Și ar însemna că maică-sa a fost mai puțin îngrozitoare, nu o victimă, dar poate o martiră, mai degrabă decât o agresoare a propriei lui suferințe. Chestia asta nu se leagă absolut deloc, așa că el își alungă ideea din minte.

Tova vine lângă el în fața marelui bazin din mijloc. Ei urmăresc un banc de pești-cod trecând, propulsați de curentul fals al bazinului. Dacă așteaptă patru minute, Cameron știe, ei se vor întoarce. Ce viață, acele tururi nesfârșite.

— Îmi pare rău! zice Tova.

Ea își așază o mână pe umărul său. Nu mângâie și nici nu strânge, doar o așază acolo, ca și cum acel contact e posibil să îndepărteze o parte din durerea lui. E genul de atingere care este atât de caldă, încât e aproape maternă… Nu, el îndepărtează acel gând. Ea e doar drăguță, pentru că Tova e extraordinar de drăguță, în ciuda cochiliei ei de indiferență pe care o afișează la început. El se uită în jos la ea,

frapat de cât de dură este această femeie micuță, de câtă suferință a îndurat silueta ei de 40 de kilograme. Și acum ea absoarbe ceva și din suferința lui.

Cât de mult poate o persoană să îndure?

În bazin, un rechin-taur mare și cenușiu se apropie, nasul său teșit descriind arcuri lente de-a lungul nisipului, de parcă ar căuta ceva.

— Și mie îmi pare rău pentru Erik. Îmi pare rău că într-un fel mama ar putea fi implicată, zice Cameron.

— Nu e vina ta, dragule. Dar îți mulțumesc!

Ochiul ca o mărgică al rechinului îi observă și se oprește o secundă, înainte de a trece mai departe.

Gura Tovei se curbează într-un zâmbet forțat.

— Ar trebui să ne ocupăm de podele, presupun.

Luminile lui Ethan sunt stinse când Cameron ajunge acasă de la lucru, stricându-i planurile de a calma lucrurile. Se pare că aiurelile neinteligibile ale lui Ethan au avut ceva la bază, la urma urmelor. Și înăuntrul său, cumva, Cameron suspectează cu tărie că e mai mult decât o bârfă. Mama lui a fost implicată în cea mai mare tragedie a acestui oraș.

El continuă să aștepte ca această informație să-l facă trist sau furios, așa cum ar trebui, însă, oricât ar încerca, se pare că nu poate face acele emoții să apară. Ce contează, oricum? Să vină bârfele. Bârfele localnicilor despre Daphne Cassmore nu-l pot răni pe Cameron. Nu dă doi bani pe Daphne Cassmore.

Cotrobăie prin minifrigiderul autorulotei până găsește una dintre acele tăvi de plastic cu biscuiți sărați, brânză și mezeluri. Ethan a adus o grămadă acasă de la magazin, săptămâna trecută și a insistat să ia și Cameron câteva. Au expirat, așa că magazinul nu le poate vinde, însă chestia asta e atât de procesată încât, practic, nu se poate strica.

Cameron dă plasticul deoparte și mirosul condimentat se degajă din grămăjoara de salam din compartimentul său pătrat. El așază grămăjoara de salam pe un biscuit și e pe cale să ia o îmbucătură în momentul în care îi țârâie telefonul.

Mesaj de la Avery. Ești treaz?

Tocmai m-am întors acasă de la lucru. Apoi tastează o întreagă explicație despre încurcătura cu maică-sa, Tova și Erik. Întregul ecran e plin de cuvinte în momentul în care se răzgândește și șterge caracterele. E prea mult pentru un mesaj.

Avery îi răspunde: Vâslești săptămâna asta? Miercuri după-amiază? Nu lucrezi miercurea, nu?

Cameron zâmbește în cabina întunecată a autorulotei. Tastează: La ce oră?

Patru? Ne vedem la magazin. Pot scăpa ceva mai devreme.

Cel puțin, n-a sugerat în zorii zilei. La 4 după-amiaza, poate. Îi trimite un emoticon cu degetul mare în sus.

Adu un schimb de haine de data asta. Sau… nu aduce. Avery adaugă un emoticon cu o față care face cu ochiul.

Ceva cald, asemănător satisfacției, îl străbate pe Cameron în timp ce se strecoară în pat.

Și dacă

S-a întâmplat acum aproape trei ani, în după-amiaza când Tricotezele au aflat că nepoata adolescentă a lui Mary Ann Minetti, Tatum, rămăsese însărcinată. Însă amintirea revine cu putere în conștiința Tovei de parcă ar fi fost ieri.

Restul Tricotezelor au fost de-a dreptul scandalizate de veste. Însă Tova, spre rușinea ei, a simțit doar invidie.

Optsprezece ani. Tatum avea optsprezece ani și, evident, se confrunta cu o alegere dificilă. Tricotezele au dezbătut dilema ei specială, însă pentru Tova a fost doar: și dacă.

Și dacă Erik ar fi fost în locul lui Tatum? În cealaltă parte a schimbului de material genetic, bineînțeles, însă și dacă ar fi devenit tată la optsprezece ani, înainte ca viața să-i fie întreruptă? Tova ar avea un nepot. Ce dar ar fi fost acesta!

Tatum a decis să păstreze copilul. Laura, mama lui Tatum și fiica lui Mary Ann, a ajutat-o cu creșterea copilului, a acestui nepot neașteptat, și viața a continuat fără probleme, din câte își putea Tova da seama. Sigur, nu se întâmpla mereu așa. Familia lui Mary Ann avea posibilitatea de a o ajuta cu copilul și Tatum a vrut să-l păstreze, iar tatăl copilului e de ajutor și implicat, din câte își dă seama Tova. Un deznodământ ideal, într-adevăr. Însă cum rămâne cu alte deznodăminte în situații similare? Posibilitățile sunt nenumărate.

Data de naștere de pe carnetul de conducere al lui Cameron i-a rămas întipărită în minte. S-a născut în luna februarie următoare.

Iar mama lui, oricine a fost ea, îl căuta pe Erik, aparent.

Și dacă tatăl pe care Cameron îl caută nu este tatăl său? Mintea ei scormonește prin tot ce-și poate aminti din conversațiile ei cu băiatul,

orice e posibil să fi spus despre bărbatul pe care-l caută. Un dezvoltator imobiliar, cel care deține acele panouri. A zis ceva despre un inel și o fotografie, însă Tova nu-și poate aminti de alte detalii. Nimic din comentariile lui Cameron n-a făcut-o să se gândească vreodată la Erik. Și, oricare ar fi situația, Cameron e convins că l-a găsit pe omul potrivit. Perfect încrezător.

Erik era încrezător în felul acesta.

Tova trece cu degetul peste cotiera șezlongului, urmărind cu unghia fibra lemnoasă. Briza nopții leagănă floarea-soarelui din grădina ei luminată de lună, făcând ca pălăriile florilor să se miște, ca un public care e de acord cu fiecare dorință deșartă a ei. Însă aceste gânduri sunt lipsite de sens. Erik n-ar fi putut avea un copil. E posibil ca Daphne Cassmore să se fi întâlnit cu mai mulți tineri când avea optsprezece ani. Optsprezece ani lipsiți de griji. Vara de după liceu. Cine ar putea-o judeca pentru asta?

Ar fi un noroc excepțional ca așa ceva să i se întâmple ei. Dar oare Daphne Cassmore nu ar fi găsit-o cumva? Ce mamă și-ar lipsi copilul de o bunică? Și oricum, Tova nu crede într-un noroc excepțional.

Motanul se așază pe balustrada verandei și își înclină capul către ea. Din nou, ea se întreabă ce Dumnezeu are de gând să facă cu el. Încheierea vânzării casei și mutarea în Charter Village sunt iminente. Acolo nu primesc animale de companie. A sunat să verifice.

El stă în echilibru de parcă e pe cale să sară în poala Tovei, însă în loc de asta face un salt la pământ și se încolăcește la picioarele ei.

Ca și cum încearcă să se distanțeze deja.

O structură uimitoare

Tova spală castronul motanului în momentul în care Janice sună să o invite la masă. La masă în oraș, într-o zi de luni? Despre ce poate fi vorba? Janice propune să se întâlnească la restaurantul Shop-Way și pare surprinsă când Tova sugerează, în schimb, restaurantul Tex-Mex din Elland.

— Pe bune? Bine. Trec și te iau eu, zice Janice.

Stau așezate într-un separeu acoperit cu un pluș foarte plăcut, cu chipsuri de tortilla și salsa între ele în momentul în care Janice deschide discuția.

— Săptămâna aceasta va fi ultima ta întâlnire cu Tricotezele, nu?

Tova încuviințează.

— Cred că ai presupus că, dacă am rămas doar trei, te vom lăsa să pleci fără o petrecere de rămas-bun?

— Prostii. N-am nevoie de o petrecere.

— Ei bine, Barb a zis că va aduce tort.

Janice înmoaie un chip în salsa.

— Așa că cel puțin vom avea tort.

— Ce drăguț din partea Barbarei! zice Tova. Tortul mi se pare o idee excepțională.

— Excepțională, repetă Janice. Tova, scuză-mi exprimarea, însă vrei să încetezi măcar o dată și să-mi spui exact de ce crezi că trebuie să faci asta?

Ah, deci despre asta e vorba.

— Poftim?

— Asta!

Janice flutură din mână în jurul ei, ca și cum interiorul restaurantului, cu carpetele sale excentrice din macrame, este vinovatul.

— Să-ți vinzi casa! Să te muți din Sowell Bay! Ai trăit toată viața aici.

— Charter Village e foarte drăguț, zice Tova cu blândețe.

— Poate este, însă aceștia sunt anii noștri de aur. De ce vrei să-i petreci cu o adunătură de necunoscuți?

Vocea lui Janice e răgușită.

— Și cu noi cum rămâne?

Tova dă să răspundă, însă cuvintele îi rămân în gât.

— Și în plus, continuă Janice, ridicând cu asprime un deget, ca un judecător din acele „drame din sala de judecată“ pe care le urmărește cu plăcere, cum rămâne cu Ethan Mack?

Tova începe.

— Ce e cu el?

— Tova, este înnebunit după tine. De ce nu-i poți da o șansă?

— Ethan e un bărbat minunat, însă eu și Will am fost…

— Oh, oprește-te. Uite, îmi dau seama că n-am fost în locul tău, însă eu și Peter am vorbit despre asta. Când unul dintre noi nu va mai fi, celălalt trebuie să-și vadă de viață. Nu suntem atât de bătrâni, Tova. Încă avem ani buni înaintea noastră. Decenii, chiar. Șaptezeci e noul șaizeci!

Împotriva voinței ei, Tova scoate un hohot de râs scurt.

— Unde ai auzit chestia asta? La unul dintre acele talk-show-uri?

— Nu contează. Te rog, Tova, mai gândește-te la asta. Dacă e într-adevăr ceea ce vrei, atunci, bine, du-te. Însă nu e singura cale.

— Janice, trebuie să înțelegi ceva.

Tova își împreunează mâinile în poală.

— Eu nu sunt ca tine, ca Mary Ann și ca Barbara. Eu n-am copii care ar veni să stea cu mine când aș cădea. N-am nepoți care se vor opri pe la mine să-mi desfunde scurgerea sau să se asigure că îmi iau medicamentele. Și nu voi pune acea povară pe umerii prietenilor sau vecinilor.

— Asta-i problema ta, zice Janice încet. Să presupui că este o povară.

— E posibil ca Charter Village să nu fie singura cale, însă este cea mai bună cale.

Tova își încleștează maxilarul.

— Și, în afară de asta, s-a făcut. O să semnez miercuri hârtiile pentru vânzarea casei.

— Și când te muți în Charter Village?

— Săptămâna viitoare, însă voi sta la unul dintre acele hoteluri din Everett.

Cu un zâmbet înfrânt, Janice zice:

— Presupun că eu și Barb trebuie să venim în vizită după ce te muți, deci. Poate ne poți face rezervare la spa-ul acela luxos.

— Bineînțeles! spune Tova.

O chelneriță binedispusă sosește câteva clipe mai târziu și, cu un zâmbet voios, recită o listă cu diverse variante de margarita. Janice cere o Coca-Cola dietetică. Tova comandă cafea neagră. Chelnerița încuviințează și pleacă tropăind, însă se întoarce o clipă mai târziu, își cere scuze și spune că n-au niciun fel de cafea pregătită pentru moment. Nu e prea mare cerere de cafea după-amiaza. Ar dori Tova să aștepte cincisprezece minute până se prepară cafeaua? Sau e posibil să fie interesată de ceva de la barul espresso? Cappuccino, latte, mocha?

— Un latte mic, presupun, zice Tova puțin cam reticentă.

Bar espresso. Cât răsfăț!

Marți după-amiază, Tova se pregătește pentru un drum la Shop-Way, primul de la acea cină dezastruoasă de acasă de la Ethan.

Și ultimul, probabil. Trebuie să ia doar câteva lucruri esențiale. Frigiderul e încă pe jumătate plin și data mutării ei se apropie. Nu s-ar fi gândit niciodată că putea trece atâta timp între două runde de cumpărături, însă caserolele din congelator se terminaseră. Toți cartofii și tăieței cu sos și brânză îi rotunjiseră Tovei obrajii, pe care ea se pomeni că îi admiră în oglinda din baie, în această dimineață, după duș. După ce se îmbrăcase, își dăduse chiar și cu puțin fard în obraji.

De patru ori înainte de a pleca, verifică să fie sigură că acel tricou cu Grateful Dead este în sacoșă. Acesta nu-i doar un mers la cumpărături, la urma urmelor. În drum spre ușa de la intrare, e cumva surprinsă să vadă ziarul încă pe prețul de la intrare, rulat și așteptând. A fost prea ocupată în această dimineață, încât nu i-a trecut prin cap să-l ia înăuntru. Abonamentul ei trebuia să fie anulat, însă când îi spusese acest lucru tânărului de pe traseu, deunăzi, el doar ridicase din umeri și zisese că poate să-i aducă unul cât timp e încă acolo; lui mereu îi rămâneau oricum o grămadă. Tova zâmbise și îi mulțumise. E un puști de treabă și ea îi dăduse un bacșiș bun Crăciunul trecut.

În orice caz, nevoile ei de rebus îi sunt satisfăcute prin alte căi. Săptămâna trecută, Janice a provocat-o la un rebus competitiv printr-un mesaj care i-a apărut pe telefonul mobil și, cu o singură apăsare a unui buton, a găsit o grămadă de rebusuri chiar acolo, pe micul ecran.

Atât de multe rebusuri! Cât de multe și-ar putea cineva dori vreodată. Nu-i așa că e nemaipomenit?

Bineînțeles, Tova câștigase toate meciurile până acum, însă Janice se perfecționează repede.

La Shop-Way, Ethan este în restaurant când Tova intră în magazin. Cu

un pix vârât după ureche, el întrerupe conversația pe care o are cu un client și îi face cu mâna.

— Bună, Ethan! salută ea, cu vocea calmă.

Ea ridică un coș din stiva aflată în fața magazinului.

— Bună ziua, iubire! zice el, aruncându-i o privire resemnată, înainte de a se întoarce să ia comanda grupului adunat în separeu.

Tova își face cumpărăturile cu atenție, acordând fiecărui articol pe care-l adaugă în coș un nivel suplimentar de atenție. Gemurile și dulcețurile sunt la promoție: cumperi unul, primești încă unul gratis. Însă Tova n-are nevoie de două dulcețuri. E posibil să nu aibă nevoie nici de una. Bineînțeles, nu va avea nevoie de propriul gem la Charter Village, cu toate că apartamentul ei va avea o chicinetă cu un frigider. Ea alege un borcan mic de gem de zmeură pe care l-ar putea lua cu ea, dacă nu-l mănâncă săptămâna asta.

Două cozi s-au format la casă când ea termină cumpărăturile și e ușurată să vadă că Ethan a terminat cu grupul din restaurant, iar acum se ocupă de coada din partea stângă. O alege pe aceea, deși e mai lungă. Își aranjează cele câteva cumpărături pe bandă, apoi așază cu grijă tricoul rulat la sfârșit, adăpostindu-l între sfertul de litru de lapte și un grepfrut portocaliu cerat.

— Felicitări pentru vânzarea casei!

Ethan își drege glasul, de parcă încearcă să-și îndepărteze stânjeneala prin tuse. Scanează pâinea, gemul, cafeaua, ouăle. Fără să ridice privirea, îi scanează pachetul de sărățele și îi cântărește singurul măr verde. În cele din urmă, ridică tricoul alb și îl întoarce de două ori în mâna stângă, în timp ce țintește scanerul cu mâna sa dreaptă, căutând un cod de bare, înainte de a-i pica fisa. Rămâne cu gura deschisă în timp ce tricoul se despăturește.

— De unde Dumnezeu ai…?

Vocea lui pare prinsă într-o plasă.

— Vreau să spun, cum ai găsit…?

Tova se îndreaptă de spate.

— L-am cumpărat de pe internet.

— Ce ai făcut?

— A fost la una dintre acele licitații online. M-a ajutat Janice Kim, recunoaște ea.

El întreabă dintr-odată serios:

— Cât ai cheltuit pe ăsta, Tova?

— Ei bine, nu văd cum ar fi asta problema ta.

El desface din nou tricoul și îl scutură bine.

— Astea sunt scumpe. Mii de dolari.

Sunt trei clienți care așteaptă la coadă în spatele Tovei acum. Doi dintre ei își întind gâturile, încordându-se să vadă mai bine spectacolul.

— Nu trebuie să te superi, zice ea printre dinți. Pur și simplu înlocuiesc articolul pe care l-am distrus.

Ethan ține tricoul aproape de piept.

— Era doar un tricou, bombăne el.

— Era important pentru tine, zice Tova, cu vocea tremurătoare.

— Multe lucruri sunt importante pentru mine.

— Îmi pare rău! șoptește Tova.

— Nu spune asta, iubire!

Ochii lui mari și verzi sunt gravi.

— Aș renunța la o sută de tricouri din astea pentru a relua acea cină.

El ridică din nou tricoul, privind imaginea de la concertul trupei Grateful Dead. Îi zâmbește Tovei.

— Chiar l-ai cumpărat de pe internet?

— Firește. Și am condus până în Tukwila ca să-l ridic.

Ochii lui Ethan se măresc.

— Ai condus tot drumul până acolo?

— Da.

— Pe autostradă?

— Păi, nu există altă rută.

— Ești o femeie pe cinste, Tova. Știai asta?

Nu știe cum să răspundă, așa că îi întinde bancnotele pentru a plăti. Dar când ajunge acasă, în timp ce întinde unt pe un biscuit sărat și taie singurul măr verde, ea reia în minte cuvintele lui la nesfârșit.

Tova se întâlnește cu Jessica Snell la un cabinet de avocatură din Elland la ora 11, miercuri dimineața, conform instrucțiunilor, pentru a semna o parte din documentele finale.

Documentele, se pare, nu sunt tocmai gata. Greutatea din pieptul Tovei se mai înmoaie, pentru scurt timp, la ideea că e posibil să nu fie nevoită să facă acest lucru astăzi. Însă există o mică problemă cu copiatorul; asta va întârzia lucrurile doar câteva minute. Recepționera își cere nenumărate scuze pentru acest impediment și le oferă o cafea pe care Jessica o refuză, însă Tova o acceptă bucuroasă. E genul de cafea apoasă și paharul de hârtie are un gust de ceară, însă Tova o bea oricum. În timp ce așteaptă într-o mică sală de conferințe, Jessica îi spune Tovei mai multe despre cumpărători, informații pe care Tova le-a cerut neapărat. E o familie din Texas. Cu trei copii mici. Soțul se mută cu serviciul, iar în această vară el și soția sa au făcut o excursie pentru a investiga domeniul imobiliar. S-au îndrăgostit rău de casa Tovei. Panorama, arhitectura. Au zis că, deși vor face multe îmbunătățiri, casa are o structură uimitoare.

— Tatăl meu ar fi încântat să audă asta, zice Tova politicos.

Documentele își fac în cele din urmă apariția. O femeie îmbrăcată în pantaloni și cu o bluză de culoarea pepenelui galben se așază lângă Tova și o îndrumă în semnarea formularelor. Pixul Tovei scârțâie pe hârtie în timp ce semnează.

— Cumpărătorii apreciază disponibilitatea ta de a încheia repede tranzacția, zice Jessica. Agentul lor a vrut ca eu să-ți transmit asta.

— Desigur! spune Tova.

O încheiere rapidă a tranzacției îi convenea și ei. De ce să tragă de timp? Și texanii fuseseră amabili, să mai amâne predarea cheilor vreo câteva zile pentru a se potrivi cu ziua mutării ei în Charter Village.

— Chestia asta e puțin ciudată, însă ei au remarcat, de asemenea, că imobilul era extrem de îngrijit și ordonat când au făcut vizita, zice Jessica cu un zâmbet sincer. Agentul lor mi-a spus că soția a zis că e ca dintr-o revistă. Am zis că poate te bucuri să auzi asta.

Tova scoate un mic hohot de râs.

— După cum sunt sigură că știi, eu sunt cât se poate de îngrijită și de ordonată.

— Toată lumea din Sowell Bay știe asta. Ne va fi dor de tine, Tova!

Cu un zâmbet și felicitări, femeia în bluză de culoarea pepenelui galben îi strânge mâna, apoi Jessica Snell îi strânge și ea mâna. Tovei nu i-au plăcut niciodată strângerile de mână, ei bine, nu cu oameni, în orice caz. Caracatițele sunt altă poveste. Dar strânge mâinile întinse.

Deci s-a terminat.

Mai târziu, după-amiază, Tova se aventurează până în mansardă, la ce a mai rămas din maldărele de lenjerie și fotografii. E timpul să termine acum.

Pe tavan, căpriorii lucesc în soarele după-amiezii. Tova se întinde pe

spate pe podea și privește grinzile, în felul în care obișnuia să o facă atunci când era adolescentă. Ca și cum casa ar fi un mare monstru de lemn și ea îi privește, din interior, cutia toracică. Are într-adevăr o structură osoasă uimitoare și va fi o casă bună pentru cineva. Pentru această familie din Texas. Pentru cei trei copilași ai lor.

Oare copiii vor folosi mansarda ca loc de joacă? Tova așa speră. Își imaginează trei frățiori fericiți, râzând împreună sub căpriori, vorbind unii cu alții cu accente texane tărăgănate. Poate vor fi mai mulți copii; poate părinții n-au decis să se oprească la trei și familia va crește, umplând casa până la refuz, asemenea clanului mare din visul neîmplinit al lui Ethan. Părinții vor îmbătrâni în vârful acestui arbore genealogic pe care l-au construit și chiar dacă părți din el se vor prăbuși, din când în când, vor mai rămâne destule care să-i sprijine.

Nu vor trebui să împăturească singuri prosoapele de bucătărie.

Ea trage lung aer în piept și se ridică în capul oaselor.

— Destul cu asta! zice cu voce tare.

Destul! Nu mai vrea ca o singură noapte de vară din 1989 să-i modeleze fiecare ultim aspect al vieții. Destul cu căutarea unor răspunsuri care nu mai există! Destul cu convietuirea cu aceste fantome, în această casă! Charter Village va fi un nou început.

În următoarele două ore, împachetează prosoapele și așternuturile rămase și alte mărunțișuri. Într-o cutie cu cărți plină doar pe jumătate, astfel încât să nu fie prea greu de manipulat, ea pune albumul liceului din Sowell Bay, unde a găsit-o prima dată pe Daphne Cassmore.

Își amintește fotografia, chipul zâmbitor al tinerei, acum presat între paginile volumului greu. Ar fi fost un lucru inutil să încerce s-o găsească? Poate, însă cum ar putea să nu încerce? Oriunde și oricine e ea, Daphne Cassmore este ultima persoană care l-a văzut pe Erik în viață. Tova nu va putea niciodată să-și împiedice privirea să zăbovească în mulțime pe chipuri care păstrează chiar și cea mai mică asemănare cu acea fotografie din album.

De cealaltă parte a ferestrei mari, un cer albastru imaculat se oglindește în apa ale cărei unde licăresc ușor, în timp ce o barcă cu motor lasă o urmă în formă de triunghi de-a lungul golfului. Ce ciudat

va fi în Charter Village, care se află la mai mulți kilometri depărtare, pe continent. Ce ciudat să se trezească dimineața și să nu vadă apa.

— Mi-aș dori să-mi poți spune, îi zice ea golfului.

Ea își va dori mereu asta. Însă chiar dacă ar ști ce s-a întâmplat în acea noapte, nimic nu-l va aduce înapoi. Nimic nu-l poate aduce înapoi.

Închide clapetele cutiei și le sigilează cu o bandă de scotch.

O minciună mare și îndrăzneață

Moth Sausage interpretau mereu aceeași succesiune de cântece pentru a încheia un spectacol. Cameron zdrăngăne acordurile de început ale recitalului său pe chitara Fender și, chiar dacă nu e conectată chitara, sunetul umple minuscula cameră de zi a lui Ethan, unde Cameron stă tolănit pe canapea, așteptând ca hainele să i se usuce la subsol. Este miercuri, la urma urmelor, și Tova mereu spune că miercurea e zi de spălat rufe. Din câte se pare, acest lucru trebuie să se fi strecurat în creierul lui Cameron, deoarece, fără să se gândească propriu-zis, primul lucru pe care l-a făcut când s-a trezit dimineață a fost să-și strângă hainele murdare de pe podeaua autorulotei, să-și ia bidonul cu detergent Tide și să se îndrepte spre camera de serviciu din subsolul lui Ethan.

Cu o zdrăngăneală stridentă, atinge una dintre corzile mai complicate așa cum trebuie. La naiba, da, încă o are! Abia dacă a cântat în vara asta și corzile aspre din metal ale instrumentului sunt tăioase sub buricele moi ale degetelor sale. Însă e un gen bun de durere.

Căscând, cuibărește chitara între două perne umflate ale canapelei, apoi ia o lingură de cereale din castronul de pe măsuță și își șterge laptele de pe bărbie cu dosul palmei, înainte de a se ridica în picioare și a sări pe fereastra din față. Autorulota lui pare cam murdară de aici, strălucirea soarelui scoțând în evidență parbrizul soios. Poate o va spăla în această după-amiază, înainte de a se duce să se întâlnească cu Avery.

Gazonul inegal din curtea din față a lui Ethan se decolorează într-un maro-roșcat. Toată lumea vorbește despre cât de cald și de uscat a fost. „Cald și uscat“ are un înțeles diferit în Modesto, însă în ultimul timp Cameron se pomenește dând aprobator din cap, de parcă Modesto se scurge din el. Când a început chestia asta să se întâmple?

— ’Neața!

Ethan iese din camera de zi, lăsând în urma lui un miros de săpun. Cameron îl urmează în bucătărie. Barba lui pare udă și se vede că a încercat să-și netezească puful sârmos care de obicei plutește deasupra capului său în mare parte chel. În loc să poarte un tricou jerpelit cu vreo trupă rock veche sau una dintre flanelele lui obișnuite, are un tricou polo în dungi. Cameron nu-și dăduse seama că Ethan deține ceva atât de… normal. Tricoul e vârât într-o pereche de pantaloni kaki cu doi centimetri prea scurți, iar talia, încinsă sub burta ca un balon cu o curea împletită din piele.

— De ce ești îmbrăcat ca un figurant din filmul Clubul de golf?

Un colț al gurii lui Cameron se ridică glumeț.

— Ai o altă întâlnire cu Tova?

Ethan își umple ceainicul la chiuvetă.

— Tova? Nu.

Aprinde aragazul și așază ceainicul pe ochi.

— Adică, voi trece pe la ea săptămâna asta ca să-mi iau la revedere, bineînțeles.

— Ah! Bine.

Cameron își dorește să poată retracta împunsătura cu Clubul de golf.

— Am un interviu la magazin astăzi, zice Ethan.

Ia o cană de voiaj din dulap și pune un plic din ceaiul său obișnuit, English Breakfast.

— Trebuie să angajez un nou administrator de zi sau măcar unul temporar, în orice caz. Ai auzit ce i s-a întâmplat lui Melody Patterson, nu? Băiatul ei cel mic a făcut o boală îngrozitoare. A trebuit să fie internat în spitalul de pediatrie din Seattle. Își ia concediu prelungit ca să aibă grijă de el.

— Asta-i groaznic, zice Cameron.

Și chiar este. Melody Patterson este o doamnă drăguță. Însă primele cuvinte ale lui Ethan îl dor, trecând peste tragedia bietei Melody, și îl rănesc personal. Un administrator. Oare Ethan se gândise măcar că și el ar fi putut avea acel post? Își amintește de prima lui noapte aici, amețit de whiskeyul scump, atunci când întrebase de o slujbă la magazin.

Ethan începe să vorbească despre soțul lui Melody și ceva despre faptul că asigurarea lor e o „adevărată pacoste“ în legătură cu spitalizarea puștiului. Detalii care cu siguranță nu sunt afurisita lui de treabă, însă Ethan în mod evident nu are limite când pălăvrăgește cu clienții săi în timp ce le scanează laptele și le cântărește roșiile.

— Hei, îl întrerupe Cameron. Mai primești CV-uri?

— Pentru postul de administrator? Presupun că da. De ce, ai pe cineva în minte?

Vârfurile urechilor lui Cameron ard atât de tare, încât probabil sunt incandescente.

— Pe mine, evident.

— Pe tine?

Ethan pare sincer surprins.

— Păi… poate.

Apoi scutură din cap.

— Vezi tu, este un post de administrator. În mod normal caut pe cineva cu câțiva ani de experiență. Trebuie să fie familiarizat cu toate sistemele. Inventar, punct de vânzare, chiar și puțină contabilitate. Nu e de glumă.

— Tu chiar crezi că eu n-aș putea…

Cameron își retrage cuvintele înainte ca acestea să iasă valvârtej. Tu chiar crezi că n-aș putea să fac chestia asta? Încearcă din nou.

— Uite ce e. Poate că n-am ani de experiență. Nici măcar n-am o diplomă sau ceva. Însă amândoi știm că sunt deștept.

Vocea îi tremură.

— Sunt foarte deștept.

Ochii lui Ethan se măresc.

— N-am zis niciodată că n-ai fi deștept, Cameron.

— Păi, atunci, pot învăța.

— Da, ai putea.

Ethan pune capacul căniii de voiaj.

— Dacă vrei cu adevărat să lucrezi în domeniul alimentar, îți voi arăta eu șmecheriile. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Însă, în acest moment, trebuie să ocup acest post cu cineva… deja calificat.

— Oh, scutește-mă!

Cameron iese pe fereastra bucătăriei, aproape împiedicându-se de unul dintre scaune în drumul său.

— Și care sunt mai exact calificările necesare pentru a lucra la Shop-Way, de fapt? Să bați câmpii tot timpul?

El se întoarce și se uită urât la Ethan.

Obrajii de obicei roșii ai lui Ethan devin și mai roșii.

Cameron știe că ar trebui să se oprească, însă continuă să sape.

— Să speli rufele murdare ale întregului oraș?

Sapă, sapă.

— Să vorbești prostii despre viețile private ale oamenilor?

Sapă, sapă, sapă.

— Să răspândești bârfe despre mama mea?

— Încercam să o găsesc.

Vocea lui Ethan este joasă, însă fermă.

— Încercam să ajut.

— Nu ți-am cerut niciodată ajutorul.

— Nu o făceam pentru tine.

Cameron e pe cale să riposteze în momentul în care cuvintele lui Ethan îl ajung din urmă.

— O făceam pentru ea, continuă Ethan. Pentru Tova. Ca să o ajut la rezolvarea… cazului.

Din subsol, uscătorul zbârnâie, sunetul acestuia fiind înăbușit de podeaua bucătăriei. S-a încheiat ciclul de spălare.

— Mă rog, bombăne Cameron, pornind-o spre autorulotă.

Se va întoarce mai târziu după rufe.

E un pui de somn nasol și cu întreruperi, însă e mai bun decât nimic. Mătușa Jeanne zicea mereu: când lucrurile încep să fie nasoale de la prima oră, întoarce-te în pat și ia-o de la capăt.

Pare potrivit pentru azi.

Dar, la un moment dat, Cameron trebuie să fi căzut într-un somn adânc, deoarece nu mai este dimineață când se trezește într-un zbârnâit neîncetat. Lumina după-amiezii se revarsă prin geamurile autorulotei și el mijește ochii în timp ce scotocește prin așternuturi în căutarea telefonului.

Rahat. Avery. Întâlnirea pentru paddleboarding. E trecut de 4? Autorulota e încinsă și sufocantă în interior, așa cum e mereu când se coace în soare toată ziua. Unde naiba îi e telefonul? Ce s-a întâmplat cu alarma pe care a setat-o?

În cele din urmă, îl găsește pe podea, sub o șosetă murdară care trebuie să fi scăpat din teancul de rufe murdare din această dimineață.

E pe cale să răspundă cu o serie de scuze pregătite să se reverse de pe limba sa îngreunată de somn, în momentul în care-și dă seama că e de-abia ora 3. Apoi sesizează numărul. Un prefix de Seattle, nu e Avery.

— Alo?

Vocea unei femei răspunde:

— Domnul Cassmore?

— Îî, da. Adică, da, eu sunt.

— Excelent. Mă bucur că am dat de dumneavoastră. Sunt Michelle Yates de la Brinks Development.

Cameron se ridică drept în picioare.

— Știu că ne-ați contactat de mai multe ori încercând să programați o întâlnire și îmi cer scuze pentru întârziere. Domnul Brinks a fost plecat din oraș. Însă s-a întors și întâmplarea face că are o portiță în programul dumnealui astăzi mai târziu. Știu că e pe ultima sută de metri, însă ați fi disponibil să vă întâlniți atunci?

— Să mă întâlnesc? Cu… el? Azi?

— Sunteți Cameron Cassmore dezvoltatorul, corect?

O notă de îndoială se strecoară în vocea lui Michelle.

Bun, deci asta a fost o minciunică.

Michelle continuă:

— Ați lăsat mai multe mesaje acum câteva săptămâni, dorind să vă întâlniți cu domnul Brinks în legătură cu o nouă oportunitate?

Bine, poate a fost o scorneală veritabilă.

Cameron își drege glasul.

— Oh. Da, cu siguranță. Eu sunt.

Nu poate crede că povestea pe care a țesut-o pe acele mesaje vocale a funcționat. Chiar a funcționat. Toate săptămânile astea în care a bătut la birouri închise și a mers pe faleze pustii, și tocmai chestia asta a funcționat. O minciună mare și îndrăzneață. Ignorând junghiul de vinovăție care îl sâcâie, el spune:

— Da, pot fi acolo. La ce oră?

Michelle îi cere să fie acolo la ora 6 și îi dă o adresă din Seattle, pe care el o mâzgălește pe spatele unui bon de benzină.

— Va trebui să luați liftul până la subsol, adaugă ea, lucru care-l frapează pe Cameron ca fiind ciudat.

Un birou la subsol?

De îndată ce închide cu Michelle, Cameron îl sună pe Terry care răspunde la al patrulea țâr, părând distras.

— Nu-mi place să întreb, zice Cameron, însă ar fi o problemă dacă mi-aș lua liber în această după-amiază? Aș putea veni, pentru curățenie, diseară. Am… o chestie.

Inspiră, apoi îi dă lui Terry detaliile despre situația cu Simon Brinks în ceea ce speră să fie o manieră profesionistă.

— Sigur, Cameron.

Terry pare tot preocupat. A auzit oare vreun cuvânt din ce i-a spus Cameron?

— Mulțumesc, domnule. Și, ăă… poate curând, am putea vorbi despre angajarea mea permanentă pentru partea de curățenie? Știți, adică… nu temporar?

— Sigur, sigur.

O rafală de voci înăbușite pe fir.

— Hei, puștiule, trebuie să închid! Nu-ți face griji în legătură cu seara asta! Nu te grăbi, bine?

— Bine.

El încheie apelul, ridicând din umeri la felul ciudat de a se purta al lui Terry. Probabil că l-a prins tocmai într-un moment ocupat. Apoi își deschide aplicația de hartă și introduce adresa din Seattle pe care i-a dat-o Michelle. E la o distanță de două ore cu mașina. Ceea ce înseamnă că deja la ora 4 trebuie să fie pe drum. Nu pe o placă de paddleboarding.

Avery va înțelege. Se va opri la magazin în drum spre ieșirea din oraș și îi va spune personal.

Cu puțin înainte de ora 4, el deschide ușa magazinului de paddleboarding din Sowell Bay.

O siluetă se ivește din spatele unui suport de costume de neopren, în colțul îndepărtat al magazinului. Spre surprinderea lui Cameron, nu e Avery.

E fiul ei, Marco.

Puștiul face un semn țeapăn cu capul, apoi trece înapoi în spatele suportului, fără un cuvânt.

— Ăă, bună! zice Cameron. Mama ta e aici?

— A plecat cu o treabă.

Marco îngenunchează pe podeaua lustruită lângă o cutie deschisă, ținând o chestie neagră de plastic cu un trăgaci și o fâșie subțire de hârtie cerată care-i atârnă din vârf. Un pistol de etichetat.

— Nu știam că lucrezi aici, zice Cameron, împingând cu degetul niște labe de înot de culoare portocaliu aprins.

Par nou-venite, de când a fost ultima dată aici. Sunt aliniate într-un șir perfect de la cele mai mici la cele mai mari. Arată de parcă cineva a furat picioarele unei familii de rațe și le-a atârnat pe perete.

Marco mormăie.

— Nu prea am de ales.

Lipește un preț pe eticheta unei veste de salvare din neopren și agață gaica într-un cuier lung din metal care iese din perete.

— Ah! Exploatarea obligatorie a copiilor. Un ritual de inițiere.

Cameron râde.

Marco nu răspunde.

— Deci ai idee când se va întoarce mama ta?

Cameron aruncă o privire spre ușa de la intrare.

— Trebuia să ne întâlnim aici la ora 4.

Își verifică ceasul. Mai sunt cinci minute până atunci.

Marco ridică privirea.

— Trebuia?

— Mda. Trebuia să ieșim cu plăcile pe apă, dar a intervenit… ceva.

Cameron își mușcă buza, oprindu-se înainte de a-i spune lui Marco întreaga poveste. Nu-i datorează nicio explicație unui adolescent.

— Îi tragi clapa.

Vocea lui Marco e monotonă.

— Bineînțeles că nu. Va înțelege perfect.

Marco lipește alt preț.

— Bine.

— Și am venit să i-o spun personal.

Cameron își verifică din nou ceasul. Pe drum, la ora 4. Cea mai importantă întâlnire din viața lui. Nu poate întârzia. Își drege glasul.

— Chestia e că eu cam trebuie să plec. O poți anunța pe mama ta că am trecut pe aici? Să-i spui că-mi pare rău că am contramandat?

— Sigur. Îi voi spune.

— Mersi, prietene!

Cameron iese din magazin și, până să bată de ora 4, se îndreaptă către autostradă.

Sob

Seattle este un labirint năucitor de clădiri și șosele ocolitoare, tuneluri și străzi secundare, zgârie-nori construiți chiar deasupra autostrăzii, ca într-un set Lego imposibil. Sunt pasaje superioare și inferioare, ieșiri la stânga, ieșiri la dreapta și benzi expres, toate răsucindu-se una în jurul celeilalte ca o grămadă uriașă de spaghete din beton, înghesuite pe versantul care se ridică abrupt din apă.

A condus și înainte prin oraș, în drum de la aeroport, însă acum îl frapează mai clar. Comparativ cu Modesto, aceasta este, într-adevăr, o lume diferită.

Când zărește ieșirea pentru Capitol Hill, apasă pe semnalizare. Rămâi pe partea dreaptă, apoi virează la stânga, trei străzi și la dreapta. Memorase seria de viraje și ruta pe străzile orașului, pentru orice eventualitate.

În cele din urmă, virează pe strada din dreapta și începe să caute numărul, atrăgând claxoane iritate din partea celorlalți șoferi în timp ce înaintează, studiind atent magazinele înghesuite, cafenelele, barurile și magazinele de haine vintage cu mărfurile revărsate pe suporturile stradale. Mai sunt zece minute până la ora 6, într-o seară perfectă de august și cartierul freamătă, un amestec de hipsteri și oameni din cartier priponiți de câini. Navetiști cu serviete și mers hotărât.

Uite adresa pe care i-o dăduse Michelle Yates. O mai verifică o dată ca să fie sigur, deoarece e o ușă cenușie simplă. După săptămâni în care încercase să obțină această întâlnire — aici este Brinks Development? Se aștepta la un zgârie-nori lucios cu birouri, dar poate așa fac oamenii de succes din Seattle. Igname rase în loc de pastramă și magazine modeste în loc de zgârie-nori din oțel.

Printr-un miracol, la al doilea ocol în jurul străzii, zărește un loc liber chiar în față.

Oprește motorul și își verifică telefonul. Tot nimic de la Avery. Ar fi trebuit oare să-i trimită un mesaj? Nu, o va suna după aceea. Până atunci, va avea o poveste de spus despre tatăl său. Pocnetul ușii cabinei autorulotei e înghițit de sunetele orașului aglomerat. Plătește parcarea cu două monede de 25 de cenți acoperite cu firimituri, pe care le scoate din torpedou.

Spre surprinderea lui Cameron, ușa cenușie simplă e descuiată. Se deschide spre un vestibul mic, din câte se pare este o clădire de apartamente. Pe peretele din stânga e un șir de cutii poștale de metal, ușor deteriorate, vreo șase. Mai mulți fluturași și foi cu reclame sunt împrăștiate pe podea.

În dreapta, e o scară doar spre etajele superioare. Drept în față, pe peretele din spate, e un lift și Cameron observă că are butoane atât pentru urcare, cât și pentru coborâre. Michelle zisese să ia liftul către subsol.

— În vizuina iepurelui, își zice el în timp ce liftul sună.

Imediat după ce iese din lift, simte un miros ciudat. Ca de ceară și picant, ca scorțișoara, neobișnuit pentru mijlocul verii. Îl izbește pe Cameron de îndată ce se deschid ușile liftului. Trebuie să vină de la lumânările care sunt peste tot în holul întunecat, lumânări în dreptul oglinzilor, pe ambele părți, care par ca un milion de flăcări mici arzând către infinit. La o examinare mai amănunțită, descoperă că sunt lumânări false. Ceea ce are sens. Ce autorizație de funcționare ar permite cuiva să pună atât de multe lumânări într-un subsol?

Ce naiba e locul ăsta?

El urmează un covor gri jerpelit pe hol și după un colț descoperă cel mai mic bar din lume.

E gol. Un bar mic cu cinci scaune vârâte dedesubt. Lumina caldă se reflectă din plăcile din alamă de pe tavan, dând întregului loc o strălucire gălbuie.

Pe bar, e un mic pătrat de hârtie sprijinit într-un suport. Un meniu.

Libațiile personalizate ale boișteanului, scrie sus, urmat de o listă de băuturi cu nume ridicole. El clipește la vederea prețurilor, asigurându-se că le citește corect. Oare oamenii nu-și dau seama că pot lua un bax de șase beri de la magazin la jumătatea prețului acestor libații? Trage un scaun de bar și se așază.

Ceva zăngăne și Cameron ridică privirea ca să vadă o fată ieșind pe o ușă din spatele barului. Are un păr scurt de culoare verde-deschis, care-i amintește lui Cameron de iarba călcată în picioare. Ea ține în echilibru un turn de pahare înalte în fiecare mână și sprâncenele ei înregistrează un scurt moment de surpriză, înainte de a începe să așeze paharele pe un raft nevăzut în nișă.

— Deschidem la 8, zice, fără să ridice privirea.

— Am o întâlnire.

Cameron își drege glasul.

— Cu domnul Brinks.

Fata cu părul ca iarba ridică privirea. Expresia de pe chipul ei este dureros de inexpresivă, ca și cum Cameron ar fi cel mai neînsemnat lucru pe care l-a întâlnit vreodată.

— Vorbesc serios, zice el. Michelle a fixat-o.

Speră că e în regulă să o numească pe Michelle pe numele ei mic. Fata ridică din umeri.

— Bine, zice ea, plecând. Îl voi anunța.

Simon Brinks.

Cameron repetase numele în capul său de atâtea ori în aceste ultime două luni, studiase atâtea fotografii mărite pe acele panouri, încât atunci când acest tip ciufulit își face apariția din spatele barului cu un zâmbet obosit, aproape nu crede că ar putea fi el.

— Salut, zice Cameron, cu vocea brusc tremurătoare și nervoasă.

Sunt…

— Știu cine ești, Cameron.

În spatele barului, zâmbetul lui Simon se lățește.

— Știi?

Inima lui Cameron îi bubuie în piept, însă oare e de la nervi sau de la furie? Cumva ideea de a-l șoca sau de a-l șantaja pe acest bărbat pare absurdă.

— De ce crezi că am sugerat această locație? Simon Brinks flutură o mână de jur împrejurul camerei. După cum sunt sigur că ai descoperit, am multe birouri și proprietăți, însă acest loc a fost inițial pentru Daphne. Era locul perfect să ne întâlnim.

Pulsul lui Cameron îi zvâcnește acum. Pentru Daphne? Brinks e pe cale să recunoască o viață întreagă de paternitate ratată, pur și simplu?

Simon zâmbește.

— Ai cunoscut-o pe Natalie.

El își înclină capul spre ușa din spatele barului, prin care dispăruse fata cu părul ca iarba.

— Ea știe întreaga poveste.

— Întreaga poveste.

Cameron abia dacă poate rosti cuvintele.

— Păi, sigur. E fata mea.

Fiică. I se învârte capul. Un tată și… o soră? Înainte de a se putea împiedica, ochii îi fug din nou spre ușa din spatele barului. Ar putea acea fată cu păr ciudat să fie într-adevăr sora lui vitregă?

Simon își împreunează mâinile și se sprijină de bar.

— Ai ochii mamei tale, știi?

— Mama mea.

Cameron înghite cu dificultate.

— Daphne a avut mereu acei ochi uimitori.

Cameron trage în piept o răsuflare jenant de profundă. Ea avea într-adevăr ochi frumoși, nu-i așa? Se întreabă dacă inventează asta sau chiar își amintește.

— În fine, zice Brinks, cu o ușoară ridicare din umeri care pare să îndrepte conversația într-o direcție mai degajată. Îți pot turna ceva de băut?

— De băut?

— Sunt o persoană simplă și de modă veche.

— Îî, o bere e în regulă. Orice ai, lasă Cameron să-i scape.

Ochii îi ard. De ce îi pasă? A-ți impresiona tatăl e o predispoziție programată?

Fără un cuvânt, Brinks se apleacă spre frigiderul de sub tejghea și se ridică din nou cu două sticle de bere pe care le ține între degete. Sticlele sfârâie în timp ce el desface capacele.

— Noroc! zice el, ridicând una.

— Noroc! repetă Cameron.

Cât de bizară va fi această poveste mai târziu? Când le-o va spune lui Avery și lui Elizabeth, pe rând?

— Deci ai întrebări despre mama ta, firește, zice Brinks, după o înghițitură lungă din berea sa.

Cameron își ridică umerii. Gata cu prostiile. Vocea lui e sigură atunci când spune:

— Am întrebări despre tine.

— Oh?

Simon își înalță capul.

— Păi, bine. Toată lumea crede că sunt un fel de enigmă, însă pentru tine sunt o carte deschisă.

El zâmbește:

— Deci dă-i drumul.

— De ce ai…

Cameron înghite, apoi se adună înainte de a încerca din nou.

— Adică… cum ai putut…

Un suspin i se încurcă în beregată. De ce nu și-a făcut un plan de rezervă pentru momentul când nu-i vor veni cuvintele?

— Cum am putut să ce anume?

Simon Brinks se scarpină în bărbie.

— Să o las să plece? Păi, am ținut la ea.

Chipul lui Cameron se împietrește și vocea e acid pur când zice:

— Dar nu ai ținut niciodată la mine.

— La tine? Bineînțeles că țin la tine. Ești fiul ei. Dar ce puteam face, odată ce…

— Sunt și fiul tău!

Vocea lui Cameron cedează.

Simon Brinks face un pas înapoi, redresându-se.

— Îmi pare rău, Cameron. Nu ești, zice el în șoaptă.

— Sunt fiul tău, repetă Cameron.

Brinks scutură din cap.

— Nu asta a fost între mine și Daphne.

— Dar trebuie să fi fost!

Spre groaza lui Cameron, bărbia începe să-i tremure. Știa că era posibil să se întâmple asta, nu? Că toată chestia asta va fi o fundătură. Se pregătise pentru asta sau încercase. Deci de ce e pe cale să-și piardă cumpătul acum?

— Cum am spus, nu sunt surprins că ești aici, Cameron, însă…

— De ce i-ai dat inelul tău de absolvire?

Cameron îl pescuiește din buzunar și îl lasă să cadă pe bar. Simon îl ridică și un zâmbet șters îi apare pe chip în timp ce-l examinează. Când îl întoarce și privește în interior, zâmbetul îi piere.

— Ăsta nu-i al meu, zice el încet.

— Ei, haide. Am văzut poza.

Brinks așază cu grijă inelul pe bar.

— Daphne a fost cea mai bună prietenă a mea, zice el. Uite, știu cum sună chestia asta, însă noi am fost într-adevăr doar prieteni. Cei mai buni prieteni.

Cameron e pe cale să răspundă. Însă apoi își amintește de înțepăturile mătușii Jeanne în legătură cu el și Elizabeth. O senzație copleșitoare îl cuprinde ca un balon încărcat cu plumb. Nu e mult mai aproape de a-și găsi tatăl decât era acum două luni.

— Niciodată nu, ăă… te-ai culcat cu ea?

Cameron detestă cât de grosolan sună întrebarea.

— Nu, nu m-am culcat.

Brinks chicotește. Apoi chipul său devine sumbru.

— Uite ce e, voi face un test ADN dacă vrei. Sunt sută la sută sigur de asta.

Ridică inelul de absolvire și îl întoarce din nou, înainte de a-l așeza iar pe bar.

— Stai așa. Mă întorc imediat.

Se întoarce câteva minute mai târziu cu un album cartonat jerpelit și ceva în căușul palmei. Albumul scoate un nor de praf când îl așază pe bar. Pe copertă scrie LICEUL SOWELL BAY, PROMOȚIA 1989. Probabil sursa tuturor acelor fotografii pe care cineva le-a scanat și postat, inclusiv cea cu Simon și Daphne pe ponton. Apoi Brinks își deschide palma.

— Acesta este al meu, uite.

Cameron ia inelul și îl ține în mâna stângă în timp ce în mâna dreaptă îl ține pe cel pe care l-a adus cu el. Greutatea lor e identică. Atât de aproape, și totuși… greșit.

Brinks își înclină capul spre partea din spate a barului.

— Acolo e un spațiu mare și nefinisat. Îl folosesc pentru depozitare. Însă presupun că e și un fel de potrivire că toate chestiile astea din liceu își fac veacul aici. Trebuia să fie locul nostru, la urma urmelor.

„Locul nostru“? Ce ar trebui să însemne asta? Cameron întoarce inelul, așteptându-se să vadă gravarea EELS, însă spre surprinderea lui scrie SOB.

— Ce e SOB[10]? întreabă el.

Brinks chicotește.

— Inițialele mele. Sunt Simon Orville Brinks. Vezi tu, nu fac publicitate la chestia asta, deoarece glumele, efectiv, apar de la sine. Sunt un ticălos norocos, nu?

Cameron se zgâiește la cele două inele de aur de pe blatul barului.

— L-ai gravat cu inițialele tale? Toată lumea a făcut asta?

— Majoritatea a făcut-o, presupun.

Brinks ridică din umeri.

— Mulți au încercat să facă pe șmecherii cu personalizarea inelelor. Câțiva tipi și le-au gravat pe ale lor cu „GOD[11]“. Și sunt sigur că mai mulți puști au avut inele pe care scria „ASS[12]“. Și eu m-am gândit să

gravez „ASS“, însă mama m-ar fi omorât.

— Îți amintești ceva despre acesta?

Cameron ridică inelul pe care scrie EELS[13]. Oricine o fi, trebuie să fie un mare fan al vieții marine. Sau al sushiului. Oare a plătit în plus pentru cea de-a patra literă?

Brinks scutură din cap.

— Mi-aș dori să te pot ajuta.

— Nu știi cine e EELS?

Brinks adaugă cu blândețe:

— Nici eu nu l-am cunoscut pe tatăl meu.

— Mda și cumva tot ai ajuns miliardar.

Umerii lui Cameron se prăbușesc.

— Am muncit din greu, zice Brinks și în vocea sa se simte un ton de amărăciune. Uite ce e, și eu provin din Sowell Bay. Știi cum ne-am cunoscut eu și mama ta? Cum am devenit cei mai buni prieteni?

— Îî… nu.

Sincer, Cameron nu se gândise la asta. Chiar și atunci când credea că au fost împreună, presupusese că se cunoscuseră la școală, ca toată lumea.

— Am locuit în aceeași clădire mizerabilă de apartamente; ea a locuit acolo în timpul penultimului și ultimului an de liceu, zice Brinks. Pe partea greșită a autostrăzii.

— N-am știut că a existat o parte greșită a autostrăzii în Sowell Bay.

Brinks scoate un hohot de râs puternic.

— Păi, acum, întregul loc este cumva pe partea greșită a autostrăzii, însă se vor întoarce vremurile.

El schimbă tonul; vorbește ca un om de afaceri acum.

— S-a dezvoltat mult în ultimii câțiva ani. Am un proiect de apartamente cu vedere la apă acolo. Niște apartamente foarte drăguțe.

Cameron dă din cap. Pentru o fracțiune de secundă, se întreabă dacă Brinks l-ar angaja să lucreze la proiect. Însă ar cere probabil referințe și, ei bine… e o problemă. Chiar și pentru fiul celei mai bune prietene.

— În fine!

Brinks se apleacă, sprijinindu-și coatele din nou de bar.

— Ți-am cerut să te întâlnești cu mine aici, în loc de biroul meu obișnuit, pentru că m-am gândit că e posibil să-ți facă plăcere să-l vezi.

Ridică meniul de cocktailuri și, uitându-se la el, zice:

— Cum am spus, am făcut acest loc pentru ea.

Cameron se uită în jurul său prin salonul micuț, acum de-a dreptul bulversat. Un bar ridicol de mic în subsolul unei clădiri oarecare de apartamente de pe Capitol Hill… pentru mama lui?

— Am vorbit despre așa ceva, împreună, după ce am mai crescut puțin. Vezi tu, era prin anii 1980, când speluncile nu erau un clișeu hipsteresc absolut.

Brinks își dă ochii peste cap.

— Nici măcar nu știu cum doi adolescenți au venit cu acest gen de idee, însă obișnuiam să petrecem ore întregi vorbind despre asta.

Chipul său devine mai sumbru.

— Bineînțeles, asta a fost înainte de… problemele ei.

— Probleme, bolborosește Cameron.

Brinks încă studiază meniul din mâinile sale.

— Chiar ea a ales numele locului, așa ciudat cum este.

El ridică privirea, zâmbind ușor.

— Boișteanul. Este un…

— E un peștișor, îl întrerupe Cameron. Ei trăiesc în râuri și alte ape dulci. Pot supraviețui în condiții foarte rele. Temperaturi extreme, când cu greu se găsește oxigen în apă. Deci ei sunt de obicei ultimii care supraviețuiesc când se înrăutățesc condițiile în sud. Sunt precum gândacii, în lumea peștilor mici.

Brinks rămâne cu gura căscată.

— De unde Dumnezeu știi toate astea?

Cameron ridică din umeri și îi spune că a citit asta undeva, odată.

— Reținlucruri aleatorii. Nu prea mă pot abține.

Brinks râde.

— Ești exact ca mama ta, știi?

Gura lui Cameron rămâne deschisă.

— Sunt?

— Oh, cu siguranță. Voia să participe la Riști și câștigi! după absolvire.

El își drege glasul.

— Familia ei n-a înțeles-o niciodată. Și-a ascuns adevărata personalitate de ei, cred. Chiar și față de sora ei.

Lacrimi mari și fierbinți atârnă în colțurile ochilor lui Cameron. Poate simți că buzele îi sunt fixate într-o grimasă stânjenitoare și involuntară.

— Asta e exact fața pe care o făcea când ceva neplăcut o surprindea, zice Brinks.

Cameron își apasă pumnul de buzele țuguiate.

— Presupun că am crezut mereu că am această memorie fotografică de la tatăl meu.

— Păi, poate și de la el, zice Brinks. Daphne nu mi-a spus niciodată cine a fost tatăl tău.

Cameron pufnește ușor.

— Asta înseamnă că suntem doi.

— Daphne era uneori o persoană ciudat de secretoasă. Eram incredibil de apropiați, însă știu că sunt multe aspecte din viața ei pe care nu mi le-a împărtășit niciodată. Acesta a fost unul dintre ele. Sunt sigur că a avut motivele ei.

— Mda, ei bine, din cauza motivelor ei, am crescut fără părinți. Sunt sigur că a avut motive bune și să mă abandoneze.

— Nu mă îndoiesc că a avut, zice Brinks, fără nicio urmă de sarcasm. Te-a iubit, Cameron, mai mult decât orice pe lume. Măcar asta știu. Orice a făcut a fost din dragoste.

Ceva zăngăne aproape, probabil de după ușa din spatele barului. Oare fata cu păr ca iarba ascultă? Care era numele fiicei? Natalie? Un val de greață îl izbește drept în măruntaie. Ea știe întreaga poveste. Despre geniala prietenă a tatălui său care a rămas gravidă și a luat-o razna și despre fiul care e posibil să vină să-i caute într-o bună zi. Ca de obicei, Cameron este ultimul care află.

Brinks oftează.

— Mi-aș dori să-ți pot spune mai multe. Mă simt îngrozitor că ai făcut atâta drum până aici așteptându-te la un lucru și găsind… altul.

— Știi unde este?

Cameron își răsucește mâinile în poală. Chiar a întrebat asta? Chiar vrea să știe?

Dar, spre ușurarea sa, Simon doar scutură din cap și zice:

— Nu, nu mai știu. N-am mai văzut-o de câțiva ani.

— Cum era ea… adică, unde…

— Locuia în estul statului Washington pe undeva, pe atunci. A apărut acasă la mine. Avea nevoie de bani. Și i-am dat, bineînțeles. Însă era clar că încă se lupta, Cameron. Încă lua droguri.

Fruntea i se încrețește.

— Poate n-ar fi trebuit să-i dau banii? Nu știu. O parte din mine voia să o ia în casă, să o instaleze în camera de oaspeți. Să o repare. Însă aveam deja probleme cu Natalie. Și, ei bine… nu poți repara pe cineva care e hotărât să rămână defect.

— Corect!

Cameron mimează un zâmbet.

— Presupun că așchia nu sare departe de trunchi.

— Nu te vinde în lipsă, Cameron.

— Eu nici măcar nu pot pune corect punga în coșurile de gunoi.

Brinks îi aruncă o privire nedumerită.

— La acvariu. Lucrez acolo, tranșând pește și făcând curat. Și coșurile de gunoi… oh, nu contează!

Cameron își întrerupe propria pălăvrăgeală inutilă. Simon Brinks, renumitul magnat imobiliar și proprietar de cârciumă, de pe partea greșită a autostrăzii, însă care și-a croit drum spre un succes fulminant, nu vrea să audă ce probleme au oamenii de serviciu.

După o pauză lungă, Brinks zice:

— Daphne ar fi fost mândră de tine, Cameron.

— Mda, sunt sigur.

Cameron trântește o bancnotă de cinci dolari pe bar, sperând că va acoperi costul berii Boișteanului. Pe aproape, oricum.

Brinks împinge banii, însă Cameron se află deja la jumătatea drumului

către ușă.

[10] SOB (engl.), acronim de la son of a bitch („ticălos“).

[11] God (engl.), „Dumnezeu“.

[12] Ass (engl.), „fund“.

[13] Eels (engl.), „ţipari“.

O nouă rută

Înapoi în cabina autorulotei parcate, Cameron izbește cu pumnul în volan. Își verifică telefonul, așteptându-se la un mesaj din partea lui Avery, în speranța unei scuze pentru a o suna și a împărtăși evenimentele ultimei ore unei urechi înțelegătoare; însă nu e nimic. Ei bine, și acum? Bate cu degetele în bord și privește trecând șuvoiul constant al traficului pietonal de pe Capitol Hill. Oameni care își cumpără cina, care-și ridică hainele de la curățat, care cască ochii la vitrine. Toți cu viețile lor normale și fericite.

Să-i ia naiba!

Cât de mult a stat acolo, înainte să sune telefonul? Sare ca ars. Un mesaj, însă nu de la Avery, ci de la Brad. O fotografie. Cameron o mărește cu degetele. Un bebeluș micuț se uită chiorâș la el, cu chipul său roșu și umed înfășurat într-o păturică de culoare bleu. Chiar arată ca un ou de extraterestru, însă unul drăgălaș. Un sfert din chipul lui Elizabeth este vizibil în fotografie, iar Cameron își poate da seama că radiază de fericire. N-a murit din cauza travaliului precipitat: un beneficiu al secolului XXI.

Cameron închide ochii și trage cu putere aer în piept. Trimite un mesaj: Frate, ești tată! Brad răspunde câteva secunde mai târziu printr-un emoji cu un cap care explodează.

Apoi îi trimite un mesaj și lui Avery: Bună, putem vorbi? Trimite mesajul în vidul rețelei mobilului, apoi bagă schimbătorul în viteză și pleacă de pe locul în care parcase.

Traficul este îngrozitor când părăsește Seattle-ul, însă Cameron nu-și poate da seama dacă stă în ambuteiaj zece minute sau trei ore. Autorulota înaintează cu greutate și stopurile mașinilor înaintând la ralanti se amestecă, o ceață de roșu pătat. Pe scaunul pasagerului,

telefonul îi țârâie în mod repetat și își aruncă o privire, gândindu-se că ar putea fi Avery, însă este Brad din nou. Și mai multe poze cu copilul. Vârâ telefonul sub o pungă de fast-food aflată pe scaun. Afară din peisaj, afară din minte!

Însă mintea lui are alte idei. Și nu vrea să înceteze în legătură cu ele. De undeva, din adâncul creierului său, o voce îl cicălește. Niciunul dintre aceste lucruri n-a fost real, îl șicanează. Prea frumos să fie adevărat. Aceasta nu e viața ta. Aceasta nu e casa ta. El nu a fost tatăl tău. Ea nu e iubita ta.

Cel puțin are o slujbă pe care n-o detestă. De câte ori nu l-a asigurat Tova că Terry intenționează să-i ofere un post permanent? Și că acesta este binemeritat? El însuși trebuie să-și recunoască faptul că felul în care șterge geamurile a progresat mult. Face porcăriile alea să strălucească. Și acum poate șterge întreaga buclă a holului cu mopul, inclusiv toate ungherele și colțurile, în mai puțin de o oră.

Dar atunci, intervine vocea agasantă, de ce nu ți-a oferit slujba? Mai ales când Cameron întrebase în această după-amiază? Nu ești atât de bun pe cât te crezi, rânjește vocea. Nu ești nici măcar calificat pentru a conduce o băcănie dintr-un oraș mic.

— Taci din gură! mormăie Cameron ca pentru sine, mutându-se pe banda cea mai din stânga și apăsând accelerația.

În cele din urmă, traficul se mai reduce și, la un moment dat, se aprinde becul pentru combustibil. Cameron face ochii mari. E la doar 30 și ceva de kilometri de Sowell Bay. Probabil ar putea ajunge. Să trăiești pe muchie. Însă o ia pe următoarea ieșire de pe autostradă și găsește o benzinărie.

Casiera schițează un zâmbet plăcut spre el, în timp ce-i scanează punga de chipsuri și o cutie cu suc. Cina. Cameron nu-i întoarce zâmbetul. E ca și cum nu și-ar aminti cum se face. Chipul său este înghețat într-o expresie neutră, în timp ce funcționara îl întreabă colocvial ce mai face.

El ignoră întrebarea și îi spune în schimb să adauge și un pachet de țigări.

În timp ce benzina gâlgâie dinspre pompă în rezervorul rulotei,

butonează telefonul, însă e doar un gest reflex, ca și cum ochii înregistrează cuvintele și fotografiile care se derulează, dar creierul nu descarcă nicio informație. Până când o fotografie îi atrage atenția.

Katie.

L-a deblocat? El îi tastează numele și, bineînțeles, profilul ei se încarcă. Iat-o, cu zâmbetul ei arogant. De parcă ea a inventat lumea și el e pur și simplu suficient de norocos că trăiește în ea.

A postat un milion de fotografii noi în vara asta. Cameron se grăbește să caute pe pagina ei. În jumătate din fotografii, un tăntălău o cuprinde cu brațul, purtând mereu niște ochelari mari, astfel încât Cameron să nu-i poată vedea măcar fața stupidă.

S-o fi mutat deja la ea? El probabil și-a amintit să-și treacă numele în contractul de închiriere. Lucrează în vreun birou plictisitor. Conduce un SUV nou-nouț și n-a avut niciodată nevoie de tracțiune 4x4. Folosește o periuță de dinți electrică. Probabil se întâlnesc cu părinții lui la cină în weekenduri.

Să-i ia naiba pe toți acești oameni cu viețile lor normale și fericite. Cameron nu va ajunge niciodată acolo, indiferent cât de tare se străduiește. Nici măcar aici, în Washington.

Deschide aplicația de hărți. Scrie o rută nouă. Din Sowell Bay până în Modesto.

Cincisprezece ore.

O sosire mai devreme

Când Tova sosește, miercuri seara, ușile sunt deschise. E puțin mai devreme decât de obicei, însă Terry păruse foarte tensionat atunci când sunase. Își lăsase nespălată farfuria din care luase cina și turnase în fugă niște bobițe în castronul motanului, înainte de a se grăbi să ajungă la acvariu.

Este vorba despre ușa deschisă? Stomacul i se strânge, amintindu-și ce se întâmplase când Cameron lăsase ușa din spate deschisă și Marcellus încercase să scape. Însă câteva clipe mai târziu, Terry iese agale cu un zâmbet larg și o fluturare din mână.

— Ce se întâmplă aici? întreabă ea, apropiindu-se.

— O noapte importantă. Și nu doar pentru că este antepenultima ta zi.

Tova își înclină capul.

— Primim o livrare, continuă Terry.

Nu mai are stare.

— N-am crezut că se va întâmpla înainte să pleci. Și te-am sunat pentru că am crezut că ai vrea să fii aici ca să întâlnești chestia.

El râde.

— Chestia. Ia auzi la mine! Pe ea. Cred că ai vrea să o cunoști.

Cine Dumnezeu este „ea“?

Înainte ca Tova să poată întreba, un camion huruie în parcare. Cu o serie de bipuri zgomotoase, dă cu spatele spre uși. Un bărbat morocănos încarcă o ladă de lemn dintr-o incintă frigorifică într-un

stivuitor. La început, curierul pare dornic să depoziteze cutia mare chiar acolo, însă Terry îl convinge să-l ajute să o transporte înăuntru. Ținându-și geanta în mână, Tova îi urmează pe cei doi bărbați care ghidează lada mare prin ușile deschise și pe holul curb, lucru care pare să fie un proiect impresionant.

Intră după ei în camera pompelor, unde așază lada. Aceasta pleoscăie tare în timp ce este așezată pe podea. Într-o clipă, curierul a dispărut cu stivuitorul.

— Stai cu ochii pe asta un minut, te rog, Tova? zice Terry. Trebuie să semnez documentele.

Pleacă grăbit după curier.

Tova se uită mai atent la ladă. Pe o latură, cu litere mari, roșii și imprimate, scrie: „Cu această parte în sus“. Pe cealaltă scrie: „Caracatiță vie“.

— „Stai cu ochii pe asta.“ Ce ar trebui să însemne? îl întreabă Tova pe Marcellus privind prin peretele îngust de sticlă din spatele bazinului lui.

Lada cu caracatița vie stă în centrul încăperii, așa de nemișcată, încât Tova se întreabă dacă într-adevăr e ceva viu în interior. Pe ce ar trebui ea să stea cu ochii?

Marcellus flutură dintr-un tentacul, un gest evaziv. Nici el nu știe.

— Presupun că vom vedea, nu-i așa? cugetă Tova. În orice caz, se pare că ești pe cale de a avea un nou vecin.

Câteva bazine mai încolo de Marcellus, e unul care a fost golit. Acolo fuseseră înainte meduzele de Pacific. Unde au dispărut? Bazinul gol pare atât de curat, iar apa sa prea limpede. Tova scoate capul din camera pompelor; Terry nu se vede nicăieri. Repede, trage scaunul și saltă capacul bazinului caracatiței. Marcellus străpunge cu vârful unui tentacul suprafața apei și Tova își coboară mâna. El își încolăcește tentaculul în jurul încheieturii ei, într-un gest care este acum mai mult decât familiar; este ceva aproape instinctiv, așa cum un nou-născut prinde cu mâna degetul mamei sale.

Dar Marcellus nu este un bebeluș. După vârsta caracatițelor, el este bătrân. Iar acum, i-a sosit înlocuitorul. Pași răsună pe hol și Tova își retrage mâna din apă, coboară și vâră scaunul sub bazin. Își usucă mâna de tivul cămășii când Terry intră în încăpere, ținând în mână un ciocan.

— Ce crezi? Să o deschidem?

— Noua ta caracatiță, zice Tova, confirmând.

— Da! Puțin înainte de termen, de fapt. Însă a fost salvată și reabilitată de un grup din Alaska după ce a rămas prinsă într-o capcană pentru crabi și s-a sfâșiat încercând să iasă. N-am putut spune nu.

Terry deschide marginea lăzii cu coada ciocanului.

Tova își încrucișează brațele.

— Înainte de termen?

Terry oftează.

— Marcellus este… ei bine, Tova, sunt sigur că ai observat, este foarte bătrân pentru o caracatiță gigantică de Pacific.

El saltă capacul lăzii, mormăind:

— Un bătrân curajos, totuși, nu-i așa? Hotărât să-și depășească durata de viață. Însă doctorița Santiago și cu mine nu prea știm cât i-a mai rămas. Era într-o formă atât de proastă în această dimineață, încât e posibil să nu-i mai fi rămas decât câteva săptămâni sau zile.

— Înțeleg, zice Tova.

Ea aruncă o privire spre bazinul lui Marcellus, însă probabil el s-a vârât în bârlogul său, fiindcă nu se vede nicăieri acum.

— E uimitor cât de mult a trăit.

Terry îi azvârle Tovei o privire curioasă.

— Știai că și Marcellus a fost un animal salvat?

Tova ridică o sprânceană, surprinsă.

— Nu am știut asta.

— Era într-o stare gravă când l-am adus aici, corpul lui era tot sfâșiat. Nu credeam că o să apuce sfârșitul anului. Și iată-ne, patru ani mai târziu…

Terry zâmbește și scutură din cap.

— A fost un băiat bun. Cu excepția momentelor când colindă noaptea prin clădire.

Pulsul Tovei se întețește. După tot acest timp… acum va fi certată pentru că a permis acest lucru. Pentru că a aruncat acea clemă oribilă.

Văzând expresia de pe chipul ei, Terry zice:

— Este în regulă, Tova. La urma urmelor, nu cred că ar fi funcționat niciun fel de măsură de securitate.

El scutură din nou din cap.

— Cea nouă va avea maniere mai bune. Sper.

În interiorul lăzii de lemn e un butoi de oțel. Ceva pleoscăie și lovește în interior.

— Păi, hai să aruncăm o privire, da? Mi-aș dori să o numim cumva, însă i-am promis drepturile de botez lui Addie și ea a rămas trează jumătate din noapte gândindu-se și făcând liste.

La rostirea numelui fiicei sale, Terry zâmbește. Tova știe că Addie avea patru ani când l-a botezat pe Marcellus, deci acum are opt și e încă bucuroasă să boteze o caracatiță, ceea ce e destul de drăguț.

— Va găsi ceva minunat, n-am nicio îndoială, zice Tova.

Capacul butoiului iese ușor și Tova nu se poate abține să nu chicotească. Marcellus n-ar fi suportat niciodată o călătorie de-a lungul coastei într-o incintă atât de șubredă. S-ar fi strecurat afară pe undeva, prin largul coastei statului British Columbia.

— Iat-o, zice Terry încet.

Tova se uită înăuntru.

Caracatița este ghemuită pe fundul butoiului, ceea ce este logic, deoarece nu are unde să se ascundă acolo. Tova este surprinsă de culoarea roz-somon a creaturii, atât de diferită de a lui Marcellus, care e portocaliu-ruginiu.

— Intenționezi s-o muți în bazinul ei acum?

— Nu în seara asta. Trebuie să o aștept pe doctorița Santiago. Va veni mâine-dimineață la prima oră.

Tova privește cum noua caracatiță scoate un tentacul timid din ghemul în care s-a făcut, apoi îl trage înapoi după o secundă.

— Crezi că-i va plăcea noua ei casă?

— Sincer, nu știu, Tova.

Sprâncenele ei se ridică, luată prin surprindere de sinceritatea lui. Ea doar făcea conversație, la urma urmelor.

— Să nu mă înțelegi greșit, ne dăm toată silința, continuă Terry. Dar uită-te la Marcellus. I-am salvat viața când l-am primit aici, însă el n-a fost niciodată fericit să fie captiv într-un bazin.

— E cam plictisit, consimte Tova.

Terry râde.

— Viața în interiorul acvariului din Sowell Bay nu l-a mulțumit niciodată.

Tova se sprijină de un scaun din apropiere, să-și mai ușureze puțin durerea de spate și își înclină capul spre ladă.

— Să șterg cu mopul în jurul ei, atunci?

— Nu trebuie să faci curat aici în spate, Tova. Știi asta.

Terry reașază cu grijă capacul lăzii.

— Nu mă deranjează. E ceva de făcut.

— Ei bine, Cameron te va ajuta; ar trebui să fie aici în curând. A zis că e posibil să întârzie puțin în seara asta.

Terry se uită la ceasul de la mână. Cu o ultimă bătaie ușoară în capacul lăzii, el pleacă, bombănind pentru sine în legătură cu temperatura apei și echilibrul acido-bazic.

Tova rămâne singură în camera pompelor, cu două caracatițe și un sentiment straniu că ceva nu e în regulă.

— În fine, șoptește ea pentru sine, ridicându-și geanta. Presupun că mai bine m-aș apuca de podele.

În drumul ei spre dulapul cu consumabile, se uită prin ușa de la intrare, așteptându-se să vadă autorulota veche și rablagită a lui Cameron parcată lângă hatchbackul ei. Însă nu e nicio autorulotă.

Peste o oră, Tova se învârte în pragul biroului lui Terry, răsucind între degete cardul ei de acces. Terry a rămas aici până târziu. E bucuroasă că l-a prins.

— Să las ăsta pe biroul tău după ce terminăm mâine? zice ea, ridicând cardul.

— Sigur, e în regulă.

Terry bate cu degetele în birou. El încă pare să vibreze de entuziasm.

— Tocmai am vorbit la telefon cu doctorița Santiago. Vine mâine să arunce o privire noii noastre achiziții. Crede că e posibil să o lăsăm în butoi ceva mai mult timp.

— Înțeleg, zice Tova, încercând să-și îndepărteze monotonia din voce.

Cum i-ar putea explica lui Terry că ei nu îi pasă în mod special de această nouă caracatiță? Că, în ceea ce o privește, nu va mai exista alt Marcellus?

Terry continuă:

— Se pare că e posibil să o mutăm direct în vechiul spațiu al lui Marcellus când… ei bine, când va fi disponibil.

Tova înghite.

— Deci Cameron n-a apărut deloc în seara asta?

Terry se ridică și începe să-și adune lucrurile, foșnind hârtiile de pe biroul său.

— Nu, zice Tova pe un ton ezitant.

— Ciudat. Sper că e bine.

Terry trage fermoarul genții de laptop.

— Și îmi pare rău că a trebuit să faci curat singură în tot locul ăsta.

— Nu mă deranjează deloc.

Tova zâmbește.

— Îmi voi aminti cu drag că am făcut curat în locul acesta.

Terry scutură din cap.

— Ești, într-adevăr, unică, Tova. Și ne va fi dor de tine aici!

— E foarte frumos din partea ta. Îmi va fi și mie dor de voi toți!

În momentul în care Tova strigă după el, acesta e deja pe hol:

— Terry? Încă un lucru. Mulțumesc!

Terry își înclină capul.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai dat această slujbă.

— Nu prea am avut de ales, zice Terry.

— Ce vrei să spui?

— Când te-am angajat. Nu prea am avut de ales. Știam că nu vei refuza.

El zâmbește.

— Ești o femeie foarte puternică, Tova. Știi asta?

Tova studiază gresia strălucitoare. Adidasul ei lasă o urmă trecătoare în timp ce-și mișcă picioarele.

— Păi, da. E bine să fii ocupat.

Terry îi aruncă o privire.

— Nu vreau să spun că ești puternică pentru că poți mânui un mop ca nimeni altcineva. Cu toate că e adevărat.

El zâmbește din nou, mai tandru de data asta.

— Știi, când eram copil în Jamaica, străbunica mea obișnuia să spună că era „bătrână, dar nu rece“. A trăit aproape o sută de ani. Până în ultimele ei zile a fost în bucătărie, făcând brioșe cu stafide pentru noi, copiii. Și ei îi plăcea să se țină ocupată.

— Pare să fi fost o femeie extraordinară.

— La fel ca tine.

Terry prinde umărul mic al Tovei cu mâna lui mare.

— Dacă te răzgândești vreodată, Tova, să știi că există mereu un loc pentru tine aici la acvariul din Sowell Bay.

— Apreciez asta!

Terry calcă cu grijă pe podelele proaspăt spălate în timp ce iese din clădire.

Cu ochii-n soare

Când ușa de la intrare se deschide cu un clic, Tova tocmai terminase de pus căruciorul în dulapul cu consumabile. Oare Terry a uitat ceva și s-a întors să-l ia?

Însă, în hol, îl întâlnește pe Cameron. Se îndreaptă către vestiar, cu sprâncenele încruntate de neliniște. Se oprește brusc când o vede și furtuna de pe chip îi dispare pentru câteva clipe, în timp ce i se citește surpriza. El zice:

— Nu credeam că vei mai fi aici.

Tova își pune mâinile în șolduri.

— Unde ai fost?

— Contează?

— Da, contează. Aceasta e slujba ta și ar fi trebuit să fii aici cu câteva ore în urmă.

Tova își țuguie buzele.

— E mai mult decât „ceva mai târziu“. Și ar trebui să știi că ai ratat o seară destul de importantă aici. Avem o caracatiță nouă.

Cameron nu răspunde. Ceva în legătură cu băiatul îi amintește Tovei de un arc spiralat. Rigiditatea umerilor săi, felul apăsat în care merge, felul în care nu vrea să se uite la ea. Își așază o mână pe umărul lui.

— Ești bine? S-a întâmplat ceva?

El se scutură de atingerea ei și începe să umble de colo-colo.

— Dacă s-a întâmplat ceva? Păi, hai să vedem! Ethan este un ticălos

băgăcios care e incapabil să-și vadă de treburile lui și are zero încredere în mine. S-a zis cu prietenia asta! Singurii mei prieteni din Modesto tocmai au făcut un copil și cu trupa s-a terminat. Apropo de Modesto, ți-am zis de nenorocita de maică-mea? Care m-a abandonat? Ăsta a fost un adevărat ghinion pentru, să zicem, întreaga mea viață. Mătușa mea a încercat să fie ca o mamă și și-a dat toată silința, însă n-ar fi trebuit să continue să-mi fie părinte. Credeam că aveam o iubită aici, însă mi-a dat papucii fără nicio explicație. Presupun că e supărată că am anulat întâlnirea, cu toate că m-am dus acolo personal să-i spun că nu puteam ajunge pentru că intervenise ceva care a fost, să zicem, cea mai importantă întâlnire a vieții mele jalnice. Sau așa am crezut.

Se oprește, trăgând aer în piept.

— De asemenea, bagajul meu de când am venit cu avionul aici, acum două luni, se pare că și-a luat vacanță extinsă în Italia. Nu că aș mai avea nevoie de el.

Tova realizează că s-a lipit de bazinul din spatele ei, ca și cum toate acele cuvinte fuseseră un vânt puternic. Se îndreaptă și își netezește părul, de parcă ar fi fost ciufulit. Nu prea înțelege, însă aprobă din cap.

— Și nici măcar nu e cea mai bună parte.

Cameron scotocește în buzunar și scoate un inel voluminos. Inelul de absolvire al unui bărbat, se pare, cu toate că Tova îl zărește doar în treacăt, așezat în palma băiatului, înainte de a fi înghițit în pumnul furios care se încleștează în jurul său. El începe din nou să meargă de colo-colo. Amărăciunea, ca un fel de electricitate statică, îi umple vocea în timp ce continuă:

— Cea mai bună parte este că toate aceste lucruri au fost absolut și complet fără sens. Nici măcar nu era el.

— Cine nu era cine, dragule?

Tova își așază o mână pe umărul lui, însă el se scutură din nou.

— Nu era tatăl meu. Motivul pentru care am venit în Sowell Bay. Tipul pentru care am pierdut atâta timp ca să-i dau de urmă. Era doar un vechi prieten de-al maică-mii. Nu e nici măcar inelul lui.

— Atunci al cui este?

— Presupun că nu voi ști niciodată.

Tova se pomenește că mai toate cuvintele îi rămân în gâtlej. În cele din urmă, zice doar:

— Îmi pare atât de rău, Cameron!

— Și mie.

El înghite.

— Adică, pentru că toate astea au fost o pierdere de timp.

— E normal să fii supărat când ai pierdut pe cineva, zice Tova încet.

Cameron bombăne ceva ce Tova nu prea poate auzi, apoi se îndreaptă cu pași mari către intrarea din față. Îl urmează, ținând pasul cu el cât poate ea de bine. Oare chiar pleacă?

Spre surprinderea ei, în loc de a ieși pe ușa principală, el se îndreaptă către camera pompelor. Privește uimită cum se învârte în jurul lăzii cu caracatița nouă, încă acolo, în mijlocul încăperii, saltă capacul bazinului țiparilor-lup și aruncă inelul de absolvire înăuntru. Acesta plutește în liniște către fundul bazinului și dispare într-un nor de nisip.

— EELS. Acesta vă aparține, șoptește cu amărăciune.

Tova se zgâiește la bazin. Ce Dumnezeu? Unul dintre țiparii-lup îi întoarce privirea, dinții săi ca niște ace scânteind în lumina albastră.

Ea își drege glasul.

— Ai vrea să stai și să bei o cană de cafea, dragule? Evident, am terminat munca pe seara asta, însă am putea să vorbim despre ce o să se întâmple mâine. În ultima mea zi. Să ne asigurăm că e o tranziție fără dificultăți.

— Cafea?

Cameron spune asta de parcă e un cuvânt străin. Pentru o clipă, pare secătuit, ca o mânecă de vânt care s-a dezumflat. Scutură repede din

cap și, dintr-odată, furtuna se dezlănțuie din nou.

— Nu. M-am oprit doar să-mi iau hanoracul din vestiar.

El iese din camera pompelor și Tova îl urmează.

— Dar cum rămâne cu ziua de mâine?

— Nu există ziua de mâine, zice el peste umăr. Terry nu mi-a oferit un post permanent. De ce aș mai sta? Cât de incompetent trebuie să fiu, pentru a nu primi o slujbă în care trebuie să golesc coșurile de gunoi și să spăl podelele? Adică… fără supărare.

— Oh, sunt sigură că este o neînțelegere. Terry a fost destul de distras; cu noua caracatiță…

— Am terminat-o cu neînțelegerile!

El intră în vestiar și iese o clipă mai târziu cu hanoracul vârât sub braț.

— În fine, plec!

— Ce vrei să spui?

— Mă întorc în California.

Cameron evită să-i întâlnească ochii. Un zâmbet trist și sardonic i se răspândește pe chip.

— E timpul pentru o călătorie cu mașina.

— Pleci acum?

— Mda.

Ritmul lui Cameron este sacadat.

— Aș fi plecat deja, dar, fiind un idiot, mi-am lăsat majoritatea lucrurilor acasă la Ethan. Rufe la spălat. Și chitara. M-am întors să o iau.

El ridică hanoracul.

— M-am gândit să trec să-l iau și pe ăsta.

— Pleci și nici măcar nu i-ai spus lui Terry?

— O să-și dea el seama.

— Și ce crezi că se va întâmpla când nu vei reuși să apari mâine?

— Mă va concedia?

— Și cine va pregăti mâncarea pentru atât de mulți prieteni… ai tăi?

— Nu-i problema mea. Nu e chiar cine știe ce inginerie.

Tova îi aruncă o privire împietrită.

— Nu acesta este felul în care o persoană ar trebui să-și dea demisia.

Cameron ridică din umeri.

— De unde să știu? N-am avut niciodată șansa de a-mi da demisia. Am fost mereu concediat. E un fel de specializare a mea.

El intră cu pași mari în biroul lui Terry. Ea îl urmează și privește în timp ce el ia o bucată de hârtie din tava imprimantei și mâzgălește un bilet pe care-l împăturește și îl așază pe biroul lui Terry.

— Uite. E mai bine așa?

Ea ridică biletul și i-l dă înapoi.

— Să-ți lași șeful cu ochii-n soare fără o înștiințare corespunzătoare… ești mai bun de atât.

— Nu, nu sunt!

Vocea îi cedează. Aruncă hârtia pe birou.

— Chiar nu sunt!

Ziua 1 361 de captiv… Oh, hai să terminăm cu prostiile, da? Avem un inel de recuperat.

Ființele omenești nu cruță niciun fel de opinie când vine vorba de țiparii-lup. Dacă aș fi avut o scoică de fiecare dată când am auzit pe cineva numindu-i hidoși sau urâți, sau monstruoși, aș fi o caracatiță foarte grăsuță într-adevăr.

Aceste aprecieri nu sunt greșite. Obiectiv vorbind, țiparii-lup sunt grotești. Bazinul lor este unul dintre puținele în care n-am intrat și pe care nu le-am explorat niciodată, însă asta n-are nimic de-a face cu aspectul lor fizic nefericit.

S-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte de a fi capturat și întemnițat. Eram tânăr, naiv și căutam un loc unde să mă trântesc puțin, așa cum v-ați exprima voi oamenii, în largul mării. Bârlogul stâncos mă chema; ar fi fost un loc perfect pentru mine. Nu mi-am dat seama că era deja ocupat.

Cu inteligența mea vastă, s-ar fi cuvenit să dau dovadă de mai multă prudență. De îndată ce m-am uitat prin deschizătura dintre stânci, a lovit. Dinții ca acele ale țiparilor-lup și botul lor cărnos nu sunt doar urâte, ci și destul de puternice. Am plătit pentru greșeala mea de trei ori.

Prima oară, am plătit cu mândria mea.

A doua oară, cu unul dintre tentaculele mele. Tentaculul a început să crească la loc a doua zi, însă deja era prea târziu.

A treia oară, cu libertatea mea. Dacă propria mea judecată slabă n-ar fi provocat atâtea răni, poate aș fi evadat din așa-numitul loc de salvare.

Cu o răbdare imensă, aștept ca Tova să plece. Deșurubarea carcasei

pompei a devenit mai dificilă în ultimul timp, însă, cu efort, o îndepărtez. În momentul în care m-am strecurat pe jumătate prin mica deschizătură, deja simt Consecințele, deoarece acestea apar mai repede în prezent.

Nu mi-a mai rămas prea mult timp.

Vorbesc cu țiparii-lup folosind platitudini blânde în timp ce intru în bazinul lor. Masculul mare se uită urât la mine, capul său în culori stridente păzind intrarea bârlogului; după o clipă, perechea lui i se alătură.

Amândoi arătați încântător azi, zic, îmbrățișând geamul de pe partea opusă a bazinului. Creaturile clipesc. Inima îmi bate cu putere.

N-am nicio intenție de a zăbovi aici, promit în timp ce mă îndrept către fundul bazinului.

Fundul bazinului lor este făcut din nisip, în timp ce al meu este din pietriș mai grosier și sunt surprins de cât de moale se simte în timp ce draghez prin el, căutând. Perechea privește, ieșind puțin mai mult din bârlogul lor acum, maxilarele lor, deplasate în afară, deschizându-se și închizându-se automat, ca de obicei. Aripioarele dorsale subțiri li se ondulează ca niște panglici, însă ei nu se apropie.

Mătur nisipul la baza plantelor și, în cele din urmă, ventuzele din vârful tentaculului meu ating ceva rece și greu. Înșfac inelul voluminos și îl introduc pe partea groasă și musculoasă a tentaculului meu, unde știu că va fi în siguranță. Arunc o privire spre țiparii-lup care încă îmi urmăresc fiecare mișcare. Sper că nu vă deranjează că iau asta.

Până și scurta călătorie înapoi la bazinul meu îmi secătuiește puterile. Pe zi ce trece sunt tot mai neputincios. Ținând încă inelul greu, mă strecor în bârlogul meu și mă odihnesc, deoarece voi avea nevoie de rezistență pentru următoarea mea călătorie. Ultima.

Un adevărat geniu

Cureaua de distribuție[14], descoperă Cameron, e numită așa pe bună dreptate. Chestia se încolăcește sub capota rulotei ca un șarpe foarte lung. Aerul uscat miroase a praf și a plăcuțe de frâne arse, iar soarele dimineții este necruțător. La fiecare câteva secunde, cu un șuierat zgomotos, o rafală de vânt îl izbește în partea laterală a capului, atunci când un camion se năpustește pe autostradă, ca un roi de cărăbuși supradimensionați, bătându-și joc de el cu măștile lor amenințătoare, în timp ce stă aplecat în fața capotei ridicate a rulotei. Cu o mână trage de cureaua ruptă. În cealaltă mână o ține pe cea nouă din torpedou.

— Ce naiba, bombăne ca pentru sine, holbându-se la măruntaiele vehiculului.

Recunoaște părțile importante. Blocul motor, radiatorul, bateria, joja. Chestia cu lichidul albastru care curăță parbrizul.

Noua curea a stat acolo tot timpul, chiar acolo în torpedou. De ce n-a fost s-o înlocuiască? Zgomotul ăla ca un schelălăit. N-avea niciodată cum să dispară de la sine.

Cu siguranță n-a dispărut în ultimele douăsprezece ore de condus.

Ei bine, asta nu-i chiar adevărat. Schelălăitul chiar a dispărut… împreună cu servodirecția, pe această porțiune stearpă de autostradă interstatală de pe lângă orașul Redding, la 100 și ceva de kilometri la sud de granița dintre Oregon și California. Există oare un lucru pe care Cameron să nu-l dea în bară? Încercarea lui de a pleca valvârtej după un eșec umilitor este, ea însăși, un eșec umilitor.

Cât de caracteristic lui!

— Bine, pot face asta!

Răsuflă, apoi mijește din nou ochii la videoclip, sprijinind telefonul de bara de protecție. Nu există altă opțiune. Dacă va continua să conducă, nu va mai dura mult până ca motorul să se supraîncălzească și să se cace pe el. Ei bine, nu chiar așa a descris videoclipul chestia asta, însă… nu e bine.

În afară de asta, să monteze noua curea de distribuție nu poate fi atât de greu, iar el, Cameron Cassmore, este un adevărat geniu.

E timpul să înceapă să se comporte ca atare.

[14] În engleză, serpentine belt.

Inelul EEL

Joi după-amiază, în ultima zi de lucru a Tovei, Janice Kim și Barb Vanderhoof apar pe veranda ei cu o cutie dreptunghiulară.

— Intrați, vă rog, zice Tova. Îmi cer scuze pentru starea în care se află casa. Tot împachetatul ăsta e pur și simplu…

Descrie o mișcare circulară cu mâna de jur împrejurul acelei dezordini.

— O să pun de cafea.

Acesta e un lucru care n-a fost încă strâns: filtrul de cafea. Va fi ultimul obiect împachetat.

Ea ia cutia de la Janice, presupunând că e un fel de caserolă cu tocăniță, însă este mult prea ușoară. O așază pe blatul de bucătărie și dă capacul deoparte, scoțând la iveală un tort mic în formă de pește. Felicitări pentru pensionare! e scris cu glazură.

— Nu trebuia! râde Tova. Dar este corect. Chiar mă pensionez.

— În cele din urmă, zice Janice, scoțând un pachet cu farfurii și șervețele de hârtie.

— Sunt sigură că îi vei convinge să te angajeze să ștergi de praf plintele din Charter Village, adaugă Barb, așezându-se pe un scaun de la masa din bucătărie.

— Ei bine, nu exclud asta, zice Tova, zâmbind.

Filtrul șuieră în timp ce cafeaua se fierbe și Tova se apleacă pentru a mângâia spatele motanului când animalul intră în bucătărie.

Janice îl privește pe Motan cu scepticism.

— Ce se întâmplă cu flăcăul ăla?

— Păi, nu poate veni cu mine, zice Tova. Presupun că se va întoarce să trăiască afară tot timpul, doar dacă nu cumva una dintre voi este în căutarea unui animal de companie?

Janice își ridică mâinile neputincioasă.

— Peter e alergic. În plus, Rolo e îngrozit de pisici.

Motan face un salt în poala lui Barb, aterizând lent și toarce cu zgomot, în timp ce se întinde și își freacă ușor capul blănos de bărbia ei.

— Eu sunt o iubitoare de câini, zice Barb.

Îl scarpină pe Motan după urechi.

— Vai, ai blănița moale totuși, nu-i așa? V-am povestit despre pisica pe care copiii lui Andie au găsit-o anul trecut? Locuiește în dormitorul lor acum, doarme cu ei sub așternuturi și pături. I-am spus lui Andie că trebuia să se asigure că e deparazitată, pentru că nu știi niciodată ce animale aduci de afară, nu-i așa? În fine. Apoi ea a zis…

— Uite, Barb, te place enorm.

Janice chicotește. Motanul linge dosul palmei lui Barb acum, de parcă ar spăla-o, încă torcând ca un fierăstrău circular.

— L-am deparazitat deja, bineînțeles, zice Tova apăsând pe cuvinte.

Barb se uită de la Janice la Tova.

— Dar eu sunt iubitoare de câini!

Tova râde.

— Oamenii se pot schimba, Barbara.

— Chiar și persoanele în vârstă, ca tine, adaugă Janice.

— Oh, bine! Mă voi gândi la asta, bombăne Barb, însă acum îl freacă pe Motan pe burtica lui cenușie.

Ochii acestuia sunt închiși de extaz.

Tova toarnă cafea pentru toată lumea.

— Ați cinat deja amândouă? Aș putea încălzi ceva…

— Oh, nu trebuie să faci asta.

Janice flutură din mână în semn de refuz.

— Nu cu tot ce se întâmplă aici.

Un zâmbet jucăuș încrețește buzele Tovei.

— Hai să mâncăm tort la cină.

Tova face curat singură în ultima ei tură de la acvariu. E ultima oară în care șterge holul circular. O ultimă lustruire a fiecărui geam de sticlă. Se preocupă să frece cu mare grijă, pentru ultima dată, sub coada statuii leului-de-mare. Cine știe când se va ocupa din nou cineva de el?

Ciudat cum, atunci când a început această slujbă, avea doar făpturi marine drept companie și acesta era lucrul care îi plăcea cel mai mult. Era ceva de făcut, un mod de a se menține ocupată, dar în același timp rămânea izolată, fără să fie nevoie să-și bage nasul în treburile altcuiva. Dar acum, să facă singură curat pare ciudat de greșit. Cameron ar trebui să fie aici, fără îndoială. Siguranța acestui sentiment o surprinde.

Dar, probabil, el e deja în California.

După ce termină, face un ultim drum în josul holului întunecat. Bibanilor-soare le spune:

— La revedere, dragilor!

Crabii japonezi sunt următorii.

— Adio, frumoșii mei!

— Ai grijă! îi zice sculpinului cu nasul ascuțit. Cu bine, prieteni! le spune țiparilor-lup.

Alături, țarcul lui Marcellus pare calm și nemișcat. Tova se apleacă și scrutează bârlogul stâncos, căutând vreun semn de la el, însă nu e nimic. Nu l-a văzut toată seara.

Se duce în camera pompelor, însă nu-l poate vedea din spate, nici privind de sus în jos. Pune scaunul la loc și se învârte în jurul butoiului unde prin plasa de deasupra o poate vedea pe noua caracatiță femelă încă încolăcită, compact, pe fundul butoiului, înconjurată de o mulțime de midii.

— Ai văzut ceva? A plecat?

Își duce o mână la gură.

— A mu…

Un suspin care o îneacă îi fură cuvântul.

Noua caracatiță se înfășoară și mai strâns.

Tova se întoarce în hol și își așază o mână pe geamul rece din față al bazinului lui Marcellus. N-are rost să spună la revedere pietrelor și apei. Singura lacrimă care i se scurge din ochi se rostogolește de pe obrazul ei ridat pe bărbie, înainte de a ateriza pe podeaua proaspăt spălată.

Biroul lui Terry e un dezastru când Tova intră pentru a-și lăsa cardul de acces acolo, așa cum a promis. Dând neputincioasă din umeri, ea lasă cardul de plastic deasupra acelei harababuri de hârtii.

Adidașii ei scârțâie pe podea în timp ce traversează vestibulul. Îi va arunca după ce termină în seara asta. Sunt ponosiți după atâția ani în care a făcut curat aici; nici măcar magazinul la mâna a doua nu i-ar

vrea.

Aproape de ușă, se oprește brusc. Pe podea se află un obiect brun îngrămădit chiar în fața ușii, ca și cum i-ar bara calea. Ea mijește ochii în lumina albastră slabă. O pungă de hârtie? Cum e posibil să fi trecut pe lângă ea când a intrat aici?

Un tentacul se mișcă.

— Marcellus! exclamă Tova, dând fuga și lăsându-se să cadă pe podeaua de gresie dură, lângă el.

Spatele îi trosnește cu zgomot, însă abia dacă bagă de seamă. Bătrâna caracatiță e palidă și până și ochiul său strălucitor pare micșorat, ca o mărgică devenită mată. Ea așază o mână blândă și cercetătoare pe mantaua lui, în felul în care cineva ar atinge fruntea unui copil bolnav. Pielea lui e lipicioasă și uscată. El întinde un tentacul în sus și îl înfășoară în jurul încheieturii ei, chiar deasupra cicatricii asemănătoare unui dolar de argint care acum s-a estompat, transformându-se într-un inel palid. El clipește, strângând-o slab.

— Ce faci aici, afară? zice ea, certându-l cu blândețe. Hai să te duc înapoi în bazinul tău!

Ea desprinde tentaculul de încheietură și se ridică în picioare, apoi încearcă să-l ridice, însă spatele i se opintește, o durere de rău augur străpungându-i partea de jos a coloanei vertebrale.

— Stai aici! ordonă, apoi se grăbește către dulapul de consumabile cât de repede o poate duce trupul.

Câteva minute mai târziu, ea se întoarce, împingându-și găleata galbenă. Înăuntru, mai mulți litri de apă pleoscăie, mutați acolo din bazinul lui, cu vechea cană pentru lapte pe care Tova o ține în dulapul de consumabile. Ușurarea o copleșește când el clipește. N-a murit încă. Își înmoaie cârpa în apa sărată și o stoarce peste el, udându-i pielea. Marcellus scoate unul dintre suspinele sale stranii și omenești.

Acest lucru îl revigorează suficient pentru a se mișca, se pare. Cu efort, el ridică un tentacul. Tova trage găleata chiar lângă el și ea îl împinge ușor de fund (sau ceea ce crede ea că ar putea fi echivalentul fundului său), în timp ce el se ridică peste marginea găleții galbene

din plastic și plonjează în apa rece dinăuntru.

— Ce faci aici, afară? întreabă ea din nou.

Apoi vede.

Ceva voluminos și auriu strălucește pe podea, chiar în locul în care Marcellus zăcuse ghemuit. Ea se lasă pe vine și îl ridică. LICEUL DIN SOWELL BAY, PROMOȚIA 1989. Se gândise că arăta ca un inel de absolvire ieri, când, în mod misterios, Cameron îl aruncase în bazinul țiparilor-lup.

Cum îl scosese Marcellus de acolo? Și de ce?

Și Sowell Bay, promoția 1989? Este inelul lui Daphne Cassmore? Dar este un inel bărbătesc. Cameron crezuse că era al tatălui lui…

Stă în palma ei, rece și greu. Ca o amintire. Erik a avut unul exact ca ăsta. Era atât de mândră, așa cum toți părinții sunt, pentru ceea ce simbolizează. Presupusese că îl purtase în acea noapte. Un inel pierdut, de asemenea, în mare.

Ea întoarce inelul, mijind ochii la literele gravate pe interior. Inima începe să-i bată în timpane. Șterge inelul de tivul bluzei și citește din nou.

Nu poate fi adevărat!

Este!

EELS.

Erik Ernest Lindgren Sullivan.

Mareea foarte joasă

Fragmentele revelatoare care i se învârt în creier se lovesc unele de altele, implorând să fie legate între ele. A existat o fată.

Erik… și fata.

Erik a conceput un copil.

Un copil care a crescut departe, necunoscut. Nu poate crede că nu și-a dat seama de asta înainte din atâtea gesturi de-ale lui Cameron. Din gropița în formă de inimă din obrazul său stâng, cea pe care ea o admirase mereu, cu toate că nu putuse niciodată să înțeleagă pentru care motiv.

— Tu ai știut, nu-i așa? îi spune lui Marcellus. Bineînțeles că ai știut!

Ea se apleacă și îi atinge din nou mantaua.

— Ești mult mai inteligent decât credem noi, ființele umane.

Marcellus își așază vârful unui tentacul pe dosul palmei ei.

Tova se prăbușește din nou la pământ, de data aceasta sprijinindu-și coatele de marginea găleții. De îndată ce lacrimile fierbinți și repezi încep să curgă, nu mai are nicio putere să le oprească. Picăturile îi bombardează ochii în timp ce umerii ei slabi se ridică și cad din ce în ce mai repede, cu fiecare suspin monstruos. Nu-i nimeni aici. Nu se uită nimeni. Lăsând precauția deoparte, dă voie durerii să o străbată. În cele din urmă, lacrimile încetinesc și se transformă într-un picurat, punctat de sughițuri. Își simte ochii fierbinți și uscați.

Cât timp a rămas în această stare de suferință necruțătoare? Poate că minute sau o oră întreagă. Când își ridică, în cele din urmă, capul, umerii încovoiați o dor.

— Ce o să mă fac cu tine? zice ea, evitând un sughiț, iar el clipește din ochiul său caleidoscopic care acum e mai umed ca niciodată.

E posibil să-i mai fi rămas doar săptămâni sau zile, zisese Terry. Ea se ridică, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

— Că tot veni vorba, ce o să mă fac cu tine?

Ea se ridică în picioare și își îndreaptă umerii, pentru a-și mai alina durerea de spate.

— Haide, prietene! Hai să te duc acasă!

Dacă ar fi fost pescari întârziați sau plimbăreți după apusul soarelui pe faleza din Sowell Bay, în acea seară, ar fi avut parte de o priveliște grozavă: o femeie în vârstă de șaptezeci de ani, cântărind cel mult 40 de kilograme, trage o caracatiță gigantică de Pacific de 30 de kilograme într-o găleată galbenă, de-a lungul falezei, spre ponton. În seara asta totuși, singurii martori sunt pescărușii, iar ei se îndepărtează de coșul de gunoi, scoțând țipete indignate spre Tova când trece cu Marcellus pe lângă ei. Nu este o călătorie rapidă, în niciun caz, însă Marcellus scoate câte un tentacul afară, de-o parte și de alta a găleții, de parcă merge într-o mașină cu geamurile coborâte.

Tova râde.

— Briza e plăcută, nu-i așa?

Apa este departe, mareea este joasă. Tova abia poate auzi valurile lovindu-se de stânci, e atât de departe, încât se simte de parcă ar fi la un kilometru și jumătate de faleză. Lumina lunii scânteiază în sute de bălți superficiale, risipite ca niște bănuți uriași de argint de-a lungul plajei pustii.

— O să te cam zdruncine, îl avertizează Tova.

Pontonul, un dig din pietre și bolovani, străbate plaja pustie și în cele din urmă se îndreaptă către apă, curbându-se grațios ca brațul unei balerine. Într-o după-amiază de vară, va fremăta de căutători de scoici

și excursioniști aventuroși veniți la picnic, aceștia căutând cel mai pitoresc loc de a se așeza și de a savura cornete pline cu înghețată. Acum este pustiu, cu excepția unui pescăruș singuratic postat chiar în vârf.

Nu-i o treabă ușoară să împingă găleata pe suprafața plată, însă acoperită cu pietriș, a pontonului. Mai târziu, o va durea cu siguranță spatele. Însă, în cele din urmă, Tova și Marcellus ajung aproape de capăt, unde apa la reflux are o adâncime de cel puțin câțiva metri sub stânci. Din capătul pontonului, la o lungime de braț depărtare, pescărușul singuratic se uită urât la ei, apoi scoate un țipăt atroce.

— Oh, fă liniște! îl mustră Tova și pasărea își ia zborul.

Ea se lasă în jos pentru a se așeza pe o piatră care lucește de la apa sărată. Cu o mână în găleată, își drege glasul, înainte de a începe micul discurs pe care l-a repetat în cap în timpul călătoriei până la plajă.

— Trebuie să-ți mulțumesc, începe ea și el îi cuprinde brațul. Terry a zis că ai fost salvat. Bănuiesc că mai degrabă ai fi preferat să nu fii salvat, însă sunt bucuroasă că s-a întâmplat așa.

Ea clipește pentru a-și îndepărta lacrimile. Nu din nou!

— Tu m-ai condus la el. La nepotul meu.

Vocea ei șovăie la aceste ultime două cuvinte, însă, în același timp, în trup i se strecoară o căldură.

Două cuvinte pe care n-a crezut niciodată că le va spune. Dacă Will ar fi fost aici să-l cunoască! Și dacă Modesto n-ar fi la o depărtare de mai bine de 1 000 de kilometri!

— Tu i-ai furat carnetul de conducere! Obrăznicătură ce ești!

Ea chicotește și tentaculul lui îi strânge mâna în timp ce ea scutură din cap.

— Ai încercat să-mi spui și eu n-am ascultat.

Undeva sus pe cerul nopții, un avion trece, torsul îndepărtat al

motorului său răsunând deasupra golfului calm.

— Nu este corect că ți-ai petrecut viața într-un bazin. Și îți promit, Marcellus, voi face orice pot să mă asigur că înlocuitoarea ta e cea mai răsfățată și mai stimulată intelectual caracatiță…

Greutatea propriilor ei cuvinte o izbesc. Nu mai merge în Charter Village. Nu poate.

După o răsuflare adâncă, continuă:

— Trebuie să ne luăm la revedere, prietene. Însă sunt bucuroasă că Terry te-a salvat pentru că tu m-ai salvat pe mine.

Încet, ea înclină găleata. E la aproape nouă metri de apă. Pentru o clipă lungă, înainte ca gravitația să preia controlul, brațul lui Marcellus rămâne înfășurat în jurul mâinii ei în timp ce trupul său ciudat și nepământean rămâne suspendat în aer, cu ochiul fixat asupra ei. Exact în momentul în care ea e pe cale de a fi trasă în jos odată cu el, Marcellus îi dă drumul și aterizează cu un pleoscăit puternic în apa neagră ca noaptea.

Absolut tot

— Dragul meu băiat! zice Tova, privind în depărtare așezată pe banca ei obișnuită, de pe pontonul de lângă acvariu.

Sub luna argintie, apa scânteiază în semn de răspuns.

Evenimentele ultimelor două ore abia dacă par reale, fără a mai zice nimic de evenimentele ultimelor două luni. Marcellus nu mai e. Cameron, nepotul ei, nu mai e. Începând de mâine, casa nu va mai fi a ei. Dar nu se va muta în Charter Village.

Tova nu va pleca.

Ce va face? Habar n-are, așa că stă pe bancă, uitându-se la apă o perioadă amorfă, imună la legile obișnuite ale lumii, asemenea unei caracatițe uriașe modelându-și trupul pentru a se strecura printr-o crăpătură. La un moment dat, își verifică ceasul de la mână. Trebuie să fie foarte târziu deja. Mai e un sfert de oră până la miezul nopții.

E aproape o nouă zi. Prima ei zi ca bunică.

Erik nu știa că urma să aibă un copil. Cum ar fi putut el să-și pună capăt vieții cu un copil care urma să apară? N-ar fi putut. Și n-a făcut-o. Ea se agață de această teorie, degetele ei subțiri ținându-se strâns de bancă. Trebuie să fi fost un accident. Pușți beți. Fără discernământ.

El ar fi fost un tată minunat. Da, avea doar optsprezece ani, însă uită-te la nepoata lui Mary Ann, Tatum. S-a descurcat foarte bine. Erik l-ar fi iubit pe Cameron enorm. Totul — absolut tot — ar fi fost atât de diferit.

— Scuzați-mă! Alo!

Vocea unei femei răsună în lungul pontonului, trezind-o pe Tova din

reveria sa. Cine altcineva ar putea fi aici afară la această oră?

Cineva în pantaloni scurți de sport și un hanorac roz-deschis vine în fugă de-a lungul debarcaderului. Tova își dă seama că e tânăra care e patroana magazinului de paddleboarding de la capătul falezei, de lângă biroul agentei imobiliare.

— Bună!

Tova își șterge ochii și își potrivește ochelarii, apoi se ridică de pe bancă.

— Ești în regulă, draga mea? E destul de târziu ca să ieși la o alergare.

Tânăra încetinește până la un mers vioi, apropiindu-se de bancă cu răsuflarea întretăiată.

— Ești Tova.

— Da, eu sunt.

— Eu sunt Avery, zice ea gâfâind. Și nu ieșisem la o alergare. Mi-am terminat niște documente la magazin și am văzut luminile aprinse; m-am gândit că era cineva la acvariu.

E o disperare tăcută în ochii ei, pe care Tova o recunoaște prea bine. Privirea cuiva care încearcă să țină situația sub control.

Ea îi urmează privirea lui Avery înapoi către clădirea acvariului unde luminile sunt, într-adevăr, încă aprinse. Găleata galbenă este înapoi în dulap. Tova intenționase să stingă tot și să încuie la plecare.

Avery înghite.

— În fine, mă gândeam că ar putea fi…

— Cameron?

— Da.

O expresie de ușurare îi traversează chipul.

— El e aici?

— Mă tem că nu.

— Știi unde e? L-am sunat toată după-amiaza, însă nu răspunde la telefon.

Tova scutură din cap.

— A plecat. S-a întors în California.

— Ce?

Gura lui Avery rămâne deschisă.

— De ce?

— Asta e o întrebare cam complicată.

Tonul Tovei e măsurat. Se prăbușește din nou pe bancă și fata se așază la celălalt capăt, vârându-și picioarele goale sub ea. Tova continuă:

— Presupun că, în mintea lui, au fost prea multe neînțelegeri.

Sprâncenele lui Avery se împreunează.

— Neînțelegeri?

— Exact cuvintele lui.

Ea ridică o sprânceană spre tânără.

— Sunt destul de sigură că el crede că tu îl… of, cum s-a exprimat… eviți.

— Ce?

Avery face un salt în sus.

— El mi-a tras clapa! Apoi mi-a trimis un mesaj în care spunea că trebuie să vorbim. Chestia asta ar trebui să fie de bine?

Ea se sprijină de balustradă.

— Eu sunt cea care ar trebui să fie supărată. Am venit până aici doar pentru că îmi făceam griji în legătură cu el.

Tova își amintește diatriba lui Cameron din holul acvariului și e gata să-i spună lui Avery despre asta, însă ezită. N-ar trebui să se amestece în treburile lui. Dar, ei bine… el face parte din familie și nu asta fac familiile? Gândul acesta aproape că o face să râdă. Poate împotriva voinței sale, zice în cele din urmă:

— Chiar a încercat să te anunțe că nu putea ajunge.

— Nu, n-a făcut-o.

— A zis că s-a oprit la magazinul tău.

Tova scutură din cap.

— Altă neînțelegere, presupun.

Avery se sprijină de balustradă și își lasă fruntea în pumnul încleștat. Șoptește:

— Marco.

— Poftim?

— Fiul meu. Are cincisprezece ani. S-a ocupat de magazin cât timp a trebuit să dau o fugă până la bancă. L-am întrebat dacă sunase sau trecuse pe acolo Cameron și a zis că nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmpla ceva în momentul în care i-am surprins rânjetul obraznic cu colțul ochiului.

Avery dă un pumn frustrat în balustradă.

— Încerc din răsputeri, jur în fața lui Dumnezeu, însă copilul meu e, uneori, un fraier așa de mare!

— Toți copiii sunt îngrozitori uneori.

Tova se ridică și vine lângă tânără.

— Poate fiul tău încerca să te protejeze.

— N-am nevoie de protecție.

Avery gâfâie.

— Și ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu te învinui, draga mea. A fi părinte nu e pentru cei slabi de inimă.

După o pauză lungă, Avery zice:

— Deci Cameron a plecat în California din cauza mea.

— Păi, n-a fost doar asta. A fost din cauza celei mai mari neînțelegeri. Cea despre așa-zisul lui tată.

— Oh, rahat! Întâlnirea aia… N-a mers așa cum credea el.

Ea geme din nou.

— Ar fi trebuit să-l sun ieri. A fost aglomerat la magazin și eram supărată…

Scoate un telefon din buzunarul pantalonilor scurți.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Tova privește în timp ce Avery sună. Apelul ajunge direct în căsuța vocală.

— A plecat cu adevărat, nu-i așa? zice Avery încet.

— Poate că da.

Cele două femei privesc apa scăldată de lună în tăcere un lung răstimp. În cele din urmă, Avery zice:

— E liniște aici. Eu nu mai vin la ponton.

— E locul meu preferat, zice Tova încetișor.

Avery își lasă privirea să cadă asupra apei negre de dedesubt.

— Am convins odată pe cineva să nu sară de pe balustrada asta. Am împiedicat-o să… știi tu.

— Doamne, Dumnezeule!

Cu o voce aproape înăbușită, Avery continuă.

— Era o femeie. Chiar aici, în acest loc. Acum câțiva ani. Ieșisem să fac paddleboarding foarte devreme dimineață și ea stătea pe balustradă. Vorbea cu cineva. Cu ea însăși, presupun. Arăta rău. De parcă luase ceva.

— Înțeleg, zice Tova cu vocea slabă.

— Vorbea întruna despre o noapte oribilă. Un accident. Un buf.

Un buf.

Tova încuviințează ușor din cap, pomenindu-se incapabilă să vorbească și fata continuă.

— Am presupus mereu că trebuie să se fi dus o luptă în ea sau ceva. Trăia o traumă de la o explozie, poate.

Un buf.

Tova închide ochii, imaginându-și cât de ușor s-ar fi putut întâmpla. Ceva deviază cursul provei și o rafală de vânt îndreaptă vela slăbită în direcția nepotrivită, la momentul nepotrivit. Tangonul se leagănă cu sălbăticie. Îl izbește în cap. Îl răstoarnă peste bord.

Un accident. S-ar fi putut întâmpla așa sau în mai multe feluri. El era căpitan al echipei de canotaj, navigator desăvârșit, însă a mai fost și berea aia furată din frigiderul lor. A existat o fată.

— Uneori mă întreb ce s-a întâmplat cu ea, zice Avery. Dacă mai e încă în viață. Dacă faptul că am salvat-o a contat.

Trăgând adânc aer în piept, Tova se uită în ochii lui Avery.

— A contat. Mă bucur că ai salvat-o, zice ea.

Și vorbește serios.

Mortăciune costisitoare pe marginea drumului

La borna kilometrică 682, Cameron încetează să mai fie obsedat de indicatorul de temperatură a motorului. Funcționa. El chiar îl reparase. Rulota n-o să explodeze în mijlocul autostrăzii.

La ieșirea 747, scoate un chicotit tineresc. Orașul Weed[15]! Pornește avariile și oprește la marginea drumului, intenționând să facă o poză cu indicatorul ca să i-o trimită lui Brad. Pentru că Weed, California, este mereu amuzant. Însă telefonul nu e în locul obișnuit în suportul pentru pahare. Ciudat. L-a lăsat oare în spatele rulotei, poate? Continuă să conducă.

La borna kilometrică 780, își dă seama de ce nu-și putea găsi telefonul. Îl lăsase pe bara din față, exact unde se afla când schimbase cureaua de transmisie. Efectiv, îl poate vedea acolo. Ceea ce înseamnă că, deja, este o mortăciune costisitoare pe marginea drumului. Scoate un hohot de râs sălbatic. N-a dormit de aproape treizeci de ore.

La o parcare de camioane, undeva, în Rogue River Valley, ia decizia inteligentă de a parca și de a trage un pui de somn de șase ore. Când se trezește, își stropește fața cu apă rece în toaleta publică și își cumpără o cafea neagră, la pachet, de la restaurant. În drum spre ieșire, aruncă un pachet aproape plin de țigări la coșul de gunoi.

La sau în jurul ieșirilor 119, 142 și 238, se tot gândește la biletul său de demisie idiot. La ieșirea 295, începe să compună o scuză în minte.

Pe la un pod ce traversează râul Columbia, reintră în statul Washington. Spre nord, desigur… se îndreaptă spre nord. Se întoarce să facă lucrurile așa cum trebuie.

[15] Weed, în limba engleză, înseamnă „iarbă, marijuana“.

Calul Dala

Pentru ultima oară, Tova fierbe apă pentru cafea pe plită. Suprafața lăcuită a acesteia strălucește, verde-avocado în contrast cu arzătoarele negre, lustruite seara trecută. Impecabile. Ar putea conta acest lucru? Va fi cu siguranță înlăturată, înlocuită cu una dintre acele game noi elegante. Nimeni nu vrea un aparat electrocasnic vechi de decenii, chiar dacă funcționează perfect.

Tova primise aprobarea pentru check-in accelerat în Charter Village, ceva pentru care făcuse presiuni de săptămâni întregi. Apartamentul ei premium va fi disponibil săptămâna viitoare. Le-a lăsat un mesaj telefonic la prima oră în această dimineață, la o oră care ar fi fost extrem de matinală dacă ar fi dormit noaptea trecută. Totul e în ceață. Cei din Charter Village n-au sunat încă, însă cel mai probabil e din cauză că biroul lor nu e deschis. E abia 7:30.

Oricum, Tova n-are nicio intenție de a mai merge acolo.

A avut o dimineață ocupată. A șters de praf toate plintele. A șters geamurile. A lustruit feroneria dulapurilor, a frecat fiecare clanță. Ar trebui să fie epuizată, însă nu s-a simțit în viața ei mai plină de energie. Fără perdele sau mobilă, fiecare sunet pe care-l face răsună în pereții și podelele goale și până și fâsâitul sticlei cu pulverizator pare prea zgomotos. Dar e bine să se mențină ocupată. Curățenia e întotdeauna un lucru bun. E ceva de făcut.

Unde se va duce? Ar trebui să elibereze casa până la prânz. Cei de la firma de relocare, care au luat ieri cea mai mare parte din mobilă, au fost deja notificați că va fi o schimbare a destinației. Din fericire, cineva răspunde la telefonul lor în creierii dimineții. Însă care va fi acea destinație? Un spațiu de depozitare, poate?

În ceea ce o privește pe ea și obiectele ei personale, Janice și Barbara

au amândouă dormitoare libere. La o oră decentă, o va suna prima dată pe Janice. Poate va alterna între ele până când pot fi făcute alte aranjamente. Valiza ei de pânză cu imprimeu floral, aceeași pe care o luase și în luna de miere cu Will, e făcută și pregătită de plecare. Gândul de a-și petrece noaptea într-un pat care nu-i al ei o încântă și o îngrozește în același timp.

Când ceva foșnește pe veranda din față, ea tresare. Pune jos cana de cafea.

Nu poate fi motanul. Barbara i-a trimis seara trecută o fotografie cu motanul. Face foarte bine, deși la început Barb încercase să-l țină în casă și asta îl agitase foarte tare. Așa că vine și pleacă după cum poftește. Tova nu știe cum să răspundă la fotografiile pe care le primește pe mobil, însă vederea chipului mustăcios al motanului, a ochilor săi galbeni cu expresia caracteristică de dispreț, o făcuse să zâmbească.

Apoi soneria sună.

Când deschide ușa de la intrare, nu-și poate crede ochilor.

Sprâncenele lui Cameron sunt ridicate într-o expresie înfrigurată, ca ale lui Erik când era agitat în legătură cu un examen școlar. Pentru o clipă, un nod nostalgic i se pune Tovei în beregată, gândindu-se de câte ori își dorise ca Erik să apară în felul acesta în pragul ușii ei. Lacrimi îi izvorăsc în ochi.

— Salut, zice Cameron, târându-și picioarele.

Tot ce reușește Tova să spună este:

— Bună, dragule!

— Îî, scuze că am fost un nesimțit seara trecută! Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să plec.

Cameron își vâră mâinile în buzunare.

— Și scuze că am venit aici atât de devreme! Ar fi trebuit să sun, însă… ei bine, am o poveste bizară.

— Este în regulă.

Tova ține ușa deschisă cu un braț pe care îl simte de parcă i-ar aparține altcuiva. De parcă a ieșit din propriul trup.

— Îmi dau seama că nu-mi datorezi nimic.

Vocea lui Cameron e ca o sârmă ghimpată. Zbârnâitoare.

— Dar îmi poți spune la ce oră vine Terry în mod normal? Trebuie să vorbesc cu el. Personal.

— În jur de ora 10, dacă nu mă înșel.

— Zece. Bine.

Cameron scoate un suspin lung.

— Cât de supărat crezi că este pe mine în acest moment?

— Nu e supărat deloc, sunt destul de sigură.

Cameron îi azvârle o privire nedumerită.

Tova își târăște picioarele până în hol, unde geanta ei e atârnată pe cuierul altminteri gol, de lângă ușă, și scoate o hârtie împăturită din buzunarul din față. Un zâmbet conspirativ i se întinde pe chip în timp ce i-o înmânează.

— Biletul meu?

El rămâne cu gura căscată.

— L-ai luat?

Ea înclină capul.

— Vezi tu, n-ar fi trebuit. Însă am făcut-o.

— Dar… de ce?

— Presupun că o parte din mine nu te-a crezut când ai insistat că erai genul de persoană care s-ar sustrage de la un loc de muncă.

— Deci… Terry nu știe că am plecat?

— Cred că habar n-are.

Obrajii lui Cameron se înroșesc.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc. Și nu știu de ce ai avea atâta încredere în mine. Nu că aș merita-o.

Există altceva ce trebuie să-i arate, bineînțeles. Ceva mult mai important. Și unde i-au dispărut manierele?

— Te rog să intri!

Ea îl invită în hol.

— Și ți-aș spune să iei loc, însă…

Face o mișcare largă cu brațul de jur împrejurul salonului gol.

— Uau! E o casă frumoasă.

Tova zâmbește.

— Mă bucur că tu crezi asta.

Simte cum regretul o străpunge. Străbunicul băiatului construise această casă și asta e singura dată când el va pune piciorul în ea.

— Așteaptă aici o clipă. Am altceva să-ți dau, continuă ea, înainte de a se grăbi spre dormitor și valiză.

Un minut mai târziu se întoarce. I-l întinde, apoi îl lasă să cadă în palma lui. El îl întoarce și nedumerirea face ca sprâncenele să i se unească. Acea inscripție, cea care l-a consternat. Crezuse că înseamnă țipari, la fel ca acele făpturi marine. De ce Dumnezeu ar vrea cineva să treacă așa ceva pe un inel de absolvire? La acest gând, Tova își înăbușă un zâmbet. Până și cele mai geniale minți se înșală uneori.

— Numele lui întreg, zice ea, era Erik Ernest Lindgren Sullivan.

Buzele lui Cameron se despart, fără să scoată niciun sunet. Tova așteaptă. Aproape că poate vedea cum se învârt rotițele în capul lui.

Erik era la fel, i se citea pe chip când i se învârteau rotițele în creier, lucru care se întâmpla tot timpul. Sunt atâtea lucruri asemănătoare la Cameron și Erik, însă nu toate. Nu ochii. Aceia trebuie să fie ai maică-sii. Ai lui Daphne.

Sunt ochi frumoși.

Tova n-a fost niciodată genul afectuos, însă, când chipul lui Cameron începe să se descompună, se pomenește atrasă spre el ca un magnet. Brațele lui se înfășoară în jurul gâtului ei, strângând-o la piept. Timp de ceea ce pare un fel de veșnicie, ea își reazemă obrazul de pieptul lui cald. Nu se poate abține să nu observe că tricoul lui pare pătat și miroase ciudat a ulei de motor. Poate e o chestie intenționată? Tova nu va mai face niciodată presupuneri în legătură cu un tricou.

El se trage înapoi și zice cu un zâmbet stupefiat:

— Am o bunică.

— Ei bine, ce zici de asta?

Ea râde și este ca și cum o valvă înăuntrul ei a fost eliberată.

— Am un nepot.

— Mda, se pare că ai.

— Ce s-a întâmplat în California?

El ridică din umeri.

— M-am răzgândit. Ai avut dreptate în legătură cu renunțatul. Sunt mai bun de atât.

Observând salonul, el dă apreciativ din cap.

— E, într-adevăr, o casă supertare. Arhitectura…

— Străbunicul tău a construit-o.

— Pe bune?

O expresie de uimire traversează chipul lui Cameron. El se îndreaptă

spre șemineu, a cărui poliță păstrase odinioară atâtea fotografii care îl înfățișau pe tatăl lui, și o atinge cu tandrețe, aproape ezitant, în felul în care cineva și-ar așeza o mână pe trupul unui animal adormit.

Tova îl urmează.

— Am fost norocoasă să mă bucur de ea timp de șaizeci și ceva de ani.

Își ridică încheietura, verificându-și ceasul de la mână.

— Și încă trei ore și jumătate.

— Sfinte Sisoe! Așa e. Ai vândut-o.

— Este în regulă. Trebuia să îmi iau la revedere. Prea multe fantome.

Tova nu e sigură că într-adevăr crede aceste cuvinte, însă se obișnuiește cu ele, cel puțin.

Cameron își studiază adidașii.

— Presupun că mă bucur că te-am prins aici. Înainte să te muți în acel cămin de bătrâni.

— Oh, zice Tova, plesnind aerul ca și cum ar fi vrut să-i izgonească cuvintele. Nu mă mai duc acolo.

— Nu te mai duci?

— Nu, slavă Domnului!

— Și unde te duci, atunci?

Un hohot de râs nestingherit scapă din pieptul Tovei.

— Știi ceva? Nu știu. La Barbara acasă. Sau la Janice. Pentru o vreme. Până când îmi dau seama ce urmează să fac.

— Bun plan, zice Cameron. Adică, din partea unui tip care locuiește într-o rulotă.

El zâmbește și gropița în formă de inimă din obraz i se adâncește și pentru o clipă arată ca nepotul neastâmpărat. Tova privește în jos,

verificând să fie sigură că papucii sunt încă în contact cu podeaua, deoarece pare că ar levita, îndreptându-se spre tavan cu o eleganță involuntară, la fel ca Marcellus în fostul lui bazin. Inima ei e plină de heliu, înălțând-o către cer.

Ea chicotește.

— Presupun că amândoi suntem fără casă, atunci.

Ea gesticulează spre hol.

— Ai dori să vezi unde a crescut tatăl tău?

*

Fostul dormitor al lui Erik fusese cel mai dificil de curățat. Trei decenii stătuse gol. Măturase podeaua în mod regulat de-a lungul anilor și schimbase până și așternuturile de pe pat din când în când, însă, după ce bărbații de la magazinul la mâna a doua au luat mobila, se pomenise trăgându-se înapoi în fața vechilor șomoioage de praf adunate pe la colțuri. Ca și cum unul dintre ele era posibil să conțină vreun fragment din el.

Podeaua de lemn este decolorată acolo unde odinioară s-a aflat covorul lui Erik. Soarele se strecoară prin fereastra fără perdele. Afară, o briză leagănă ușor ramurile unui pin bătrân și lumina răspândește o umbră fantomatică pe peretele opus. Odată, într-o noapte cu lună plină, când micul Erik uitase să tragă draperiile, surprinsese imaginea acelei umbre și se repezise pe hol, dând buzna în camera Tovei și a lui Will și ascunzându-se sub pătura lor, convins că era bântuit. Tova îl ținuse în brațe până când adormise, apoi continuase să-l țină toată noaptea.

Ochii lui Cameron examinează fiecare centimetru al camerei. Probabil încearcă să o păstreze în memorie, să o scaneze. Tova dă să se retragă din cameră pentru a-i acorda puțină intimitate, în momentul în care el

zice:

— Mi-aș fi dorit să-l cunosc.

Ea intră înapoi în cameră, așezându-și o mână pe cotul lui.

— Și eu mi-aș fi dorit.

— Cum ai, cum să zic, supraviețuit?

Se uită la ea și înghite cu dificultate.

— Adică, într-o zi era aici și în următoarea nu mai era. Cum îți revii din așa ceva?

Tova ezită.

— Nu-ți revii. Nu de tot. Însă mergi mai departe. Trebuie.

Cameron se uită la podeaua unde odată se afla patul lui Erik și își mușcă gânditor buza. Deodată, traversează camera și împinge cu vârful adidasului una dintre bucățile de parchet.

— Ce s-a întâmplat aici?

Tova își înclină capul.

— La ce te referi?

— Toată casa ta are parchet de stejar roșu. Însă bucata asta e de frasin alb.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Tova merge până acolo târându-și picioarele și își potrivește ochelarii examinând atent parchetul. Nu pare să fie nimic remarcabil în legătură cu el.

— Vezi tu, liniile fibrei lemnoase sunt diferite. Și finisajul aproape că se potrivește, dar nu chiar.

Scoate un mănunchi de chei din buzunar, îngenunchează și începe să introducă un breloc desfăcător de sticle în crăpătura dintre plăcile de

parchet. Câteva clipe mai târziu, spre șocul Tovei, placa se desprinde, scoțând la iveală un spațiu deschis dedesubt.

— Știam eu!

Cameron mijește ochii în acea cavitate.

— Doamne, Dumnezeule! Cine ar face așa ceva?

Cameron râde.

— Orice băiat adolescent.

— Dar ce ar avea nevoie să ascundă?

— Îî… păi, prietenul meu, Brad, obișnuia să-i fure revistele lui taică-său și…

— Oh!

Tova se înroșește.

— Oh, Doamne!

— Nu cred că aici avem de-a face cu așa ceva.

Cameron scoate un mic pachet. Ambalajul său de plastic scrâșnește în momentul în care i-l înmânează Tovei care-l lasă să cadă de îndată ce își dă seama ce e înăuntru. Prăjiturele. Sau ceea ce fuseseră odinioară. Sunt tari și cenușii ca pietrele acum.

— Mmm, prăjituri Creamzies. Astea sunt de pe timpuri, zice Cameron ridicând pachetul și studiindu-l. Știi, am văzut odată o emisiune pe un canal de știință despre ele. Legenda urbană zice că vor supraviețui unui holocaust nuclear, însă chestia asta nu e chiar adevărată, pentru că digliceridele pe care le folosesc ca stabilizatori nu…

— Cameron, îl întrerupe Tova încet. Mai e ceva acolo înăuntru.

— Aici?

El ridică prăjiturile pietrificate, mijind ochii.

— Nu, acolo.

Privirea ei e fixată asupra compartimentului din parchet.

Este unul dintre vechile prosoape de bucătărie brodate ale maică-sii, înfășurat în jurul a ceva de dimensiunea unui pachet de cărți.

Cameron îl scoate și i-l înmânează. Degetele ei tremură în timp ce despăturește prosopul. Înăuntru este un cal pictat de lemn.

— Calul meu Dala.

Șoapta ei e aspră ca pietrișul. Își trece un deget de-a lungul spatelui neted al figurinei. Fiecare bucată desprinsă este lipită impecabil la loc. Până și vopseaua este retușată.

Cel de-al șaselea cal. Erik îl reparase.

Cameron se apleacă, zgâindu-se la artefact.

— Ce e un cal Dala?

Tova plescăie din limbă. Băiatul dă pe dinafară de cunoștințe aleatorii despre fibra lemnoasă și stabilizatori pentru prăjituri și Shakespeare, însă cât de puțin cunoaște despre moștenirea lui!

Îi întinde calul Dala.

El îl ia și ea îl privește cum studiază curbele cioplite delicat. După un răstimp, el ridică privirea.

— Cum ai recuperat inelul de absolvire?

Ea zâmbește.

— Marcellus.

Prima zi de libertate

La început, mă scufund ca un morman rece de carne. Tentaculele mele nu mai funcționează. Sunt un deșeu aruncat în mare, într-o călătorie comatoasă spre fundul mării.

Apoi, cu un spasm, tentaculele mele se trezesc și sunt din nou viu.

Nu spun asta pentru a-ți da speranțe false. Moartea mea este iminentă. Însă nu sunt încă mort. Am destul timp pentru a mă bucura din plin de imensitatea mării. O zi sau două, poate, pentru a mă delecta în întuneric. Întuneric. Ca fundul mării.

Întunericul mi se potrivește.

După eliberarea mea, am înotat departe de stânci în grabă. Curând, a venit refluxul. Jos, jos, jos. În adâncimi, în măruntaiele mării, unde nu ajunge nicio lumină. Unde odată, când eram tânăr, am găsit o cheie. Unde mă întorc acum, pentru a mă culca lângă oasele de mult dezintegrate ale unui fiu iubit.

Voi fi sincer: nu așa mă așteptam să se sfârșească timpul nostru împreună. Aproape patru ani am fost ținut captiv și n-a trecut nicio zi în care să nu cuget la propria moarte, sigur fiind că îmi voi da sufletul între cei patru pereți de sticlă ai acelui bazin. Nu mi-am imaginat niciodată că voi cunoaște din nou libertatea mării.

Cum se simte, întrebi? Este confortabil. Este acasă. Sunt norocos. Sunt recunoscător.

Dar ce se va întâmpla cu înlocuitoarea mea? Curând, Terry va începe să curețe și să remodeleze bazinul meu. Nu va face nicio încercare de a ascunde aceste activități de publicul vizitator; afișul pe care-l lipește pe sticlă va anunța: În curs de amenajare: un nou exponat sosește!

M-am oprit lângă butoiul ei în călătoria mea afară. M-am cățărat pe margine pentru a mă uita la ea. E tânără și grav rănită. Îngrozită, firește. Însă această nouă caracatiță va avea o prietenă. Una pe care n-am avut-o până la sfârșit. Tova se va asigura că ea e fericită și aș avea încredere în Tova cu prețul vieții mele. Eu chiar am avut încredere în ea cu prețul vieții mele, de mai multe ori. Exact cum am avut încredere în ea cu prețul morții mele.

Ființele umane. În general, sunteți plictisitori și neîndemânatici. Însă, din când în când, puteți fi niște remarcabile făpturi inteligente.

La urma urmelor

O lună mai târziu, când lucrările sunt terminate, un camion de relocări cu plăcuțe de înmatriculare de Texas se deplasează cu dificultate prin Sowell Bay. Tova nu observă. Se pregătește pentru luptă.

— Te-ai ars! strigă ea, desfăcând tabla de joc și amestecând piesele cu litere.

Afară, un vânt răcoros de toamnă brăzdează apa. Vestitoare ale iernii, aceste valuri cu creastă biciuiesc suprafața lipsită de culoare a apei care se amestecă perfect cu cerul cenușiu.

— Te rog! Sunt pe cale să câștig!

Cameron apare din bucătăria noului apartament al Tovei cu o tavă cu brânză Cheddar feliată și biscuiți sărați rotunzi. Tova se încruntă. Insistase mult pe lângă el să încerce lutefisk și biscuit nesărat, lucruri pe care un bun suedez le-ar mânca. Însă biscuiții sărați erau la reducere la Shop-Way, explicase Cameron. Cumperi unul, primești unul gratis. Nu se poate supăra în legătură cu asta.

Tova știe că Terry ar fi fost încântat să-l păstreze pe Cameron la acvariu, însă orele și plata nu erau de ajuns, cu toate că el mai rămăsese pentru a-l instrui pe înlocuitorul său. Acum, Cameron lucrează zile lungi și chinuitoare pentru un antreprenor, la una dintre acele case făcute pe comandă, în cartierul lui Adam Wright și al lui Sandy Hewitt. Spune că va urma începând din ianuarie cursurile pregătitoare pentru politehnică, de la colegiul comunitar din Elland. Insistă să plătească singur, în ciuda obiecțiilor Tovei. Ea mai are de lucrat la asta.

— Tu primul, zice Tova, aranjându-și piesele.

— Nu, dă-i înainte! Vârsta înaintea frumuseții, o tachinează Cameron, studiindu-și propria tăviță, în timp ce se joacă absent cu inelul de absolvire al tatălui său, pe care-l poartă la mâna dreaptă.

Ea se preface că se încruntă.

— Am cincizeci de ani de rebusuri zilnice stocate aici.

Ea bate ușor cu degetul în tâmplă.

Cameron zâmbește.

— Nu mă pricep la aproape niciun rahat, serios, însă cumva sunt bun la lucrurile astea.

Rahat, într-adevăr. Acesta este genul de limbaj întreținut acum în tapiseria vieții ei, iar ea nu și-ar fi dorit niciodată să fie altfel. Deschide cu „TONOMAT“ (șaptezeci și șapte de puncte, o remiză incredibil de norocoasă). La asta, Cameron joacă „TON“ (treizeci și nouă de puncte).

— Mă bucur că ești aici, zice ea încet.

— Glumești? Unde altundeva aș putea fi?

— Cu mătușa ta, Jeanne.

Cameron își dă ochii peste cap.

— Își trăiește viața la maximum, crede-mă. Ți-am spus despre Wally Perkins și…

Tova ridică o mână.

— Da. Mi-ai zis.

— E uimitor aici. Mătușa Jeanne va veni cu siguranță în vizită. Spune deja că încearcă să-i dea de urmă soră-sii în estul statului Washington. La care eu i-am zis: Mult noroc… cine știe ce încurcătură vei dezgropa acolo.

Chipul lui Cameron se încordează, însă pentru scurt timp.

— Și Elizabeth plănuiește deja să-l aducă pe bebeluș aici la primăvară.

Ei bine, și Brad, bineînțeles, însă presupun că e speriat să-l ducă pe bebe Henry cu avionul — microbi sau ceva. Elizabeth îl va convinge totuși, iar unchiul Cam va face presiuni, dacă va fi nevoie.

Râde.

Râde și Tova. Un bebeluș în familie. Deși nu i-a cunoscut încă pe Elizabeth și pe Brad, cumva Cameron a convins-o că e și bunica lor. Ea privește afară pe fereastră. E uimitor aici. Geamul rezistent la uragane, înalt din podea până în tavanul boltit, ocupă întreaga lungime a camerei de zi, întrerupt doar de ușile cu glasvand care conduc către un balcon construit pe piloni rezistenți. Când vine fluxul, Tovei îi place să-și bea cafeaua acolo afară, ascultând cum apa lovește plăcile de dedesubt ale terasei.

*

Când vine Ziua Recunoștinței, Tova și Cameron așază o masă pentru trei persoane.

Ar fi fost patru, însă Avery s-a retras, promițând că va trece pe acolo mai târziu cu plăcintă. Din câte se pare, se hotărâse să țină magazinul deschis de Ziua Recunoștinței, însă n-a vrut ca vreunul dintre angajații ei să lucreze. Oameni care să-și facă cumpărăturile pentru sărbători în zi de sărbătoare, ce ridicol! Dar Avery zice mereu că magazinul merge foarte bine anul acesta, e în ascensiune, ca Sowell Bay. Probabil, n-a vrut să rateze o zi de vânzări decente. Cameron i-a zis că înțelege și o vede, oricum, tot timpul.

E posibil ca Marco să vină cu Avery azi. Tonul vocii lui Cameron a scăzut când i-a explicat acest lucru Tovei. Deunăzi, în drum spre casă de la serviciu, a cumpărat o minge de fotbal Nerf, de culoare verde. Poate Marco va vrea să se joace cu ea pe plajă, zisese el. Poate. Dacă nu vrea, n-o să se supere.

Ethan își ia locul în primire, sosind cu jumătate de oră mai devreme la

cina cu curcan. Uneori pare că-și petrece toate minutele libere în apartamentul Tovei. Dar pe Tova n-o deranjează. În cea mai mare parte a timpului, el stă în camera ei de zi, în fotoliul de lângă mica poliță unde ea își expune caii Dala. Lui Ethan îi place să asculte discuri la vechiul pick-up al lui Will, un aparat pe care-l tratează cu o reverență aproape religioasă. Deși Tova nu și-a dorit niciodată o educație în domeniul muzicii rock, primește acum lecții. E plăcut să-l aibă pe Ethan în preajmă.

Când Ethan își dă jacheta jos, Cameron țipă.

— De unde ai luat aia?

— Oh, asta?

Ochii lui Ethan scapără. Își pune o mână pe burta peste care se întinde un tricou galben, în mod evident cam mic. O inscripție bătătoare la ochi, MOTH SAUSAGE, se lățește peste pieptul lui.

Doamne, Dumnezeule! Ce este Moth Sausage?

Ochii lui Cameron sunt mari cât cepele.

— Ăla-i al meu! Nu l-am mai văzut de când… Doamne, a sosit în sfârșit bagajul meu?

— Vrei să spui că acea afurisită de geantă verde e bagajul tău?

Ethan face cu ochiul.

— Am crezut că e ziua mea norocoasă când am găsit-o pe veranda mea de dimineață.

— În sfârșit!

Cameron râde.

— Geanta aia a fost în toată lumea. Fac pariu că are ceva povești de spus.

După ce au mâncat curcanul și sosul, Ethan, Cameron și Tova lasă un munte scandalos de vase murdare în chiuvetă și se înfofolesc pentru o plimbare în josul falezei, acolo unde golful Puget Sound tremură ca o

mare fantomă cenușie dincolo de ponton. Vechea casă de bilete cu geamul său crăpat în diagonală stă singură sub o pătură de nori.

În fața acvariului se opresc, admirând noua construcție. O statuie de bronz cu opt tentacule și cu o manta care pare grea. Cu niște ochi rotunzi și impenetrabili de-o parte și de alta a capului.

Acvariul se împotrivise donației ei consistente, însă Tova insistase. Prea mulți bani care stăteau nefolosiți într-un cont bancar. Acum, ea trece pe lângă noua statuie de trei ori pe săptămână, când sosește pentru activitatea de voluntariat, aceea de a distribui pliante și de a sta în fața bazinului caracatiței gigantice de Pacific, ajutându-i pe vizitatori să înțeleagă creatura. Pippa Aderenta e încă destul de timidă, petrecându-și mare parte a timpului ca o masă amorfă roz, lipită de geam în colțul bazinului. Demnă de numele ei, presupune Tova. Însă e în regulă. Tova vorbește cu ea în timp ce șterge amprente răzlețe de pe geam. Nu se poate abține.

Vreo două bazine mai încolo, populația de castraveți-de-mare rămâne acum stabilă. Spre marea ușurare a lui Terry, Pippa pare să nu fie înclinată să colinde holurile și să strângă artefacte pierdute.

În secret, acest lucru o face și pe Tova fericită. Marcellus era, de fapt, o caracatiță excepțională.

Ei continuă să meargă de-a lungul falezei, pe lângă dig. Digul lui Marcellus. Mareea e înaltă, agățându-se strâns de parapete ca un om care-și trage o pătură până la bărbie, într-o noapte rece de iarnă. Valurile blânde se joacă de-a v-ați ascunselea cu bolovanii incrustați cu scoici, care căptușesc peretele. Cameron și Ethan au trăncănit despre fotbal în ultima jumătate de oră, așa că Tova nu îi ascultă.

Dacă vor continua să meargă în susul țărmului, vor trece în cele din urmă pe sub fosta ei casă, cocoțată pe deal. Uneori, Tova se plimbă pe acolo la lăsarea serii și adeseori, când trece pe lângă casă, fereastra mare de la mansardă strălucește galbenă printre copaci. Odată a fost sigură că a văzut un șir de păpuși de hârtie lipite de fereastră.

S-a reîntors la casă doar o dată. O femeie cu accent texan a sunat-o pe mobil, după ce obținuse numărul de la Ethan. Se pare că femeia apăruse la casa magazinului Shop-Way cu o grămadă de cutii de conserve și spusese că era o pisică cenușie care nu voia să plece din

grădina ei. Acum, motanului îi place să vâneze crabi-de-stâncă pe plaja de sub terasa Tovei la reflux. El preferă să fie în aer liber, ca și cum nu prea are încredere că acest nou loc este acasă, iar Tova nu-l poate învinovăți. Este o acomodare dificilă. Însă pe măsură ce vremea devine mai rece, el pare din ce în ce mai resemnat să-și petreacă mai mult timp în interiorul apartamentului, încolăcit pe canapea sau stând în fața ferestrei cu ochii lui galbeni fixați asupra pescărușilor care hoinăresc pe cer.

Când se întorc la ponton, Tova se desprinde de ei și stă lângă balustradă, singură. Ea șoptește enigmatic înspre golful sumbru care i-a luat pe amândoi, un fiu iubit și o caracatiță excepțională:

— Mi-e dor de voi! De amândoi.

Își atinge inima.

Apoi se întoarce și se îndreaptă către ceilalți. Trebuie să se întoarcă acasă.

Vine Avery cu plăcinta. Și mai e și un joc de Scrabble de câștigat, la urma urmelor.

Mulțumiri

Bunica mea colecționa bufnițe. Vitrina cu porțelanuri de pe covorul roșu și mițos din sufrageria ei era înțesată de ele. Copil fiind, mi-am petrecut mult timp pe acel covor. Locuiam alături și eram liberă să alerg prin curtea comună din spate și să mă strecor prin ușa cu plasă în bucătăria bunicilor, unde erau mereu prăjituri făcute în casă și nimeni nu mă împiedica să patinez pe linoleum încălțată cu șosete.

Erau anii 1980 și aceste bufnițe erau demodate, nu ca păsările drăguțe și pastelate care decorează acum petrecerile pentru bebeluși. Bibelourile-bufnițe ale bunicii mele aveau ochi gravi și ciocuri foarte ascuțite. Ca bufnițele adevărate, ele transmiteau puțină emoție.

N-am știut niciodată de ce iubea ea bufnițele, însă an după an, până când a murit, împachetam cutii de cadouri cu broșe și prosoape de bucătărie care aveau ca temă bufnițele. În unele aspecte, Tova este modelată după bunica mea Anna. Evenimentele din viața Tovei sunt fictive, însă ea și bunica mea Anna sunt amândouă suedeze stoice. Calme. Infinit de amabile, cu toate astea, de nepătruns din punct de vedere emoțional. Capabile să-și înfigă ghearele într-o creangă solitară și să rămână acolo asemenea unei bufnițe. Ca descendentă a acestei culturi, îmi e foarte greu uneori să fiu sentimentală. Însă o să încerc, deoarece sunt recunoscătoare multor persoane pentru faptul că această carte a ajuns acum în mâinile voastre.

În primul rând, mulțumiri cât un ocean lui Helen Atsma, uimitoarea mea editoare de la Ecco, a cărei viziune editorială pentru această poveste și-a atins ținta chiar de la prima noastră întâlnire. Helen, ai un talent extraordinar de a elimina părțile slabe și de a lăsa narațiunea să strălucească și îți sunt atât de recunoscătoare pentru îndrumare! De asemenea, mulțumiri uriașe lui Miriam Parker, Sonya Cheuse, TJ Calhoun, Vivian Rowe, Rachel Sargent, Meghan Deans și tuturor de la Ecco pentru ingeniozitatea, amabilitatea și răbdarea voastră!

Totodată, pentru Emma Herdman și echipa ei de la Bloomsbury Marea Britanie: entuziasmul vostru a fost ca un val de inspirație și mă simt foarte norocoasă să lucrez cu o echipă desăvârșită de dincolo de ocean!

Un tsunami de mulțumiri agentei mele, Kristin Nelson, care mi-a schimbat viața cu un e-mail în toamna anului 2020. Mulțumesc, Kristin, pentru că ai avut simțul umorului când, în timpul primului nostru apel video, fiul meu de patru ani a apărut în mod repetat pe ecran să se plângă de faptul că voia o sticlă de suc! Încă nu pot să cred cât sunt de norocoasă să mă consider unul dintre clienții tăi. Îmi exprim recunoștința față de toată lumea de la Nelson Literary Agency, cu mulțumiri speciale Mariei Heater, care mi-a citit solicitarea de publicare și care și-a dat seama că era vorba de o narațiune despre caracatițe și a scris pe margine: „Asta e fie genială, fie o aiureală".

Sunt încântată să le am în echipă pe Jenny Meyer și pe Heidi Gall de la Meyer Literary Agency, care se ocupă de contracte internaționale. Au făcut o treabă spectaculoasă aducând această poveste în fața unui public internațional.

Când am scris prima schiță a începutului acestei cărți, cu ani în urmă, a fost în urma unui atelier de scriere creativă, care avea ca temă să povestim ceva dintr-o perspectivă inedită. Urmărisem pe atunci un videoclip pe YouTube în care o caracatiță captivă evadase ca să deschidă o cutie încuiată, cu o recompensă în interior, așa că într-acolo s-a îndreptat mintea mea și am inventat această caracatiță irascibilă, plictisită și exasperată de ființele umane. Nu știam încă nimic despre caracatițe și nici acum nu sunt expertă. Dar sunt convinsă că ele sunt cele mai fascinante creaturi de pe planetă. Îți mulțumesc, caracatiță din videoclip! Caracatițelor în general, vă mulțumesc pentru că ne permiteți din când în când să avem un crâmpei din lumea voastră! Sunt în mod special recunoscătoare lui Sy Montgomery pentru că a scris minunata carte de nonficțiune Sufletul unei caracatițe, care urmează călătoria ei captivantă (și emoționantă, chiar hilară adeseori) urmărindu-i pe îngrijitorii de caracatițe de la New England Aquarium. De asemenea, mulțumesc, Alaska Sealife Center și Point Defiance Zoo and Aquarium, pentru că ați răspuns la întrebările mele despre cefalopode și, mai important, pentru munca de conservare și salvare pe care o faceți!

Îi voi fi pe vecie recunoscătoare Lindei Clopton, care a ținut atelierul pe care l-am pomenit mai sus și care m-a îndrumat în cele mai timpurii încercări de scriere creativă. Ea a sprijinit această poveste de la primele cuvinte puse pe pagină.

Acel atelier a fost și ocazia de a cunoaște, de asemenea, o grămadă de scriitori care formează baza grupului meu critic principal, chiar și astăzi. Lui Deena Short, Jenny Ling, Brenda Lowder, Jill Cobb și Terra Weiss: feedbackul vostru este neprețuit și faptul că v-am văzut pe toți în mod regulat pe Zoom a fost întotdeauna un lucru bun, mai ales în timpul pandemiei!

Terrei, în special, care îmi tolerează mesajele zilnice și care mereu reușește să-și rupă niște ore din propria viață agitată pentru convorbirea noastră critică săptămânală: acele verificări m-au ținut pe linia de plutire pentru a încheia această carte. Terra, fiecare pagină a acestei povești are amprenta ta. N-aș fi terminat-o niciodată fără răbdarea ta nesfârșită de a mă ghida prin încâlcelile intrigii și atenționările tale blânde de a-mi ține personajele în frâu.

Grupului meu literar online, Write Around the Block, și în special echipei de asistență: vă mulțumesc pentru feedbackul și sprijinul vostru, Becky Grenfell, Trey Dowell, Alex Otto, Haley Hwang, Jeremy Mitchell, Kim Hart, Mark Kramarzewski, Rachael Clarke, Janna Miller, Sean Fallon și Lydia Collins! Kirsten Baltz, îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit cunoștințele tale de biologie marină. Jayne Hunter, Roni Schienvar și Lin Morris, vă mulțumesc pentru că ați fost acolo, alături de mine!

Celor de la cercul literar de la College of DuPage și instructoarei Mardelle Fortier: a fost o plăcere să vă împărtășesc pasaje din această carte. Lui Grace Wynter, mulțumiri pentru feedbackul ei atent asupra primelor variante ale primelor capitole, și lui Gwynne Jackson, pentru că m-a ajutat să cârpesc găurile din intrigă! Prietenelor mele minunate Gesina Pedersen și Diana Moroney: vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat și m-ați încurajat întotdeauna când am avut nevoie!

Mai presus de toate, vă mulțumesc vouă, membrilor familiei mele!

Mamei mele, Meridith Ellis, pentru că mi-a arătat cât de puternică poate fi o persoană. Este iubitoare și grijulie, și foarte puternică. Ea,

probabil, încă mă poate învinge la ridicarea greutății sau la o cursă cronometrată, însă știu că va fi mereu acolo pentru mine cu o îmbrățișare afectuoasă și o conversație lungă la un pahar de vin.

Tatălui meu, Dan Johnson, care m-a învățat să citesc când eram la grădiniță. Lui îi datorez dragostea mea pentru cărți. El a fost mereu cel mai mare susținător al meu și îi sunt atât de recunoscătoare!

Minunaților mei copii, Annika și Axel, care sunt, probabil, prea mici pentru a-și aminti multe lucruri despre acel an ciudat când am fost toți blocați în casă în timpul pandemiei și mami a decis, în mod ciudat, că acesta era anul în care trebuia să-și termine romanul. Vă mulțumesc pentru că v-ați jucat împreună în liniște (în cea mai mare parte a timpului), când trebuia să-mi pun căștile și să lucrez! Vă mulțumesc pentru prostioarele voastre și imaginația voastră bogată care ne-au adus momente drăguțe când viața a devenit grea. Mulțumesc, Netflix, împreună cu limitele de timp petrecut în fața ecranului, care au luat-o razna în 2020! Mulțumesc, gustărilor! Atât de multe gustări! Mulțumesc, cutiilor de sucuri!

În cele din urmă, îi mulțumesc soțului meu, Drew, care m-a sprijinit și încurajat în fiecare zi în această călătorie de a-mi transforma scrisul din hobby în carieră. El este cel mai pretențios cititor beta al meu, însă în cel mai bun mod posibil, și e mereu dispus să se uite peste toate lucrurile bizare pe care le-am scris și să-mi ofere o perspectivă. Nu există nimeni altcineva cu care aș prefera să fiu în această călătorie! Te iubesc!

Table of Contents

Cover Page

Remarcabile fapturi inteligente

Ziua 1 299 de captivitate

Cicatricea ca un dolar de argint

Ziua 1 300 de captivitate

Fursecuri cumpărate

Ziua 1 301 de captivitate

Parcul de rulote Welina este pentru îndrăgostiți

Ziua 1 302 de captivitate

Melancolie de iunie

Umblând după o fată

Ziua 1 306 de captivitate

Puii de viperă sunt deosebit de letali

Ziua 1 307 de captivitate

Dinți mari

Ziua 1 308 de captivitate

Finaluri fericite

Ziua 1 309 de captivitate

Poate nu Marrakesh

Bugatti și Blondie

Ziua 1 311 de captivitate

Nimic nu rămâne scufundat la nesfârșit

Ziua 1 319 de captivitate

Nu un star de cinema, dar poate un pirat

Povestea adevărată din punct de vedere tehnic

Ai bagaje?

Rănit, dar devotat

Specialitatea casei

Ziua 1 322 de captivitate

Costumul verde mulat

Nu e o slujbă strălucită

Ziua 1 324 de captivitate

O fraieră în privința făpturilor rănite

Epitaf și pixuri

Ăst gând pe toți ne face-a fi mișei

Așteaptă-te la lucruri neașteptate

Ziua 1 329 de captivitate

Virăm strâns la stânga și o tăiem la dreapta

Ziua 1 341 de captivitate

Un adevăr după trei Martini

Umbra pontonului

A existat o fată

O comoară neașteptată

Ziua 1 349 de captivitate

Niște copaci

Un blocaj imposibil

Ziua 1 352 de captivitate

Cecul fals

Dezavantajul alimentelor gratuite

Nu este o întâlnire

Un exemplar rar

Nici măcar o felicitare

Și dacă

O structură uimitoare

O minciună mare și îndrăzneață

Sob

O nouă rută

O sosire mai devreme

Cu ochii-n soare

Ziua 1 361 de captiv… Oh, hai să terminăm cu prostiile, da? Avem un inel de recuperat.

Un adevărat geniu

Inelul EEL

Mareea foarte joasă

Absolut tot

Mortăciune costisitoare pe marginea drumului

Calul Dala

Prima zi de libertate

La urma urmelor

Mulțumiri